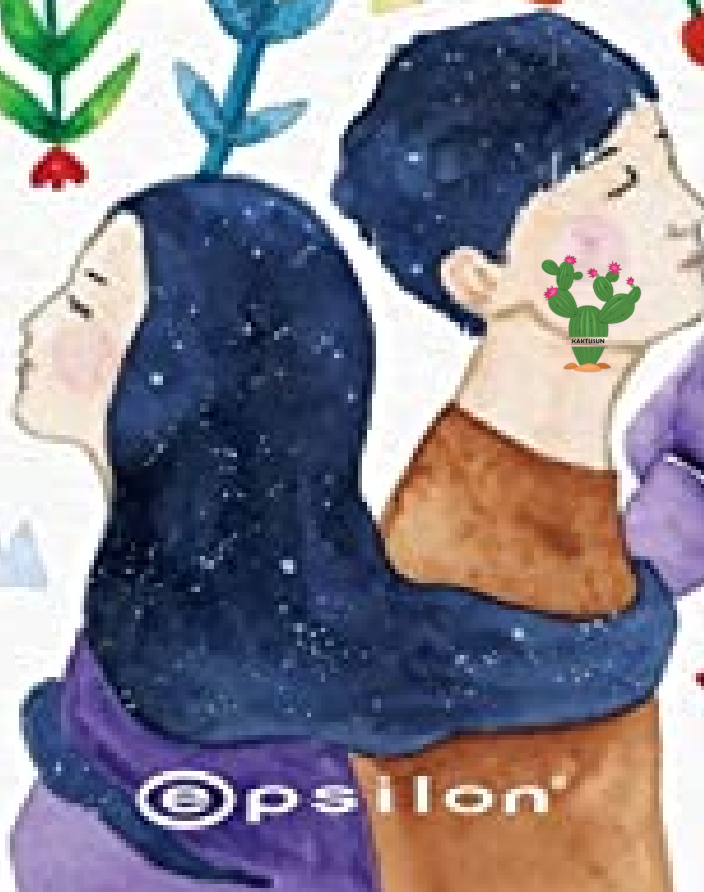
YAKLAŞMA

ELİF YIKILMAZ

Epsilon

YAKLAŞMA

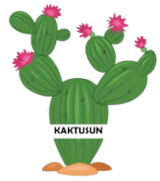
Bir gün uyandığınızda erkeklere karşı fobiniz olduğunu fark etseniz ne hissederdiniz?

Tuba bu sorunun cevabını çok iyi biliyor çünkü tam olarak bunu yaşıyor. Başına gelen korkunç olaylardan sonra erkeklerden korkmaya başladı, artık evinden dışarı bile çıkamıyor. Yine de her şeye rağmen kendini toparlayıp fobisini yenmek zorunda. Bunu yapabilmek için ona bir erkeğin yardım etmesi gerek. Önünde tek bir şansı var: Hiç tanımadığı, hayatını bildiği gibi şekillendirmek için uğraşmış, başına buyruk bir adam; Ege Tekin.

Peki işler Tuba'nın düşündüğü gibi yolunda gidecek mi? Yoksa geçmişte kalan sırlar bir bir açığa çıkarken korkularına yenileri mi eklenecek?
Başlarına gelen bütün kötülüklere rağmen birbirlerinden güç alarak beraber yürüyen Tuba'yla Ege'nin heyecanlı ve sürükleyici hikâyesi...

YAKLAŞMA

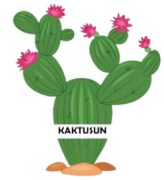
ELİF YIKILMAZ

epsilon

Bu kitapta geçen tedavi yöntemleri farazidir.
Doktor kontrolü olmadan hiçbir hasta,
bu kitapta geçen tedavi yöntemlerini kullanmamalıdır.
Kitapta işlenen fobi ve tedavisi, kurguya göre şekillendirilmiştir.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmaya başladığımdan bu yana bana sayısız insan destek oldu. Eğer bugün *Yaklaşma*'yı elimize alıp okuyorsak, bu tamamen sizin o muhteşem desteğiniz sayesinde...

Başta en çok desteği veren annem ve babam olmak üzere tüm aileme... Her konuda beni cesaretlendiren ablam Esma İpek'e, tüm mantıklı konuşmalarıyla beni yola getiren ablam Merve Yıkılmaz'a...

Bilgisi, becerisi ve deneyimleriyle bana yol gösteren, beni belki de en çok yüreklendiren kişi yegâne dostum Büşra Yılmaz'a...

Bu süreçte beni asla yalnız bırakmayan, kurgularımın ham haline sıklıkla maruz kalan biricik arkadaşlarım Kardelen Özdemir'e, Şeyma Çiçek'e... Kitaplarla hayatıma giren çok sevdiğim arkadaşlarım Sevgi Arıkbaş'a, Yusra Jabbuolie'ye, Elif Yaman'a... Bana her zaman mutluluk getiren Nursena Küçükfarsak ve Mina Şevval Karabulut'a...

Ve bu muhteşem kapağı çizen ve tasarlayan Dilara Kavaklıoğlu'na... Beni sizlerle buluşturan tüm Epsilon ailesine...

Tuba ve Ege'yi siz de en az benim sevdiğim kadar sevip sahiplendiniz. Bir yazar için bundan daha fazla sevindirici şey var mıdır bilmiyorum. Ve her zaman yanımda olan siz değerli okuyucularıma...

İyi ki varsınız, hepinize sonsuz teşekkür ediyorum. Sizi seviyorum.

Omuzlarını dikleştirip, ceketini düzelterek yürüdü Denetimli Serbestlik Müdürlüğü binasına doğru. Buraya gelen diğer insanlardan farklı olduğunu anlamalı, ona göre muamele göstermeliydiler.

Basık binanın estetik yoksunluğuna daha fazla maruz kalmamak için merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, elindeki kâğıtta yazan odayı aramaya başladı. İnce uzun koridor yeni silinmiş, beton kokusu loş ışıkla birleşince iyice sıkıcı olmuştu. Odayı bulduğunda, kapıyı çalarak birkaç saniye bekledi. İçeriden ince bir ses duydu ve kapıyı açtı. Dağ gibi yığılmış dosyaların arkasında kalmış orta yaşlı kadın, hiç istifini bozmadan konuştu.

"Adınız, soyadınız?"

"Ege Tekin."

Kadın başını dosyadan kaldırıp Ege'ye baktı.

"Oturabilirsiniz ayakta beklemenize gerek yok."

Kadın bilgisayarda işlem yaparken, Ege sinirlerine hâkim olmaya çalışarak rahatsız sandalyeye oturdu. Murat'ı ilk gördüğü yerde öldürmekten beter edecekti. Ama yok, bir sefer daha onun yüzünden ceza almayacaktı. Malum denetimli serbestlik sürecindeydi,

yeni bir dosya burada pek işine yaramazdı. O yüzden onu öyle hassas noktasından vuracaktı ki, Murat yaklaşamayacaktı bile.

"Şimdi, sizin daha önce görüşme formunuz doldurulmuş. Ben sizin kamu görevi yapacağınız kurumu ayarlıyorum. Normalde bir yerde çalışıyor olmanız bu görevden muaf olmanızı sağlıyor ama hâkim size vermiş olduğu cezaya kamu kurumlarında çalışma şartı koyduğu için çalışmanız gerekiyor."

Ege kadının dediklerini avukatından yüz bin defa daha dinlemiş olduğundan onaylarcasına kafasını salladı. Son derece dişli olan avukatı en az cezayı alması için tüm maharetlerini kullanmıştı.

"Ben sizin imzanızı aldıktan sonra çalışacağınız hastaneye gideceksiniz. Psikoloji bölümünden özel bir konuda kamu çalışanına ihtiyaçları varmış. Tabii hastane ve psikolog da size kendi görüşme formlarını doldurtacaktır. Bu göreve uygun olup olmadığınıza onlar karar verecek. Yoksa standart olarak yine hastane idaresi size hangi görevi verirse ona uyacaksınız."

Kadın yazıcıdan çıkan kâğıtları uzattı. Ege cebinden çıkardığı dolmakalemiyle imzaladı.

Kalemi cebine koyduktan sonra elleri istemeden yumruk halini almıştı. İçinden bir yerlere vurmak geliyordu ama şimdi burada kontrolü kaybedemezdi. Tüm bu yaşadığı saçma sapan olaylara sessiz bir küfür yolladı.

Bir psikoloğumuz eksikti. Odadan çıkarken kapıyı çarparak sessiz binanın içinde büyük bir gürültü çıkardı. Girişin yakınına park ettiği arabasına yerleşti. Son kez içinden her şeye lanet etti. En sevdiği arabasının hurdaya çıktığı yetmiyormuş gibi bir de kamu yararına çalışma cezası yemişti. Başkaları için çalışmaktan nefret ederdi, şimdi ise kıymetli saatlerini saçma bir iş yaparak heba edecekti, üstelik ne iş yapacağını bile bilmiyordu. Aslında cezayı yazan polise, bunu aramızda halledelim, diye ısrar etmeseydi şimdi bu cezayı almış olmazdı. Direksiyonu, ellerini acıtmasına sebep olacak bir sinirle yumrukladı. Acıyan ellerini umursamadan, başını direksiyona dayadı. Kendini sakinleştirmek için sakin bir günbatımı hayal etmeye çalıştı. Denizin kenarında uzanmış, günbatımında dalgaların sesini dinliyordu. Bu hayal bir süreliği-

ne sinirlerinin yatışmasını sağladı. Ama gözlerini tekrar açtığında şehrin boğucu görüntüsüyle karşılaştı, vücudundan akan sinir tekrar başına toplandı. *Bu işi en kısa sürede halledeceğim ve sonra sonsuza kadar unutacağım.*

Hastaneye vardığında, girdiği her yeni binaya yaptığı gibi mimarisini incelemeye başladı. En az yirmi yıllık olduğunu düşündüğü binanın rengi solmuştu ve tüm kamu kurumları gibi standart bir soğukluğa sahipti. Etraftaki insanlar bir an önce buradan kaçmak istercesine dışarıya çıkıyorlardı.

Bakınırken kapının girişinde duran garip giyimli kız dikkatini çekti. Üzerindeki giysiler sanki ortamla uyum içerisindeydi, dikkatle bakılmadığında görünmeyebilirdi. Ortama bu kadar adapte olan bir detay Ege'nin ilgisini çekti. Kıza dikkatlice bakmaya başladı, bu kadar bütünleşmek tesadüfen değil, istenerek yapılabilirdi. Genç kız tırnaklarıyla uğraşırken, izlendiğini anlamış gibi birden kafasını kaldırdı. Ege anlık bir şekilde kız ile göz göze geldi, bunun yanlış olduğunu bilmesine rağmen gözlerini kızın gözlerinden çekemedi. Bu kızın gözlerinin rengini daha önce hiç görmediğini düşündü, o kadar farklı bir maviydi ki Ege gözlerini çekmeye çalışmasına rağmen bunu başaramadı. Kızın korkuyla gözlerini kaçırdığını fark etti. Sadece görünüşü değil hareketleri de oldukça garipti. Rahatsız olmuş bir şekilde hızla arkasını döndü ve yürümeye başladı. Omuzlarını kendini korumak istermiş gibi yukarı kaldırmış, elleri ise omzunda duran çantanın sapına yapışmıştı. Ege düşüncelerini toparlayıp yoluna devam etmeye çalıştı ama gözlerin farklılığı bir anlığına beynini bulandırmıştı.

Kızın garipliğinden duyduğu rahatsızlık merakını yendi ve yürümeye devam etti.

Cemre'nin isminin yazdığı kapıya vardığında derin bir nefes aldı, sırada bekleyen kimse yoktu. Derin birkaç nefes alıp kapıya bir defa vurdu.

"Girin," diyen sesin hemen ardından sertçe kapıyı açıp içeri girdi.

"Cemre Hanım?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Evet. Geçin şöyle." Cemre önündeki koltuğu işaret ederek Ege'ye oturması gereken yeri gösterdi.

"Ege Tekin, değil mi?"

"Evet, benim." Genç adam karşılaştığı tavırdan son derece rahatsızdı. Gittiği ortamlarda genelde kayda değer bir ağırlığı olurdu.

"Öncelikle kendimi tanıtayım. Ben Cemre Güven, klinik psikoloğum. Bundan sonra kamu görevinizi yerine getirmeniz hususunda sizinle ben ilgileneceğim. Ayrıca yaptığınız işi denetlemekten de sorumluyum."

"Nasıl bir çalışma yapacağımızı açıklar mısınız?" Sabırsız bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Öncelikle hastanın mahremiyetini koruyacağınıza dair anlaşma imzalamamız gerekiyor." Kadın önündeki belgeler arasından bir kâğıt çekerek genç adama uzattı.

"İmzalayalım öyleyse." Ege eline aldığı belgeyi hızla inceleyerek önemli gördüğü kısımları okudu. Özetle bilginin yayılmaması konusunda bir prosedürdü. Masanın üzerindeki kalemlerden birini alıp genelde önemli anlaşmaların altına attığı imzasını, bu sefer hiç istemediği bir görev için attı.

"İmzaladığınıza göre başlayabiliriz. Sizin yapacağınız şey aslında kendiniz olmak."

"Nasıl yani?" Ege'nin kaşları çatılmıştı.

"Birlikte çalışacağımız hastamızın androfobisi var. Daha önceden denediğimiz yöntemlerden yeterince verim alamadığımızdan maruz bırakma yöntemini uygun gördük. Bunun için uygun çalışma arkadaşları bulmak gibi bir sıkıntımız var. Bilirsiniz, devlet uzun süreli tedavileri çok fazla karşılamıyor. Normalde yükümlülerle çalışmak riskli bir seçenek ama sizin dosyanız oldukça temiz, eğitiminiz ve kariyeriniz göz önüne alındığında bu durum için sizi uygun gördük."

"Androfobi? O nedir tam olarak?"

"Çok genel olarak erkek korkusu diyebiliriz. Hastamız erkeklerin yanında ciddi derecede rahatsız ve kaygılı oluyor. Hatta bu korku, krizlere bile dönüşebiliyor. Bunun yanında sosyal fobisi de

var. Şu anki hali tabii daha iyi, sokağa zor da olsa çıkabiliyor ama ciddi derecede kaygıları var."

"Ben ne yapacağım?"

"Korkularını aşması için yavaş yavaş üzerine gideceğiz. Bunun için siz de yardım edeceksiniz. Gerektiği zaman size yapmanızı istediğim şeylerin listesini göndereceğim. Böylece hastamızın fobisini yenmesine yardımcı olacağız."

"Yapmamı istediğiniz şeyler neler peki? Sonuçta benim yapmak istemediğim şeyler de olacaktır."

"Açık konuşmam gerekirse bu bir kamu görevi ve yapacağınız şeyler yazılı olarak belirlendi. Bunu kabul etmediğiniz takdirde işlediğiniz cezanın karşılığını cezaevinde kalarak ya da hastanede temizlik bölümünde çalışarak ödeyebilirsiniz. Seçim sizin." Ege en nefret ettiği şeyi yaptı, geri çekildi, kadın haklıydı.

"Beni gördüğünde kalp krizi geçirdi diyelim, bunun sorumluluğunu kim alacak peki?"

Cemre yerinde kıpırdandı. "Hastamız da bir anlaşma imzalayacak. Bu yöntemin artılarının ve eksilerinin farkında... Ayrıca bu hizmet boyunca yapacağınız harcamalar da karşılanacak."

"Yani bir nevi bu kadının korkusunun ete kemiğe bürünmüş hali olacağım." Durumun garipliği Ege'nin zihnine doluşmaya başladı.

"Hastamız Tuba Hanım biraz sonra gelecek, o yüzden sormak istediğiniz sorular varsa alabilirim. O geldiğinde ona göre de çalışma saatlerinizi ayarlayabiliriz."

"Yapacaklarımı bana nasıl ulaştıracaksınız?"

"Size mail atacağım. Eğer sorularınız olursa yine mail üzerinden halledebiliriz. Ayrıca çalışma saatleriniz içinde Tuba Hanım'ın yanında olacaksınız."

"Ne zaman başlayacağız bu işe? Ayrıca saatleri biz daha önce Denetimli Serbestlik'te belirlemiştik, sekiz saat çalışacaktım."

"Emin misiniz sekiz saat çalışmak istediğinize? Çünkü bazı günler evden dışarı çıkamayabilirsiniz, sürekli olarak sizden korkan biriyle beraber kalmak yorucu olabilir ve Tuba Hanım'ın da bir yaşantısı var, onun da bunu kabul etmesi gerekiyor."

"Evet, sekiz saat çalışıp bunu iki ay içerisinde bitirmek istiyorum, ne kadar yorucu olabilir ki?"

"Peki öyleyse." Genç kadın masasındaki ajandasına not alırken kapıda belli belirsiz bir tıkırtı oldu.

"Girin."

İçeriye orta boylu, bol kıyafetlerinden vücudu belli olmayan genç bir kız girdi. Dizlerinin hemen üstünde biten en az iki beden büyük açık mavi kazağı vardı, topuklarına kadar uzanan beyaz eteği sanki emanetmiş hissi uyandırıyordu. Saçları arkadan alelacele topuz yapılmış, boynundan çapraz taktığı büyük çantaya ise sıkıca yapışmıştı. Kendisini korkutan şeylerden korunmak istercesine omuzlarını yukarı kaldırmıştı. Kız sanki ömrü boyunca güneşe çıkmamış gibi bembeyazdı ve korku dolu gözlerle odayı süzüyordu.

Bu, kapıda göz göze geldiği kızdı. Genç kızın bir anda gözleri büyüdü, o da Ege'yi tanımıştı.

"İçeri gel Tuba!"

2

Tuba dışarıdaki erkeklerden uzak durmaya çalışarak, sonunda hastaneye gelmeyi başarmıştı. Ne kadar kendini alıştırmaya çalışsa da yanlarına yaklaştıklarında çok fazla tedirgin oluyordu. Korkulacak bir şey olmadığını biliyordu ama bunu engellemek elinde değildi.

Bana bakmıyorlar, bana bakmıyorlar, bana bakmıyorlar.

Tuba sığınağı saydığı odaya girdiği anda başka birinin varlığı tüm benliğini sarstı. Odada bir erkek vardı, ciğerlerine çektiği nefes orada asılı kaldı. Çantasının sapını daha fazla sıkmaya başladı, tırnakları avcuna batıyordu. Korkudan ne yapacağını bilemedi, böylesi küçük bir odada sadece üçü varken duramazdı. Korku dolu bakışlarla karşısındaki adama baktı. Girişte karşılaştığında göz göze geldiği, inatla bakışlarını çekmeyen adamdı bu. Masanın ön tarafında kendinden emin bir şekilde oturuyordu. Bakışları son derece sertti, sanki oda onunmuş gibi bir his veriyordu ve Tuba bu histen hiç hoşlanmamıştı.

"Otursana Tuba."

Genç kız bakışlarını yere indirerek adamın karşısındaki koltuğa geçti. Elleri hâlâ çantasındaydı.

Neden hâlâ *bana bakıyor?*

Tuba bakışlarını indirmesine rağmen adamın ona hâlâ bakmasından rahatsızdı. Kendisine bakılmasından, özellikle bunu yapanın bir erkek olmasından hiç hoşlanmıyordu. Kafasına kaldırıp kendini Cemre'ye bakmak için zorladı.

"Sizi tanıştırayım. Ege Bey bundan sonra sana tedavinde yardım edecek kişi. Biz Ege Bey ile gereken şeyleri görüştük."

Tuba kendini zorlayarak adamın yüzüne kısacık baktı.

"Memnun oldum." Sesi düşündüğünden daha kırık çıkmıştı. Hemen yüzünü yeniden ayaklarına çevirdi.

Ege kızın kendisinden rahatsız olmasının bu kadar sinir bozucu olacağını asla tahmin etmemişti. Korkusunun kendisinden kaynaklanmadığını anlayabiliyordu ama şimdi kendini sanki onu yiyecek bir canavarmış gibi hissediyordu. Kızın sesinden bile ondan ne kadar korktuğu anlaşılıyordu.

"Ben de memnun oldum. İnsanları yemiyorum, o yüzden benden korkmanıza gerek yok." Ege aklındakileri hiç çekinmeden söyleyiverdi. Tuba kafasını kaldırıp söylenenlerin şoku içinde adama baktı.

"Korkusu insanların onu yiyeceği üzerine değil Ege Bey!"

Genç adam umursamazlıkla, karşısındaki garip giysili kıza döndü.

"Günde sekiz saat çalışmak sence de uygun mu?"

Tuba kafasını çevirip Cemre'den sözsüz bir onaylama aldı.

"Ne kadar çabuk bunu yenersem o kadar iyi olur." Genç kız yenik bir halde konuşmuştu. Sesinde elle tutulur bir çaresizlik vardı.

"Ege Bey de bunu kabul ettiğine göre genel olarak kurallardan bahsedelim. Öncelikle burada Tuba Hanım esas alınacak, kaldıramayacağı şeyleri kendisi biliyor. Ege Bey siz de Tuba Hanım'a uymakla yükümlüsünüz, eğer rahatsız olursa ayrılmanızı isteyebilir. Size göndereceğim yönergelere uyduğunuz takdirde bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Yönergeler gayet açık olacak. Ayrıca sizden bu duruma sağduyu ile yaklaşmanızı rica ediyorum."

"Nasıl yani, istediği zaman beni evden atabilir mi? Çalışacağım saatler ne olacak o zaman? Bu işi en kısa sürede bitirmek istiyorum ben."

"Esas olan sizin çalışma saatlerinizi tamamlamanız. Kaç saat çalışırsanız o kadar cezanızdan düşülür. Bizim için esas olan Tuba Hanım'ın durumu. Burada ortak bir şey bulmaya çalışıyoruz."

"Çalışmaya yarın başlayabiliriz değil mi?" Ege soruyu direkt olarak Tuba'ya sormuştu. Tuba çekingen bir halde kafasını kaldırdı.

"O-olur." Hemen tekrar indirdi.

"Ege Bey, ayrıca haftaya bugün bana rapor vermeniz için sizi tekrar görmek istiyorum. İletişim bilgilerinizi de bırakın buraya."

"Bu ziyaret de cezamdan düşecek değil mi?" Ege emin bir şekilde sordu.

"O konuda endişelenmenize gerek yok. Hizmet saatinizden düşebiliriz."

Ege, Tuba'ya bakarak ayağa kalktı, yapacağı şeyin bir iş olduğundan bile emin değildi. Kız kafasını yerden kaldırmıyordu.

"Tuba Hanım'ın ev adresi ve telefon numarası burada, yarın saat 08.30'da başlamanız gerekiyor. Belki kahvaltı yapabilirsiniz aynı masada." Konuşması beklenti doluydu.

Genç adam bilgilerini bir kâğıda yazdı ve Cemre'nin uzattığı kâğıdı aldı.

"İlk hafta sizin sadece iletişim kurabilir hale gelmenizi bekliyorum."

Ege istemeden de olsa kafasını salladı. İletişim kurmak onun için bir sorun teşkil etmiyordu nasıl olsa. Hem de yapacağı somut bir iş olmadığından kendi işlerini de bu saatler içinde halledebilirdi.

"Görüşmek üzere." Genç adam, psikologla el sıkışıp kapıya doğru yürüdü.

Bir an önce şirkete gidip tüm planlarını bu saatlerin dışında yapacağı şekilde ayarlamalıydı. Hastaneden çıkıp arabasını park ettiği yöne doğru yürüdü. Duyduklarını hazmetmesi için biraz zaman gerekiyordu. Arabaya binip iç geçirerek başını direksiyona yasladı. Hayatı boyunca bir kere bile alkollü araç kullanmamışken, Murat yüzünden bu hallere düşmüştü. Murat'ın üç saniyede bir ruh hali değiştirmesi yüzünden, işkembe içmeye giderken bundan

vazgeçip dondurma yemek için dönmeye çalıştıklarında arkadaki araca çarpmışlardı. Direksiyonun başında Ege olduğu için polise aramızda halledelim diyen de Ege olmuştu.

Bunların hepsi beni sınamak için. Tanrı ne kadar sabırlı olduğumu görmek istiyor, o kadar.

Ege kafasını kaldırdı, anahtarı arabanın kontağına taktı. Park ettiği yerden çıkıp hastanenin çıkışına sürdü. Gözü omuzlarını hafifçe kendine çekmiş genç kıza takıldı.

Görmüyorum. İlgilenmiyorum. Nasıl giderse gitsin. Daha mesaim başlamadı.

Tuba etrafına bakarak hastaneden çıktı. İnsanların kendisine bakmasından nefret ediyordu. Erkekler karşı yoldan gelseler bile, kaçmayı istemesine sebep oluyorlardı. Önceleri erkekler onunla konuşmaya başladığında arkasına bakmadan kaçıyordu. Tanrı bilir dokunsalar ne hale gelirdi. Düşüncesi bile Tuba'nın midesine kramplar girmesine yol açıyordu. Gerçi artık basit konuşmalar yapabiliyordu. Bu kadarcık gelişme için bile çok zaman ve çaba harcamıştı.

Adımlarını hızlandırdı, acaba yarın neler olacaktı? İçinde heyecan ve büyük bir korku vardı.

Yanına bir araba yaklaştı. Tuba arabaya bakmadan daha da hızlandı.

Koşmayacağım, koşmayacağım, koşmayacağım. Benim için yavaşlamadı.

"Hey mavili." Arabanın içinden bir erkeğin sesi geldi.

Tuba korkudan hızlanmaya başladı. *Sakinim, sakinim, sakinim. Bana demiyor.*

"Hey, Tuba! Sana diyorum. Heyyy!"

Adını duyan Tuba kafasını kaldırıp arabaya baktı. Bugün ikinci kez karşılaştığı kahverengi gözlerle karşı karşıya geldi. Bir panik duygusu vücudunu sardı.

"E... Efendim."

"Hadi bin."

"Ben giderim. Teşekkür ederim."

"Evini bilmiyorum, hem de ben daha işime başlamadan korkup

ölecekmişsin gibi duruyorsun. Ben işimi garantiye almayı severim, o yüzden bin şu arabaya da seni sağ salim evine bırakayım." Ege sesinin sert çıkmasını umursamadan konuşmasına devam etti.

Tuba'nın elleri titremeye başladı. Koşmak istiyordu, ama Ege'nin kötü biri olmadığını da biliyordu. Öyle olsaydı Cemre kesinlikle ona yardımcı olması için Ege'yi göndermezdi. Tuba derin bir nefes aldı. Arabaya binmesi gerekiyordu, otobüste bir dolu erkekle gitmektense tek bir erkekle gitmek daha cazipti. Arka kapıyı açtı, en azından herhangi bir durumda arka kapıdan atlayabilirdi.

Ege, genç kıza sormaktansa cebindeki adres kâğıdını çıkardı.

"Demek bir rezidansta oturuyorsun. Ben de seni Hint fakiri sanmıştım, giydiklerinden."

Tipini gören de fakir zanneder, meğerse zevksizmiş.

Tuba kafasını daha çok öne eğdi, bu adamın amacı neydi böyle? Rahatsız olduğunu fark etmiyor muydu? Ne kadar istemese de elleri ağzına gitti. Stresli olduğunda tırnaklarını yeme gibi bir alışkanlığı vardı, bunu da bırakmıştı sözde ama bazen istemsizce ortaya çıkıyordu.

"Tırnaklarını arabamın içine atmazsan sevinirim." *Sadece zevksiz değil, iğrenç bu kız.*

Tuba hemen elini ağzından çekti. Kalbi yine çarpmaya başlamıştı, adam konuştukça korkusu artıyordu. Hem tırnağını koparıp atmıyordu, sadece kemiriyordu. Tuba eve gelene kadar yüzünü yerden kaldırmadı. Ege arabanın aynasından ara ara genç kızı süzüyordu. Giydiklerini ve hareketlerini saymazsak kız güzel sayılabilirdi.

"Geldik, inebilirsin."

"Şey, teşekkür ederim." Tuba hızla arabanın açma koluna davrandı. Aceleyle arabadan indi.

"Yarın sabah görüşürüz."

Ege genç kızın ardından bakakaldı, tüm bu saçmalıkların içine düşmeyi nasıl becermişti? Şimdi işlerini iki ay geriye atacak ve üstüne bir kızı tuhaf korkularından kurtaracaktı.

Zamanı kalırsa Murat'ı da doğduğuna pişman edecekti.

Ama önceliği şirketteki işleriydi, onları hallettikten sonra tüm bu kargaşaya dalacaktı.

3

Genç adamın bu gününü özetlemesini isteselerdi tek kelimeyle sıkıcı derdi. Ege geldiğinden beri konuşmaları üç kelimeyi geçmemişti. Genç kız sadece sorulan sorulara tek kelimelik cevaplar veriyordu. Ve daha kötüsü yanında tava ile oturuyordu. Kapıyı açarken bile elinde tava vardı. Evin içi de kız gibi darmadağın görünüyordu. Her taraf kitaplarla doluydu. Odanın köşelerinde kitap yığınları istiflenmişti. Salonun duvarlarındaki rafların hepsinde kitaplar vardı. Girişin karşısında televizyon ve sinema sistemi bulunuyordu. Tavandan yere kadar uzayan raflara DVD'ler sıralanmıştı.

Ege oturduğu yerde bacak bacak üstüne attı. Geldiğinden beri telefonuyla tüm sosyal hesaplarına bakmış, en son gönderilere kadar ulaşmıştı ama henüz yalnızca kırk beş dakika geçmişti.

Saatlerin bu kadar uzun olduğunu hiç bilmiyordum, galiba sonsuzluğu buldum.

Telefonu yanına bırakıp arkasına yaslandı. Tuba tüm dikkatini ellerine vermiş, hâlâ sadece onlara bakıyordu.

"Bu kadar çok mu korkuyorsun benden?"

"Evet." *Senden değil, tüm erkeklerden korkuyorum, seni kendini beğenmiş herif.*

"Sen zamanını hep böyle boş mu geçiriyorsun?" Eliyle kitapları ve televizyonu göstermişti.

Boş mu? Boş mu dedin sen? Sen olmasaydın dizinin sezon finalini izleyecektim, sen varsın diye hiçbir şey yapamıyorum. Senin yüzünden boşum.

"Şey, boş geçirmiyorum, kitap okurum genelde."

Onu şu yığınlara bakarak anlıyorum zaten. "İşe yarar bir şeyler yapmıyorsun galiba."

Kitap okumak mı işe yaramaz seni odun kafalı, kitaptan anlamayan cahil herif. "Kitapların işe yaramadığını ilk defa sizden duyuyorum."

"Kimseyle konuşmadığın içindir o." *Ha ha, bir de bana laf yetiştirmeye çalışıyor, korkak filan ama lafını da esirgemiyor.*

Tuba dişlerini sıkmaya başladı, adam geleli daha bir saat olmadan Tuba gibi birini bile deli etmeyi başarmıştı. Bir laf daha ederse dayanamayıp patlayacaktı. Tuba'nın sinirli hali Ege'yi eğlendirmeye başladı. Belki bu kızın sinirlendiğini görmek sıkılan canına iyi gelebilirdi.

"Ne iş yapıyorsun? Yoksa sadece dizi, film izleyerek baba parası mı yiyorsun?" Ege eğlenmeye başlamıştı bile.

Genç kız bu lafı duyar duymaz tüm sinirleri, korkularının üzerine basıp yükselmişti.

"Ya demek öyle, seni odun kafalı cahil herif, ben mi baba parası yiyormuşum, onu anca senin gibi şımarık veletler yapar! Kitap okumak mı işe yaramazmış? Okumayan insan asıl işe yaramaz, ancak kendi ulaştığı bilgilerle kendini âlim sanır! Ya sen peki, egon tavan yapmış ama beynin yerleri süpürüyor. Ben kimseyle konuşmuyor olabilirim ama senin gibi boş konuşmaktan iyidir, seni işe yaramaz çöp beyinli."

Ege böyle bir şey beklemiyordu ama bu onu eğlendirmeye yetmişti. Tuba lafını bitirdiğinde Ege kahkahalarını tutamamıştı.

İnsanlar benim ruh hastası olduğumu sanır, asıl bu adam ruh hastası.

Ege hâlâ gülüyordu, elleriyle gözlerindeki görünmez yaşları sildi. Aradığı tepki buydu işte, en son ne zaman böyle güldüğünü hatırlamıyordu.

"Vayy görüyor musun sen, nazik görünen fobik kızımız meğer içinde neler barındırıyormuş. Bir lanet olasıca pislik demediğin kaldı." Ege hâlâ gülüyordu.

"Lanet olasıca pislik." Ege, Tuba'nın bu lafından sonra daha çok gülmeye başladı.

"Beynin, kıyafetlerin falan biraz garip ama mizah yeteneğini sevdim."

"Sen sevmeseydin daha iyiydi ama."

"Dışarıda onların herhangi bir şeylerini sevmem için kaç kız yalvarıyor biliyor musun sen?" Ege kendinden emin bir halde kahkahalarını kesti, şimdi daha keskin bir şekilde hafif bir gülüşle bakıyordu.

"Beyni olmayan aptal kızlardan mı bahsediyorsun?"

"Hop, ağır gel güzelim, nereden biliyorsun beyinlerinin olmadığını?"

"Sana bir şey için yalvarıyorlarsa beyinlerinin olmadığına bahse girerim." Bu kızla laf yarıştırmak Ege'ye iyi gelmişti, rahatladığını hissetti. Böyle hiçbir şey için endişe duymadan eğlenmek güzel bir duyguydu.

"Büyük konuşma, belki sen de bir gün bana bir şeyler için yalvarırsın."

"Yalvarması gereken sen olacakmışsın gibi geliyor bana, ceza alan ben değilim."

Harika, şimdi de dişini gösteriyor. Şimdi görelim kim kime yalvarıyor.

Ege yerinden kalkıp kızın oturduğu koltuğa yavaş yavaş yürümeye başladı, yüzüne haylaz gülümsemesini yerleştirdi. Genç kız korkuyla yüzünü kapattı.

"Yaklaşma."

Ege yaklaşmaya devam ediyordu.

"Yaklaşma diyorum sana."

Genç adam biraz daha yaklaştı.

"Yaklaşma bana, duymuyor musun beni? Yaklaşma diyorum sana!"

"Lütfen de."

"Yaklaşma bana."

"Lütfen yaklaşma Ege, de."

Tuba korkmaya başlamıştı, ama bu korku biraz farklıydı, dışarıda olduğu kadar gerilmiyordu. Ne var ki elleri terlemeye başlamıştı bile ve kalbi deli gibi atıyordu.

"Lütfen yaklaşma."

"Sonuna Ege'yi de ekle." Son derece kendinden emin bir şekilde konuşmuştu. Ege o kadar eğleniyordu ki oyununu sürdürmeye devam etti.

Tuba bastıra bastıra konuştu.

"Lütfen yaklaşma Ege."

Ege gülerek geri çekildi ve eski yerine geçti.

"Sana büyük konuşma demiştim."

"Korkumu kullanıp üstüme gelmen çok erkekçeydi zaten."

Ege iki adımda Tuba'nın yanına ulaştı. Tuba daha ne olduğunu bile anlayamadan, ellerini kızın her iki yanına koyup onu esir aldı. Burun burunaydılar.

"Korkularını kullanmadan da seni yalvartabilirim, denemek ister misin?"

Tuba elinin altında duran tavayı kaptığı gibi Ege'nin kafasına indirdi.

"Ahhhh!" Ege başına aldığı sert darbenin yıkıcı etkisiyle geri çekildi.

"Ne yapıyorsun sen? Delirdin mi! Şaka yapıyordum sadece." Ege kafasına aldığı darbenin etkisiyle yere çöktü. Başının sol tarafı zonkluyordu. Elini acıyan yere bastırdı.

"Lanet olsun, kanıyor!"

4

Tuba olanların gerçekliğini hissetmeye başlayınca ani bir panikle yerinden kalktı. Masanın üzerindeki peçeteleri alıp Ege'nin üstüne attı.

"Ya insan gibi versene şunları."

"Ben yaklaşamam o kadar, kendin yapman lazım." Korkuyla adamı izliyordu.

"Tanrım, sen bana sabır ver."

Ege yere düşen peçeteleri alıp kafasına bastırdı. *Tek dileğim bu evden ölmeden çıkmak, o tavayı gördüğümden beri biliyordum başıma geleceğini.*

"Ne yapacağız şimdi, acıyor mu kafan?"

"Bir de soruyor, acıyor tabii, git pamuk falan getir çabuk."

Tuba koşarak ecza dolabından ilkyardım çantasını getirdi, ama yaklaşamadığından onu da fırlattı. Ege homurdanarak çantayı yerden aldı.

"Hem kafamı tutup hem de kendime nasıl pansuman yapayım, yardım etsene."

"Gelemem ben, korkuyorum."

"Ölüden de korkmuyorsundur umarım. Kan kaybından gideceğim çünkü şimdi."

Tuba derin nefes aldı, Ege'nin erkek olduğunu unutmaya çalışarak yanına gitti, çantayı açıp içinden çıkardığı sargı bezini kanayan yere telaşla bastırdı.

"Ahhh... Acıyor, yavaş olsana biraz."

"Doktora mı gitsen?"

"Madem yaralıyorsun, bari sen götür hastaneye. Araba kullanamam böyle."

"Araba sürmeyi bilmiyorum ki ben."

"Ahhh, hem bu kadar kitap oku hem de araba sürmeyi bile öğreneme."

"Ne alakası var?"

"Of ne bileyim ben. Beyin travması geçiriyorum herhalde."

"Bence durdu kan."

"Eğer ölürsem bittin kızım sen!"

"Demesene öyle şeyler... Şuraya otur da bir bakayım. Deve kadar boyun var, tam göremiyorum."

"Kıza bak ya hem suçlu hem güçlü, deve diyor bir de boyuma."

"Otur!"

"Erkek olduğumu unut dedim, unutunca gerçek yüzünü gördük. Ahhhhh! Bastırmasana."

"Sus o zaman."

Tuba sargı bezini yaranın üstünden kaldırdığında kanın durduğunu gördü. Tavayla vurduğu yer biraz açılmış görünüyordu.

"Saçını kesmemiz lazım."

"Ne?"

"Yarayı sarmak için... saçını kesmemiz lazım."

"Hayatta kestirmem."

Tuba onu hiç dinlemeden, oturduğu kanepenin arkasına geçip yaranın bulunduğu yerdeki saçları bir tutam halinde kesiverdi.

"Duyduğum sesin makas sesi olmadığını söyle."

"Makas sesiydi."

"Seni ukala psikopat! Nasıl kesersin saçımı." Ege, yerinden kalkmadan bağırmaya başlamıştı.

"Dursana, tentürdiyot süreyim biraz."

"Sakın sürme, çok acıtıyor o. Ahhhhhhh! Sana sürme dedim. İşkence çekiyorum resmen."

"Bu kadarcık acıya mı dayanamıyorsun?"

"Üfle bari üfle."

Tuba yaranın üzerine çokça sargı bezi koydu. Uzun bir parçayı da çenesinin altından dolayıp kafasına sarmaya başladı. O esnada ne kadar yakın olduklarını ve burnuna dolan Ege'nin kokusunu algıladı. Bu, içinde bilmediği hisler uyandırdı ve ne yaptığının farkına varıp hızla Ege'yi itti.

"Cidden ne yapacağın belli olmuyor senin. Bir de korkan sendin güya, şu saatten sonra ben senden korksam yeridir."

"Uzak dur benden."

"Haydaaa, kafamı patlattığın yetmiyormuş gibi..."

Tuba bir an pişmanlıkla kafasını eğdi. Ege'ye zarar vermek istememişti ama korktuğu zaman mantıklı düşünmesi zorlaşıyordu. Peki ya Ege onun hakkında ne düşünecekti.

Salak, psikopat, aptal, görgüsüz, korkak...

Tek istediği odadan çıkıp kendi odasında yorganın altına girmekti. Kimsenin ona bakmasını istemiyordu. Ama Ege buradayken odasına saklanamazdı, içeride ne yaptığını bilmeden onu öylece bırakamazdı. Bu şekilde en azından kontrolü altında olacaktı.

Ege oturduğu koltuğa uzanmaya çalıştı, başında ciddi bir şey yoktu ama biraz ağrıyordu doğrusu. Fakat takım elbisesinin içerisinde çok rahatsızdı. Kamu görevi bir evin içerisinde olmasını gerektirse bile bu bir işti ve Ege'nin prensiplerine göre işe takım elbiseyle gidilirdi. Ama şu an uzanırken üzerinde rahat bir şeyler olması için neler vermezdi ki...

"Şey, eğer rahatsızsan babamın kıyafetlerinden ödünç verebilirim?" Tuba en az on metre ilerisinden kedi yavrusu ses tonuyla konuşmuştu.

"Ver bakalım, daha altı saat buradayım, bir de ağrı kesici ver."

"Uyuyamazsın." Tuba yine kısık sesle konuşmuştu. Az önceki sert havasının yerinde yeller esiyordu.

"Ne?"

"Uyumaman gerekiyor. Kafana vurdum ya, belki bir sorun olabilir, yani şey... Uyumasan iyi olur."

"Uyumam ama gerçekten dinlenmek istiyorum."

Tuba, annesi ve babası için ayırdığı odaya girdi. Bu evde hiç yaşamamışlardı ama eşyalarını saklıyordu. Babasının kıyafetlerini birilerine vermeyi düşünmüştü ama eli bir türlü gitmemişti. Dolabın sürgülü kapağını açıp aşağıdan bir eşofman altı ve bir de beyaz tişört alıp odadan çıktı. Ege koltuğun üstünde kolunu gözlerinin üstüne atmış yatıyordu. Tuba kıyafetleri vermek yerine uzaktan atmak için elinde dertop yaptı, tam atacağı sırada ayağı yerdeki kitaba takıldı, kıyafetler elinden fırlayıp Ege'nin yüzüne düştü.

"Ben şimdi seni..."

Tuba iki adım geriye kaçtı. Ege koltukta doğruldu. Bir kıyafetlere bir de Tuba'ya baktı, Tuba çoktan yüzünü elleriyle kapatmıştı bile.

"Senden bir bardak su istesem bardağı kafama mı fırlatacaksın? Deli misin sen?"

"Be... ben kafana atmak istememiştim. Hem bana ikide bir deli deyip durma, deli değilim ben."

Ege homurdanırken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Ne yaptığını anlamaya çalışan Tuba karşısında adamın çıplak göğsünü gördüğünde ufak çaplı bir şok yaşadı.

"Çıkarma üstünü seni sapık herif." *Bu adam bana sapıklık yapacak olmasın? Tava, tavam nerede?*

"Vallahi kalkamam buradan, görmek istemiyorsan arkanı dön." *Kafamı kırmak neymiş göreceksiniz Tuba Hanım.*

Ege tişörtü giydiğinde kendisine epey küçük olduğu fark etti. Pantolonunu çıkarmanın ne kadar mantıklı olduğunu sorgulamadan eşofman altını giydi. Boldu ama bacakları kısaydı. Lastikli kısımları bacaklarını sıkıyordu. Onları da dizlerine kadar çekti, şimdi daha rahattı. *Ne hale düştüm ya tipime bak, magazinciler beni böyle görse herhalde bayram ederlerdi.*

"Tamam, dönebilirsin." Ege tekrar koltuğa uzanıp gözlerini koluyla kapadı. Tuba bir an ne yapacağını bilemedi, adamı burada tek başına bırakıp odasına gitse onu göremeyeceğinden sürekli tedirgin olacaktı, burada olursa da gördüğü için tedirgin olacaktı. En iyisinin burada oturup kitap okumak olduğuna kadar verdi. Ege'ye en uzak olan koltuğa yerleşip eline üçüncü kez okuduğu

Jane Austen'ın *Gurur ve Önyargı* kitabını aldı. Bu kitabı okumayı her zaman çok severdi. Ne kadar erkeklerden korksa da bunun aşka karşı inancını değiştirmesine izin veremezdi. Annesiyle babasının aşkına şahit olan herkes aşkın gerçekten var olduğunu bilirdi. Mücadele ettiği korkularını yendiğinde sevdiği adamın karşısına çıkması için bir engel kalmayacaktı...

***

Yüzünün üzerinde duran kitabı yere attı. Okurken daldığını o an fark etti. Genelde başına gelen bir şeydi. Üstelik bugün evine bir yabancı geleceği için de gece uyuyamamıştı.

Yabancı? Evimde bir yabancı var!

Gerçeklik zihnine üşüşürken korkuyu da beraberinde getirdi. Tüm bedeni dev bir nabız gibi atıyordu, nasıl olur da evinde bir adam varken uyuyakalabilirdi? Odasına kaçmamak için sakinleşmeye çalışırken saate baktı.

Saatlerdir ben bir adamın karşısında mı uyumuşum?

Başında alelacele yapılmış sargı, üzerinde iki beden küçük kıyafetleriyle uyuyordu adam. Bu haliyle korkulacak bir şey gibi görünmüyordu hiç. *Ama uyumaması lazımdı*, diye düşündü Tuba yerinden fırlayarak. Beş adım ötesinde durarak seslendi.

"Ege!"

Adamdan tepki gelmediğini görünce birden aklına kötü senaryolar geldi. Onu öldürmüş bile olabilirdi. Korkmasına rağmen Ege'ye biraz daha yaklaşmaya çalıştı.

"Ege beni korkutuyorsun, öldün mü yoksa?" *Nefes alıyor mu acaba?*

Tuba derin bir nefes aldı. Daha yakından bakması gerekiyordu. Cemre'den öğrendiği belki de işine en çok yarayan yöntemlerden birini kullandı. Bazen karşısındaki kişinin erkek olmadığını kendisine telkin etmesi, korkusunu biraz azaltıyordu.

O erkek değil, o bir kız, hatta nefes bile almıyor olabilir. Sakinim, sakinim.

Ege'nin yanına diz çöktü. Elini onun burnuna tuttu, kendi kalbinin atışlarından adamın nefes alıp almadığını hissedemiyordu. Bunu yapmak istemiyordu ama yapması gerekiyordu. Gerçekten de beyniyle ilgili bir sorun olabilirdi. Daha kesin bir yöntem vardı ama... Elini Ege'nin boynuna dokundurdu, nabzını bulmak için elini boynunda gezdirdi, bu bile Tuba için sınırları zorlayan bir hareketti. Ege'nin uykudan rengi değişmiş, kahverengi gözleri şaşkınlık içinde açıldı. Boynunda gezen hafif eli yakaladı. Genç kız içine çektiği derin bir nefesle olduğu yerde kaldı. Sanki göğüskafesinden kaçmak için çırpınan binlerce kuş vardı.

"Tava ile halledemedim, ellerimi kullanayım mı dedin?"

Ve Tuba hiç yapmaması gereken ve daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Kendi elini tutan Ege'nin elini ısırdı.

5

Ege'den uzağa kaçan Tuba korku içinde adama baktı. *Salak Tuba adamın başını yardığın yetmiyormuş gibi bir de elini ısırdın!*

"Elim!"

Genç adam elinin üzerinde kalan diş izlerine acıyla bakıyordu. Kızın ne yaptığını kavramaya çalışırken kalkmak için hareketlendi ve aniden başına bir ağrı saplandı.

"Ahhh! Kafam!"

Tuba endişeyle Ege'ye baktı.

"Ö... özür dilerim, çok korktum, iyi misin?" Tuba'nın elleriyle ağzını kapamış, yaptığının utancıyla adamı izliyordu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen ya?" Ege sinirle eline bakıyordu.

"Kolumu tutunca ben korkudan şey yapmak zorunda kaldım."

"Açıklamaya çalışıyor bir de. Bu nasıl kamu görevi ya? Geldiğimden beri uğramadığım işkence kalmadı. Sırada ne var, başımdan aşağı kaynar su mu dökeceksin, ne yapacaksın?"

"Sen nefes alıyor musun diye bakacaktım, ama elimi tutunca korkudan, biraz..." Tuba her an utançtan ölebilirdi. Hatta şu an neden yaşadığına anlam bile veremiyordu.

"Biraz mı? Sekiz tane diş izi var burada."

"Buz getireyim hemen." Tuba mutfaktan buzları aldığı gibi bir havlunun içine sardı ve ardından Ege'ye doğru fırlattı. Ancak buzlar etrafa saçıldı.

"Bu nasıl sınav Tanrım? Bu cezayı verdiğin yetmiyormuş gibi bir de böylesini mi verdin?"

Ege, karşısında çaresizce duran genç kıza baktı. Dokunsa ağlayacak haldeydi, aralarındaki mesafeyi hep aynı ayarda tutmaya çalışıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Açık mavi gözleri, her an gözyaşlarıyla dolup taşabilirdi. Üzerinde yine evin renklerine uygun kıyafetler vardı, sanki bulunduğu ortama uyum sağlayıp kamufle olmaya çalışıyor gibiydi. Zayıf bedeni kendini korumak adına sürekli tetikteydi. Çaresizliği gözlerinden okunuyordu. Ege, daha önce bu kadar korkmuş birini görmemişti hiç.

Bu kadar çok mu korkuyor gerçekten? Ama neden?

Ege kendini toparlayarak sakinleşmeye çalıştı. Biraz fazla tepki gösterdiğinin farkındaydı fakat tüm bu mahkeme süreci ve bu olayları gizleme çabası onu da hiç olmadığı kadar germişti. Üstelik yapacağı iş daha önce kimsenin yapmış olduğu bir iş değildi. Kızı da biraz yatıştırmak adına daha yumuşak bir sesle konuştu.

"Sıradaki işkenceye geçmeden önce yemek filan mı yesek?"

***

Tuba bir şeyler hazırlamak için mutfağa gittiğinde kendine olan sinirinden ölmek üzereydi. Bir kere, bu adam onun son şansıydı. Bu korkuyu şimdi yenemezse bir daha yenemezdi. Üstelik Cemre de bu şansın kaçırılmaması konusunda hemfikirdi. Kamu görevi için daha düzgün birini bulamazlardı. Daha önce bu iş için adam tutmayı bile düşünmüşlerdi ama işin aslını duyan hiç kimse bunu yapmak istemiyordu.

Kendine gel Tuba! Bu senin ona ulaşman için son şansın.

Mehmet'e ulaşmam için son şansım.

Tuba kendini toplayarak mutfak dolabından hazır erişteleri çıkardı. Bunları adamın önüne koymayı pek istemiyordu ama evde daha güzel bir alternatif yoktu. Sipariş verse gelmesi çok uzun

sürerdi. Çünkü oturduğu yere yakın herhangi bir restoran yoktu. Evdeyse hazır gıda dışında bir şey yoktu. Tuba'nın korkuları şiddetlendiği zamanlarda evde onların bile bulunmadığı zamanlar olmuştu. Şimdi daha iyiydi, kapıdan dışarı çıkabiliyordu, zor da olsa kapıya gelen siparişleri alabiliyordu. Ve artık korkularını aşacaktı, bu sefer kararlıydı.

Ege mutfaktan gelen ince sesi duydu ama ses o kadar özgüvensiz geliyordu ki, bu durumdan fazlasıyla rahatsız oldu. Yerinden hoşnutsuz bir şekilde kalktı, mutfak olduğunu tahmin ettiği yere geçti. Mutfak genişti ve ankastre eşyalarla oldukça lüks görünüyordu. Dolaplar da eşyalar gibi beyazdı, sık kullanılmadığı eşyaların azlığından belli oluyordu. Salonun aksine burası oldukça ferahtı, pencerelerin yanında balkona açılan bir kapı vardı. Son katta oldukları için manzarası güzel olmalıydı. Mutfağın ortasındaki masaya baktı, mutfaktaki her şey gibi o da beyazdı. Masanın iki ucunda kâseler duruyordu.

"İçeriye koku falan gelmiyordu, kuru ekmek mi yedireceksin bana?" Ege her zamanki alaycılığıyla konuşmuştu.

"Misafir umduğunu değil, bulduğunu yermiş." Bu adamın her lafı sinir bozucuydu. *İki ay dayanacaksın Tuba, sadece iki ay.*

Ege masadaki iki kâse erişteye baktı, sandalyeye oturdu, başı hâlâ ağrıyordu ama bunu umursamadı.

"Ee, yemeğin geri kalanı nerede?"

"Geri kalanı yok. Bu kadar."

"Bu yüzen şeyler de ne? Çin yemeğine benziyor ama bunlar yüzüyor."

"Erişte işte." Tuba yerine geçip uzaklığı kontrol etti, bu mesafeden çok da rahatsız sayılmazdı. Adamın yemeyeceğinden endişe ederek eline çatalını alıp yemeğe başladı. Evinde ikram edeceği daha güzel bir şey yoktu ve zaten sabahtan beri kendini utandırıp durmuştu. Doğru dürüst alışveriş bile yapamadığını öğrenmesini istemiyordu.

Ege tabağındaki şeye kuşkulu gözlerle baktı. Daha önce böyle bir şey yememişti, zaten uzun zamandır hazır yiyecekler tüketmiyordu. Şu durumda mecburdu, Tuba da hayret verici bir şekilde yediği yemekten zevk alıyordu.

"Gören de dünyanın en güzel yemeğini yiyorsun sanır."

"Dünyanın en güzel yemeğini yiyemeyeceğim için, yediğim yemeği dünyanın en güzel yemeğiymiş gibi yiyorum."

"Neden yiyemeyesin ki?" diye sordu Ege elindeki çatalla önündekileri didiklerken. "Gördüğüm kadarıyla alabilecek durumdasın."

"Öyle. Sanırım istediğim yemeği yiyecek kadar param var." Tuba buruk bir şekilde gülümsedi. "Ama bunu yapmaya cesaretim yok. Ve henüz cesaret para ile satın alınamıyor."

Ege, Tuba'nın yüzündeki burukluğa baktı. Bir an kızın nasıl bu hale geldiğini merak etti. "Her zaman böyle miydin?"

Genç kız bir anda ciddi bir havaya büründü, sanki son sorudan rahatsız olmuş gibiydi. Yüzündeki, yemekten oluşan mutluluk bir anda silindi. "Hayır."

Onun ruh halinin bu kadar hızlı değişmesinin altında neler olduğunu merak etti Ege. Başka soru daha sorup kızın özeline girmekten vazgeçti. İki ay sonra bir daha yüzünü görmeyeceği birisi neden umurunda olsundu ki? *Ne gündü ama*, diye düşündü, hâlâ şu durumda nasıl oturup yemek yiyebiliyordu kendine çok şaşırıyordu. *Başıma inen darbeyle sinir hücrelerim yok mu oldu acaba?*

Telefonunu cebinden çıkarıp sekreterine mesaj attı. Şirketteki işleri halletmesi gerekiyordu ve bugün bu halde sokağa çıkmasına imkân yoktu. Üstelik bu deli kız saçlarını bile kesmişti, kuaföre gidip düzelttirmesi gerekiyordu. Bir anda zihninde şimşekler çaktı. Bu kızdan, hatta bu cezadan kurtulabilirdi.

Yemek kılıklı şeyden bir lokma daha alıp çatalını masanın üstüne koydu, garip bir şekilde tadı güzeldi. Boş tabağı kaldırmak için ayağa kalktığında Tuba irkilerek geri çekildi.

"Ben hallederim, kaldırmana gerek yok." Konuşmaya bile zor cesaret buluyor gibiydi. Genç adam omuz silkerek tabağı bıraktı.

"O halde kıyafetleri çıkarıyorum."

"Burada mı?" Tuba korkuyla adama baktı.

"Burada çıkarmamı mı tercih ederdin?" dedi Ege takılarak. Tuba çoktan gözlerini kapatmıştı.

"Ya sapık mısın nesin ikide bir lafı nereye getiriyorsun? Acaba

Ege diye başka bir adamı mı bana yardımcı olsun diye gönderecekler di de yanlışlıkla sen geldin?"

"Tek kelimeyle bravo! O zaman bana müsaade, asıl Ege'yi bulup yollayayım ben, zaten bu Ege'nin sürüsüyle işi var."

Tuba ellerini gözlerinden çekip istemsizce gülümsedi. Mavi gözlerin bu şekilde parlaması bir anda adamı şaşırttı. Garip kıyafetleri içerisinde, gülümseyen yüzü bir an sevimli bir hal aldı. Gülümsemesi bulaşıcı gibiydi, Ege de hafifçe gülümsedi. Ayağa kalkıp salona gitti, koltuğun üzerine bıraktığı kıyafetlerini giydi. Girişteki aynaya bakıp saçlarını elleriyle düzeltti. Kendini garip bir şekilde rahat hissediyordu. Sanki çok daha önce tanışıyorlarmış gibi bir alışkanlık vardı üstünde. Hava sıcak olduğundan, ceketini giymeyip koluna attı. Gömleğinin kollarını kıvırdı. Tekrar mutfağa geçti.

"Resmen çevrene kara enerji yayıyorsun."

Tuba hâlâ bıraktığı gibi oturuyordu, düşünceli bir hali vardı. Mutfağın penceresinden süzülen güneş genç adamın yüzüne vuruyor, altın ışıklar kahverengi gözlerine yansıyordu. Bu haliyle ne kadar da kaygısız duruyordu. Onun gibi olmak isterdi, kaygısız, mutlu, neşeli, korkusuz. Yine aklını kemiren düşünceler beynini istila etti.

"Sana diyorum, daldın gittin? Gözlerini benden alamıyorsun anladım da karnıma değil yüzüme bakman lazım."

"Ha, evet, şey, tamam..." Tuba kendini toparlayarak ayağa kalktı.

"Tamam diyor ya, uçmuşsun kızım sen."

Evinde bir erkek varken böyle dalamazsın Tuba! Yine korkuları gün yüzüne çıkmıştı, hafifçe yerinde irkildi.

"Ben gidiyorum, hani haberin olsun."

"Aaa evet, vaktin dolmuş. Uğurlamak isterdim ama malum..."

"Gerek yok. Giderim ben."

"Sen kapıdan çıkmadan peşinden gelemem zaten."

"Uğurlama konusuna yeni bir bakış açısı geliştirdin az önce, farkında mısın?" Ege ciddi bir tavırla kıza baktı.

"Kapıyı arkandan çek o zaman."

"Açık bırakacağım."

Ege önce mutfaktan, sonra evin kapısından dışarı çıktı, kapının önündeki ayakkabılarını giydi. Asansör çağırma düğmesine bastı. O sırada evin kapısı aralandı, genç kız küçük aralıktan adama bakıyordu.

"Bu arada beni yaraladığın için teşekkür ederim. Artık sayende kamu cezası olaylarından sıyrılma ihtimalim oldu." Aralıktan kendisine bakan mavi gözlerin büyüdüğünü gördü. Kendinden emin bir gülüşle asansöre bindi. O Ege Tekin'di... Eline geçen bu küçük fırsatı sonuna kadar kullanacaktı.

6

Tuba, Ege gittiğinden beri, saatlerdir evin içinde dönüp duruyordu. Neden adamın kafasına tavayla vurmuştu ki... Kendini biraz daha sıksaydı belki vurmazdı. *Ya yarın gelmezse, o zaman iyileşmek için şansım çok azalacak.* Ama suç yalnızca kendinde değildi, Ege de üstüne gelmişti. Tuba birden sinirlendi, yine olsa yine vururdu, kimse kimsenin korkusuyla dalga geçme lüksüne sahip olamazdı. Sıkıntıyla kendini yere attı. Ne vardı şöyle aklı başında yardımsever bir adama denk gelseydi? O zaman kısa sürede iyileşir, herkes kendi yoluna giderdi. Saatlerdir bunu düşünmekten başına ağrılar girmişti. İki kere makineye çamaşır atmış, üç kere evi süpürmüş ve tüm DVD'leri, izlemeyi sevdiği sıraya göre tekrar yerleştirmiş, buna rağmen bir çözüm yolu bulamamıştı. Halının üzerinde uzanmışken yuvarlanmaya başladı. Kafasını evin ortasında duran sehpaya çarptı. Hızla doğrulup başını ovdu, canı acımıştı. O sırada aklına müthiş bir fikir geldi ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi. Eline cep telefonunu alıp hızla rehbere girdi, sonra tüm cesareti saman alevi gibi söndü. Telefonu tekrar ileriye attı. Ayağa kalkıp mutfağa gitti, cesaretlenmesi için bir şeyler içmesi gerekiyordu, eline çilekli soğuk çay aldı. Halının üzerine bağdaş kurup oturdu. İçeceğini alıp kafasına dikti. Ne

olursa olsun bu mesajı yazmak zorundaydı. Sevdiği adamın karşısına çıktığında cesur durabilmesi için bu mesajı atıp korkularını yenmeye başlaması lazımdı.

"Yarın gelecek misin?" diye yazdı. Sildi. Tamam, her ne kadar Ege'den hoşlanmasa da öküz değildi. Adamın kafasına tavayla vurmuştu, en azından nasıl olduğunu sorabilirdi.

"Başın nasıl oldu?"

"Halüsinasyon görüyor musun?"

"Hâlâ acıyor mu?"

"Sayı sayabiliyor musun?"

"Ölmedin değil mi?" Yazdığı bu saçma sapan mesajları da hızla sildi. *Öldüyse muhtemelen cevaplayamayacaktır*, diye düşündü.

"İyi misin, nasıl oldun?" Bu da acaba çok mu endişeli görünmüştü. Sildi. Aklına fikir gelmesi için tekrar kafasını sehpaya vurmayı düşündü. Vazgeçti. Kendine zarar verme fikri bir kere beynine yerleşirse bunu atlatamayacağını biliyordu, bu kadar basit bir şeyde bile olsa... Fazla düşünmemeye çalışarak yeni bir mesaj yazdı.

"Nasılsın?" Silmeye fırsat bırakmadan yollayıverdi. Telefonu halının üzerine fırlattı, kafasını dizlerine gömdü. *Ya uyumuşsa, ya görmezse, ya bana cevap vermek istemezse, ya beni ararsa, ya çıkıp buraya gelirse?* Tuba aklına yığılan düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı. Ama her ihtimale karşı aceleyle ayağa kalkıp mutfaktan emektar tavasını alıp telefonun başına döndü.

* * *

Ege şirketten eve yorgun argın gelmiş, yatağında uzanıyordu. Başı deli gibi ağrıyordu. Üstelik avukatıyla konuşmuş ama buradan bir sonuç çıkmasının çok uzun süreceğine, işi yapmasının daha akla yatkın olduğuna karar vermişlerdi. Cezası iptal olmayacağı için kafası iki kat daha fazla ağrımaya başlamıştı. İşlerin yönetimini asistanı Cansu'ya bırakmak zorunda kalmıştı ama yakın zamandaki bir ihale için de hazırlanmaları gerekiyordu. Üstüne, şu an yapmakta oldukları inşaatta da işçiler problem çıkarmaya başlamıştı. Ege stres içinde yattığı yatakta yorganı tekmeledi. Mu-

rat'a tüm bunların cezasını ödetecekti. Hele Murat'ın eski nişanlısı Naz'ın Ege'nin karşısında hiç şansı yoktu. Tüm bu saçmalıklar onun yüzünden başlamıştı.

O sırada telefonu titreşti. Eğer bu saatte Murat onu herhangi bir yere çağırıyorsa aklına gelen tüm yaratıcı küfürleri ona sıralayacaktı. Telefonun ekranında kızdan gelen mesajı görünce şaşırdı, telefon bir an elinden kayıp burnunun üzerine düştü. İçinden telefona, kendisine ve sakarlığına küfretti. *Bu kız bana tamamen zarar.* Burnunu tutarak hızla mesajı açtı.

"Nasılsın?" Anlaşılan kız son söylediğinden sonra dayanamamıştı.

"Kafasında teflon yazısı çıkan birine göre iyi sayılırım."

Biraz dalga geçmekte bir sakınca yoktu, hatta birazcık korkutabilirdi bile. Evden çıkarken öyle bir özgüvenle çıkmıştı ki şimdi geri dönecek olmak, gururuna dokunmuyor değildi.

Gelen mesajla Tuba'nın eli ayağına dolaştı. İçinden ona kadar sayarak sakinleşip mesajı açtı. Mesajı okumasıyla kendini yere attı. *O kadar sert vurmamam lazımdı.*

Ege biraz daha dalga geçmek için cevap gelmesini beklemeden, bir mesaj daha yazdı.

"Evimden uzaya açılan bir kapı buldum ama teşekkür ederim, sen olmasaydın asla bunu başaramazdım." Kendi yazdığı mesaja güldü, şimdi işler eğlenceli olmaya başlıyordu.

Tuba hızla ayağa kalktı, yine bugün bir milyonuncu kez yaptığı gibi salonda bir tur attı. Endişeyle telefona baktı, adam şaka mı yapıyordu yoksa başına aldığı darbenin etkisiyle halüsinasyon mu görüyordu? *House M.D*'de böyle şeyler olmuyor muydu? *Dizi o, dizi. Tuba, kendine gel!* Peki şimdi ne yapacaktı? Yerinde duramıyordu, eğer adamda ciddi bir hasar bırakmışsa kendini asla affetmezdi.

"Evinin adresini söyle?" Bu iş böyle olmazdı, en iyisi bir ambulans göndermekti.

"Ne yapacaksın, uzaylılarla çay içmeye mi geleceksin?"

"Ambulans çağıracağım evine. Ege, yardım alman lazım."

Ege yatağın içinde telefona bakıp aptal gibi gülüyordu. Bu kızı kandırmak ne kadar kolaydı böyle. Her ihtimale karşı oyunu sürdürmekten vazgeçti.

"Şaka."

"Bak, eğer seni deli sanmayalım diye bunu saklamaya çalışıyorsan, benden saklama yardım alman lazım."

"Şaka yaptım diyorum, kızım sen de ne safmışsın hemen inandın."

"Başına tava yiyen bir insanın aklını kaybetme olasılığının neresi safça? Ben burada korkudan ölüyorum, adam dalga geçiyormuş."

"Korkudan ölmediğin zamanların var mı senin?"

Tuba sinirlendi. Bu adam o kadar kabaydı ki sinirlerine hâkim olamıyordu. Asıl konuya girmek için sorduğu insancıl bir soruydu, ama resmen ava giderken avlanmıştı.

"Ha ha çok komiksin."

"Hadi asıl konuya gel. Yarın gelip gelmeyeceğimi merak ettin değil mi?"

Tuba'nın gözleri kocaman oldu, evinin sağına soluna baktı, nasıl bilmişti bunu soracağını?

"Sadece nasıl olduğunu merak ettim, ama madem konusunu açtın yarın gelecek misin?"

"Gelmeyeceğim, yarın mahkemeye gidip sana dava açacağım." Ege tekrar gülmeye başladı, şimdi yüzünü görmek isterdi.

Tuba mesajı görünce, elini ağzına götürdü. Açsa açardı davasını çünkü yaralamıştı adamı. Tuba taktik değiştirmenin tam zamanı olduğuna karar verdi. Eğer bu fobiden kurtulmak için bu adama ihtiyacı varsa, onu ikna etmek için elinden geleni yapacaktı. Her geçen gün vakti daralıyordu.

"Özür dilerim, korkularım yüzünden böyle oldu. Yardımına gerçekten ihtiyacım var. Lütfen..."

Ege bir an ciddileşti, genç kızın böyle bir mesaj atacağı aklına gelmemişti. Daha çok özür dilemeden, zorunda olduğunu falan söyleyeceğini düşünmüştü. Kaşlarını kaldırarak mesaja bakmaya devam etti. *Benden özür dileyecek kadar çok mu istiyor iyileşmeyi?*

"Peki, bana bunun karşılığında ne vadediyorsun?"

Tuba konuyu gelmesini istediği yere çekebilmişti.

"İkimizin çıkarına da bir anlaşma yapabiliriz?"

Ege sırıttı. Ne olduğunu bilmese de çıkar ihtimali işine gelmişti.

"Nasıl bir anlaşma bu?"

"Yarın geldiğinde bunu konuşuruz."

"Tavanı saklasan iyi edersin."

Tuba gelen mesaja bakıp gülümsedi, demek ki yarın gelecekti. Anlaşmayı kabul edeceğine emindi. İçi garip bir heyecanla doldu, ertesi gün için korkuyordu ama daha çok iyileşme olasılığının heyecanı vardı.

Hazır ol Tuba, yarın iyileşmeye başlayacaksın.

7

Tuba uyanalı saatler olmuştu, sabah altıdan beri Ege'yi bekliyordu. O kadar uykusu vardı ki gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Gece geç yatmış, yalnızca üç saat uyuyabilmişti. Üstelik işlerinin hepsini gün içinde yapması gerekiyordu.

Ege'yi anlaşmaya nasıl ikna edebileceğini düşündü. Aklına para vermek bile geldi ama genç adamın da durumunun iyi olduğundan emin olduğu için bu fikri çöpe attı. Ümitsizce halıya baktı, acaba biraz yuvarlansa mıydı? Hatta başını tekrar sehpaya vurmayı düşündü.

Nerede kaldı bu adam? Yoksa gelmeyecek miydi? Ama geceki mesajda geleceğini belli etmişti. Tekrar mesaj atmayı düşündü ama atamayacağını biliyordu. Henüz kendini yeterince toparlamış sayılmazdı. Kafasındaki düşünceleri bir kenara atıp, bilgisayarını açıp yazdığı kitabın son birkaç sayfasını kontrol etmeye başladı. Yayımlanmadan önce kitaplarını en az altı defa okuyordu. Böylelikle mantık hatalarını ya da düşük cümleleri bulabiliyordu. Her şeyden öte, kurduğu dünyanın içinde gezinirken bambaşka bir hayatı yaşayabiliyordu.

Belki kitap okumayı da bu yüzden seviyordu. Asla yaşayamayacağı anıları, asla göremeyeceği sevgiyi, hiç gezemeyeceği yerleri

okumak o duyguları yaşamışçasına mutlu ediyordu onu.

Fobisini ilk yendiğinde de hayallerini gerçekleştireceğini, her istediğini yapabileceğini düşünmüştü. Ama Mehmet'in hayatından bir anda çıkmasından sonra korkuları tekrar kendini göstermiş, bu yüzden hayalini kurduğu çoğu şeyi başaramamıştı. Yeniden tedavi olmaya karar vermek çok zor olmuştu. İnsan etrafındaki herkesten korkarken verilecek her karar ıstıraptan farksız oluyordu.

Normal bir insan, bir rahatsızlığı olduğunda çözümünü ararken, fobisi –ve beraberinde depresyonu– olan biri çözüm aramaktan ziyade kaçmayı tercih ederdi. Korkularının, üzüntülerini kendilerini yemesine izin verirlerdi. Tuba'nın bir süre önce yapmış olduğu gibi...

Artık mücadele etmek için nispeten daha güçlü hissediyordu kendini. Çünkü içindeki bir şeyler bunu yapması gerektiğini ona fısıldıyordu. Işığın, sisin içinde kendine yol bulması gibi, korkularını yenecek cesaret cılız da olsa kendini gösteriyordu. Koskoca üç yılına mal olsa bile sonunda tedaviye başlayabilmişti işte.

Fobisi hayatında aniden belirmiş ve tüm ipleri eline almıştı. İlk tedavi sürecinden sonra korkularını yendiğinde bir daha asla aynı şeyi yaşamayacağını düşünmüştü. Fakat Mehmet'in gidişiyle her şey yeniden altüst olmuş, o gittikten sonra Tuba'nın fobisi yavaş yavaş yeniden ortaya çıkmış, bu yüzden evden dışarı çıkmamaya başlamıştı. Günlerini evde tek başına geçirdiği her an korkuları katlanarak artıyordu. Bazı günler yiyeceği bitmesine rağmen dışarı çıkıp alamadığı bile oluyordu. Geceleri sürekli aynı kâbusu görüp ağlayarak uyanıyordu. Kapıları kilitlemesine rağmen kendini güvende hissedemiyordu. Geçmişine dair ne varsa, bırakıp başka bir yere taşınmış ve kimseyle iletişime geçmemişti. Hayatta kalmasının tek yolunun saklanmak olduğuna emindi. O kadar çok korkuyordu ki, yastığının altında bir bıçakla uyumadığında rahatsız oluyordu. Korkuları yüzünden gece değil, gündüz uyuyordu.

Sevdiği her şeyden bu şekilde uzaklaşmak hayattan zevk almasını engelliyordu. Dünyada o kadar çok kötü şey vardı ki, dışarı çıkmak dikenli bir yolda çıplak ayakla yürümekten farksızdı onun için. Hiçbir şeye güven duymayınca, en korunaklı yer kendi kur-

duğun hapishanen olmaya başlıyor, güvenli ama tatsız bir hayat yaşanıyordu.

Oysa bütün kötülüklerin ötesinde görülecek güzel yerler, yaşanacak mutlu anlar, yeniden karşılaşmayı istediği insanlar vardı.

Yaşam enerjisinin kaybolmayan bu küçük kıpırtısı yüzünden Tuba direnmeye karar vermişti. Evden çıkmak için bile aylarca uğraşmak zorunda kalmıştı. Ve işte nihayet evine bir erkeğin girmesine izin verebiliyordu.

Çok az kaldı. Korkularımı yenip Mehmet'in karşısına çıkacağım.

Telefonuna gelen mesajla düşüncelerden sıyrıldı. Ege geç geleceğini haber veriyordu. Kendini haksızlığa uğramış hissetti, sabahın köründen beri ayaktaydı ve saat dokuz olmasına rağmen geç geleceğinden bahsediyordu. Şimdi uyusa az sonra gelecekti. Bir kez daha Ege'ye sinir oldu. Telefonu eline alıp bir güzel küfretmek geldi içinden, ama köprüyü geçene katlanmak zorundaydı. Cevap yazmadan telefonu yerine bıraktı.

Ege kapının önüne geldiğinde ister istemez başında bir sızı oldu. Sanki geldiği yeri tanımış gibi kendini belli etmişti. Şükürler olsun ki küçük bir yaraydı da bir de onunla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Zile basıp kapının açılmasını bekledi. Bugün geç geldiği için daha geç çıkacaktı, şirketteki işler ise daha da gecikecekti.

Tuba kapının çalmasıyla koşarak kapının deliğinden baktı. Adamda hiç geç kalmış bir görüntü yoktu; kıyafetleri, saçı her şey mükemmel görünüyordu. Hayır, bu kadar hazırlanmak için mi geç kalmıştı. Tuba hayatının hiçbir alanında bu kadar hazırlanacağını hayal bile edemiyordu. Kapıyı aralayıp hızla geri çekildi. Ege kapıyı itip ayakkabılarını çıkardı. Bu korkulan kişi olmak çok can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı, hiçbir şey söylemeden kıza dimdik baktı.

"Yine çok kibarsın, hoş geldin filan demen gerekmez mi?"

Tuba ne dediği anlaşılmayacak şekilde mırıldandı.

Ege kızın yüzüne bakıp, "Ben gideyim o zaman," derken içinden gülerek oyununa devam etti.

Tuba korkuyla, farkında olmadan genç adama doğru bir adım attı.

"Hayır, hayır dur."

"Her geldiğimde bu suratla karşılanmak istemiyorum." Ege, Tuba'nın bu konuda ne kadar ileri gidebileceğini görmek istercesine kızın sürekli kaçan gözlerine baktı.

"Tamam olur."

Ege hafiften güldü. *Bu gidişle kamu görevimi ben değil, bu kız yapacak.*

"Mutfağa geç istersen, anlaşmayı yapalım." Bu kız ciddi ciddi anlaşma yapmak istiyordu. *Yine dört ayağının üstüne düştün Ege.*

"Tamam geç sen, ne yaptın noter falan mı çağırdın, iki şahit de getirseydin böyle kuru kuru anlaşma mı imzalanır?" Ege dalga geçerken neredeyse kahkaha atacaktı ama kız o kadar ciddiydi ki gülmeye içi el vermedi.

"Notersiz anlaşma olmaz mı?" Tuba'nın mavi gözleri iri iri açılmış endişeyle bakıyordu.

"Olur tabii."

Ege genç kızın peşinden mutfaktaki masaya geçti. Her zamanki gibi Tuba, Ege'ye en uzak yeri seçmişti. Masanın üzerinde ince, renkli bir dolmakalem ve boş bir kâğıt vardı. Bu kız gerçekten de hazırlık yapmıştı. Ege her zamanki rahat tavrıyla sandalyeye oturdu. Anlaşma yapmak onun işinin bir parçasıydı ve bu konuda iyi olduğunu biliyordu. İstediğini almakta kararlıydı...

Genç kız kâğıt kaleme uzanıp hızla isimlerini yazdı. Kafasını kaldıramadan Ege'ye soyismini sormak istedi. Ama genç adamın bakışları o kadar rahatsız ediciydi ki Tuba konuşamadı bile. Kendini küçük hissetti, muhtemelen ne kadar pis, bakımsız ve korkak olduğunu, hatta iğrenç olduğunu düşünüyordu adam. Tuba tüm bu düşünceleri içinde oturduğu sandalyeye iyice sindi.

"Seni dinliyorum."

Tuba damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Bakması yetmiyormuş gibi konuşmasını da istiyordu. Kendini toplamaya ve düşünmeden konuşmaya çalıştı.

"Bir anlaşma yapalım."

"Nasıl bir anlaşma?"

"İkimizin de çıkarına olacak bir anlaşma."

"Dinliyorum."

"Şimdi sen bu kamu hizmetinden rahatsızsın, ben de iyileşmek istiyorum." Sonra titreyerek devam etti. "Sen bana fobimi yenmem konusunda yardım et ve korkularımı yendiğim anda kamu görevin son bulsun."

Ege tek kaşını kaldırarak Tuba'ya baktı.

"Bunun benim çıkarıma olduğunu nereden çıkardın? Diyelim sen iki ay boyunca iyileşmedin, benim sarf ettiğim çaba ne olacak? Yani pratikte benim hiçbir kârım olamayacak bu işten."

Tuba onun son derece haklı olduğunun farkındaydı. Sonuçta her gün geldiğinde çaba göstermeden bekleyebilirdi. "O zaman şöyle yapalım. Sen bir ay boyunca bana elinden gelen şekilde yardım et, sonrasında ise özgür ol."

Ege içinden gülüyordu, cezası iki aydan bir aya düşmüştü ama yüzünde herhangi bir duygudan iz yoktu. Genelde kendi anlaşmalarında alabileceği maksimum kâra kadar işi yokuşa sürerdi ve karşısındakini bakışları ile etkisi altına alıp kontrolün kendinde olmasını sağlardı. Aynısını şimdi Tuba'ya uyguluyordu.

"Diyelim ki ben bunu kabul ettim. Eğer sana yardım edeceksem ve fobini yenmeni sağlayacaksam benim dediğim her şeye uyacak mısın? Çünkü ben bir işi yapmaya karar verirsem, başarmak için kontrolün bende olmasını isterim."

Tuba dişlerini sıktı. Kimsenin kontrolünde olmak istemiyordu, özellikle güvenmediği bir insanın kontrolüne asla giremezdi.

"Yani, akla uygun olduğu takdirde sana uyarım."

"Akla uygun olmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Benim aklıma uygun olamayabileceğini düşünüyorum."

"Öncelikle bu konuda eğer anlaşma yapacaksak, tam kontrol isterim. Eğer bir oyun oynayacaksak, bunu kurallara göre oynamamız gerekir."

"Bu oyun değil... Benim hayatım."

"Anlaşma olacaksa en önemli konu, söylediklerime harfiyen uyacaksın, fobi nedir nasıl yenilir bilmiyorum ama eğer seni bir

ay içerisinde korkularından kurtaracaksam neyi nasıl yapacağımı öğreneceğim. Öğrendiğim her şeyi de uygulayacağız. Ben böyle çalışırım ve şu âna kadar başarmayı istediğim ve başaramadığım bir iş olmadı."

Tuba derin bir nefes aldı. Ege'nin bu kendinden emin tavırları, genç kızın sinirlerini bozuyordu. Sonuçta Ege bu konuda ne yapabilirdi bilmiyordu ama tek bildiği şey erkek olan oydu ve bu durumda kendine yardım edebilecek tek kişi de oydu.

"Tamam ama yapamayacağım veya kaldıramayacağım şeyler istemek yok benden."

"Tam itaat istiyorum."

"Tamam. Tamam kabul."

"Ayrıca başka şartlarım da var."

"Gören de ben kamu cezasına çarptırıldım sanır, bu kadar şart sence de fazla değil mi?"

"Az önce ne demiştik biz? Tam itaat güzelim, kusura bakma."

Ege'nin *güzelim* demesi birden Tuba'nın midesini havalandırdı. Bırak birinin ona güzel demesini, kimse güzel olduğunu bile aklından geçirmemişti muhtemelen. Genç adamın ağzından böyle bir şey duyması yüzünün kızarmasına yetmişti. Ege, genç kızın kızardığını görünce gülümsemesini bastıramadı. Kızın mavi gözlerindeki parlaklık arttı. *Gözleri,* diye düşündü, *güzel görünüyor.* Ege gözlerini genç kızın gözlerinden çekmedi.

"Gri mi, mavi mi, ne renk tam olarak?"

"Ne?"

"Gözlerin diyorum, ne renk?"

"Şey, mavi sanırım."

Ege'nin ağzından onaylar şekilde bir ses çıktı. Genç kız gözlerini sürekli kaçırıyordu ama Ege hâlâ aynı şekilde kıza gözlerini dikmişti. Evdeki varlığına alışsa böyle incelenmeye kendini hazır hissetmiyordu.

"Konuyu dağıtmayalım, anlaşmayı konuşalım."

"Gözlerin değişik."

"Hakaret olarak mı algılamalıyım?"

"İltifat olarak da algılayabilirsin."

Bu adamın amacı ne, kızarmamdan zevk mi alıyor?

"Ben elinden geleni yapmanı istiyorum Ege, bunu senden rica ediyorum. Çok zor zamanlar geçirdim, şimdi sadece normal olmak istiyorum." Tuba utançla kafasını eğdi, bu konuda yalvarması gerekirse, onu da yapacaktı.

"Benim şartlarım belli, sana hiçbir şeyi garanti edemem ama elimden geleni yapabilirim. Buna ek olarak, özgür saatler isterim. Her sabah gelmek zor oluyor, bunun yerine istediğim zaman istediğim kadar kalırım."

Bu adam şeytanla masaya otursa, şeytanı bile ikna eder.

"Olur ama saatlerini tamamlamalısın. Bir günde mutlaka sekiz saat yanında olacağım."

"Bana uyar."

Tuba konuştuklarını elleri titrerken hızlıca kâğıda aktardı. Adını yazdığı yere hemen bir imza attı, kâğıdı önünden adama doğru uzattı. Ege gülerek pahalı görünen bir dolmakalem çıkarıp imzasını atarken karnı guruldadı.

Az önce kurduğu tüm o karizmatik karakter yerle bir olmuştu.

Az önce resmen küçük dağları ben yarattım havasındaydı, şimdi ise karnı gurulduyor.

"Aç mısın?"

"Yok, karnımdan konuşuyorum ben."

Tuba kaşlarını kaldırarak ona bakmaya devam etti.

"Kahvaltı ettin mi sen?" Ege, bir anda ayaklandı. "Kahvaltı yapabiliriz."

Tuba utanarak ayağa kalktı, kahvaltı olarak da erişte yediğini nasıl söyleyecekti? Bu adamın yanında sürekli kendini küçük düşmüş hissediyordu. "Erişte yapabilirim," derken ona bakmadan ısıtıcıya su koydu.

"Sabah sabah o baharatlı şeyi mi yiyorsun sen?"

"Ben pek alışverişe çıkamıyorum."

"Ondan çöp gibi kalmışsın, bu şeyler sağlıklı bile değildir." Ege, Tuba'yı süzmeye başlamıştı.

"Gayet sağlıklı, hâlâ yaşıyorum gördüğün üzere." Genç kız üzerindeki ince hırkayla önünü kapattı, birinin onu incelemesinden nefret ediyordu.

"Hadi hazırlan, dışarı çıkalım."

"Ne?"

"Sabah sabah yenir mi bunlar, kalk dışarıda kahvaltı yapalım."

"Ben çıkamam dışarı." Tuba'nın mavi gözleri korkuyla açıldı. Dışarı çıkma lafı bile dizlerinin bağını çözmeye yetiyordu.

"Çıkarsın hadi, hem ne dedik, tam itaat."

"Bunun için henüz erken değil mi? Cemre bile ilk haftayı sadece tanışmaya ayırdı."

"Tuba, tam itaat! Cemre'nin hızıyla ilerlersek değil bir ayda, bir yılda düzelemezsin."

Tuba gönülsüzce odasına girdi, üzerine her zamanki gibi çok fazla dikkat çekmeyecek şeyler giydi. Koyu griler, toprak renkleri en rahat ettikleriydi. Annesinden kalan kıyafetlerle birlikte kendisine istediği kadar kombinasyon oluşturabiliyordu. Saçlarını boynunun arkasından gevşek bir şekilde bağladı, son derece sıradan görünmeyi bu şekilde başarıyordu ve Tuba'nın en çok işine gelen şeylerden biriydi bu. İnsanların kendisine bakmasını hiç istemiyordu çünkü ne kadar dikkat çekerse kalp atışları o kadar çok atıyordu. Bir ara sırf gözleri dikkat çekiyor diye kahverengi lens bile almıştı ama annesinin genlerini taşıdığının kanıtını böyle gizleme fikri doğru gelmemişti. Çantasını alarak odadan çıktı, böyle bir anda kalkıp dışarı çıkmayalı ne kadar zaman olmuştu?

Ege kapıya yakın bir yerde elinde telefon, bekliyordu.

"Moda anlayışının sıfır olduğunu söyleyen oldu mu?" Tek kaşını kaldırarak Tuba'yı baştan aşağı süzmüştü.

"Modayla ilgilenmiyorum." *Bundan sonra da ilgileneceğimi sanmıyorum.*

"İlgilenmeye başlasan iyi olur, mekânla bir olman değil, kendini belli etmen gerekiyor."

"İnsanların bana bakmasından hoşlanmıyorum."

"Değişmeye çalıştığını zannediyordum."

Tuba biraz utançla, biraz da öfkeyle konuştu. "Bütün kıyafetlerim böyle benim..."

Ege onu tekrar süzdü.

"Kahvaltı yapalım, hallederiz."

***

Tuba, yine arka koltuğuna oturduğu arabadan indiğinde ciğerlerinde hava kalmamış gibi hissediyordu. Tüm bu dışarıda yemek yeme işleri çok gereksiz ve stres doluydu. Tek lokma yemek yiyemeyeceğinden adı gibi emindi. Üstelik Ege yüzünden etraftan geçen insanlar onlara bakıyordu. *Bu adamın yanında bu kadının ne işi var*, der gibi bakıyorlardı sanki. *Nasıl bir belaya bulaştın Tuba kızım sen?*

"Dik dur Tuba, canavar yok sokakta."

Tüm erkekler biraz canavardır, diye düşündü Ege'nin açtığı kapıdan çekinerek mekâna girerken.

Ege'nin arkasından gelmesiyle bir masaya doğru yürüme cesareti buldu kendinde. Aslında korktuğu birinden bu şekilde cesaret bulması çok garip geliyordu. "Herkes bize bakıyor, bence en kenardaki masaya oturalım."

"Baksınlar." Ege o kadar kayıtsız bir tavırla insanlara yakın bir masaya geçmişti ki Tuba az kalsın çığlık atacaktı.

"Bakmasınlar."

"Herkesin derdi de sendin zaten... Adamlar kahvaltıya gelmişler."

"Kadınlar da sana bakıyor Ege."

"Rahatsız olmuyorum."

"Ama bana da bakıyorlar. Muhtemelen şu yakışıklı adamın yanındaki çirkin kıza bak diyorlardır, buna eminim." Tuba hızlı hızlı konuşurken birden ne dediğinin farkına vardı.

"Herkesin ne dediği neden bu kadar umurunda ki? Hem ne dedin sen, yakışıklı mı dedin?"

Ege gülümsüyordu. Tuba'nın bakışları ister istemez Ege'nin dudaklarına kaydı. Gülümsemesi daha geniş bir hal aldı, Tuba'nın yanaklarına yayılan sıcak pembelik Ege'nin gözünden kaçmamıştı.

"Ne alakası var? Sadece onların düşünceleri hakkında konuşuyorum."

O sırada garson siparişlerini almak için yanlarına geldi. Ege, Tuba'daki tedirginliğin farkına vardı. Oturduğu sandalyenin kolluk kısımlarını sıkıca tutmuş, gergin bir biçimde garsondan başka bir yöne bakıyordu. Ege hayatında hiç bu kadar garip bir insan-

la tanışmamıştı. Bu kızın tavırları, giyinişi, konuşma tarzı, hatta utanma şekli bile garipti.

Tuba'nın konuşmasına lüzum bırakmayarak siparişi verdi.

Kahvaltıları geldiğinde Tuba bu mekânın özelliğini anlamıştı. Uzun zamandır bu kadar zengin bir kahvaltı yapmamıştı. Çok çok önceden, annesi ve babası hayattayken her pazar mutlaka böyle bir yere gelip dışarıda kahvaltı ederlerdi. Eski günlerin acısıyla midesi burkuldu. Ne çok şey değişmişti.

Ege çoktan yemeye başlamış, küçük lokmalarla seri halde kahvaltısını yapıyordu. *Yemek yerken bari artist gibi görünmeye çalışmasa. Şu kasılmalara bak.*

Tuba da diğer insanların kendisine bakmadığına inanmaya ve eski güzel günlerdeki gibi hissetmeye çalışarak kahvaltıya başladı.

Ege, lokmalarını yavaşça çiğneyen kızın yüzündeki mutluluk belirtilerini görünce içinde küçük bir memnuniyet oluştu. Hatta yemekleri bitip mekândan çıkarlarken sürekli arkasına bakan Tuba'nın gitmek istemediği için ağlamaklı olduğuna yemin edebilirdi.

8

Ege masanın başında oturmuş, telefonuna gelen maile bakıyordu. Kısaca "Birbirinizle konuşun," diyerek özetleyebileceği upuzun bir yazı yazmıştı Cemre. O sırada Tuba içeriden kâğıt kalemle mutfağa geldi. Bir nevi onların karargâh üsleriydi bu masa, şimdi de yapacaklarını planlayacaklardı. Tuba her zamanki gibi masanın diğer ucundaki sandalyenin üzerine oturdu. Üzerine giydiği kat kat kıyafetler olmasa küçücük gözükürdü ama bu sıcakta bile inatla kat kat giyiniyordu. Evden hiç çıkmadığı, teninin beyazlığından kolayca anlaşılıyordu. Sıradan insanlara göre çok daha açık bir teni vardı.

Tuba kalemi eline alıp bir tablo çizdi.

"Planımızı yazalım."

Ege onu incelemekten vazgeçip aklını işe verdi.

"İlk olarak, Cemre'ye uymayacağımızı söylememe gerek yok sanırım. Onun planına göre gidersek amacımıza ancak iki yıl sonra ulaşırız."

"Evet, sanırım öyle."

"O zaman yaz. Öncelikle farklı kaynakları tarayarak bilgi toplamalıyız. Sonrasında içlerinden hangisine uyacağımıza bakarız."

"Bende birkaç kitap var, biraz araştırma yapmıştım ama bulduğum şeyleri yapabileceğimi sanmıyorum."

Ege tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Bu senin değişimin, artık yapabileceğini bile sanmadığın şeyleri yapmak zorundasın. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Tuba ona baktı. "Hayır, bir an şüphe duymaya başladım, senin gerçek mesleğin ne? Cemre'den daha çok baskı kurmaya başladın şimdiden."

"O kadına kalsa yüzyıl boyunca iyileşemezsin sen."

Tuba elindeki kalemi sertçe masanın üzerine koydu. "Cemre bunu daha önce de yaptı ve sandığın gibi yüzyıl sürmedi."

Ege kendinden emin bir şekilde Tuba'nın kısılan parlak mavi gözlerine baktı.

"İlkinde yeterince iyi olsaydı ikinci sefere gerek kalmazdı."

Tuba, sinirle Ege'ye bir bakış fırlattı. Bu adam sinirlerini o kadar çok bozuyordu ki, korkuları sinirinin yanında hafif kalıyordu.

"Ayrıca, şu kamuflaj kıyafetlerinden kurtul. Yenilerini alacağız, bu tarzını değiştireceğiz. Daha fobi hakkında bir şeyler öğrenmedim ama eminim böyle bir şey senin yararına değil, zararınadır. Toplumdan kendini soyutlamadığına emin olmalıyız."

Tuba konuştuklarını tabloya yazdı. Bu konuyu daha önce bir fobi kitabında okumuştu, kendi güvenli alanından çıkmasına dair bir yazıydı. Sosyal fobisi olan insanlar dikkat çekmemek için ellerinden geleni yapıyordu ve ilk olarak bunu değiştirmeleri önemliydi. Bu adam daha bir şey öğrenmeden bunları düşünebildiğine göre, biraz araştırmayla Tuba'ya daha çok yardım edebilirdi. *Tabii daha önce stresten öldürmezse...*

"Şimdi şu kitaplarını getir. Araştırmaya başlayalım."

Tuba içindeki tüm korkulara ve umutsuzluğa rağmen defalarca okuduğu kitapları almak için içeriye geçti. Yapacak çok iş vardı.

***

Tuba denediği son elbiseyi de çıkardıktan sonra sepete attı. Hayatı boyunca yaptığı tüm alışverişin iki katını kısacık sürede yapmıştı. Aldıklarının hiçbiri kendi tarzında değildi. Bir kere hepsi canlı renklerdeydi. Bunları giyip dışarı çıkmasına imkân yoktu. Hat-

ta evde bile giyemeyeceği kadar renkli olduklarını düşünüyordu. Ege'nin zoruyla sabahtan beri kaç mağazaya girip çıktığını hatırlamıyordu bile. Uzun zamandır bu kadar yürümediğinden ayakları ağrıyordu ama mızmızlanmamak için tek kelime bile etmeden Ege'nin onu sürüklemesine izin vermişti. Tek avuntusu hafta içi mağazaların kalabalık olmayışıydı. Üstelik Ege her girdikleri mağazada Tuba tek kelime bile etmeden görevlileri uzaklaştırıyordu. Bu durumda alışveriş yapmak sandığından daha kolay bir hale gelmişti aslında. Arada bir Ege'nin varlığı bile korkularını depreştiriyor, buna engel olmak için derin nefesler alıp, soyunma kabininde yalnız olduğunu düşünüp rahatlamaya çalışıyordu. Yine de en güçlü isteği bir an önce eve gitmekti. Elleri kolları kıyafet torbalarıyla dolu halde yürümeye çalışırken korkularını oracıkta unutuverebilirdi çünkü o kadar çok eşya vardı ki önünü bile göremiyordu. Şu aksi herif bırak yardım etmeyi elinden gelse daha fazla yük yükleyecekti üstüne. Tuba yardım almadan eşyaları arabaya koyduğunda artık takati kalmamıştı. Bütün bu şeyleri giyebileceğinden emin bile değildi üstelik.

Arabaya bindiklerinde Ege sanki hiç yorulmamıştı. Yaptıkları ön araştırmadan sonra ilk işlerinin bu alışveriş meselesi olduğuna karar vermişti beyefendi. Ama adamın hakkını vermek zorundaydı, saatlerce hiç kalkmadan okumuş, notlar almıştı. İşi o kadar ciddi bir şekilde yapıyordu ki, eğer Ege'nin böyle bir fobisi olsaydı üç dört saat içinde yenmiş olurdu. Elbette aynı şeyleri Tuba da okumuştu ama onun zihni istediği şekilde çalışmıyordu işte. Üstelik androfobi çok üzerinde durulan bir konu değildi. Genel olarak sosyal fobi hakkında bilgilere ulaşabiliyorlardı. Önerilen metotları uygulamak için de büyük bir özveriyle hareket etmesi gerekiyordu Tuba'nın. Sonuçta yaşadıklarını o kitapları yazanlar değil, kendisi yaşamıştı. Ve Cemre'nin de dediği gibi kendine yardım edecek kişi yine kendisiydi.

Tuba arka koltuğa geçtiğinde gerginliği bir nebze azalmıştı. Dışarıda onlarca insanla birlikte olmaktansa arabada tek başına Ege'yle olmak daha iyiydi. Gerçi ikisinin arasında sadece binde birlik bir fark vardı ama olsundu. Bu bile Tuba'yı rahatlatmaya

yetiyordu. Ege otoparktan çıktığında evin yolunun aksi istikametinde ilerlemeye başladı.

"Eve bu taraftan gidilmiyor?"

"Eve gittiğimizi kim söyledi?"

Tuba korkuyla dikiz aynasından ona baktı. "Nereye götürüyorsun beni?"

"Seni kaçıracak halim yok ya, şu saçlarını düzelttirmeye gidiyoruz."

Tuba elleriyle başının arkasında topladığı saçlarına dokundu. Açık kahverengi saçları babasınınkilere çekmişti, hafif dalgalıydı. Ama uzun süredir hep aynı şekilde bağlandığından artık dalgaları görmüyordu.

"Sence de bugün bu kadar yetmez mi? Bir kuaförün önünde dakikalarca oturabileceğimi sanmıyorum." Gerçekten de kalp atışları bunun için fazla hızlıydı.

"İtaat fobikçiğim itaat."

Tuba sinirle arkasına yaslandı. Bu kendini beğenmiş, sinir bozucu herif kalkmış bir de ona fobik diyordu. *Benim bir ismim var mankafa.*

"Sen de resmen güç manyağı çıktın, ne yapıyorsun, benim üzerimden kendi hükmetme duygularını mı tatmin ediyorsun?"

Tuba'nın sinirle söylediği bu sözlere Ege gülüyordu. "Öyle de denebilir."

Tuba her an sinirden çıldırabilirdi. Fobisini yendiği anda bu küstah adamı bir saniye bile bekletmeden kapı dışarı edecekti.

Bir süre sonra oldukça güzel bir iş merkezinin önünde durdular. Genç adam hızlıca arabadan indi. Tuba da omuzları düşük bir halde onu takip etti. Güzellik merkezinin isminin yazılı olduğu tişört giymiş, gri saçlı, oldukça bakımlı bir kadın kapıda karşıladı onları. Ege kadının kulağına eğilip birkaç kelime etti. Kadının yüzüne eğlenceli bir gülüş yayıldı.

İçeri girdiklerinde kadın Tuba'yı mekânın ortasında aynasız bir yere geçirdi. Neyse ki kalabalık değildi. Genel olarak bölmelere ayrılmış görünüyordu. Çok az kişiyi görmek Tuba'nın gerginliğine iyi geldi. Asıl saç tasarımcısı geldiğinde -ki bu kadın kuaför dene-

meyecek kadar iddialı görünüyordu- daha önceden tanıştıklarını belli edercesine Ege'yle sarıldılar. Samimiyetle birbirlerinin hatırını sordular. Kadın tüm güzelliğiyle Tuba'yla da konuşmaya başladı ama genç kız kadının güzelliğine o kadar takılmıştı ki konuşulanları duymuyordu bile.

"Sen hiç merak etme Tubacığım saçların çok güzel olacak."

"Size bırakıyorum o zaman. Çok fazla dikkat çekmeyecek bir şeyler yaparsanız-"

Kadınla Ege bakıştı. "Çok güzel yapacağım, merak etme sen."

Ege, Tuba'nın karşısındaki bekleme koltuğuna geçip bacak bacak üstüne attı. Kenardaki kadın dergilerinden birini alıp incelemeye koyuldu. Genç kız kendini kurbanlık koyun gibi hissediyordu. Gözleri kapatıp kadının saçları ile uğraşmasına izin verdi. Kadın, Tuba'nın saçlarına hızlıca şekil verdi. Makasın sesinden bile ne kadar usta olduğu belliydi. Kadının her dokunuşuyla irkilse de bir süre sonra çok daha az rahatsızlık vermeye başlamıştı. Karşısında ayna olmadığı için saçlarına ne yapıldığını göremiyordu. Bir araba malzemeyle beraber başka bir kız da yardıma gelmişti. Tuba gerçekten saçlarına ne yaptıklarını çok merak ediyordu ama o kadar gergindi ki ağzından tek kelime çıkmıyordu. Muhtemelen saçlarını boyuyorlardı. Ege muzip bir bakışla Tuba'yı izliyordu. Bekleme süresi bittiğinde saçları yıkanmaya başlandı. Kadınlar kendi aralarında o kadar beğeniyle konuşuyorlardı ki Tuba meraktan çatlayacaktı. *Belki benim saçlarım da kadının saçları gibi güzel olmuştur*, diye düşündü. İçinden gülümsemeye başladı. İki ay sonra Mehmet bu güzel halini gördüğünde çok şaşıracaktı. Saçlarına fön çekilirken, Ege de yüzünde eğlenceli bir gülüşle onu izliyordu.

Her şey bittiğinde büyük bir aynayı Tuba'nın karşısına taşıdılar. Tuba kendini gördüğünde, ortamdaki tüm hava ciğerlerinde sıkışıp göğsünü ezdi.

Çünkü artık saçları parlak kırmızıydı.

* * *

Tuba sinirlerine hâkim olmaya çalışarak Ege'ye delice bir bakış attı. Buraya geldiğinde ne düşünüyordu ki? Bunları yapmalarına nasıl izin vermişti? Sinirden sıktığı dişleri ağrımaya başlamıştı. Çevresinde insanlar olmasa çoktan o aynayı Ege'nin kafasına geçirirdi. Kırmızı da neydi? Şimdi herkes ona bakacaktı. Gözleri bile fazla renkliyken şimdi bir de saçları çıkmıştı. *Sana uyan aklıma Ege...*

Tuba saçlarına korkarak dokundu. Gerçekten bu renk kendi saçlarına aitti. Böyle dışarı çıkamazdı, bu resmen kendi ölüm fermanını imzalamak gibi bir şeydi. Şu halde bile üç kişinin süzen bakışları o kadar fazla rahatsız ediyordu ki onu, böyle trafik lambası gibi ortalıkta dolaşamazdı. Sinirlerine hâkim olmaya çalışırken güçsüz bir sesle kadına sordu.

"Saç rengimi değiştirebilir misiniz? Ben böyle dışarı çıkabileceğimi sanmıyorum." Tuba bile artık, utandığından mı yoksa şoktan mı böyle konuştuğunu anlayamıyordu.

"Beğenmedin mi? Bence bu renk sana çok yakıştı." Kadın şaşırarak Ege'ye baktı.

"Bence de renk çok hoş." Bu beğeni dolu bakışlar ve sözler başka birini mutluluktan uçurabilirdi ama Tuba'nın tek yapmak istediği Ege'yi doğduğuna pişman etmekti.

"Hem zaten istesek de değiştiremeyiz. Saçlarını açmak için açıcı kullandık. Neye boyarsak boyayalım saçların yanar."

Ege gülerek Tuba'ya baktı. Bu iş sandığından daha kolay olmuştu. Yeni kırmızı saçları beyaz teniyle tezat oluşturuyor, mavi gözleri görüntüyü tamamlıyordu. Başta sırf kızın üzerine bakışları toplamak için kırmızı demişti ama şimdi gördüğü şeyi gerçekten güzel buluyordu. *Hatta fazla güzel...*

Ege girişteki kasa kısmına doğru yürürken Tuba'nın gözleri alev saçıyor ve ciddi anlamda ilk defa bu kadar kızgın görünüyordu. Bu "dikkati kendine çek" operasyonu için böyle bir şey şarttı. Her gittiği yerde ilgi odağı olacaktı, ne kadar çabuk korkusunu yenerse işleri o kadar çabuk biterdi, böyle bir ödül için bu *kızgınlığa katlanmaya hazırdı.* Hızla kredi kartını çıkarıp ödemeyi yaptı. Tuba utangaçlık ve öfkeden kafasını bile kaldıramıyordu. Onu dışarı yönlendirmek için hafifçe beline dokundu.

Kız kaskatı kesilmişti, kuaförün ücretini ödediği gibi şimdi de beline dokunuyordu. Bu adam nasıl bu kadar fütursuz davranabiliyordu?

Ege, Tuba'nın durduğunu görünce ne yaptığının farkına vardı. Normalde kız arkadaşlarıyla bir yere gittiğinde bunu doğal olarak yapıyordu. İstemsizce yaptığı bu hareket Tuba'nın olduğu yere çakılmasına sebep oldu. Ege elini hızla çekti. Tuba'dan biraz daha hızlı yürüyerek arabaya doğru gitti.

Tuba arabaya binerken kapısını var gücüyle çarptı. Ege sinirle dişlerini sıktı. *Kırsaydın?*

"Az yavaş ol," diye uyardı arabaya binerken.

"Sana ne be!" Anlaşılan Tuba'da ipler kopmuştu.

"Nasıl bana ne? Sen benim arabama böyle davranamazsın."

"Eşya düşkünü, bencil, kaz kafalı!"

Ege arabayı sürerek konuşuyordu. "Ne dedin sen?"

"Duydun işte. Şimdi ben ne yapacağım? Normalde zor çıkıyorum dışarı, bu şekilde asla çıkamayacağım." Ağlar gibi bir ifadeyle saçlarına dokundu. Ege aynadan baktığında bile kızın saçlarının gerçekten güzel olduğunu görebiliyordu.

"Hayır canım, her gün böyle çıka çıka herkesin sana bakmasına alışacaksın, hatta bundan zevk alacaksın."

"Asla dışarı çıkamayacağım, beni başka kuaföre götür." Tuba sinirden ağlamaklı sesle konuşuyordu. Az kalsın çocuk gibi ayaklarını yere vuracaktı.

"Emredersiniz hanımefendi, başka emriniz?"

"Sen kafayı sıyırmışsın."

"Henüz değil ama sanırım az kaldı. Sayende..."

Tuba aceleyle çantasını karıştırdı, bir toka bulup hemen saçlarını topladı. Ağlamak üzereydi, içinde tarif edilemez bir tedirginlik vardı. Elleri titremeye başladı, midesi bulanıyordu, Ege'ye bağırdıktan sonra sönmeye başlayan sinirinin yerini korkuları alıyor, saçlarının kırmızı olduğu düşüncesi onda panik yaratıyordu. Derin derin nefes almasına rağmen sakinleşemiyordu. Bu halde asla dışarı çıkamazdı, saçlarının rengini değiştirebilecek kadar toparlanması aylar sürerdi. Oysa Tuba'nın iyileşmek için iki ay

zamanı vardı. *Asla başaramayacağım.* Midesi bu duyguyla kasılırken elleriyle ağzını kapattı. Korkuları âdeta bir karabasan gibi çöküyordu üzerine.

"Ege. Dur." Tuba titrek sesle, son bir güçle seslendi.

"Saçmalama, yolun ortasında duramam."

"İyi değilim."

Ege aynadan ona baktı, kızın elleri ve dudakları titriyordu. Yüzünün rengi solmuş, teni neredeyse şeffaflaşmıştı. *Beni korkutmaya çalışıyor.*

"Abartma! Alt tarafı saçlarını boyattık, kimsenin sana falan baktığı yok."

"Bakmalarına gerek yok, bakmalarını düşünmem bile... Dur, ne olur."

Ege, Tuba'nın gerçekten çok kötü olduğunu görünce hızla arabayı kenara çekti. Tuba kapıyı açıp kendini yolun kenarına attı, midesi çok bulanıyordu. Yolun kenarındaki bariyerlere doğru yürüdü. Daha fazla dayanamayacaktı, Ege'nin görmemesi için dua etti. Bariyerlerin kenarına çöküp midesindekileri boşalttı.

Ege'nin nefret ettiği şeylerden biri de kuşkusuz kusan insan görmekti. Üniversitedeyken oda arkadaşı kafayı iyice bulup odanın ortasında kusunca az kalsın çocuğu pencereden aşağı atıyordu. Pis şeylere tahammülü yoktu, özellikle sorumsuzluktan kaynaklananlara. Kız bariyerlerin yanına gittiğinde, neden gittiğini çok iyi biliyordu. Arabanın bagajını açıp araç dolabından bir şişe soğuk su aldı. Derin bir nefes verdi, aceleyle Tuba'nın yanına çöktü. Tuba ona bakmıyordu bile, eline su döküp kızın alnına bastırdı. Tuba'nın tepki vermediğini görünce eline daha çok su döküp alnına ve yanaklarına koydu. Tuba kocaman mavi gözleriyle Ege'ye baktı, bakışlarında kırgınlık vardı. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmaya başlamıştı. Ege de gözlerini çekmedi, göz gözeydiler. Ege ayağa kalktı, üzerindeki ceketi çıkarıp onun kafasının üzerine bıraktı. Artık kırmızı saçları görünmüyordu.

Tuba'yı kollarından tutup ayağa kaldırdı, Tuba tek kelime dahi etmiyordu. *Nasıl bu kadar korkabilir? Sadece düşüncesi bile onu bu hale getirmiş olamaz...*

Arabanın arka kapısını açıp binmesine yardımcı oldu. Bir anda onun bu hale gelmesinden duyduğu suçluluk vicdanını esir aldı. *Bunu onun için yaptın Ege.* Bunu gerçekten Tuba için mi yapmıştı? Yoksa eğlenmek için mi yapmıştı? Sorunun tam cevabını o da bilmiyordu ama Tuba için yaptığını varsaydı. Sonuçta kız ona gelip her türlü sorumluluğu alacağını söylemişti, aynı zamanda psikolog da aynısını demişti. Anlaşma yapan da kızın kendisiydi, yapmaya çalıştığı tek şey kıza yardım etmekti. *Fazla mı yüklendim?* Aynadan genç kızın soluk yüzüne baktı, gözlerinin feri sönmüştü, her ne kadar aralarında bir bağ olmasa da çaresiz olmak kötü bir durumdu. Yapacağı her hareket kızı daha çok korkutabilirdi. İçini saran suçluluk duygusuyla tek kelime etmedi. Genç kızın konuşmaya bile dermanı yok gibiydi. Ceketin altında ıslanmaktan korkan bir kedi gibi büzülmüştü. Eve giderken arabayı cadde üzerindeki bir yere park edip arabadan indi. Kızın donuk bakışları, soru sorar gibi bile değildi, o yüzden haber verme ihtiyacı hissetmedi. Yapabileceği pek bir şey yoktu, böyle bir durumda ne yapılır onu da bilmiyordu. İçinden bir kez daha onu bu duruma sokanlara lanet etti, her geçen gün Murat'a olan kini artıyordu. Yolun karşısındaki eczaneye doğru yürüdü. En azından Tuba için mide bulantısı hapı alabilirdi, böyle durumlarda hastaneye gidileceğini sanmıyordu. Tuba'nın belki de ihtiyacı olan şey bu da değildi ama şu an yapabileceği daha iyi bir şey gelmiyordu aklına.

Eczanede sıra beklerken tüm bunların geçeceğini düşündü. O bir ay geçecek ve tüm bu meselelerden kurtulup kendi işine dönecekti. Fobisi olan biriyle uğraşmak sandığından daha zordu. *Bir de onu düşün sen. Ne haldedir şu an.* Birkaç gün daha yavaş ilerleseler, Tuba kendini toplayabilirdi belki.

Sonrasında eczanenin az ilerisindeki markete gözü takıldı. Sabah yediği her şeyi çıkarmıştı kız. Marketten en azından birkaç şey alabilirdi. Bir an onu kendi evine götürmeyi düşündü ama bu sefer kesin kalp krizi geçirirdi kız. Markete girip gördüğü ne varsa sepete attı. En son kasaya giderken çikolataların bulunduğu reyondan geçti. Kızın hangisini sevdiğini bilmediğinden hepsinden bir tane sepete attı. *Çikolatanın halledemeyeceği dert yoktur.* Aldıklarını ödeyip hızla çıktı.

Her ne kadar bu saç boyatma işi kızı dehşete düşürse de sonunda korkularını yenecekti. O zaman bunun için kendisine teşekkür edecekti, Ege bundan kesinlikle emindi.

Elindekilerle arabasına yaklaşırken bir anda arabanın boş olduğunu fark etti. Şaşkınlıkla adımlarını sıklaştırdı. Kızın bayılmış olabileceğini düşündü önce. Eğer öyleyse hastaneye götürmek zorunda kalacaktı. Bu aralar evren kendisine namlusunu doğrultmuş bekliyordu anlaşılan. Arabanın yanına vardığında ise daha kötüsü onu bekliyordu.

Tuba arabada yoktu.

9

Tuba'nın aklında arabadan inmek yoktu aslında, üstelik kendini bu kadar kötü hissederken tek adım bile atmayı düşünemezdi. Ta ki yolda onu görene kadar...

Ege'nin nereye gittiğine bakarken, siyah camların arkasına sığınarak dışarıyı izlemeye başlamıştı. Onu gördüğünde ise tanımaması imkânsızdı, ama yine de aradan uzun zaman geçmişti. Tam olarak emin olamasa da peşinden gidebileceği kadar heyecanlanmıştı. Adamla arasındaki mesafe hızla açılıyordu. Hiç düşünmeden adamın gittiği yoldan onu takip etmeye başladı. O, bu hayatta korkmadığı tek erkekti...

Onun yanında olduğunda korkuları buhar olup uçuyordu, o yüzden bu kadar değerliydi. Annesiyle babası öldüğünde ve tüm bu korkular baş göstermeye başladığında yanında o vardı, onu herkesten korumuş korkularını yenmesinde destek olmuştu. O olmasa ilk seferde bunu asla yenemezdi.

Ona ne zaman âşık olduğunu bilmiyordu ama uzun zamandır bu duygular vardı içinde. Korkuları çıkmadan önce de âşıktı, çıktıktan sonra da. Hatta Mehmet dış hatlardan çıkıp giderken de... Tekrar iyileşmeyi istemesinin en büyük sebebi aşkıydı. Mehmet yurtdışına gittikten sonra onunla bir daha görüşememişlerdi. Tuba

yeniden tehdit edildiğinde tek çareyi izini kaybettirmekte bulmuştu. Kız korkudan numarasını, evini, her şeyini değiştirmişti. Bu yüzden Mehmet'in de onu ulaşması mümkün olmamıştı.

Caddeden hızla giden adamı takip etmeye devam etti. Eğer o gerçekten Mehmet ise artık Ege'ye tahammül etmek zorunda kalmayacaktı. Midesinin boşluğu, saçlarının kırmızısı, hatta başındaki ceketle ucube gibi görünmesi bile umurunda değildi. Adamın arkasından bağırmayı düşündü ama ya o değilse... Ayaklarında derman kalmamıştı. Tuba iki adım attığında uzun boylu adam tek adım atıyor, yetişmesi gittikçe zorlaşıyordu. Adam bir an soluna döndü, Tuba minik umut kırıntıları ile beklediği aşkını tanımıştı işte. Yılların alıp götüremediği duygular içinde tutmaya çalıştığı kelebekler gibiydi. Hepsi bir anda göğüskafesine doğru uçmaya başlamıştı.

"Mehmet!"

Mehmet olduğu yerde durdu. Tuba'nın sesini tabii ki hatırlıyordu ama buna ihtimal veremedi. Tuba'yı araması için anlaştığı adam kızın bu şehirde olmadığını söylemişti. Mehmet kafasındaki düşünceleri silip arkasına döndü. Yolun ortasında başında ceket olan ufak tefek bir kız vardı. Ceketi kenarlarından tutmuş, gözleri dışında kendini korumak istercesine önünü kapatıyordu. Kıza daha dikkatli baktığında ceketin altında parlayan mavi gözlerle karşılaştı. Yaşadığı heyecana aldırmayarak büyük adımlarla genç kıza doğru yürüdü, Tuba ise onu bekliyordu.

***

Ege telefonla Tuba'yı bir daha aradı fakat cevap vermiyordu. Fazla uzaklaşmış olamayacağını düşünerek bu sefer caddenin diğer tarafına koştu. Nefes nefese kalmıştı. *O saçlarla eve gidene kadar kesin ölür.*

Onu bir an önce bulması gerekiyordu, saçını boyattığında kusan insan dışarı çıktığında kesin bayılırdı. Başına ne dertler açmıştı bu kız böyle? Üstelik kendi yüzünden böyle gitmesi Ege'yi daha da geriyordu. O sırada uzaktan kendi ceketinin rengini seçti. An-

laşılan kız hâlâ saçlarını örtüyordu. *Yakaladım seni şimdi fobik!* Hiç düşünmeden koştu. Karşısındaki adam kim olursa olsun Tuba ondan korkuyor olacaktı. Adamın Tuba'ya daha fazla yaklaştığını gördüğünde, koruma içgüdüsüyle kızın arkasından koşarak adamı göğsünden itti. Adamla Tuba'nın arasına girdi, Tuba'yı kolundan tutup bir adım arkasına aldı. Adam en az kendisi kadar güçlüydü çünkü hafif bir sarsılmadan başka bir şey olmamıştı. Karşısındaki adamın yeşil gözleri kızgınlıkla parladı. Tuba olayın ne olduğunu anlayamayarak Ege'ye baktı.

"Bir sorun mu var Tuba?" Ege, hafif bir dönüşle arkasına baktı. Tuba'nın hiç de korkmuş görünmediğini fark etti.

"Evet, bir sorun var," dedi karşısındaki adam.

"Neymiş sorunun?" Ege, kendinden emin bir bakış attı adama. Normalde kızı korumak gibi bir niyeti yoktu ama kız bu haldeyken savunmasız bırakacak değildi.

"Sorun şu an arkadaşımın kolunu tutuyor olman."

Ege soru sorar gözlerle Tuba'ya baktı. "Bu adamı tanıyor musun?"

Tuba kolunu Ege'den kurtarıp Mehmet'e bir adım daha yaklaştı.

"Evet, Mehmet o."

Mehmet de Tuba'ya dönerek aynı soruyu sordu.

"Bu adam kim? Yoksa erkek arkadaşın falan mı?"

Tuba hızla cevap verdi. "Hayır hayır, o bana yardım ediyor sadece."

"Koruman gibi bir şey mi?" Mehmet kendine has tavrıyla karşısındaki adama baktı. Uzun boyu ve güçlü yapısıyla pekâlâ koruma olabilirdi ama üzerindeki takımın ağırlığı ve kolundaki saat sayesinde çoktan koruma olmadığını anlamıştı.

"Hayır, korumam değil. Uzun hikâye."

"Bir yerlere gidelim, orada anlatırsın uzun uzun. Senelerdir görüşmedik, sana soracağım çok şey var." Mehmet'in özlem dolu bakışları Tuba'nın içini ısıttı. Yıllar önceki adamla aynıydı sanki. Sadece şimdi daha güçlü ve daha yakışıklı görünüyordu. Fakat anlam veremediği bir hüzün de vardı yüzünde.

Tuba kendini mutlu hissediyordu. İki ay sonra karşısına çıkmak için hazırlanırken karşılaşıvermişlerdi işte. Genç kız gülümseyerek baktı sevdiği adama.

Resmen ağzı kulaklarında, gören de âşık sanır. Ege kendi düşüncesiyle irkildi. Sinirle Tuba'ya baktı, az önce korkudan içi dışına çıkan kız şimdi resmen adamın, *bir erkeğin*, ağzına düşüyordu.

"Beş sene oluyor," diye mırıldandı Tuba. *Tam olarak beş sene üç ay.*

"Hadi gidelim o halde." Mehmet, Tuba'ya doğru uzandı.

"Şey, aslında Mehmet..."

"Yine başladı değil mi? Ceketin altına saklanmandan anlamıştım." Mehmet uzandı ve ceketi hafifçe kaldırıp Tuba'nın yüzüne baktı, saçlarının parlak kırmızı olduğunu gördü.

"Kırmızı saç?" derken tek kaşı kalkmıştı.

Tuba saçlarını hatırlayınca Ege'ye tekrar sinirlendi, ceketi başına iyice sardı. "Bunun marifeti," dedi öfkeyle.

"Sana yardımcı oluyordum hatırlarsan."

Hah, sanki zorla götürüp yaptırmıştı saçlarını. Haber vermeden yaptığı doğruydu ama zaten bu konuda itaat etmesi konusunda hemfikirlerdi. Ege'nin elinde kapı gibi imzalı anlaşması vardı. *Seni kendini bilmez oyuncu seni. Arkadaşın geldi ya, hemen rol değiştir.*

Tuba, Ege'ye aldırmadan doğrudan Mehmet'le konuşmaya devam etti.

"İşin yoksa benim evime gidebiliriz. Ne dersin?"

"Olur tabii."

Sazan, atla hemen.

Mehmet'in kıza bakışları bile Ege'yi sinir etmeye yetiyordu. Üstelik sanki o yokmuş gibi davranmaları iyice canını sıkmıştı. Gerçekten Ege'nin kim olduğundan haberleri var mıydı bunların?

"Arabam şu tarafta. Bu arada arkadaşın..."

Tuba hâlâ ceketinin altında, parlak mavi gözleriyle Ege'ye döndü.

"İstersen sen evine gidebilirsin, bugünlük benim için yaptıkların yeterli."

"Mesai saatlerim?" Ege bu durumdan son derece rahatsızdı. Sanki iyileşecek olan kendisiydi, Tuba hemen de nasıl vazgeçmişti...

"Çalışmış sayarız."

"Olmaz! Hem yapmış olduğumuz bir anlaşma var, uymak zorundayız." Her seferinde böyle planlarını bozacaklarsa bu planı neden yapmışlardı ki?

Tuba cevap verecekti ama sonra vazgeçti. Mehmet'in yanında konuyu bu kadar açmak istemiyordu.

"O zaman... Sen evin yolunu biliyorsun. Ben Mehmet'le eve geçerim."

Ege, Tuba'ya öldürücü bir bakış attı. Şu adam bir gitsin, bu tavırların hesabını soracaktı. İstenmeyen kişi pozisyonuna sokmuşlardı onu resmen. Bir de kız kusunca acımıştı. Şimdi gözleri parlıyordu hanımefendinin.

Ege, Tuba'nın kulağına yaklaştı.

"Aman sen de peşinden git, kaybedersin falan."

Tuba, Ege'nin karnına dirseğini geçirdi. Ege canı acısa da belli etmedi, bir de şu mafya bozması adamın karşında güçsüzmüş gibi gözükemezdi. Umursamazca arkasını dönüp arabasına yürüdü. Daha kızın kafasında kendi ceketi vardı, kalkmış bir de senin gelmene gerek yok diyorlardı. Tüm bu saçmalıkların içine düşüp bir de kendini bu pozisyona soktuğu için kesinlikle büyük bir ödülü hak ediyordu. Ama en büyük ödül bunları başına getiren Murat'a gidiyordu. O sırada telefonu çaldı.

İti an, çomağı hazırla.

Murat'ın huyunu bildiğinden o telefon açılana kadar aramaya devam edeceğini adı gibi biliyordu. Daha fazla dayanamayıp açtı.

"Murat, konuşmak için sadece bir dakikan var, dinliyorum."

"Saçmalama ya, ben senin en yakın dostunum. Ne zamana kadar bana küs kalmaya devam edeceksin?" Karşı taraftan gelen kahkahalar Ege'nin sinirini bozuyordu. Murat hayatının her ânında böyle şeylerle dalga geçerdi.

"O dostluk benim kamu cezası almamla son buldu."

"Rüşvet vermeyi teklif et diyen ben miydim?"

Bu tartışmayı bir milyon kere yaptıkları için Ege fazla uzatmadı. "Tamam, kes, ne diyeceksin?"

"Kim Türkiye'ye geldi bil bakalım?"

"Kim?"

"Eda geldi ve seni çok özlemiş. Sana sürpriz yapmak için yanına geliyordu en son."

"İyi de ben şirkette değilim ki?" Eda'nın gelmesi bir an Ege'yi mutlu etti. Ama tabii ki uzun sürmedi bu mutluluk.

"Zaten şirkete gitmiyor. Başka bir yerde çalıştığını biliyor. Durumunu saklamak için çok uğraştım inan." Ege'nin sinirden tek gözü seğiriyordu. Ailesi bile bu kamu cezasından habersizdi, kimsenin bilmesine gerek de yoktu.

"Ben onu ararım."

Murat'tan beklenmeyecek şekilde bir sessizlik oluştu. "Ee... Şey... Çalıştığın yerin adresini öğrenmiş olabilir." Ege içindeki sinirle az kalsın telefonu camdan fırlatacaktı.

"Nasıl?"

"Zor kullanarak öğrendi, çok direndim, yemin ederim. Önce şirkete gitmiş, bir süre gelmeyeceğini öğrenince benim ofisimi bastı." Eda her zaman istediğini alırdı, söz konusu Murat ise daha kolay alırdı.

"Sabrımı mı sınıyorsunuz ulan?"

"Ege inan seni daha fazla deli etmek istemem ama sanırım eve varmak üzeredir."

Hay ben sana güvenen aklıma Murat!

10

Eda asansörden indiğinde en üst katta tek daire olduğunu fark etti. Ege'ye sormadan geldiği için kavgaya hazırlıklıydı ama karşılaştıkları andaki şaşkınlığını görmek için tüm kavgalara razıydı. Üstünü düzeltip harika gülümsemesini takındı. Ona sürpriz yapabilmek için bu kadar uğraşacağı aklının ucuna bile gelmezdi. Üstelik buraya gelebilmek için de epey uğraşmıştı. Detayları öğrenmek için can atıyordu. Normalde böyle bir durumda yanına gitmemesi gerekirdi ama beş dakika görüp çıkabilirdi. Heyecanla zile bastı, acaba burada kamu görevi için ne yapıyordu? Kapıyı açan kimse olmadı, bir daha bastı. İçeriden kısık bir ses duydu. Kapı hafifçe, zinciri açılmadan aralandı.

"Kimsiniz?"

Eda böyle bir karşılamayı beklemiyordu. Kız kapıyı açmayacakmış gibi hissetti.

"Ben Eda, Ege'nin ablasıyım, arkadaşı burada olduğunu söyledi." İstediklerini yapmaktan çekinmezdi, bu hiç tanımadığı birinin evine girmek bile olsa.

Tuba kapısında tanımadığı biriyle karşılaşınca gerilmişti. Fakat kadın o kadar güzel görünüyordu ki etkilenmeden edemedi. Boyu uzundu. Üzerinde hafif bir ceket, altında ise ona uyumlu bir

etek vardı. Saçları omuzlarında özenle yapılmış gibi duruyordu. Konuşurken yanaklarındaki derin gamzeler belli oluyordu. Bu kız Tuba'nın olmak istediği ama asla olamayacağı bir güzelliğe sahipti. *Ege ve ablası böyleyse ailesini düşünemiyorum!* Tereddüt etse de kapıyı açtı. Kadının içten gülümsemesine aynı şekilde cevap verdi. Sanki kadının enerjisi ve tebessümü bulaşıcıydı.

"Hoş geldiniz."

Tuba hâlâ çekiniyordu ama gelen kişi hem kadındı hem de çok güzeldi. Korkmadan görebileceği birisinin daha olması hoş bir duyguydu. Kadın yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp hiç çekinmeden Tuba'ya sarıldı. Uzun zamandır korkusu yüzünden kimseye sarılmamıştı ama bu duyguyu o kadar özlemişti ki... Sarılmasına aynı şekilde cevap veremese de kendini iyi hissetmişti.

"Şöyle içeri gelin."

Eda odaya girince yerde oturmuş kitaplara bakan adamı fark etti. Ceketini çıkarmış adam takım elbisesiyle bağdaş kurmuştu. Gözlerini adamdan zorla çekerek Tuba'ya döndü.

"Kusura bakmayın, rahatsız ediyorum sanırım."

Adam sesi duyduğunda kafasını gömdüğü kitaptan kaldırdı. Eda genç adama doğru iki adım attı. Adam gözlerini çekmeden onun elini sıktı.

"Merhaba, Eda ben, Ege'nin ablasıyım."

"Memnun oldum, ben de Mehmet. Tuba'nın arkadaşıyım."

"Ben de memnun oldum."

Eda, koltuklardan birine oturdu. Aslında oldukça geniş olan ev, kitaplarla sarılıydı âdeta. Merakla genç kıza döndü.

"Ege yok mu?"

"Gelir herhalde birazdan." Tuba kendinden emin olmayarak konuşmuştu çünkü adamın ne zaman ne yapacağı belli olmuyordu.

Eda gülümseyerek kıza baktı.

"Özel değilse öğrenebilir miyim? Ege ne iş yapıyor tam olarak burada?"

Mehmet gülümseyerek Eda'ya baktı, bu kızdan bayağı etkilenmişti.

"Ben de merak ediyorum inan."

Tuba, kısık sesiyle ve çoğunlukla yere bakarak durumunu ve Ege ile yollarının nasıl kesiştiğini, ona nasıl yardımcı olduğunu anlattı merakla dinleyen misafirlerine.

Eda şaşırmış gözlerle kıza baktı. Sonra dönüp tekrar Mehmet'e baktı.

"Ondan korkmuyor musun?"

"Hayır, o istisna, ondan korkmuyorum." Mehmet dişlerini göstererek gülümsedi.

"Şimdi Tubacığım, Ege sana fobini yenmende mi yardımcı oluyor?"

"Evet, pek yardımcı olduğu söylenemez ama."

Tuba saçındaki lastik tokayı çıkardı. Parlak kırmızı saçlarını eliyle dağıttı. Eda ve Mehmet, Tuba'nın yüzüne baktılar. İkisinin de aklından aynı düşünce geçti. *Kırmızı saç bir insana ancak bu kadar yakışabilir.*

"Onun marifeti, asla insanların içine çıkamayacağım."

"Öyle söyleme, bence çok güzel olmuş, gözlerin, teninin beyazlığı... Muhteşem bir uyum yakalamış. Kardeşimi savunmak için söylemiyorum ama kesinlikle böyle düşünüyorum."

Genç kadının çevresine yaydığı enerji bariz bir şekilde belli oluyordu. Tuba'nın bu kadına kanı kaynamıştı. Zilin çalmasıyla Tuba ayağa kalktı, gelenin kim olduğu belliydi. Kapıyı açıp ardından hızla geri çekildi.

"Almayacak mısın beni içeri?"

"Hoş geldin Ege."

Ege bir anda bunu duymayı beklemiyordu. İçinde garip bir his oluştu. Elindeki poşetleri kıza uzattı. Kızgınlığı geçmişe benziyordu.

Eda, sanki orada olması çok olağan bir şeymiş gibi ortaya çıkıp gülerek koştu kardeşine. Boynuna atlayıp sımsıkı sarıldı, başını kolunun altına alarak saçlarını karıştırdı.

"Bırak beni yaz cadısı, bari burada yapma, rezil ediyorsun beni."

"Kimmiş cadı?" Gülerek kardeşinin burnunu sıktı Eda.

"Bunu yapmayacaktın işte."

Ege, ablasından kurtularak başını kolunun altına aldı.

"Demek benim saçlarımı dağıtırsın ha..."

Genç kızın uzun açık saçlarını karıştırmaya başladı. Eda kolunun altında ölüm kalım savaşı veriyordu.

"Tamam, pes ediyorum, bırak beni."

"Bir daha burnumu sıkmayacağına söz ver."

"On yüz bin milyon kere söz. İzci sözü!"

Ege, ablasını bıraktı. İkisi de savaştan çıkmış gibi görünüyorlardı. Eda, Tuba'nın garip bakışlarını gördü.

"Bu bizim Ege'yle özlem gidermemiz çocukluktan kalma. Normalde bana takla attırmadan bırakmazdı ama..."

Eda, az ileri konan poşetlere doğru uzanmaya kalkınca Ege onu salona doğru çekiştirdi.

"Ne aldın Ege bize?" Eda, işyeri dendiğinde daha farklı bir yer düşünmüştü ama şimdi çok rahattı. Tuba'nın korkmuş görüntüsü altındaki halini sevmişti.

"Sana almadım onları."

Gürültücü kardeşler salona geçince Tuba yere bırakılan poşetleri alıp mutfağa götürdü. Bugün her ne kadar kötü başlasa da iyi bitecek gibiydi. Mutfaktan çıkarken gözü masanın üzerinde duran tavasına kaydı. *Bugün sana ihtiyacım olmayacak sanırım.*

* * *

Mehmet çapkın, laf cambazı ve kadınların ağzının içine bakmasını sağlayan tam bir serseriydi. Yani Ege'ye göre... Genel olarak Tuba'yla konuşmasına rağmen Eda'yı da asla muhabbetten koparmıyordu. İki kadın da tüm ilgilerini ona yöneltmiş, onun seyahat maceralarını dinliyorlardı. Hayır, bu lanet adam öyle güzel anlatıyordu ki Ege bile dinlemek istiyordu. Üzerindeki takımın ceketini çıkarmış, beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Yeşil gözleri ışıldıyor, konuşurken sık sık gülüyordu. *Bu adam tam bir kız avcısı.*

Ege kendisinin de orada olduğunu göstermek istercesine cebindeki ilacı, ortada duran masaya sertçe bıraktı. Eda, bir çocuk

neşesiyle kardeşine döndü. Ne zaman böyle ilginç şeyler dinlese kendisi de yapmak isterdi. "Mehmet, Afrika'ya gitmiş, ben hiç gitmedim."

"Dişi kaplanları tavlamaya mı gitmiş?"

Eda, kardeşine ölümcül bir bakış atarak tekrar Mehmet'e döndü. Tuba ise daha sakin bir ilgiyle dinliyordu. Masanın üstüne sertçe konan şeye baktı, Ege elinde tuttuğu mide hapını ileri doğru itti. "İç!"

"Şimdi de beni zehirlemeye mi karar verdin?"

"Miden için." Sonra ilacı tekrar önüne çekti. "İçmek istemezsen o başka."

Tuba tek kaşını kaldırdı. Bu adama öyle sinirleniyordu ki fobisini unutuveriyordu. Tedavi konusunda yeni bir yöntem olabilirdi bu.

"Bırak sen, ben içerim."

Ege, ablasına döndü. "Ne zamana kadar buradasın?"

"Canım ne zamana kadar isterse." Ege, ablasının kolunu çimdikledi. Eda da hemen onun saçına yapıştı. Fakat Mehmet'in bakışlarını görünce saç çekmesi okşamaya dönüştü.

"Biricik kardeşim benim... Yani demek istediğim biraz daha buralardayım."

Mehmet, Eda'nın bu ani değişimine gülümsedi. Her halinden eğlenceli biri olduğu belliydi. Belki buradan çıktıktan sonra da görüşmeye devam edebilirlerdi. "Harika o zaman," dediğinde bunu sesli bir şekilde söylediğini fark etti. Kimse anlamadan konuyu değiştirmek için Tuba'ya döndü.

"Kaç kitabın daha yayımlandı?"

"Bununla beraber dört oldu."

Ege şaşırarak Tuba'ya baktı. Birkaç gündür birlikteydiler ama onun hakkında bildiği şeyler bir elin parmağını geçmezdi. "Sen yazar mısın?"

"Evet."

Ege umursamazca tek kaşını kaldırdı. "Adını hiç duymadığıma göre pek ünlü sayılmazsın."

Bu adam işkenceci olarak gönderilmişti herhalde.

"Kitap okumadığından görmemişsindir."

"Kitap okumuyor değilim, sadece kayda değer kitapları okuyorum." Ege duruşunu hiç bozmuyordu ve bu da Tuba'yı daha çok sinir ediyordu. Çok ünlü bir yazar olduğunu iddia etmiyordu ama böyle bir tavrı da hak etmiyordu.

Eda ikisine de kınayan gözlerle baktı.

"Siz hep böyle kavga mı ediyorsunuz?"

"Bu kızın böyle göründüğüne bakmayın, aslında çok şirret biri, şu kafama bak!"

Ege küçük bir çocuğun nazlanması gibi kafasındaki küçük yarayı ablasına göstermeye çalıştı.

"Kesin hak etmişsindir." Eda hiç acımadan yaraya bastırdı.

"Ahh! Kimin tarafındasın sen?"

"Ablan olmam her zaman senin tarafında olacağım anlamına gelmez. Karşındakilere kibar ol biraz."

Ege ağzının içinde bir şeyler homurdandı. Eda tekrar Tuba'ya dönerek konuştu.

"Peki ne tür yazıyorsun? Romantik ise kesin okumuşumdur."

"Evet, romantik tarzda yazıyorum, *Bulut Kraliçesi* var. En çok bilinen o."

Eda şoke olmuş bir halde Tuba'ya baktı. "Bir saniye, onu sen mi yazdın? Ama üzerinde başka bir isim vardı. Hatırlayacağım, dur. Buldum! Ceyda Güler değil mi?"

"Şey, evet. Aslında kitapları ben yazıyorum ama dikkat çekmek istemiyorum. Ayrıca imza günlerine ya da kitapla ilgili hiçbir şeye katılamıyorum. Ceyda benim adıma kendi yazmış gibi çıkarıyor, imza günlerine, hayran toplantılarına o katılıyor."

"Ama bu resmen haksızlık! Kitapları sen yazdıysan tanınması gereken kişi de sensin!"

"İlk başlarda bana da zor geliyordu, hiçbir övgü almamak ya da tebrik edilmemek ama sonrasında alıştım. İnsanların kitap hakkında yaptıkları yorumların aslında bana ait olduğunu biliyorum."

Ege'nin içinde ister istemez bir sinir oluştu. Haksızlığa tahammülü yoktu, özellikle böyle bir şeye göz yummak ona göre değildi. Herkes çalışmasının karşılığını almalıydı!

"Telif hakkı sendedir umarım."

Tuba buruk bir halde gülümsedi. "Şey, ben onu da Ceyda'ya verdim. O kadar uğraşıyor."

Ege lafa karıştı. "Sen deli misin? Kendi emeğini neden başkasına veriyorsun? Tüm bunları ortaya çıkmadan da yapabilirdin. Ayrıca kız istediği anda hiçbir hakkın olmadan tüm kitapları yok edebilir."

"Ceyda öyle biri değil!"

Mehmet dikkatle Tuba'ya döndü. Tuba aptal biri değildi, mutlaka bu işin içinde başka şeyler de vardı. Eski arkadaşlarını hatırlamaya çalıştı. "Tuba, kim bu Ceyda? Hatırladığım kadarıyla öyle bir arkadaşın yoktu."

Tuba biraz utanarak başını öne eğdi. "İnternette tanıştık."

Ege, ablasına dönüp kafasını göstererek deli işareti yaptı. Eda hemen onun işaret yapan eline vurdu.

"Nasıl bu kadar güvenebiliyorsun peki?"

"Başka çarem yok!" Genç kızın tüm çaresizliği kelimelerinden dökülüyordu. Böyle bir korkuyu yaşamadan nasıl bir şey olduğunu anlamak çok zordu.

Ege, Mehmet'e bakmadan onu gösterdi.

"Şu arkadaşın neden yardım etmiyor?"

Mehmet sinirle gülümsedi. Bu adam tam bir uyuz olabilirdi ama ablası çok sevimliydi. Söyleyeceği sözü ikinci kere kibarlık süzgecinden geçirdi. "Birbirimizin izini kaybetmiştik."

"Bu kadar küçük bir yerde, öyle mi? Ve sonra tesadüfen karşılaştınız."

"Ben saklanmakta çok iyiyimdir. Ayrıca dışarı hiç çıkmıyordum."

Ege, merakla genç kıza baktı. "Uzun zamandır saklanıyordun. Bir şekilde de yaşamını sürdürüyorsun. Peki, öyleyse neden saklandığın yerden şimdi çıkmak istiyorsun, o zamandan bu zamana ne değişti?"

Tuba gözlerini Ege'ye dikti. Hakkında ne biliyordu da böyle konuşabiliyordu? Hayatının en güzel zamanlarını bir evin içinde yalnız yaşamanın alışılacak bir tarafı yoktu. Kaç defa kâbuslar-

dan uyanıp tek başına kendisini avutmak zorunda kalmıştı? Kaç defa korkudan yiyecek bile sipariş edememişti? Başkalarının içinde olduğu durumlar hakkında ne de kolay yargıya varılıyor, tahminlerde bulunuluyordu. Bahsettikleri küçük şeylermişçesine nasıl da önemsemiyorlardı.

Tuba'nın neden korktuğunu, neden bu hale geldiğini, neden yaşamakta zorlandığını anlayamıyordu işte Ege.

Oysa her şeyin bir sebebi vardı. Hatırlaması bile çok ağır gelen bir sebebi.

11

...6 YIL ÖNCE...

Genç kız dış kapıyı dikkatle çekerek evlerinin bulunduğu sokağa çıktı. Dışarıda gerçekten çok güzel bir hava vardı. Sonbaharın o tatlı renkleri sokakları şenlendirmişti. Tuba biraz ilerledikten sonra kamerasını çıkarıp sokağın fotoğrafını çekti. Geçtiği yerlerde güzel bir görüntü gördüğünde dayanamayıp kaydetmek istiyordu. Çocukken de ne zaman farklı bir yer görse, oradaki insanların yaşantıları hakkında farklı senaryolar üretirdi. Şimdi de sevdiği mekânların fotoğrafını çekip kendince kurgular yazıyordu. Bunlar, edebiyat kulübündekilerin ciddi anlamda dikkatini çekmişti ve çok daha iyi olursa, aylık çıkardıkları dergide hikâyeleri fotoğraflarıyla birlikte yayımlanabilecekti. Bu durum Tuba'nın gururunu okşuyordu ama bunları ancak derslerinden zaman kaldığında yapabiliyordu. Yine de edebiyat kulübüne gitmeyi iple çekiyordu, orada gerçekten sevebileceği arkadaşlar edinmişti.

Fotoğraf çekerken biraz vakit kaybettiğinden okula geç kalmamak için koşarak gitti istasyona. Nefes nefese metroya bindiğinde ayakta durup diğer insanları gözlemlemeye başladı. İnsanları izleyip onları anlamaya çalışmak, yaşantısına farklı bir bakış açısı

katıyordu. Gördüklerini yazdığı öykülerde kullanmak yazarken işini daha zevkli bir hale getiriyordu.

Kampüse girdiğinde son iki aydır yaptığı gibi gözleri Mehmet'i aramaya başladı. Mehmet ile edebiyat kulübünde tanışmışlardı ve ikisinin de garip bir şekilde düşünceleri birbirini tamamlıyordu. Bu durum çok geçmeden yakın arkadaş olmalarını sağlamıştı. Onun gibi popüler birinin Tuba gibi kendi halinde biriyle ilgilenmesi genç kızı bile şaşırtıyordu. Tuba, fakültesine doğru ilerlerken kendisine el sallayan Mehmet'i görünce kalbi bulunduğu yeri aşındırırcasına çarpmaya başladı. Her zaman böyle mi olacaktı bu? Aylardır arkadaş olmalarına rağmen, her gün giderek artan bu kalp çarpıntıları ne zaman normal seyrine dönecekti? Ve Tuba'nın en çok merak ettiği soru, Mehmet'in kalbi de böyle atıyor muydu acaba?

Mehmet, gülen yeşil gözleriyle Tuba'nın yanına geldi. "Bir an gelmeyeceksin sandım."

Yanakları kızaran Tuba, açık bıraktığı saçından bir tutamı kulağının arkasına attı. Mehmet giydiği hardal rengi kazağının ve gözlerinin uyumu ile çok yakışıklı görünüyordu. Tüm okulun onları süzüyor olması şaşırılacak bir şey değildi. O yanındayken insanların bakışlarını pek umursamıyordu. İstedikleri kadar bakabilirlerdi. Tuba çantasından kamerasını çıkarıp birkaç adım geri gitti.

"Seni ileride bir kitabımda kullanacağım, o yüzden şuraya geç ve verebildiğin en havalı pozunu ver."

Mehmet kahkaha atarak geri çekildi. Arada Tuba'nın böyle fotoğraflarını çekmesi hoşuna gidiyordu.

"Poz vermeme gerek yok, bilirsin ben her zaman havalıyım."

Tuba istediği fotoğrafları çektikten sonra kamerasını çantasına attı. Ders vakitleri geldiğinde ayrılıp sınıflarına geçtiler. İktisat dersinin sonuna doğru telefonu çaldığında, meraklandı Tuba. Annesi bu saatlerde aramazdı onu. Ders saatlerini biliyorlardı. İzin isteyip çıkarak evi aradığında annesi sesindeki gizlenemeyen gerginlikle, "Derslerin bitince oyalanmadan eve gel," diyordu. Kalan derslere girmekten vazgeçip hemen yola çıktı Tuba.

Eve geldiğinde, kapıyı kendisi açıp annesinin arkadaşından hediye olan sevimli anahtarlığını çantasına koydu. Bu anahtar-

lığı annesinin çocukluk arkadaşı Cengiz Amca vermişti, aynı zamanda babasının da iş arkadaşıydı. Birkaç yıl öncesine kadar çok sık görüşüyorlardı, şimdilerde ise çok nadir görüyordu onu. En son üniversiteye başladığında Tuba'ya hediye olarak bu el yapımı anahtarlığı vermişti. O zamandan beri Tuba yanından ayırmıyordu anahtarlığını.

İçeri girdiğinde babası gergin bir gülümsemeyle Tuba'ya sarıldı. Yoğun işlerinden dolayı onunla ilgilenemeyişini birlikte olduklarında böyle sevgi gösterileriyle telafi etmeye çalışıyordu.

"Hayırdır baba, bir şey mi oldu?"

Annesi o sırada valizlerle Tuba'nın odasından çıktı.

"Tatile gidiyoruz kızım," derken sahte bir gülümseme vardı yüzünde. Birkaç gündür Tuba'dan gizli gizli konuşmalar yapıyorlardı. Demek birlikte tatile gideceklerdi. Bu yaz hiçbir yere gidememişlerdi, tatil yapmak güzel olacaktı ama... Sınavlara bu kadar az kalmışken pek uygun bir zaman değildi.

"Nereye gidiyoruz? Hem bana neden daha önce söylemediniz?"

"Sürpriz yapalım dedik kızım. Kötü mü ettik? Hem sen sürekli demiyor muydun tatile gidelim tatile gidelim diye?"

"Ben diyordum ama şimdi sınavlara az kaldı."

Annesi hemen elindeki valizi gösterdi. "Kitaplarını aldım, orada çalışırsın istersen. Hem biz de çok daraldık."

"Tamam da bu ne böyle yangından mal kaçırır gibi?"

"Kızım sen istemiyor muydun sonbahar fotoğrafları çekmeyi? Şimdi niye söyleniyorsun? Ben çoğu eşyanı aldım. Sen de bak, lazım ne varsa al yanına."

Tuba şaşırarak odasına girdi. Annesi asla böyle ters davranmazdı normalde. *Bunlarda bir gariplik var*, diye düşünmeden edemedi. Yine de çok itiraz etmeden yanına okumak istediği romanlarından aldı. Bu kadar gergin olmasalar çok daha eğlenceli olabilirdi bu tatil.

"Nereye gidiyoruz peki?" diye içeri doğru seslendi.

"Gidince görürsün." Annesini daha önce hiç bu kadar gergin görmemişti. Âdeta burnundan soluyordu kadın.

Yolculuk sırasında Tuba müzik dinlerken, annesi bazı belgeleri okuyordu. Babasıyla birlikte inşaat şirketlerinde çalışıyordu. Başta küçük bir firma olarak başlamışlardı fakat şimdi hatırı sayılır bir yere dönüştürmüşlerdi. Annesinin hızlı hızlı belgeleri imzalaması pek iyiye işaret değildi.

Çocukluğundan beri ihtiyacı olan tüm sevgiyi ve ilgiyi fazlasıyla görmüştü ama söz konusu iş meseleleri olduğunda, Tuba'nın en ufak bir şansı yoktu. Babası bir keresinde bunu, kendisini tüm bu inşaat sektörünün pisliğinden uzak tutmak için yaptıklarını söylemişti. Genç kız aptal değildi, böyle işlerin altında belediye başkanlarından mafyalara kadar kimlerle alışveriş yapıldığını biliyordu. Rüşvetler, tehditler, sabotajlar bu dünyanın olmazsa olmazıydı. Anne babasının böyle şeylere karışmadığından neredeyse emindi. Çünkü ikisi de bazen aptallık derecesinde iyi olabiliyorlardı. Ama birlikte çalışmaları ve yaratıcılıkları bunun üzerine çıkıyordu, onlara başarı getiren de buydu.

Tuba bu konu üzerinde çok düşünmeden yolu izlemeye başladı. Güneşin altın rengi, yaprakları olduğundan daha renkli gösteriyor, âdeta renk cümbüşü yaratıyordu. Kamerasını çıkarıp birkaç fotoğraf çekti. Kulağına Alela Diane'nin o güzel sesinden *Rose & Thorn* dolarken, bu ani tatilin sebebini öğrenmeyi istedi ama herhangi bir cevap alamayacağının farkındaydı. Her zaman böyle tatillere çıkan bir aile değillerdi, o yüzden son derece garipti yaptıkları.

Geldikleri yer, çocukken bir dönem sık sık gittikleri bir dağ eviydi. Annesinin babasından kalma bu taş bina, kışın manzarayı izlemek ve kafa dinlemek için mükemmel bir yerdi. Yolları oldukça düzgündü ve şehir merkezine pek de uzak sayılmazdı. Bir iki kilometre ilerisinde yine böyle başka dağ evleri vardı. Sonbahar sayesinde etraf o kadar güzelleşmişti ki çocukken farkına varamadığı güzellikleri şimdi daha iyi görebiliyordu Tuba. Annesi ve babası ise onun aksine etrafa pek bakmadan mekanik bir şekilde hareket ediyorlardı. Ev hatırladığından daha küçüktü. Kendi küçüklüğü yüzünden mekân algısını kafasında farklı kurgulamıştı. Buna rağmen yine de iki katlı sıcak bir yapıydı. Evdeki eşyaların üzerinde örtüler duruyordu, normalde daha önceden anlaştıkları

aşağı köyden biri gelir, evi temizlerdi. Fakat anlaşılacağı üzeri hızlı bir karar olmuştu bu.

Tuba, açık bıraktığı saçlarını küçük bir lastikle toplayıp örtüleri birer birer kaldırmaya başladı. Belki salonun ortasındaki küçük şömineyi yaktıklarında birlikte sohbet edebilirlerdi. Annesi küçük mutfakta aldıklarını yerleştirirken, babası elektrik ve suyu açmak için dışarıda uğraşıyordu. Birlikte zaman geçirmek için iyi bir fırsat olabilirdi bu hafta.

Babası içeri girdiğinde Tuba'ya doğru gelip başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Ne dersin kızım, dışarıda şöyle güzel bir mangal mı yaksak?"

Tuba gülerek babasına döndü. "Yapalım, ben yardım ederim sana."

Babasının yüzündeki gülümseme yavaş yavaş söndü, Tuba'nın pek görmediği bir ciddiyetle konuştu.

"Buraya geldiğimizi birine söyledin mi kızım?"

"Neden soruyorsun ki bunu?" Tuba şaşkınlıkla babasına baktı.

"Annenle kimsenin haberi olmasın istedik. İkimiz de işlerden çok bunaldık biliyorsun, şimdi birileri burada olduğumuzu duyarsa iş için arayıp rahatsız ederler."

Tuba her ne kadar bu açıklamayı yetersiz bulsa da üstelemedi. Zaten kimseye söylemek gibi bir niyeti yoktu. Mehmet dışında.

"Kızım ben yiyecekleri hazırlayana kadar üst kata da bir baksan olur mu?"

Tuba, annesine gülümseyerek üst kata çıktı. Çocukken duvarlara çizdiği şeyler öylece kendine bakıyordu. Annesi hatıra olacağına inandığı için silmemişti hiçbirini. Ana yatak odasına girerek sade odaya göz gezdirdi. Ahşap bir yatak ve yine ona uyumlu dolaplar vardı. Pencereden arkadaki sık orman manzarası görünüyordu. Renkli yapraklar güzelliklerini vurgularcasına salınıyordu. Tuba aşağıdan gelen sesleri duyar gibi olunca merdivenin başına gelip dinlemeye başladı. Neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Tuba arkadaşlarından birine söylemiş mi buraya geldiğimizi?"

"Söylememiş sanırım."

"Akıllı kızım benim. Birkaç gün burada kalırsak sıkıntı olacağını sanmıyorum. Arabayı evin arkasına doğru çek. Civardan geçen köylüler de görmesin. Akşam da erken yatalım mümkünse. Işık falan yakmayalım."

"O zaman mangal?"

"Evet, onu da yapamayacağız. Tuba yanındayken hayır diyemedim ama bir bahane bul." Annesinin sesi o kadar endişeli geliyordu ki Tuba olduğu yerde çakılı kalmasa aşağı inip bunların ne demek olduğunu soracaktı.

"Sen de canını sıkma, onu yakalayacaklar, elimizde kanıtlar var. Sana yolladığı o şeyler de var... Hatırladıkça onu kendi ellerimle öldürmediğime şaşırıyorum."

"Lütfen Tuncay, bunu defalarca konuştuk. Şu an bu öfkenin kimseye yararı yok."

"Seni aylarca tehdit etmiş bu adam. Başak, nasıl sakin olayım?" Tuba olayları tam bilmese de içi büyük bir öfkeyle doldu. Kim neden annesini tehdit ediyordu? Babasının tepkisine bakılırsa oldukça ciddi bir şeydi, üstelik kaçar gibi gelmişlerdi buraya. İlk defa bu kadar ciddi bir durum vardı ortada, endişesi gittikçe artarken konuşulanları duyduğunu belli etmemek için ufak adımlarla tekrar yatak odasına girdi. Aklında bir sürü soru işaretleri vardı ama anlaşılan ona anlatmayacaklardı. Yatakları hazırlarken elleri soğuktan donmuş gibiydi. Hava sıcak olmasına rağmen duyduğu endişe yüzünden kanı çekilmişti.

İşleri bittiğinde Tuba kendini biraz daha iyi hissediyordu. Sonuçta koskoca ülkede kanunlar ve bunları uygulayacak polisler vardı. Kimse kolay kolay bir şey yapamazdı, insanları tehdit etmek bu kadar basit miydi?

Yemeklerini yerken gerginlikleri biraz azalmış, hatta babası ufak birkaç şakayla hepsini güldürmüştü. Aynı evin içinde bile özlem duyabiliyordu insan. Günlük hayatın monotonluğu sırasında en çok yakınındaki insanla iletişimi kısıtlanıyor, sevdiklerine vakit ayırmak daha zor bir hal alıyordu.

***

Tuba kamerasını alıp dışarı çıktığında, çok fazla dışarıda durmaması gerektiğinin farkındaydı. Yine de kendini öyle güzel bir manzaradan alıkoymak zor geliyordu. Turuncunun her tonu çevresini sararken deklanşörü fazla mesai yapacaktı anlaşılan. Çocukken sık sık yaptığı gibi manzarayı en iyi izleyebildiği yola doğru yürümeye başladı. Ana yoldan ayrılarak girdiği ufacık patikada ilerledi. Bu sakinlik zihnini daha hızlı çalıştırıyordu. Aklından geçen hikâyeler şimdi çok daha netti, eve gidip bunları kâğıda dökse fena olmazdı.

Eve vardığında annesi ve babasını battaniyenin altında televizyon izlerken buldu. Şömineyi yakmış oturuyorlar, keyifli görünüyorlardı. Babasının eli sürekli karısının omuzlarında sakinleştirir gibi dokunuyor, ona bir şeyler fısıldıyordu.

"Ben sizi hiç rahatsız etmeyeyim, siz takılın." Babasıyla annesi gülümseyerek Tuba'yı ortalarına çektiler.

"Kaçamazsın, gel buraya. Büyüdün diye kızımız olmaktan çıkmadın ya." Annesi Tuba'yı battaniye altına alırken gülümsedi.

Tuba ortalarına girip ikisine de sarılırken iliklerine kadar hissetti mutluluğu. İnsan ne kadar büyürse büyüsün, ailesinin kolları altındayken hep çocuktu. Annesi ve babası biraz baş başa vakit geçirsinler diye kitap okuma bahanesiyle yukarı kata çıktı. Yatağın üzerine uzanıp kontrol etmek için telefonunu açtığında, çok fazla çekmediğini görünce hayal kırıklığıyla odanın içinde dolanmaya başladı. Mehmet kesin mesaj atmıştı ve Tuba ona yanıt bile veremiyordu. Yine de ona birkaç mesaj atmaya çalıştı. Belki bir süre sonra daha iyi çekmeye başlardı. Telefonu umutsuzca bir yana koyup yarım bıraktığı kitabına döndü. Çok sürmeden yatağın rahatlığına kapılıp kendini uykuya teslim etti.

***

Aşağıdan gelen gürültülerle uyandığında, kötü bir şeylerin olduğunu kavraması birkaç saniyesini aldı. Adrenalin tüm vücuduna yayılırken, yatağından fırladı. Ses çıkarmamaya çalışarak kapalı kapısını araladı. Sesler biraz daha netleşmişti, kendini gizleyerek

merdivenlere doğru yürüdüğünde eli silahlı iki adam gördü. Nefessiz kalarak sessizce duvarın dibine sindi. Adamlardan biri sorular soruyordu. Annesinin adamlara bağrışı kendisine bir uyarı gibiydi.

Tuba hızla telefonu eline aldı, telefon çekmese bile polisi arayabilirdi. Elleri o kadar titriyordu ki telefonu bile tutmakta güçlük çekiyordu. Derin bir nefes alıp telefonun bağlanmasını bekledi. Karşıdaki sesi duyduğu an fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Evimizde silahlı iki adam var. Acilen gelmeniz gerekiyor." Sakin kalmaya çalışıyordu ama her an ağlayabilirdi.

"Adresinizi tanımlayana kadar hatta kalın lütfen."

Birkaç saniye sonra kadın tekrar konuştu.

"Adresinizi tespit ettik. Siz dikkat çekmemeye çalışın. Ekipler gelene kadar herhangi bir müdahalede bulunmayın lütfen."

"Acele edin."

Telefonu kapattığında dizleri çözüldü. Ne yapacağını bilmediği saçma bir korku filminde gibiydi. O sırada üst kata çıkan adamın ayak seslerini duydu. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu, eline köşede duran abajuru aldı. Adama karşı savursa belki bir şansı olurdu. Kendi odasının kapısı açılmasıyla adamın kafasına vurdu. Fakat böyle bir cüsseye etki etmesi imkânsızdı. Adam tek hamleyle Tuba'yı yakalamıştı bile. Mengene gibi elleri kızı tuttuğu gibi sürüklemeye başladı. Tuba tırnaklarını son bir güçle adamın koluna batırıp yırtmaya çalıştı. Adam daha çok sinirlendi. İki kolunu da yakalayıp sanki bez bebek sürükler gibi merdivenlerden sürüklemeye başladı. Her ahşap basamak acı verici bir şekilde sırtına çarpıyordu. Acı dolu bağrışları annesiyle babasınınkine karıştı.

"Bırakın beni pislikler." Tuba haykırırken salonun ortasına doğru fırlatıldı.

Vücudu ağrı içindeydi, kaburgalarından biri kırılmış olabilirdi ama şu an hiçbirini hissedemiyordu. Babası bağlandığı sandalyeden kurtulmak için çırpınıyordu.

"Onu bırakın, sizin işiniz bizimle. Onun bir şeyden haberi yok."

Tuba'nın tek dileği polislerin bir an önce gelmesiydi. O zamana kadar ne kadar oyalarsa şanstı.

"Ne istiyorsunuz bizden şerefsizler!" diye bağırdı kız.

"Telefonla birini aramış mı kontrol et!" Odadan onu çıkaran adam diğerine emir veriyordu. Telefonunu neden odada bırakmıştı ki?

Yüzlerindeki siyah maskeleriyle son derece korkunçtular. Tuba aklını toplayamıyordu. Annesiyle babası karşısındaydı ama yüzlerine bakamıyordu. İkisinin de suratı fena halde dağıtılmıştı. Tuba acıyla bağırdı.

"Neden yapıyorsunuz bunu bize?"

Adam gelerek Tuba'yı saçlarından kavrayıp geriye doğru çekti, açıkta kalan boynuna silahı dayadı.

"Küçük orospu, annenle babanın ne yaptığından habersiz misin sen? Çevirdikleri dolapları anlatmadılar mı sana?"

Annesi onu bıraksınlar diye yalvarıyordu resmen. Bir anne baba için ne kadar da zor bir durumdu böyle.

O sırada yukarıdaki adam telaşla bağırdı. "Kız polisi aramış, yaklaşık on dakika önce."

Tuba sinirle adamın yüzüne tükürünce, adam silahla ağzına vurdu. Tüm dişleri acıyla sarsılırken, ağzına metalik bir tat yayıldı.

"Polisi aradın diye kurtulacağınızı mı sanıyorsun? Ne yapacağım sana biliyor musun?" Koltuğun üzerine bıraktıkları bandı alıp annesiyle babasının ağzını bantladı. Artık bir kelime dahi edemiyorlardı. Tuba sadece gözlerindeki yaşları görebiliyordu.

"Süremizi kısalttığın için, sana bir kurşun sıkacağım. Patronum mümkün olduğunca acı çekmenizi istiyor. Özellikle o ikisinin..." Tıslar gibi konuşan sesi Tuba'nın midesini bulandırıyordu. "Ama kolumu görüyor musun? En sevdiğim dövmemi bozdun. Bunun bir karşılığı olmalı."

Tuba korkarak yalvarmaya başladı. Bir insan nasıl böyle kötü olabilirdi, anlayamıyordu. Tek bildiği kurtulmaları için yapması gerekenlerdi.

Adam bir yandan Tuba'nın ellerini bantla sararken, "İlk kimin ölmesini görmek istersin?" diye sorup hemen ardından ağzını da bantladı. Daha bandı koparmadan hızla şömineye doğru gitti. Hareketleri, tavırları, konuşması normal değildi. Ancak bir psikopat böyle davranabilirdi.

Annesinin mavi gözlerine baktığında, bu bakışları ömrünün sonuna kadar hatırlayacağından emindi. İçinde sadece acı ve korku vardı.

Kara bir gölge gibi annesinin yanında bitiveren adam, şömine kömürlerini karıştırmak için kullandıkları o uzun maşayı annesinin kafasına indirdi. Kadının inlemesi Tuba'yı çıldırttı, tekrar kurtulmaya çalıştı ama nafileydi. Babası sandalyeyle hareket etmeye çalışıyordu. Diğer adamın yardımıyla aynı darbeyi o da aldı. Böyle bir vahşeti yapanlar insan olabilir miydi? Tuba'nın ciğerlerine dolan çığlıklar dışarı çıkamıyordu. Annesinin başından akan kan o güzel saçlarını ıslatıyordu. Ya babası... Tüm yüzü kan revan içindeydi. Çektikleri acıları düşünemiyordu bile. Ardından birer darbe daha aldılar. Tuba böyle bir vahşet karşısında nasıl nefes alabildiğini anlamıyordu. Annesiyle babasına, onların bu hallerine bakan gözleri de çoktan kör olmalıydı.

Adam son kez annesine vurduğunda Tuba o mavi gözlerin bir daha açılmamak üzere kapandığını biliyordu. Ciğerlerinden keskin, yakıcı bir acı yükseldi, annesini gözleri önünde kaybetmenin acısı...

Adamların ne dediklerini duymuyordu artık, kendisine gelen darbeleri de hissedemiyordu. Babasının son darbesini gördüğünde, tek istediği kendisini de bir an önce öldürmeleriydi. O sırada adamlar hareket etmeyi kestiler, sesler kesildi. Tuba uzun boylu adama baktığında siyah maskesinin ardındaki o kara çirkin gözleri, yüzünü ezberlemeye çalışıyor gibiydi. "Senin için geri döneceğim, ben asla işimi yarım bırakmam." Ardından hızla ellerindekileri bırakıp dışarı doğru koştular, tek bir kurşuna bile vakitleri kalmamıştı.

Polis arabalarının sesleri duyuluyordu. Birkaç dakika sonra bir polis onu çözdü. Ambulans görevlileri Tuba'yı sedyeye yatırmaya çalışırken bile donuk gözlerle baktı. Olanları yerden yükselmiş de izliyormuş gibi bir tuhaflık vardı üzerinde. Annesi ve babasının sedyelere alındığını gördü, biliyordu, gitmişlerdi. Artık yoktular...

Vücudunu karıncalandıran acıyı artık kaldıramıyordu. İçine birikmiş tüm çığlıklar tek seferde çıkmaya çalıştı boğazından. Ardından hemşirelerden birinin yaptığı o iğne gözlerine perde çekti.

12

Tuba kendini o günün anılarından uzaklaştırmaya çalıştı. Sorduğu sorunun cevabını bekleyen Ege'ye döndü. Sesine yansımış o ince hüznü gizlemeye çalışarak konuştu.

"Ben sadece normal olmak istiyorum. O kadar uzun zamandır tek başımayım ki... Artık yalnız olmak istemiyorum."

Eda genç kızın yaşadıklarını ve neden bu kadar üzgün olduğunu merak etti. İçinden ona yardım etme isteği geldi, ama doğru kişinin kendisi olmadığını biliyordu, Ege'nin bu kıza gerçek anlamda iyi gelmesini diledi. Kolundaki altın sarısı şık saate baktı, beşi geçiyordu, zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti.

"Benim artık gitmem gerekiyor, akşam başka bir yere davetliyim."

Eda üzerini düzelterek diğerlerinin bakışları altında ayağa kalktı. Ortamdaki gergin hava bir anda dağılmıştı. Mehmet de ayaklandı.

"Tuba, benim de gitmem gerekiyor. Telefonlaşalım. Bak tekrar söylüyorum, bir daha izini kaybetmek istemiyorum."

Tuba'nın içi şefkatle doldu. "Kaybetmeyeceksin."

Rahatsızlığını açık bir şekilde belirtmekten asla çekinmeyen Ege, ceketini aldığı gibi Tuba'nın karşısına geçti.

"Eh, mesaim bittiğine göre ben de gidiyorum."

Tuba, Ege'ye tek kelime bile etmedi. Saçlarının rengi yüzünden ona hâlâ kızgındı. Ama evinin kapısına doğru yürüyen Mehmet'e bakınca saç meselesi olmasa karşılaşmanın da olmayacağını düşündü.

Sahi neden Türkiye'ye erken gelmişti ki? Mehmet'in Amerika'da bir seyahat acentesi vardı ve başka ülkelere turlar düzenliyorlardı. Yıllar öncesinde bile Tuba'ya böyle bir işin hayalini kurduğunu anlatmıştı, sonrasında Tuba internette onun hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştığında bulmuştu. Turların planına ulaştığında, Türkiye turunda Mehmet'in de geleceğini gördüğünde mutluluktan havalara uçmuştu. Ve işte o zaman korkularını tam anlamıyla yenmeye karar vermişti. Ve bu plana göre daha gelmesine iki ay vardı.

Genç kız hepsini uzaktan da olsa kapıya kadar uğurladı. Şimdi daha net görebiliyordu, Eda yürürken biraz aksıyordu. Mehmet ve Eda önden çıkarken Ege kapıdan döndü. Ciddi bir tavırla genç kıza baktı. "İyisin değil mi?"

"Gören de benim için endişeleniyorsun sanır!"

"Kendim için endişeleniyorum. Ablam seni sevmişe benziyor, senin saçlarını boyattığım için öldüğünü duyarsa üzülür. Sonra da beni üzer." Bu adam tam bir ukalaydı.

"Beni bu kadar zorlamadan önce düşünecektin!"

"İtaat edeceğini söylemiştin." Dudağı hafifçe kıvrılmıştı. Tuba istemeden adamın dudaklarına baktı, kendisinin bile böyle dolgun dudakları yoktu.

"Evet, söz verdim, dönmeye de niyetim yok. Ama beni öldürmemeye dikkat et!"

"Yarın için kendini hazırlamaya başla o zaman." Ege göz kırpıp gülümseyerek kapıyı çekip çıktı.

***

Mehmet arabasına binip gittiğinde, Ege ablasının kolundan çekip kendine döndürdü.

"Resmen birbirinizin ağzına düştünüz!"

Kardeşinin huyunu bildiği için sözlerine pek aldırış etmedi. Ege söz konusu ablası olduğunda çok kıskanç olabiliyordu. Bu da henüz Eda'nın niye evlenemediğini bir nebze olsun açıklıyordu. "Hayda, çocuk musun sen ne bu tavırlar? Zaten konuşurken sürekli bir laf sokmaya çalışmalar falan?"

"Sen dikkat et o adama, fazla da samimi olma!"

"Gören de adam insan etiyle besleniyor sanır!"

Eda söylenerek Ege'nin konuşması bitmeden arabasına bindi. Telefonunu eline aldı. Küçük kardeşiyle vakit geçirmeyecek değildi. Ege daha arabasına binmeden telefonu çaldı.

"Güzel bir yemek yiyelim," derken kahkahası yankılandı. Ege'ye bunu yapmaya bayılıyordu.

"Olur, takip ederim ben seni."

Ege gülerek telefonu kapattı. Dalaşsalar da, çekişseler de, itişseler de birbirlerinden asla vazgeçmezlerdi. Ablasının sıcak tavırları, sürekli gülümsemesi, iyi niyeti onu eşsiz kılıyordu. Kendisinde bulunmayan özelliklerin tamamı onda vardı. Ve Ege ablasının bu halini de, ablasını da çok seviyordu, yani söylemese de hissettirdiğine emindi. Şirket işlerine bir günlüğüne ara verebilirdi, Eda her zaman gelmiyordu zaten.

***

Tuba uyandığında zile basılıyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladı, başucunda duran tavasını alıp kapıya koştu. Kapının merceğinden dikkatle baktı, Ege elinde poşetle bekliyordu. Tuba bir an Ege'nin ona söylemiş olduğu şeyi hatırlayarak tavayı kapının yanında bulunan askılığın altındaki bölmenin üzerine koydu. Kapıyı açıp son birkaç gündür yaptığı gibi hızla geri çekildi. Ege her zamanki gibi moda dergisinden fırlamış gibi duruyordu. Hayır, Tuba'nın anlamadığı şey her gün gerçekten böyle hazırlanmaya üşenmiyor muydu bu adam? Üstelik saçı da tek tel dahi hareket edemeyecek şekilde yapılmıştı. Üzerine sıktığı parfüm ise... Tuba bu parfümün adını koluna dövme yaptırsa yine de hakkını veremezdi.

Öyle güzel bir kokuydu ki, Ege gibi ukala adamların böyle güzel kokmasının kanunen yasak falan olması gerekiyordu. Böyle güzel kokan birinden nefret etmek için fazla dirayetli olunmalıydı. Ege içeri girdiğinde eline yakışmayan poşeti Tuba'ya uzattı. Ondan bir şey bekliyormuş gibi kıza dikkatle baktı.

"Hoş geldin Ege." Beyefendi hoş geldin duymadan içeri giremiyordu.

"Kahvaltı yaptın mı?"

Her sabah hazır erişte lerden yediğini anlasa ne yapardı acaba.

"Yapmadım daha."

"O zaman sıcakken yiyelim böreklerimizi." Börek lafını duyunca Tuba'nın yüzüne ister istemez bir gülümseme yayıldı.

Genç adam elindeki poşeti uzatırken kızın yüzündeki ani gülümseye bakakaldı. Sabah sabah beklediği bir tepki değildi açıkçası. Her an sol taraftan gelecek olan bir tavaya hazırlıklıydı. Ama kırmızı saçları, sabah vaktinin vermiş olduğu solgunlukla tezat oluşturuyordu. Kızın mavi gözleri ise yeni açılmışçasına nemliydi. Gülümserken dudaklarının aldığı şekil, bakan insanda farklı hisler çağrıştırıyordu. Sanki bu dudaklar, konuşmaktan çok gülmek için yaratılmışlardı. *Bu kızın dudaklarından bana ne! Kendine gel Ege!*

Ayaklarını sürüyerek mutfaktaki masaya geçti. Kızın kendinden en uzak yere geçeceğini bildiği için, ilk gün oturduğu yere oturdu. Tuba mutfak dolabından çıkardığı tabaklara börekleri koydu ve masaya bıraktı, Ege'ye uzatacak hali yoktu. Yanında en iyi çay giderdi ama evinde çay da yoktu, tabii bunu belli etmek istemiyordu. Önceki güne göre bugün biraz daha rahattı ama sadece biraz... Arada korkusunu unutsa da Ege'nin erkek olduğu gerçeğini iliklerine kadar hissediyordu. Kendisine cesaret vermeye çalıştı. Cemre Hanım'ın dediği gibi kelimelerin ağzından düşünmeden çıkması gerekiyordu. Böylelikle konuşabilmek için saatlerini harcamayacaktı.

"Kafana taş mı düştü?" *Al sana düşünmeden konuşmak.* Pişman olmuştu bile. Cemre'nin söyledikleri anlaşılan Tuba'ya göre değildi pek. Taş da nereden çıkmıştı böyle?

"Ne? Ne taşı?" Ege bu kız ne diyor dercesine karşısındaki kıza baktı.

"Börek almışsın ya?"

"Açtım, evde yiyecek vaktim yoktu, ben de buraya getirdim. İstemiyorsan yeme!"

"İstemediğimi söylemedim!" Bu adam neden sürekli çıkışıyordu böyle! Alt tarafı bir soru sormuştu, tamam garip bir soruydu ama yine de...

"Ye o zaman, bu arada buraya doğru düzgün alışveriş yapmak lazım. Şu haline baksana, kemik torbası gibisin." Ege'nin onu süzen bakışları daha yeni yeni yerine oturmaya başlayan sinirlerini ayağa kaldırdı.

"Kemik torbası mı? Kas yığını olmaktan iyi gibi geliyor!"

"Kas, gücün göstergesidir güzelim."

"Akıllı insanların daha güçlü olduklarına inananlardanım ben."

Ege'nin elindeki çatalı sinirle masaya bırakmasından çıkan ses Tuba'yı ürküttü.

"İki dakika hakaret etmeden duramaz mısın? Hâlbuki dün başkalarının yanında ne kadar da usluydun."

"İlk hakaret eden sendin!"

"Kemik torbası, hakaret değildi, tespitti."

"Zayıf görünüyorsun demenin daha kibar yolları olduğuna eminim!"

"Kelimelerle aram iyi değil."

"Ama her lafa da bir cevabın var."

"Fazla zekâ belirtisi o güzelim."

"Bana güzelim demeyi de kes, güzel olmadığımı sürekli vurguluyormuşsun gibi geliyor." Bu adamın ukalalıkları yüzünden iyilik meleği bile, tavanı eline al kovala evinden diyordu.

"Güzellik soyut bir kavram... Herkese göre değişir, tabii seni güzel bulduğumu söylemiyorum ama paralel evrende de olsa mutlaka seni güzel bulacak birileri vardır, eminim."

"İnan çok rahatladım."

Ege hafiften güldü. Ağzında börek, karşısında erkeklerden korkan kırmızı saçlı bir kızla laf dalaşı yapıyordu. Bu kombinasyonu yaşayan tek insan olduğuna yemin edebilirdi.

Tüm bu atışmalardan sonra sessizce kahvaltılarını bitirip salona geçtiler. Tuba yine Ege'den en uzak koltuğa geçmişti.

"Cemre Hanım'la konuştunuz mu?"

"Evet, sana söylemeyi unuttum. Bu hafta sadece tanışın, sohbet edin dedi."

"Hımm."

Tuba eline bilgisayarını aldı. Kulaklığını taktı. Dizisinin kalan kısmını izleyecekti. Saat çok erken olduğundan, Ege'nin bir planı varsa bile şimdi bir şey yapmayacaklarına emindi. Göz ucuyla adama baktı, oturmamıştı. Kitaplığına bakıyordu.

"Kitaplarını okumamda bir sakınca var mı?"

"Yok. Okuyabilirsin."

Ege, *Bulut Kraliçesi*'ni eline aldı. Klasik aşk kitaplarına benziyordu. Tuba genç adamın elindeki kitabı görünce bilgisayarı bırakıp hızla ayağa kalktı.

"O olmaz!"

"Neden?"

"Olmaz işte, okuma onu!"

"İstiyorsan gel, elimden al."

"Ege, sakın!"

Bu kitabı yazdığını normalde kimse bilmiyordu ama gerçek dün ağzından çıkmıştı bir kere. Romanları, anlattığı tutkulu aşklarla biliniyordu! Ege okuduğu an bir daha dilinden düşmeyeceğine emindi.

"İstediğimi okurum, istiyorsan gel elimden al. Ama bu tepkin daha çok merak etmeme sebep oldu. Şimdi elimden alsan bile herhangi bir kitapçıdan alabilirim."

"Ne inatçı adamsın ya! Öf. Ne yaparsan yap! Dizimi izleyeceğim ben."

Ege gülerek koltuğa oturdu. Amerika'daki psikiyatrist arkadaşı daha uyanmadığı için ona göndereceğini söylediği egzersizleri henüz göndermemişti. Zaman geçirmenin en iyi yoluydu okumak.

Tuba'nın cümleleri sandığından daha iyiydi. Konusu sıradan aşk romanlarına benzese de muhtemelen anlatımı diğerlerinin arasından sıyrılmasını sağlıyordu.

Ege'nin telefonu çaldığında kitabın neredeyse yarısını okumuştu. Kendini öyle kaptırmıştı ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Kitabın içinde sadece aşk yoktu; entrika, aşk üçgenleri, ayrılık, aldatılma gibi tüm unsurlar vardı. Ayrıca kitaptaki kıza da aşırı derecede gıcık olmuştu. Adamın duygularını resmen görmezden geliyordu. Tamam, hislerini açıkça söylememişti ama davranışlarıyla gayet güzel belli ediyordu işte. Kız bunları fark etmeyecek kadar kalın kafalıysa adamcağız ne yapsındı. Kitabı ters çevirip uyuşan ayaklarına rağmen ayağa kalktı. Ceketinin cebinde çalan telefonunu çıkardı. Arayan, sekreteri Cansu'ydu.

"Efendim Cansu?"

"Ege Bey, şu an neredesiniz?"

"Çalışıyorum Cansu. Neden sordun?"

"Ege Bey, sizin bu sabah yeni başladığımız inşaata gelmeniz gerekiyordu. Dün mesaj atıp hatırlatmıştım. Ben şimdi inşaattayım, burası biraz karışmış, hemen gelseniz çok iyi olur."

Ege eliyle yüzünü ovuşturdu. Dün gece Eda'yla sokaklarda başıboş gezmişler, arada kaybolup gülerek tekrar yollarını bulmuşlardı. Eda›nın en sevdiği şeylerden biri de hiç gitmediği sokakları keşfetmekti. Tabii eve döndüğünde Ege'nin hiçbir mesaja bakacak hali kalmamıştı.

"Ya ben dün hiçbir şeye bakamadım. Sen dosyalarını bana mail olarak at. Çıkıyorum hemen, yolda okurum."

"Peki Ege Bey, sizi bekliyorum."

Ege telefonu kapatıp bilgisayarın başında sanki dünyayı kurtarıyormuşçasına ekrana odaklanmış kıza baktı.

"Tubaaa!"

Kızın duymadığı belliydi. Ege sesini yükselterek bir daha seslendi.

"Aloooo!"

Tuba gözlerini dizinin en heyecanlı kısmından zorla ayırdı. Kulağındaki kulaklığı çıkarıp ters bir bakış attı.

"Gidiyoruz." Ege, hızlı bir şekilde ceketini koluna attı. Bu in-

şaatta bir şeylerin çıkacağı belliydi çünkü diğer tüm işlerinde yaptığından farklı olarak bu binayı yarım kalmış bir halde işçileriyle birlikte almıştı.

"Bu sefer de senin saçını mı boyatacağız?"

Ha ha çok komiksin seni fobik şey seni. "Hayır, seni korkunu yenmen için mükemmel bir yere götüreceğim." Erkek işçilerle dolu bir inşaat alanından daha güzel fobi yenme yeri mi olurdu? Her tarafta adamlar varken Tuba'ya iyi bir egzersiz olabilirdi, tabii her şeyden önemlisi Ege'nin acilen oraya gitmesi gerekiyordu.

Tuba sonunda onun bir şeyler yapmaya başlamasına tüm bu düşüncelerden habersiz sevindi. Her ne kadar dizisinin en önemli yerinde kalmış olsa da önemli değildi. Böyle oturarak bir yere varılabilseydi şimdi bu halde olmazdı.

"Nereye gideceğiz?"

"Gidince görürsün."

Tuba üzerine bulduğu sıradan kıyafetleri geçirip dışarı çıktı, saçlarını örtebileceği bir şey arasa da ne yazık ki bulamamış, eline geçen ilk lastik tokayla sımsıkı bağlamıştı, belki böyle daha az dikkat çekerdi.

Acaba Ege onu nereye götürecekti? *Tavanı da alsam mı ne olur ne olmaz?* Kapının yanındaki aynada Ege kendine bakıyordu, bir an dönüp göz kırpıp gülümsedi. *Bulut Kraliçesi*'ndeki Uğur'un sürekli yaptığı bir şeydi bu. *Asla o kitabı okumasına izin vermemeliydim.* O an Ege'nin ne kadar da yakışıklı olduğunu kabul etti. Aklında kurduğu karakterin gerçeğini arasa bulamazdı ama şimdi bu tavırlarıyla benzemediğini de söylemezdi ve alçak herif onu taklit ediyordu.

Arabaya bindiklerinde, Ege cep telefonuna gelen dosyayı açıp Tuba'ya uzattı.

"Şunu bana okur musun, gidene kadar ne için gittiğimizi öğrenelim."

Tuba derin bir nefes alarak bilmediği terimler içeren raporu sesli bir şekilde okumaya başladı.

Vardıklarında Cansu inşaatın önünde ortama hiç de uygun olmayan şık kıyafetiyle onları bekliyordu. Siyah kalem eteği ve üzerine oturan beyaz gömleğiyle bu inşaatın içine giremeyecek

kadar güzeldi. Uzun boyuna rağmen topuklu giymişti, bu haliyle Ege'nin boyuna yakındı. Tuba kendi üzerindekilere baktı ve ufaktan bir utanç duygusu bedenini sardı. Saçları trafik ışığı gibi parlıyordu. Oysa kızın düzgün yapılmış sarı saçları vardı. Elleriyle saçlarını düzeltmeyi denedi. Ege arabadan inip kızın kapısını açtı.

"Kapıyı açmasam, bu arabadan asla çıkmazsın değil mi?"

Tuba cevap vermeden indi. Çantasını sıkıca kavradı. Beraber Cansu'ya doğru yürüdüler. Kadının gözlerindeki parlamaya rağmen suratı son derece ciddiydi. Tuba'yı önemsemeden sadece Ege'ye bakıyordu. Tuba kendini daha küçük hissetti. Bu sırada elinde iki baretle bir adam inşaattan çıkıp yanlarına geldi. Ege baretlerden birini alıp Tuba'ya uzattı.

"Teşekkürler Cevdet."

Tuba bareti başına takarken saçlarını kapatacağına sevinse de bu sıcak havada belli ki pek rahat etmeyecekti. Ayrıca şimdiden huzursuz olmaya başlamıştı. Henüz yalnızca bir adam görmesine rağmen kalp atışları hızlanmıştı. Güç almak istercesine çantasına daha sıkı sarıldı.

"İşçiler yukarıda sizi bekliyor Ege Bey."

"Çıkalım."

Baret getiren adam önde, Ege ve Cansu adamın arkasından merdivenlere yöneldiler. İnşaatın duvarları henüz yapılmadığından, bina çıplak görünüyordu. Tuba, öndekilerle arasına mesafe koyarak onları takip etti. En üst kata çıktıklarında gözleri dehşetle açıldı. Adamların Ege'yi görmeleriyle etraflarını sarmaları bir oldu. Tuba kendini bir anda kapana kısılmış gibi hissetti. Adamların hepsi sinirli görünüyordu. Korkuyla derin bir nefes aldı Tuba. Dizleri titremeye başladı. Ege'ye seslenmeyi düşündü ama sesi çıkmıyordu. Bir anda bu kadar insan göreceği aklının ucundan bile geçmemişti. Bu adam daha dün saçlarını boyatmıştı ve Tuba az kalsın onun yüzünden kalp krizi geçiriyordu, ne akla hizmet şimdi de kalkıp bunu yapıyordu. *Derin nefes al Tuba, derin nefes al. Yalnız değilsin.* Aklına kaçmaktan başka fikir gelmiyordu. *Beşe kadar say Tuba. Gözlerini kapat. Nefes al, ver. Nefes almayı unutma.* Adamlar Ege'ye bağırarak bir şeyler anlatıyordu. Yumruklarını sıkmaktan Tuba'nın tırnakları avuçlarına batıyor-

du. Hızla arkasına döndü. Tek yapması gereken koşup, kimsenin olmadığı bir yere gidip Ege'yi beklemekti. Burada durduğu her saniye sanki cehennemdeymiş gibi hissediyordu. Adamların arasında en çok boşluk bulunan yeri aradı. Oradan hızla çıkıp ileride bekleyebilirdi.

Ege işçilerin bu kadar sinirlenmiş olmalarını beklemiyordu. Salaklık edip erkeklerden ölesiye korkan birini burnundan soluyan kırk adamın arasına getirmişti, muhtemelen kız çoktan titremeye başlamıştı. Tuba'ya bakmak için arkasını dönmesiyle kızın koşmaya başlaması bir oldu. Ege onun koştuğunu fark ettiğinde kanalizasyon boşluğuna doğru koştuğunu gördü. Tabii ki oraya koşacaktı çünkü kalabalığın içinde insan olmayan tek yer orasıydı. Karşısında bağıran iriyarı adamdan sıyrılarak kızın peşinden koştu, belki onu tutabilirdi. Uzanıp kızın kolunu yakaladı, canını acıtırcasına kendine çekti. Tuba korkuyla yüzünü adamın geniş göğsüne gömdü. O kadar çok korkmuştu ki her an bayılabilirdi. Aldığı derin nefesler fayda etmiyor gibiydi. Önündeki boşluğu gördüğünde bir an durmak için çok geç olduğunu sanmıştı ama şimdi onu durduran adam olmasaydı bunu başaramayacağından emindi. Yüzü Ege'nin göğsüyle birleştiğinde baret adamın göğsüne sertçe batmış olsa da o da aynı korkuyla kızı tutuyordu.

"Korktuysan bana seslenmeliydin!" Ege'nin kızgın sesini işitirken, Tuba'nın gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Tek bildiği bir saniye bile burada kalamayacağıydı. Hissettiği kalp atışlarının kendisinin mi yoksa Ege'nin mi olduğunu düşünürken başının adamın göğsünde olduğunu fark etti. Korktuğu birinde teselli mi buluyordu yani. Her çaresizlik, kendi çaresini mi doğuruyordu?

Ayakta kalabilmek için Ege'ye daha sıkı sarıldı. Bu kadar erkek yetmiyormuş gibi bir de ölümle burun buruna gelmişti. Ege, Tuba'yı saran kollarını gevşettiyse de sarılmaya devam ediyordu. Korkudan kocaman olmuş, yaşlarla ıslanmış mavi gözlerine baktı, resmen renkleri değişmişti. Onun gözlerinde bu korkuyu bir daha görmek istemediğini fark etti.

"Ben yanındayken bir daha asla kaçma, ben varken sana hiçbir şeyin zarar vermesine müsaade etmem!"

Cansu ne olduğunu anlamak için telaşla yanlarına geldi. Kamu cezası aldığı için yanında çalıştığı kızı hiç böyle hayal etmemişti. Sandığından daha güzeldi ama giydikleri ve tavırları yüzünden hiç normal biri olmadığı anlaşılıyordu. Üstelik bu kadar işin arasında gelip böyle bir olay çıkarması da ilginçti. Ege'yi etkilemek için şov yapıyor olabilir miydi? Şu korkmuş küçük tavşan halleri falan oldukça dramatikti. Elbette bir profesyonel olduğu için kıza olan sinirini belli etmeyecek, işini yapmaya devam edecekti. Ege›nin arkasından gelerek sırtına dokundu.

"Bir sorun mu var?"

Genç adam kollarını güçlükle Tuba'dan ayırdı. Kız kollarının arasında ufacık kalmıştı. Kendini toparlayarak az önce yaptığı şeyin bir refleks olduğuna karar kıldı. Bu işe başlarken her şeyi kitabına uygun yapmaya karar vermişti ama az önceki sarılması tamamen buna aykırıydı. Bu işe duygularını ya da başka şeyleri karıştırmak istemiyordu.

"Cansu, sen Tuba'yı arabaya götür, ben buradaki işi halledeyim." Ege ceketini çıkarıp Tuba'nın titreyen omuzlarına bıraktı. "İşimi bitirir bitirmez geleceğim."

"Tabii Ege Bey..." Cansu, olayı hızla kavrayarak, Tuba'yı yönlendirdi. Tavırları hiç de dostça değildi. Tuba, genç kadının yanında aşağı inmeyi başardı. Bu kadar erkeğin içinden çıkıp bunu başarması bile mucizeydi. Arabaya bindiğinde derin bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim."

Cansu kıza aldırış etmeyip teşekkürüne cevap vermeden tekrar yukarı döndü. Tartışma kaldığı yerden devam ediyor, adamlar aynı şekilde bağrışıyordu. Ege kendinden emin bir şekilde, o tok sesiyle konuşuyordu. Bu kadar adamın içinde hiç korkusuz durabilmesi bile ayrı bir cesaret istiyordu. Ve Cansu, Ege'yi tanıdığından bu yana bir kez bile korktuğunu görmemişti.

"Havanın sıcak olması zerre umurumda değil. Güvenliğiniz için giymeniz gereken her şeyi giyecek, bütün tedbirlerinizi alacaksınız. Doğabilecek herhangi bir riski azaltmak için var bunlar..."

Grubun doğal lideri olan kaslı adam konuştu. Sadece bıyıkları bile onu haşin göstermeye yetiyordu. "Yılların işçisiyiz, bir defa bile kaza yapmış değiliz, şimdi mi yapacağız?"

Ege oldukça rahat bir sesle konuşmaya başladı. "Madem bir iş kazası yapmayacağınızdan bu kadar eminsiniz, o zaman bir anlaşma yapalım. İş güvenliği kurallarına uymadığınız takdirde sağlık sigortanız, iş kazası tazminatınız ve tüm haklarınızdan feragat ettiğiniz bir anlaşma imzalayalım. Sadece kurallara uyanlar talepte bulunabilecekler, olur mu? Cansu anlaşmaları hazırlayıp getir hemen."

Cansu, Ege'nin blöf yaptığını anladı. Böyle bir anlaşma yapmak imkânsızdı. Ne olursa olsun işçilerin güvenliğinden işveren sorumluydu, bazı işverenlerin işçileri istismar etmesini önlemek amacıyla anlaşma imzalatmak gibi bir şey söz konusu değildi. Bunların hepsini Ege ondan daha iyi biliyordu.

"Peki Ege Bey!"

İşçiler kendi aralarında konuşmaya başladılar. Herkesin yüzü asıktı. Her ne kadar bu sıcakta onca şeyi giymek zor gelse de başlarına bir şey gelirse ne olacaktı? İşçilerin sözcülüğünü yapan adam, biraz daha geri çekildi. Anlaşmayı kabul edelim dese diğerleri sorgulamadan kabul edecekti. Ama şimdi söz konusu, bir

tek kendi hayatı değildi. Kendisi bekârdı, eşi veya çocuğu yoktu ama arkadaşlarının çoğunun çocuğu vardı.

"Olmaz," dedi alçak sesle.

Ege avını yakalamış bir aslan gibi daha da bastırdı. "O zaman o baretleri, kemerleri takacak, yapmanız gereken her şeyi yapacaksınız." Ardından tekrar ekledi. "Hava çok sıcak olduğundan molaları arttırabilirsiniz. Ama bunun karşılığını daha sıkı çalışarak ödemek zorundasınız."

İşçilerin hepsinin yüzünde daha rahat ifadeler oluştu. Adamın haklı olduğunu biliyorlardı. En azından ses çıkarmaları bir işe yaramış, ek mola alabilmişlerdi. Bu da bir başarıydı.

"Hadi kolay gelsin." Ege arkasına bakmadan merdivenlere yöneldi, insanları kendi iyilikleri için gereken şeyleri yapmaya ikna etmek zorunda kaldığına inanamıyordu.

Cansu, patronunun arkasından yürürken kendi kendine gülümsedi. Ege'nin işindeki başarısı onu cezbediyordu. Kendinden emin tavırları adama ayrı bir çekicilik katıyordu.

Binadan çıkıp arabalarına doğru yürüdüler. Tuba, Ege'nin ceketinin içine saklanmış görünüyordu. Arabaya bindiğinde korkusu geçmiş, üstelik adamın bu korumacı tavrı, içinde hiç bilmediği hisler uyandırmıştı. Birinin gerçek anlamda ona dokunmasının, şefkatle sarılmasının üzerinden kaç yıl geçmişti? Gerçi daha çok güreşçilerin birbirine sarılması gibi bir şeydi ama yine de sarılmaydı işte. Korkuları henüz geçmemiş olsa da o kadar yakınken bile Ege'den korkmamıştı. *Muhtemelen beni ölmekten kurtardığı içindir*, diye düşündü.

Ege ve Cansu arabaya yaklaşırlarken, Tuba kadının güldüğünü fark etti. *Bu kadar gülecek ne vardı acaba ortada?* Kadının şıklığını, güzelliğini gördükçe kendisinin ne kadar paspal olduğunu fark ediyordu. Ceketi üzerinden atıp sözde kendine çekidüzen vermek için kazağını çekiştirdi.

Ege sekreterine birkaç talimat verip arabaya bindi.

"Miden falan bulanıyor mu?"

Tuba konuşabileceğini biliyordu. Ama hep ilk başlarda zor oluyordu.

"Şe... şey, iyiyim."

"Yukarıdaki hareketinin amacı neydi?" Ege arkaya dönmüş, Tuba'nın gözlerine bakıyordu.

"Çok fazla insan vardı, korkmaya başlayınca sana bir şey söylemeden boş bir yerde beklersem daha iyi olur diye düşündüm." Tuba sonra gözlerini devirdi. "Meğer öbür tarafa doğru koşuyormuşum. Uzaklaşayım derken boyut değiştirecekmişim az kalsın."

Ege kızın bu basit anlatımına güldü. "O zaman korkun falan kalmazdı."

"Bazen ben de düşünmüyor değilim."

Genç adamın gülümsemesi yavaş yavaş soldu. *Hay senin şakana Ege!*

"Şey... Ege..."

Ege, Tuba'nın ağzından kendi ismini duyunca garip bir his göğsüne baskı yaptı. Tuba, ona genelde ismiyle seslenmiyordu. İsmini söyleyişi bile farklı bir vurgudaydı ki bu yeni ton Ege'nin hoşuna gitti. Dikkatini toplayarak kendini kızın mavi gözlerine bakmaya zorladı.

"Ben, teşekkür ederim. Be... beni düşmekten kurtardığın için."

Ege, kızın ciddi ve biraz çekingen gözlerine şaşkınlıkla baktı.

"Önemli değil. Ş...şey." *Lanet olsun, ben neden konuşamıyorum?* Binlerce insanın önünde sunum yaptığında bile kekelemeyen adam gitmiş, yerine kendisini kurtardığı için teşekkür eden kızla konuşurken garip bir şekilde kekeleyen adam gelmişti.

"Seni tutarken de söylediğim şey..." *Şu şey kelimesinin de başına taşlar yağsın! Be bu şey şey deyip duruyorum!*

Ege'nin yüzündeki garip ifade, Tuba'nın yüzünün kızarmasına sebep oldu. Ne demişti ona sarılırken? "Ben varken sana hiçbir şeyin zarar vermesine müsaade etmem." Ortalama bir Tuba bu laftan sekiz yüzden fazla güzel anlam çıkarabilirdi.

Peki ortalamayla ilgisi olmayan Tuba ne çıkarmıştı?

"Merak etme, senin yanındayken kendime zarar verecek bir şey yapıp başını belaya sokmam. Seni de cezanı da yakmam, korkma!"

Ege boş gözlerle ona baktı, söylediklerini bu şekilde algılaması için beyninin en az bir lobunun olmaması gerekiyordu.

"Bir olayı ancak bu kadar güzel açıklayabilirdin. Bravo." Kızın tek kelime etmesine izin vermeden önüne dönüp arabayı çalıştırdı.

Tuba da zaten Ege'den başka türlüsünü beklemezdi. Ne bekliyordu ki zaten? Onu koruyup kollayacağını, her şekilde yanında duracağını, şefkat göstereceğini falan mı? Elbette kimseden böyle bir şey beklemiyordu. Beklemiyordu tabii. Niye beklesindi ki zaten.

O zaman neden içinde hayal kırıklığı vardı?

14

Ege salonun ortasına oturmuş, Amerika'daki psikolog arkadaşının gönderdiği alıştırmaları okuyordu. Doğru dürüst uygulandığı takdirde kaygıları azaltabilecek çalışmalardı. Asıl mesele bunları nasıl yapacaklarıydı...

Elindeki kalemi karşısındaki koltukta oturan Tuba'nın kafasına attı.

"Ne yapıyorsun ya?"

"Bir haftadır birlikteyiz ama bir aşama kaydedemedik. Konsantre ol da bu haftanın planını çıkaralım."

"Kaydedemedik mi?"

"Daha dün markette insanlardan kaçıyordun, zor yakaladım seni hatırladın mı?"

"Market çok kalabalıktı."

"Başında şapka vardı."

"Bana bakıyorlardı."

"Çünkü onlardan kaçıyordun."

"Baktıkları için kaçıyordum."

"Baksınlar, yemediler ya! Kaçmana ne gerek var?"

"Tedirgin ediyorlar beni."

"Sen de onlara bak o zaman."

"Bakamıyorum."

"İşte bu yüzden bir aşama kaydedemedik. Asıl yapacaklarımız şimdi başlayacak."

Tuba sinirle elindeki kitabı yanına koydu. Ege kucağında duran sayfaları karıştırmaya başladı.

"Yaz bakalım." Tuba az önce başına atılan kalemi ve defterini alıp dinlemeye başladı.

"*İlk adım nefes almayı öğrenin.* Sen nasıl nefes alacağını biliyor musun?"

Tuba hızla başını salladı, nasıl nefes alacağını tabii ki biliyordu, bunu o kadar çok yapmıştı ki artık normal zamanlarda bile istemsizce böyle nefes alıyordu.

"Evet, biliyorum bu egzersizi, ilk öğrendiğim şeydi zaten." Tuba konuştuktan sonra hemen nasıl yaptığını gösterdi.

"Tamam o zaman, buraları hızla geçiyorum." Ege hızla sayfaları çevirip ikinci bölüme geldi.

"İkinci bölüm: *Telkin etmek*."

"Bu kitabın işe yarayacağına emin misin? Çünkü işe yarasaydı çoktan ben bunu aşmış olurdum. Ve söyleyeyim, evet, telkin etmeyi de biliyorum." Umutsuzlukla konuşmuştu.

"İtaat," dedi Ege bastırarak. Bu kitabın işe yarayacağından emindi. Eğer işe yaramazsa zaten sorun kitapta değil, Tuba'daydı.

"O zaman ikinci bölümü de geçelim."

"Hayır, sen bana kendini nasıl telkin ettiğini söyleyene kadar geçmiyoruz."

Tuba içindeki isyan etme isteğini bastırmaya çalıştı. Her ne kadar kitabın getirilerine inanmasa da Ege'nin bu konuda ciddi olması ve yardım etmeye çalışması kendini bir parça daha iyi hissettirdi. O bu kadar uğraşırken, kendisinin isteksiz davranması düşünülemezdi. Uzun zamandır psikoloğu dışında kimse onun için uğraşmamıştı. En son yardım etmek için çabalayan insan Mehmet'ti ki, bunun üzerinden altı sene geçmişti. Şimdi Ege'nin yerinde Mehmet olsa her şeyin daha kolay olacağını düşündü. Ama sonrasında kendini topladı, belki de ilk seferinde atlattığını sandığı için yeniden başlamıştı her şey. Hem Mehmet'i ne kadar sevse de

şimdi ondan böyle bir şeyi isteyebileceğini sanmıyordu. Herkesin bir hayatı vardı sonuçta. Ege zaten bunu yapmaya mecburdu, o yüzden bu düşünceyi aklından çıkardı.

"Ben, genelde kendimi korkmadığıma dair telkin ediyorum. Mesela dışarıda tek başıma yürüyorsam 'Korkmuyorum, onlar bana bakmıyor,' diyorum. Duruma göre telkinler değişiyor. Hatta geçen gün senin başını sararken de senin kadın olduğunu düşünmeye çalışmıştım," dedi hafif gülerek.

"Kadın olmadığım konusunda hemfikiriz sanırım." Ege çarpık bir gülümsemeyle konuşmuştu. Söylediği her şeyi kolayca farklı anlamlara çekiyordu. *Seni pis fesat!*

"Tamam, bunu yapabildiğimi de öğrendin işte, üçüncü bölüme geçelim."

Ege hızla kitabın sayfalarını çevirdi. Üçüncü bölümü açıp okumaya başladı.

"*Zihninizdeki olumsuz düşünceleri sınırlandırın.* Bunu yapıyor musun?"

Ege, Tuba'nın cevabını gerçekten merak etmeye başladı. Bu işe ilk başladığında herhangi bir fikri yoktu ama şimdi onu tanıdıkça rol yapmadığından kesinlikle emindi. Bu sorunun nasıl başladığını merak etse de konuyu açmanın kızın endişelerini tetikleyeceğini düşündüğü için hiçbir şey sormuyordu.

"İnsanların bana zarar vermeyeceğini düşünmeye çalışıyorum."

Bu düşünce bir an için Ege'nin sinirlerine dokundu, demek ki zamanında biri bu kıza ciddi bir zarar vermişti? Aklına istemeden bir sürü olasılık geldi.

"Dördüncü bölüm: *Tanıdığınız insanlarla iletişiminizi arttırın.*"

Tuba tanıdığı insanları sayarcasına parmaklarını saymaya başladı. Yüzük parmağında tıkanmıştı.

"Tanıdığım insan sayısı dört zaten. Cemre, Mehmet, Sen, Ceyda... Tanıdığım insanlar bu kadar, bu aralar pek popüler sayılmam."

"Gerçekten bu kadar insan mı tanıyorsun? Okula falan hiç gitmedin mi sen? En basitinden bir sınıf arkadaşın da mı yok?"

Tuba yeniden düşünmeye başladı. "Yok, yani sosyallik bende sıfır... İnsanlarla tanışmayı bırakalı altı yıl oldu."

"O zaman bunu not etmeliyiz. *Yeni insanlarla tanışın*, şeklinde. Ayrıca bu bölümde *tanıdığınız insanlarla etkinlikler* yapın tarzında şeyler var. *Misafir olarak evinize davet edin* gibi."

"Ben de ne zaman tıkanacağız diye merak ediyordum," dedi Tuba umutsuzca. "Bence buradaki cümle bile bize karşı. Misafir kabul edin yazıyor. Bunun için misafirin gelmek istemesi gerekir. Sorun şu ki ortada gelmek isteyecek bir misafirimiz bile yok."

Ege sayfanın önüne ve arkasına tekrar baktı. Sonra kıza döndü.

"Hiç kimse yok mu cidden yahu?"

"Mehmet var?"

"O olmaz, ondan korkmuyorsun çünkü."

"Üniversiteye yeni başladığımdan arkadaş edinememiştim. Lisedekilerle de görüşemem," dedi çekinerek. Sanki arkadaşı olmamasından utanır gibi konuşmuştu.

Ege'nin bu zamana kadar sayısız arkadaşı olmuştu, zaten doğuştan Eda gibi bir arkadaşa sahipti. Üstüne bir de bebeklikten beri Murat'la yan yanaydı, hiç arkadaş edinmeye ihtiyaç duymamıştı. O yüzden Tuba'nın ne hissettiğini tahmin etmekte zorlanıyordu. Üniversitede arkadaş edinememiş olmasını bir şekilde anlardı ama lisedeki arkadaşlarıyla neden görüşemezdi ki? Aklında tamamlanması gereken boşluklar vardı. Tuba hakkında bildiklerini düşündü. Neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti.

"Lisedekilerle neden görüşemezsin?"

"Şey, uzun bir mesele o."

"Vaktim var, dinliyorum."

Tuba ellerini kucağında birleştirdi, gözlerini kucağındaki ellerine kaydırdı. Yüzüne gizli bir hüzün çöktü. Anlatıp anlatmamakta çok kararsızdı ama kendi hakkında ayrıntı vermek yakınlaşmanın birinci kuralıydı. Üstelik Ege'nin yardım edebilmesi için bilmesi gerekiyordu. Kendini ona yakın hissederse daha az korkacağından da neredeyse emindi.

"Ailemi kaybettiğimde..."

Ege hızla onun sözünü kesti. "En başından başlamaya ne dersin? Yani sana o zamanları hatırlatmak istemem ama bazı şeyleri aklımda birleştirmem gerekiyor," dedi ciddi bir tavırla.

Tuba ona bakmadan kafasını salladı. İçinde senelerdir büyüyen bu yükü ilk defa birine anlatmak, anlatıp içindekileri dökmek istedi. O günü Mehmet'e bile anlatmamıştı. Polislere ifade verirken bile olanları sanki yeniden yaşamış, yeterince hırpalanmıştı. Her detayı tek tek anlatmasını istemişlerdi. Yaşadığı travmanın üzerine, ikinci bir travma gibi olmuştu. Tuba'nın halini görünce Mehmet hiçbir şey sormamıştı. Şimdi bunu yeniden nasıl anlatacağını bilmiyordu. Ailesinin gözünün önünde öldürülmesini, ona bakarken attıkları çığlıkları, içindeki o büyük yarayı... Nasıl anlatabilirdi ki? Hangi kelimeler yeterdi bunu anlatmaya...

"Altı yıl önce, kasım sonları gibi, annemle babam garip bir şekilde, dedemden kalma dağ evine gezmeye gidip birlikte vakit geçirmeye karar vermişlerdi. Benim bu durumdan haberim yoktu çünkü ikisini de çok az görüyordum, genelde işleri çok yoğun olduğundan pek vakit geçiremiyorduk birlikte. Apar topar hazırlanmaya başladık, neden gittiğimiz hakkında tek kelime bile etmediler bana. O sıralar fotoğraf çekmeği çok seviyordum, bunun için gittiğimizi söyledi ikisi de. Şüphe etsem de iş konusunda asla benimle konuşmadıklarını biliyordum. Normalde ikisi de oldukça eğlenceli insanlardı ama son zamanlarda moralleri çok bozuktu, ne olduğunu bilmiyordum. Yanlarında olmadığım bir zaman onları konuşurken duydum, annem tehdit ediliyormuş. Belki de saklanmak için gitmiştik o eve, bilmiyorum. Uyandığımda..." Tuba bir kez daha derin nefes aldı.

"İki adam annemle babamı sandalyelere bağlamıştı, ben bağrışlara uyanmıştım. Kafamdaki noktaları birleştirmem zaman almadı, polisi aradım ama dediğim gibi bir dağ eviydi, biraz uzaktı." Tuba kendini anlatmaya zorlarken derin bir nefes aldı. O anlar yıllardır netliğini hiç kaybetmemişti, her saniyesini hatırlıyordu. Ege gözlerinin dolduğunu görmesin diye kafasını öne eğdi.

"Sonra beni aramaya geldiler, adama hemen teslim olmadım, kaçmaya çalıştım. Ama adam benden çok daha iriydi, elleri, kol-

ları, her yeri... Kollarımı sıktığında hareket dahi edemiyordum, kurtulmam imkânsızdı ama belki polisler yetişir diye onu oyalamaya çalıştım." Tuba elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Emin değilim ama sanırım yaralamıştım birini. Bizden o gün ne istediğini bilmiyorum, amacı para ya da başka bir şey değildi. Öyle olsaydı istediklerini almaya çalışırlardı. Sadece tek amaçları vardı, bunu polislere de söyledim. Oraya bizi öldürmeye geldiler. Gözlerimin önünde, önce annemi, sonra babamı gözlerini kırpmadan öldürdüler. İnşaat sektörünün pis olduğunu biliyordum ama bu bambaşkaydı." Tuba içindeki hıçkırıkları bastırmak için sustu. Altı senedir sustuğu şeylerin böyle dudaklarından çıkması çok zordu. Kalbi yerinden sökülüyormuş gibiydi.

"Sıra bana geldiğinde sirenler duyuldu, apar topar kaçtılar evden. Orada o adam bana bu işin bitmediğini söyledi, beni bulacağını, işini asla yarım bırakmayacağını söyledi." Tuba daha fazla dayanamayarak dudaklarından bir inilti çıktı. Gözyaşları sessiz sessiz akıyordu yanaklarından.

Ege, Tuba'nın anlattıkları yüzünden dişlerini sıkmıştı. O kadar sinirliydi ki ellerini yumruk yapmıştı. Gözlerinin yumuşak kahvesi, öfkeden kapkara olmuştu. Böyle bir vahşeti hangi insan yapardı? Durum o kadar vahimdi ki kelimeler yetersiz kalıyordu. Kızın ona göstermemek için kırmızı saçlarının arkasına sakladığı yüzünden yaşların süzüldüğünü gördü. Kimse böyle bir acıyı hak etmiyordu. On sekiz yaşında, hayatının en güzel zamanlarında, böyle bir acıyla baş başa bırakılmıştı. Senelerdir bu korkunç acıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Parmakları arasında tuttuğu kalem çoktan elini acıtmaya başlamıştı ama buna aldırmıyordu. Kendini sakin olmaya zorladı.

"Beni ilk zamanlarda sürekli tehdit ediyorlardı, polis olayı araştırdığı için bana yaklaşamıyorlardı sanırım. Fakat sürekli mektuplar almaya başladım, tehdit içeren elyazısı olmayan mektuplar. Annemle ilgili bir sürü fotoğrafın olduğu kutular, babamın eşyaları... Ben yokken eve giriyorlardı, biliyordum bunu. Çünkü eşyalarım karıştırılıyor, evde daha önce görmediğim şeyler bırakılıyordu. Okula gidemiyordum, uyuyamıyordum, yemek yiyemiyordum.

Sonrasında bir süre hastanede yattım, insanlar o mektupları benim yazdığımı bile düşündü, çünkü hiçbir iz bulamıyorlardı. Her zaman en kolay olanı seçen o insanlar, tehditleri benim uydurduğumu düşündüler. Mehmet dışında kimse bana inanmadı. Okulu dondurmaya karar verdim. Evden çıkamıyordum. Mehmet dışında kimseyle konuşamıyordum. Yastığımın altına bıçak koymadan uyuyamıyordum."

Tuba kendini toparlayarak dikleşti. O günleri atlatmak çok zor olmuştu.

"Mehmet bana çok yardım etti, bir senenin sonunda daha rahattım. İnsanlarla konuşabiliyordum, okula tekrar döndüm, o da yurtdışına gitti. İyileştiğimi düşündüğümüzden gözü arkada kalmadı. Ama sonra tekrar korkmaya başladım çünkü tehditler yeniden başlamıştı. Bu sefer yalnızdım, tek başıma karar vermek zorundaydım. Polisler suçluları bulamamıştı, annemle babamın işyerindeki arkadaşları bir şey bilmiyordu. Çoğu cenazeye bile gelmedi. Bir karar vermek zorundaydım, ben de bana kalan parayla kendime bir ev aldım, soyadımı değiştirdim, adresimi, telefonumu, her şeyi." Tuba neden anlatmaya devam ettiğini bilmiyordu ama konuşmak daha iyi gelmeye başlamıştı.

"Yine de rahat edemiyordum. Geceleri kapının önüne tuzaklar hazırlıyordum. Her gece o tuzakları kurmadan uyuyamıyordum. İzimi kaybettirdikten sonra kimseye güvenemiyordum. Çevremde zaten çok insan yoktu, anne ve babam tek çocuktular. Başka akrabaları varsa da ben hiç görmedim. Annemin bir arkadaşı vardı ama dediğim gibi cenazeden sonra bir daha onu da görmedim. Mehmet'in ailesi benimle ilgilendi, onlar olmasaydı şu an yaşar mıydım onu bile bilmiyorum." Tuba durakladığında, Ege kalkıp mutfaktan bir bardak su getirdi. Tuba'yı teselli etmek istiyor ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Çok fazla yaklaşmadan suyu ona uzattı. Kız dakikalardır durmadan ağlıyordu. Onun yerinde başka biri olsaydı, şu an onun yaptığı kadar güçlü durmayı başaramazdı.

"Korkudan dışarı çıkamıyordum, erkeklerden o kadar çok korkuyordum ki, bazen yanımdan geçerlerken nefes bile alamıyor-

dum. Bu şey beni iyice engellemeye başladı, dışarı çıkamadıkça daha çok çıkmak istemedim. Zaruri şeyler için de alternatifler buldum. İnternetten her şeyi halledebiliyordum. Para kazanmak için de dışarı çıkmama gerek yoktu."

Kafasını kaldırıp kızarmış gözleriyle Ege'ye baktı. Bunları anlatmak iyi gelmişti. Biriyle paylaşma duygusunun bu kadar güzel olduğunu bilmiyordu. Gittiği psikologlara bile anlatamıyordu ama tanışalı henüz bir hafta bile olmayan bu adama her şeyini anlatmıştı işte.

"Ne çok konuştum, değil mi?" dedi yalancı bir gülümsemeyle. İçi ve etrafı kızaran gözleri şimdi daha maviydi. Yanaklarında gözyaşlarının izleri parlıyordu. Kırmızı saçlarıyla öyle güzel görünüyordu ki... Ege şaşkınlık içinde kaldı. *Bir kadın ağladıktan sonra nasıl bu kadar güzel olabilir?*

Ege onun yüzündeki gülümsemenin gerçek olmadığını biliyordu. Ne kadar acı çektiğini de görebiliyordu. Teselli etmeye yetecek tek kelimesi bile yoktu. Bunlar yaşanırken onun haberi yoktu. Ona destek veren Mehmet'ti. Kızın neden o adama öyle baktığını anlamıştı. Midesi düğümlendi. Gözlerini onun gözlerinden ayırmadan ayağa kalktı. O parlak mavi gözler kendisine öyle bir bakıyordu ki, Ege buna daha fazla katlanamayacağına karar verdi. Elinde tuttuğu kalemi yere bıraktı. Öfkeliydi... Mehmet'e, o iğrenç adamlara, diğer insanlara, hepsine o kadar öfkeliydi ki yerinde duramıyordu. Mehmet'e öfkeliydi çünkü kızı bir başına bırakıp gitmiş, bir daha onu aramamıştı. İnsanlara öfkeliydi, o yalnız başına, o küçük bedeniyle kapının önüne tuzaklar hazırlarken, herkes hayatına devam ediyordu. O öyle zor bir hayat yaşarken, kimsenin umurunda olmamıştı. Altı sene boyunca kızın bu yükle yaşamasına göz yummuşlardı. *Ben,* dedi içinden, *ben olsam seni asla bırakmazdım! Tekrar korkmana izin vermezdim!*

Tuba'nın yanına yürüdü, o kadar yavaş yürüyordu ki Tuba ondan korkmamıştı bile. Belki az önce anlattıklarından, belki ona alıştığından, belki de başka sebepten şu an ondan korkmuyordu. Ya da korkusu aklına bile gelmiyordu. Tuba, Ege'nin sert ve çekici yüzüne baktı. Gözlerindeki öfkeyi gördü ama içinde bir yerde o öfkenin kendisine olmadığı biliyordu. Adamın kararan gözleri, yüzüne o kadar yakışıyordu ki midesinin havalanmasına engel olamadı.

Ege, Tuba'nın yanına yaklaştı, ellerinden tutup onu ayağa kaldırdı. Kızın itiraz etmesi bekledi ama etmeyeceğini de biliyordu. Evet, teselli edecek söz yoktu ama bildiği daha güçlü bir şey vardı. Sımsıkı sarılıp kırmızı saçlı başını göğsüne yasladığında, Tuba'nın hıçkırıkları daha güçlü bir hal aldı.

"Geçti, hepsi geçti..."

Sanki içindeki sessiz fırtına şimdi açığa çıkıyordu. Böyle kaç dakika kaldılar emin değildi Tuba. Gözyaşları dinmeye başladığında, hafifçe geri çekilip Ege'nin yüzüne baktı.

Ve Ege minik bir öpücük bıraktı kızın dudaklarına. Tüy gibi bir öpücüktü ama hissettiği çekim çok fazlaydı. Ne yaptığını fark edince kendini geri çekti. Tuba'nın vereceği tepkiye karşı kollarını yavaşça gevşetti. Minik bir öpücüğün Ege Tekin'e yaptıkları hiç de küçük değildi.

Tuba ilk öpücüğünün şoku ile Ege'ye baktı. Az önce, ona bakarken her şeyi unutmuştu. Üzüntüleri, sevinçleri, acıları, hepsi aklından uçmuştu. Yalnızca Ege vardı. Onu öptüğünde midesinin içinde binlerce uçan balon çözülüp havaya salınmıştı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. İlk defa böyle bir şey hissediyordu. Ama nasıl olurdu? O, Mehmet'i seviyordu ve ilk öpücüğünü ona saklamıştı. Şimdi bu her şeyden emin adam onu, ilk öpücüğünü kendisinden çalmıştı. Mehmet'e ihanet ediyormuş gibi hissetti kendini. Ege'ye karşı koymamıştı ama bu istediği anlamına da gelmiyordu.

Onu hızla itti. Siniri hem Ege'ye hem de kendineydi.

"Duygularımdan faydalandığına göre, şimdi gönül rahatlığıyla kendine adam diyebilecek misin?"

Tuba'nın sözleri âdeta birer ok gibi saplandı Ege'ye. Nasıl olur da acısından faydalandığını düşünebilirdi? Bir an boş bulunmuştu belki evet ama sadece teselli etmek istemişti. Anlık bir öpücüktü. Kız istemediğine dair de hiçbir şey yapmamıştı. Şimdi onu öptüğünde hissettiği o yoğun duygu karşılıksız mıydı yani? *Sadece ben mi hissettim bunu?* Aradığı cevabı Tuba'nın gözlerinde bulamadı. Koltuğun üzerine bıraktığı telefonunu alıp kapıya yöneldi. Eğer Tuba2ya cevap verseydi ikisi için de geri dönüşü olmazdı.

15

Tuba başına çektiği yorganın altında dertop olmuş, Ege'yi düşünüyordu. Siniri hâlâ geçmemişti, üstelik o kadar utanmıştı ki yatağından çıkamıyordu. Düşündükçe kalbi hızlanıyordu. O lanet öpücük olmasaydı şimdi böyle bir durumda olmayacaktı. Ayrıca Mehmet'le ilgili kurduğu hayaller de yıkılmamış olacaktı. Aklındaki saf, temiz kız sıfatlarını, bir öpücükle mahvetmişti Ege. Gerçi Mehmet'in hayatına kimlerin girip çıktığını bile bilmiyordu Tuba. Ama yine de o ilk öpücüğünün Mehmet'e ait olmasını istemişti. Kafasına çektiği yorganı ayaklarıyla tekmeledi, yatmaktan dağılan kırmızı saçlarıyla yatakta doğruldu. *Keşke yanımda tavam olsaydı! İlk zamanki gibi kafasına geçirirdim!* Sıkıntıyla tekrar uzanıp yuvarlandı. Bir de hafifçe öpmüştü, bu kelebek öpücüğü yüzünden yeteri kadar kızamıyordu bile. Kendisi de pek karşı çıkamamıştı üstelik! Gözünün önüne yine Ege'nin suratı geldi... Yakından bile o kadar yakışıklıydı ki, Tuba'nın algıları şaşıyordu. Ve kokusu... Pislik adam ne kadar da güzel kokuyordu, hâlâ burnundaydı. Çarşafı yırtmak istercesine tepindi. Aklında kalan Ege'nin değil Mehmet'in kokusu olmalıydı. Yastığını kaptığı gibi kapıya fırlattı. Sinirini boşaltması gerekiyordu. Sonra yatağın içinden çıkıp kapıya attığı yastığı aldı ve tekrar odanın diğer tarafındaki duvara

fırlattı. Duvara çarpıp yere düşen yastığın üzerine çıkıp zıplamaya başladı.

"Adi düzenbaz."

"İlk öpücük hırsızı!"

Yastığı kendine kaldırıp deli gözlerle konuştu. "Ne demek *itaat*! Etmiyorum artık sana itaat falan!"

"Anlaşma mı anlaşma mı? Sen beni öpmeden önce düşünecektin anlaşmayı filan!"

"Bana ne senin dudaklarından sapık herif!"

"Ben de mi hoşlanmışım! Hadi oradan!"

"Rüyanda görürsün anca! Seni lanet olasıca pislik!"

Dışarıdan gören birisi çoktan psikopat damgasını yapıştırırdı ama Tuba senelerdir bunu yapıyordu. Eşyalarla konuşmasa, konuşmayı bile unutabilirdi. Çoğuna isim bile vermişti.

Galiba bir şeyler yiyecekti. İçinde anlam veremediği, açlık gibi bir şey vardı. Ayağa kalkıp mutfağa gitti. Yılların verdiği alışkanlıkla hızla suyu açıp ısıtıcıya doldurdu. Ardından dolapta ne olduğuna bakmak için açtığında kahvaltılıkları gördü. Ege Nutella bile almıştı. Dolaptaki diğer şeylere baktı. Hepsi uzun zamandır yemediği şeylerdi. Kaşlarını kaldırarak elindeki kavanoza baktı. Çikolatayı çok severdi ama aynı sebepten onu da pek yiyemiyordu. Hem dışarıya çıkmadığı için kalorisi yüksek şeyler yiyemezdi. Nutellaya aç gözlerle baktı. Sonra Ege'ye sinirli olduğu aklına gelince elindekini tekrar dolaba bıraktı. Yemeyecekti işte! Hazır erişteleri almak için mutfak çekmecesini açtığında içindekileri görünce durakladı. Çekmecenin içinde çeşit çeşit çikolata vardı. Ege'nin bunları aldığını unutmuştu çoktan. Çekmecenin olduğu yere bağdaş kurarak oturdu. Çikolataları kucağına yığdı. Sevdiği naneli çikolatalardan bile vardı. Paketi açıp bir ısırık almaktan kendini alamadı. Ağzında bıraktığı mucizevi tada hayran kaldı. Naneli çikolata her zaman en iyisiydi. Yerken elleri dudağına değdi. Yine aklına o an geldi. Yumuşacık dudakları vardı adamın. Zorla alınan bir öpücük değildi. Sonra kendisinin adama söylediklerini düşündü. Acaba fazla mı ağır konuşmuştu? Ege'nin evden çıktığı andaki halini düşündü. Adam kendisini öpmeye gelirken bile

gözleri öfkeden kararmış bir şekildeydi. Çıkarken Allah bilir ne kadar sinirliydi? Anlattığı şeylere mi sinirlenmişti yoksa? Ama o Ege›ydi. Onun gibi adamlar başkalarına üzülmezdi ki! Sonra kucağındaki çikolatalara baktı. Ege gibi adamlar başkaları için çikolata da almazdı. İçi pişmanlıkla doldu. Söylediği, savaşta düşmana bile söylenmezdi. Kucağındaki çikolataları utançla yere bıraktı, yaptıklarının bir cezası olmalıydı.

***

Ege'nin siniri için bir ölçek geliştirilseydi, hissettiği on üzerinden on beş alırdı. Yaptığı sadece küçük bir teselli öpücüğüydü ama kız acısından faydalandığını iddia ediyordu. Alt tarafı küçük bir öpücüktü yahu, başka ülkelerde insanlar selam vermek için bile yapıyordu bunu. Oturduğu barda, bardağı sinirle masaya bıraktı. Bu içtiği dördüncü kadehti ve hepsini ağzına kadar doldurmuştu. Normalde olaylara bu kadar duygusal yaklaşan bir adam değildi, ama bu saçma sapan işe girdiğinden beri tüm dengeler altüst olmuştu. Henüz bir haftadır tanıdığı bir kız için bu kadar kendine yüklenecek biri de değildi. Zaten onu bu hale getiren yalnızca öpücük meselesi de değildi. Kızın başına gelenleri hazmedemiyordu.

Ama anlayamadığı bir şey vardı, kendisi bu kadar etkilenmişken onun böyle bir art niyet düşünmesi... Korkusu yüzünden miydi acaba? Yüzünü ovaladı. Bu ceza olayından sonra içmemeye yemin etmişti ama şimdi, o kadar sinirliydi ki, kendini sakinleştirmek için başka yol bulamamıştı. Tabii öncesinde birkaç çöp tenekesine tekme atması gerekmişti. Bardağı tek dikişte bitirdi. Artık iyice sarhoş olmaya başlamıştı. Kızın dudakları aklına geldi yine. Neden bu kadar aklına takılmıştı bu kız anlayamıyordu.

Ayağa kalktığında başı döndü. Aç karnına bu kadar içtiği için fena etkilenmişti. Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Murat'ı arayacaktı. Tüm belaları başına o açmıştı, şimdi de o temizlemeliydi. Telefonun ekranındaki çift görüntüyü tek hale getirmeye çalışarak gözlerini açtı. Murat'ı aradı. İkinci çalışında açtı.

"Buyur paşam!"

"Yalakalık yapma, ne kadar yapsan da affetmeyeceğim seni! Şimdi gelip beni buradan alman lazım!" Sesi peltekleşmeye başlamıştı, ama o Ege'ydi ve kontrolün elinden kayıp gitmesine izin vermezdi.

"İçtin mi sen? Bir daha içmezsin sanıyordum?"

"Sana ne Murat sana ne? İster içerim ister içmem, sana ne. Gel beni al buradan!"

"Tamam tamam, neredesin?"

"Her zamanki mekândayım."

"Kıpırdama, geliyorum."

Murat'ı beklerken kafasını masaya koyup gözlerini dinlendirmek için kapattı. Karşısında bir çift mavi göz kendine bakıyordu. Gerçek olmadığı bilerek kafasını salladı. Genç kız tavasıyla yanına geliyordu. Gerçek olmadığına emindi çünkü kızın üzerinde çok güzel siyah bir elbise vardı. Saçları ve makyajı ile tam bir harika olmuştu. Ama o elinde tava ile Ege'ye doğru geliyordu. Sonra arkasında elinde pompalı tüfekle gelen Mehmet'i gördü. En son arkadan karnı burnunda ablası girdi. Mehmet'in bir elinde tüfek vardı, diğer elini ise ablasının beline sarmıştı. Sonra kenardan Psikolog Cemre elinde iğneyle belirdi. Sağ tarafında ise Cansu bir sürü dosyayla bekliyordu. Ege, Cemre'ye döndü.

"Sen psikologsun, senin iğneyle ne işin var!"

Hepsi üzerine üzerine geliyordu. "Uzak durun benden!" Sonra Eda'ya döndü.

"Abla, sen bu tarafa gel, o pisliğin yanında durma! Karnın? Hamile misin yoksa? Bundan mı hamilesin hem de?"

Murat geldiğinde Ege içtiğinde her zaman yaptığı gibi uykusunda sayıklıyordu. Yanına yaklaşınca hamile kelimesini duydu. Şaşkınlıktan az kalsın küçük dilini yutacaktı. Ege'yi kendine getirmek amacıyla delice sarstı. Ortada bir bebek varsa ve bundan Murat'ın haberi yoksa bu iş kan davasına kadar giderdi.

"Kim hamileymiş? Kimi hamile bıraktın? İnanamıyorum, şimdi ben amca mı olacağım? Amca olacağım! Her zaman amca olmak istemişimdir. Kim benim biricik yeğenimin annesi? Yeğenim

için üniversite falan baktınız mı? Siz nasıl ebeveynsiniz, küçücük bebekle ilgilenmiyorsunuz! Sen nasıl babasın hayvan herif çocuğun rızkını burada içiyorsun."

Ege tek gözünü zorla açıp Murat'a baktı. Ne söylediğini bile anlayamamıştı. Sonra az önce gördüklerini hatırlayarak hemen çevresine bakındı. Derin, çok derin bir nefes aldı. Hepsi gitmişti.

"Hayırlı olsun Ege, bak bebek hafta sonları bende kalacak anlaştık mı? Ben onun amcasıyım! Baba yarısı sayılırım, onunla gezmek benim de hakkım! İstersen bakıcı da tutabilirim. Şimdi altını değiştirmek biraz pis iş anlarsın ya."

"Bebek mi? Hangi bebek?"

"Ay yavrum isim bile vermemişler. Onun isim babası ben olmalıydım Ege! O benim ilk yeğenim!" Murat'ın çocuklara ve bebeklere karşı özel bir sevgisi vardı. Dünyaya baba olmak için gelmiş gibiydi.

Ege anlayamayarak Murat'a baktı. "Bebeğin mi oluyor?"

"Yoo, senin olmuyor mu?"

"Kimden?"

"Bilmem, belki şu evine gittiğin kızdan?"

Ege sinirlenerek Murat'a baktı.

"Bana ondan bahsetme!"

"Yoksa..."

"Yoksa ne?"

"Yoksa..."

"Kes zırvalamayı da beni eve götür!"

"Bebeğin annesine mi?"

"Bebek falan yok? Nereden uydurdun bunu?"

"İçmişsin falan ya?"

"Allah'ım beni niye sınıyorsun?"

Ege ayağa kalkmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. Yer ayaklarının altından kayıyordu. Murat hemen kolunun altına girdi. O da en az Ege kadar yapılı ama daha zayıftı. Aileleri de arkadaş olduğundan kardeş gibi büyümüşlerdi.

Genelde Murat körkütük sarhoş olur, Ege onu taşırdı. O asla böyle içmezdi, kesin bu işin içinde bir iş vardı. Yolda ağzından laf

alacaktı. Ege'yi zorla arabaya taşıdı. Genç adam sarhoş sarhoş bir şeylere küfrediyordu ama Murat tam anlayamadı. Bir ara iğnelerden bahsetti, sonra pompalı tüfeklerden, en son yine hamilelikten bahsetti. Ağzının içinde çakıltaşları varmış gibi söylediği şeyler zar zor anlaşılıyordu. Murat, arkadaşını kaldığı eve getirdi, hızla şifreyi girip kapıyı açtı. Birbirlerinin neredeyse bütün şifrelerini biliyorlardı. Ege iyice kendini bıraktığından daha da ağırlaşmıştı. Siyahların hâkim olduğu yatak odasına girip yatağına bıraktı.

"Murat?"

"Söyle dostum?"

"Neden o hissetmedi? Neden sadece ben hissettim?" Hafif peltek konuşmasına rağmen, bilinci yerindeydi. Murat, arkadaşının sesinde hafif bir üzüntü sezdi.

"Neyi?"

"Onu öptüğümde, ben hissettim, sanki... Sanki... Ama o, sadece beni suçladı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ama onun da hissetmediğini nereden biliyorsun?"

"Hissetmedi Murat! İlk defa bir kızı öptüğümde böyle hissettim ama o hissetmedi!" Murat cevap vermeden genç adam devam etti.

"Ben bir kıza zorla dokunacak adam mıyım?" Sesindeki üzüntü iyice açığa çıkmaya başlıyordu.

Ege'nin bu haliyle ilk kez karşılaşıyordu Murat, bu kız her ne yapmışsa zavallıyı raylarından çıkarmıştı.

"Saçmalama! Sen öyle biri değilsin, şimdi yatıp uyuyorsun ve bunları unutuyorsun!"

Ege'nin kendi kendine kavga eder gibi kaldırdığı eli yanına düştü. Belli ki sızmıştı. Murat yüzünde anlamlı bir gülümsemeyle odadan çıktı. En kısa zamanda bu kızla görüşmeliydi. Salona geçip oturdu ve Eda'yı aramak için eline telefonunu aldı.

***

Telefonu çaldığı sırada Eda, Mehmet'le küçük bir kitap kafede oturmuş, sohbet ediyordu. Dünyaya bakışları o kadar aynıydı

ki bir konu bitmeden diğerine geçiyorlardı. Murat'ın aradığını görünce, bir saniye der gibi parmağını kaldırdı. Yarım saat süren açılış konuşmasından sonra nihayet asıl konuya gelinebildi. Kardeşinin normalde böyle şeyler yapmaması yüzünden Eda da Murat kadar şaşırmıştı.

Geldiğinden beri her fırsatta Mehmet'le vakit geçirdiğinden annesi, babası, arkadaşları gibi kardeşiyle de ilgilenememişti. "Bir mesele varmış da, kalksam iyi olacak," dedi buruk bir şekilde. Bu adamın yanından ayrılmak istemiyordu. Saatlerdir birliktelerdi ama sıkıldığı bir dakikası bile olmamıştı. Adamın sürekli kendisini can kulağıyla dinlemesinden, sesinden çok hoşlanıyordu. Sabaha kadar devam etmek isterdi ama söz konusu olan kardeşiydi. Üzerini düzelterek ayağa kalktı. Dizi hafif bir sızıyla kendini belli etti. Mehmet, yürümesindeki aksaklığı hiç fark etmemiş gibiydi.

"Ben bırakayım seni." Sesinde de hafif bir burukluk vardı, anlaşılan onun da gitmeye pek niyeti yoktu. Kalp atışları daha da hızlandı, duygularının tek taraflı olmadığına yemin edebilirdi. Sevinerek kabul etti.

Yolda geçen vakti de değerlendirip oradan buradan konuşurlarken ailesinin evine geliverdiler. Eda inmek için kendini zorlayarak arabanın kapısını açtı. Tam inerken, adamın elini kolunda hissetti.

"Yarın sana da uyarsa, yemek yiyelim. Beğeneceğinden emin olduğum bir yer biliyorum."

Eda'yla görüşmek için, bir şeyler ayarlaması gerekiyordu. Yüzündeki gülümsemeyi görünce rahatladı. Sık sık gülüyor olması Mehmet›in genç kızda en çok sevdiği şeydi. O güldüğünde içinde havai fişekler patlıyordu. Kimya dedikleri bu olsa gerekti.

"Harika olur," dedi Eda şahane gülümsemesiyle.

Mehmet, Eda'nın gözlerinin içine derin derin baktı. "Yarın seni ararım."

"İyi geceler." Gülümseyerek kapattı kapıyı. Gecenin karanlığında bile yeşil gözleri kadar güzeldi ki... Bahçenin kapısından girerken ellerini kalbinin üzerine koydu. İçini böyle ısıtan şey kesinlikle ellerinin sıcaklığı değildi.

16

Ege uyandığında, kafasının içinde bir tabur asker zıplıyordu. Yatağın yanındaki saate uzandı, on buçuk olmuştu. Hemen telefonunu aldı. İşle ilgili birkaç mail dışında gelen hiçbir şey yoktu. Bu saate kadar merak edip bir mesaj bile atmamıştı demek. Yataktan çıkmak bile istemiyordu. *Şu an bu yaptığın çok saçma Ege! Kalk şu yataktan ve bu işte patronun kim olduğunu göster!*

Kendine verdiği gazla banyoya girip ağrıyan başına iyi gelmesi için soğuk suyla duş aldı. Aynada hafif çıkan sakallarına, moraran gözaltlarına baktı. Bu halde olmaktan nefret ediyordu. Yaptığı belki de yanlıştı ama böyle bir tepkiyi de hak etmiyordu ki... Alt tarafı minik bir öpücüktü. Minik bir öpücüktü ama ya hissettikleri... Hayır, bu konuya girmeyecekti, ânın duygusallığından dolayı hissettiği şeylere fazla anlam yüklemek gereksizdi.

Havlu belindeyken gardırobun önüne geçti. Bugün gerçek Ege'yi ona gösterecekti. Özel diktirdiği lacivert takımını çıkarttı. Kravatından, kol düğmelerine kadar her şeyini özenerek seçti. Normalde kol düğmesi gibi şeyler takmıyordu ama bugün normal bir gün değildi. Bugün tüm profesyonelliğiyle sadece işini yapacak olan Ege Tekin'i ona gösterecekti. Ve o mavi gözlü küçük şey, dediklerine pişman olacaktı.

Saatini koluna takıp odadan çıktı, evin içerisinde yemek kokuları vardı. Mutfağa yöneldi. *Murat yemek yapmasını bilmez ki?*

Mutfağa girdiğinde Eda sofrayı hazırlamış, tezgâhta sebzeleri doğruyordu. "Günaydın," dedi gülümseyen güzel sesiyle.

Ege şaşırarak ablasının yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdu.

"Evime girmişsin, nasıl girdiğini inan merak etmiyorum." Eda her zaman bir yolunu bulurdu.

"Hayırdır, bu ne şıklık böyle, moda çekimlerine falan gidiyorsun da bizim mi haberimiz yok?" dedi kardeşini süzerek. Kataloglardan fırlamış gibi görünüyor, ışık saçıyordu. Yüzünde bir de gülümseme olsa bu iş tamam olurdu fakat o kadar suratsızdı ki bakmak gelmiyordu insanın içinden.

"Her zamanki halim." Ege hafif kızar gibi konuşmuştu.

"Ne olmuş bakayım benim küçük kardeşime?" dedi, ocaktaki çorbayı masaya koyarken. Akşamdan kalma olduğunu bildiği için iyi geleceğini düşünmüştü.

"Yok bir şey," diyerek önüne gelen çorbayı kaşıkladı Ege. Biraz midesi bulanıyordu ama yapacağı bir şey yoktu. Eda tekrar kalkıp iki ağrı kesiciyle döndü.

"Şunları da iç yoksa akşama kadar baş ağrısından öleceksin."

Genç adam iki hapı birlikte yuttu. Gözleri de yerinden çıkacak gibi zonkluyordu.

"Anlat bakalım, ne oldu? Sen asla bu kadar içmezsin? Neden dün o kadar içtin?" Evet, şimdi ablalık yapmanın zamanı gelmişti.

Bu Murat'ın çenesini ilk gördüğüm yerde kıracağım! Ege sesini düzeltmek için hafifçe öksürdü.

"Hesap vermek zorunda mıyım?"

Eda elindeki çatalı hızla Ege'ye fırlattı. "Ben senin ablanım, bana düzgün cevap ver!" diye gür sesle bağırdı.

Eda'nın güzel yüzünün arkasındaki cadıya merhaba deyin. Daha önce bu haline şahit olmamışsanız gerçek Eda'yı tanımak üzeresiniz. Genç adam sağa eğilip çataldan kurtuldu.

"Aramızda bir yaş var Eda! Senelerdir bana zorla abla dedirttiğin yetmiyormuş gibi şimdi de hesap mı soruyorsun?"

"İster bir gün olsun ister bir yıl, ablanım ben senin! Ve şimdi dün bana neden bu kadar içtiğini söylüyorsun? Yoksa Tuba'yı arar, ona dün neler olduğunu sorarım, ya da Cansu'yu!"

Ege sinirli gözlerle ablasına baktı. Blöf yapmadığını biliyordu, eğer söylemezse sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi çok rahat bir şekilde arar sorardı. Ege'nin şu an en son istediği şey ablasının Tuba ile olanlar hakkında konuşmasıydı. Eda'dan ve onunla böyle konuşmalar yapmaktan nefret ediyordu. Tek seferde doğruyu söyledi.

"Onu öptüm, oldu mu?"

Eda şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Bunu hiç beklemiyordu işte. "Peki, neden içtin öyleyse? Bu gayet güzel bir haber."

"Çok duygusal bir ânında oldu, onun zayıflığından yararlandığımı iddia etti!" Üstünkörü anlatmaya çalıştı. Böyle şeyleri başkalarıyla paylaşmaktan nefret ediyordu.

"Normal, habersiz öpmüşsen böyle düşünebilir, kaldı ki o kızda erkek korkusu var. Fobisi olmayan bir kızı da öpsen böyle bir tepki alabilirdin gerçi," dedi Eda durumu garipsemeden.

Ege şaşkın gözlerle ablasına baktı. Asla bu kadınları anlamayacaktı.

"Öyle bir hakareti duymayı hak etmiyordum, tamam mı? Ben onu öperken hiçbir şey demedi ama sonrasında..."

"Ege, kadınlar her zaman düşündükleri veya hissettikleri şeyleri söylemez. Bazen yanlış olduğunu düşündükleri şey hakkında da kötü konuşabilirler. Muhtemelen sinirlendiği için öyle söylemiştir."

"Neden sadece düşündüklerini söylemezler ki?"

Eda kahvesini alıp mutfak tezgâhına yaslandı. "Sen geç kalmadın mı?"

Ege saatine hızla bakıp ayağa kalktı. "Akşam yemek yemeğe gidelim." Ablası söylediklerinde haklı olabilirdi ama sonuçta herkes kendi yaptıklarından sorumluydu. Sinirlerine hâkim olmayı bilmiyorsa, bunun cezasını çekmeliydi. Ege kapıya doğru yürüdü, ablası da peşinden geldi.

"Akşam olmaz, başka birine sözüm var."

Ege ayakkabılarını giyerken birden durdu. Kesin Mehmet'le görüşecekti. "Bak eğer..."

Konuşmasını bitirmeden Eda çoktan suratına kapıyı kapatmıştı.

Sinirle kapıya vurdu. Kapının arkasından bağırdı. "O adamla görüşme demedim mi ben sana?"

***

Zil çalmadan biraz önce, Tuba bu beklemenin sonunun gelmeyeceğine neredeyse emindi. Ege'nin geldiğini görünce tavası elinde yavaşça açtı kapıyı. Ege'nin ne diyeceğini ya da ne yapacağını hiç bilmiyordu. Geleceğinden bile şüpheliydi zaten, ama yine de her ihtimale karşı erkenden uyanmıştı. Genç adama baktığında, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Yanına gelirken hep takım giyiyordu ama bugün çok daha özenliydi. Yeni tıraş olmuş haliyle gerçekten etkileyici görünüyordu ya da dün olanlardan sonra Tuba onu böyle görüyordu. Ege'den birkaç metre uzaklaşmasına rağmen o harika parfümünün kokusunu duyabiliyordu. Fakat Ege yüzüne bile bakmıyor, çok kırgın görünüyordu. Tuba'nın içini bir sıkıntı bastı. Derin bir nefes alıp kendini konuşmaya zorladı.

"Hoş geldin Ege."

Ege ona şöyle bir bakıp cevap vermeden içeriye geçti. Kızın peşinden geleceğini biliyordu, o yüzden hiçbir şüphe emaresi göstermeden salondaki yerine oturdu. Kendini iletişime kapattığını gösterircesine bacak bacak üstüne atmıştı. Ne zaman karşısındaki kişiyle arasına bir mesafe koymak istese bunu yapardı.

Tuba ortamın gerginliğinden ne yapacağını bilemez halde, az önce okuduğu kitabın başına döndü. Sayfaları yalandan çevirirken tırnaklarını ağzına aldı. Özür mü dileseydi? Sabah uyandığında olaya daha net bakabilmişti, söyledikleri son derecede kabaydı. *Ne diyeceğim ben şimdi? Ya tam özür dilerken beni terslerse? Ya da en kötüsü öpücükten bahsederse?* Okuyormuş gibi yaptığı cümleleri anlamasına imkân yoktu, çok gergindi. *Başka şeylerden mi bahsetsem*, diye düşündü. Aklına ilk gelen şeyi hiç düşünmeden söyledi.

"Çok yakışıklı olmuşsun!" Tuba ağzından çıkan cümle yüzünden kendini asabilirdi. Hatta daha güzeli koşarak kendini evin balkonundan atabilirdi.

Ege kızın suratına bile bakmayı düşünmüyordu. Ama söylediği şeye o kadar şaşırmıştı ki bir şeyler söylemek zorunda kaldı.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra duruşunu bozmamak için buz gibi baktı.

"Gözlerinin altı biraz morarmış gibi, uyuyamadın herhalde..."

"Senin gözlerin gayet güzel görünüyor! Rahat uyudun herhalde!"

Tuba şaşkınlıkla sordu. "Güzel mi görünüyor?"

Ege o an ne dediğinin farkına vardı. Sözde konuşmamaya karar verdiği kıza şimdi iltifat ediyordu.

"İltifatını geri ödemek için söyledim. Fazla anlam yükleme."

Tuba daha fazla dayanamadı. "Bütün gün böyle mi olacağız?"

"Nasıl?"

"Böyle küs gibi?" Ege içinden tövbe çekti. Sesinin tonunu ayarlamaya çalıştı ama sonra önemsemedi.

"Ne bekliyordun? Dün beni öyle suçladıktan sonra bugün boynuna mı sarılmalıydım?"

Tuba mahcup gözlerle Ege'ye baktı. "Tamam, hatalıyım, öyle konuşmamam gerekiyordu."

"Hatalı olduğunu kabul etmen, dün dediklerini değiştirmiyor."

"Bak, hatalı olduğumu kabul ettim. Tamam, ağır konuştum ama dün tek hata benim değildi!" dedi genç kız hafif çıkışırcasına.

Eğer karşısında başka biri olsaydı affetmek seçenekler arasında olmazdı ama bu mavi bakışlar altında bunu daha ne kadar sürdürebilirdi bilmiyordu Ege. Üstelik Eda'nın söyledikleri de arka planda beynini kemiriyordu. Önemsemez bir şekilde konuştu.

"Bunun üzerinde durmamız bile hata. Başka ülkelerde insanlar selamlaşmak için bile öpüşüyor. Kaldı ki dün tek niyetim seni teselli etmekti, bunu böyle konuşup dallandırıp budaklandırmanın bir âlemi yok."

Tuba garip bir şekilde, bunun böyle olmadığını biliyordu. Belki de sadece teselli için olmamasını ummuştu. Ege'ye bakarak gülüm-

sedi. Gerçekten bu adam huysuzken hiç çekilmiyordu. Gülümsemesinin onu yumuşatmasını bekledi.

"O zaman bir sorun yok değil mi?" Ne olursa olsun çalışmalara kaldıkları yerden devam etmeleri gerekiyordu.

"Senin için sorun olmayabilir ama ben dediklerini hâlâ hazmedemiyorum, üstelik bir suçum yokken..."

Tuba kesinlikle Ege'yi eski haline getirmeliydi. Fakat ne yapacağı hakkında en ufak fikri yoktu. Şansını denemeye karar verdi.

"Tamam, ne istersin söyle? Söz, ne istersen yapacağım."

Ege şaşkın gözlerini kıza çevirdi. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, ciddiyim!"

"Bu dilek hakkı gibi bir şey mi?" Ege'nin keyfi yerine gelmeye başlamıştı. Sinsi sinsi gülümsedi. Aklına şeytanca fikirler geliyordu.

Tuba, Ege'nin gülümsemesinden ve yüzündeki ifadeden tedirgin oldu ama yapması gerekiyordu. Laf ağızdan bir kere çıkardı.

"Evet, sayılır. Ne istiyorsun söyle, söz yapacağım."

Ege'nin gülümsemesi tüm suratına yayıldı. İşte şimdi keyfi yerine gelmişti. Bu hakkını sonuna kadar kullanacaktı. Tuba adamın aklındakilerden habersiz, Ege'nin gülümsemesine güldü.

"Bir şey istemiyorum. Şimdilik... Ama günü geldiğinde istediğimi yapacaksın!"

Tuba, Ege'nin gönlünü almanın verdiği ferahlıkla ilerisini düşünmeden kafasını salladı.

"O zaman barıştık mı?"

Karşılığında, Tuba'nın kalbini durdurmaya yetecek güzellikte bir gülümseme geldi.

"Ee o zaman kaldığımız yerden devam edelim. Vaktimiz azalıyor." Yüzündeki gülümseme silinmeden ayağa kalktı. İşler sabah planladığı gibi gitmese de, kendini daha iyi hissediyordu. Kitaplığa yürüyüp dosyayı aldı. Koltuğun üzerine koyup daha rahat olmak için üzerindeki ceketi çıkardı, gömleğin kollarını katladı. Tuba'nın aralarındaki mesafeyi korumaya özen göstererek kendisi gibi yere oturmasını izledi.

"Bu arada, ailene olanlar için gerçekten çok üzüldüm."

Tuba, anlayışlı bir şekilde kafasını salladı.

Ege kaldıkları yeri açıp o güzel sesiyle okumaya başladı.

"Dördüncü bölüm: *Arkadaşlarınızla veya sevdiklerinizle dışarıda buluşun. Çok uzun saatler kalmak değil, burada dışarı çıkabilmek esastır.*" Ege hızla listeye ekleyip sayfayı değiştirdi.

"Bu maddeyi biliyorum ama dediğim gibi buluşacak bir çevrem yok," diyerek omuzlarını silkti Tuba, arkadaş edinmek sonraki meselelerdendi.

"O zaman bunu yine beraber yapabiliriz. Önemli olan mekânın evden uzakta bir yer olmasıymış." Ege dikkatle geri kalan açıklama cümlelerini okuyordu.

"Tamam o zaman."

Ege sinsi bakışlarla Tuba'ya baktı. "İşte bu harika! Beşinci bölüm: *Dikkat çekici kıyafetler giyin ve diğer insanların arasına karışın, iletişim kurmak zorunda değilsiniz sadece bakışlara alışın.*"

"Buradaki dikkat çekiciyi, absürt olmayan dikkat çekici olarak algılamak istiyorum öyle mi?"

"Tam olarak ikisini de kapsıyor, burada da önemli olan bakışları üzerine topladığında gerilmemeni sağlamak. Aslında insanlar sana ne kadar çok bakarsa bir süre sonra bunları görmezden gelmeye başlarsın muhtemelen. Burada amaç bu sanırım."

"Patron sensin, yapmam gerekiyorsa yaparız." Tuba kendi ölüm fermanını imzalamıştı ama bugün itiraz etmemek için kendini zorlayacaktı.

"Aferin sana," dedi çarpık bir gülümsemeyle.

"Altıncı bölüm: *İnsanların çok bulunduğu bir ortamda konuşma yapın. Herhangi bir konu hakkında hiç hazırlık yapmadan konuşun.* Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yapamayacağımı düşünüyorum ama içimden bir his yapmak zorunda kalacağımı söylüyor."

"Kalabalık bir caddede konuşma yapabilirsin. Zaten çok sürmez, kısa sürede yalnız kalacağımıza eminim."

"Farkındaysan çok satan kitaplarım var, onlar hakkında konuşmaya başlasam eminim birileri dinler."

"Çok satan kitaplar senin değil, Ceyda'nın güzelim. Muhtemelen de kimse seni tanımayacaktır."

"Yine de bu o kitapları yazanın ben olduğunu değiştirmez."

Ege, gözlerini devirdi. "Yedinci bölüm: *Biriyle tüm gün yalnız kalın. Mümkünse kimsenin size ulaşamayacağı bir yerde, baş başa vakit geçirin. Yanınızda herhangi bir iletişim cihazınız olmasın, bir insanla baş başa kalarak temel güven duygularınızı tazeleyin. En güzel örneği ise kamp yapmak, tek bir çadırda beraber vakit geçirmek...* Bunu yapacağın kişi de benim galiba," dedi gülerek.

"Bunu yapmasak olmaz mı ya? Bir kampta seninle beraber, üstelik telefon, bilgisayar ve kitap üçlüsü olmadan nefes alabileceğimi sanmıyorum."

"Ben sana suni teneffüs yaparım." Sonra kızın açılan iri gözlerini görünce, ne dediğinin farkına vardı. Böyle saçma şeyler aklına nerden geliyordu. *Kendine gel Ege! Tuba'yla flört etmiyorsun!*

"Yani, şey, nefes alamadığında benim telefonumu veririm demek istemiştim." Hızla sayfaları çevirdi.

Tuba gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. Daha küçücük öpücüğü unutamamıştı, şimdi bir de suni teneffüs diyordu. Aldırmamaya çalıştı. Fobisini en kısa zamanda atlatması farz olmuştu artık.

"Sekizinci bölüm: *Karşı cinsten arkadaşlar edinmeye çalışın, bunu yapmak zor geliyorsa nefes egzersizlerini ve bilişsel egzersizleri tekrarlayın.* Arkadaş nasıl edineceksin çok merak ediyorum ben açıkçası."

"Ben de merak etmiyor değilim, hayır arkadaş dediğin şey markette filan satılmıyor ki nasıl bir anda edineyim."

"Dokuzuncu bölüm: *Günde en az iki kişiyle konuşmak. Yeni insanlarla tanışmak için çabalamak. Özellikle bunu yapacağınız kişiler karşı cins olmalı. Örneğin markete girdiğinizde insanlara herhangi bir şeyin yerini sormakla başlayabilirsiniz.* Bu çok basit bunu yapabiliriz. Zaten alışverişe de çıkmamız gerekiyor."

"Hepsini bugün yapmayacağız değil mi?"

"Tabii ki yapmayacağız. Bunları gün gün ayırıp plan yapacağım, plana göre hepsini sırayla uygulamaya başlayacağız. Başarabildiklerimizin yanına tik atar, başaramadıklarımıza döner yeniden bakarız. Bu sayede..." Tuba gülmeye başladı. Kendisinden bir inşaat projesi gibi bahsettiğini düşünüyordu.

"Neye gülüyorsun?"

"Bence buraya da baret takıp gelmelisin, inşaata gelir gibi..."

Ege gülümseyerek tavayla açılan yarasına götürdü elini. "Aslında haklısın, kafam hâlâ acıyor. Ama şunu söyleyeyim, planlı olmak her zaman başarı getirir. Görürsün bak, bir ay sonra bunun meyvelerini alacağız."

"Hâlâ çok madde var mı? Ben şimdiden yoruldum çünkü."

"Toplamda on altı tane. Okuduklarımız daha kolay olanlarıydı."

"Kolay mı? Sen bir de bana sor. Okurken bile nefesim kesiliyor."

"Böyle giderse okumaktan uygulamaya vaktimiz kalmayacak zaten. Hadi hızlanıyorum. Onuncu bölüm: *Hayvanlar ve çocuklarla temas etmeye çalışın.* On birinci bölüm: *Yalnız kalmaktan kaçının. Evinizdeki bilgisayar oyunlarına, filmlere ve kitaplara ara verin.* Kitaplara derken seni kastediyor direkt olarak bence. On ikinci bölüm: *Bir dükkâna girip satın almayacağınız şeyleri isteyin, bakın ve geri verin. Başka bir örnekte ise alın ve iade etmek istediğinizi söyleyin.* Yalnız bunları yaparken dayak yememe garantisi vermiyor." Ardından hızla sayfayı çevirdi.

"On üçüncü bölüm: *Kalabalık bir yerde bağırarak şarkı söyleyin.* Diğer insanları pek düşünmemiş bunu yazan anlaşılan."

"Bunu da yaparsam zaten fobisi var dedirtmem ben kendime."

"On dördüncü bölüm: *Dokunma korkusu oluşmuşsa bunun için dokunma alıştırması yapın. Örneğin karşı cinsle el ele bir gün geçirmek, özellikle yüze küçük dokunuşlar yapılabilir.* Hımm. Hayati risk içeriyor bu madde. Benim için yani..."

"Sen değil ama bu kadar şeyi yapar da hâlâ iyileşemezsem, bunları yazan ölümlerden ölüm beğensin!"

Ege, Tuba'nın yorumuna güldü. Daha rahat konuştuğu gözünden kaçmamıştı.

"On beşinci bölüm: *Karşı cinsle münakaşa edin, sesler yükseldiğinde kendinizi geri çekmeyin. Konuşmak istediğiniz şey hakkında konuşun.*"

"On altıncı bölüm: *Sinemaya gidin. Mümkünse kalabalık bir*

sinema olsun. Ve elinizden geldiğince korku veya gerilim filmi seçin. Bu sizin korkuya karşı kaçma hissinizi engellemeye yönelik olacaktır. Üstelik yanınızdaki karşı cinse güven besleyebileceksiniz. Bunları nasıl yapacaksın çok merak ediyorum."

"Bunlar resmen benim hayat tarzıma karşı yapılmış ölümcül darbeler. Uygulama sırasında ölmezsem iyidir."

"Üç haftamız var, dediklerime harfiyen uyarsan bu sürede halledeceğimize inanıyorum."

Ege, Tuba'ya baktı. Her şey bittikten sonra ikisi de kendi hayatlarına döneceklerdi. Ama öncesinde yenmeleri gereken bir fobileri vardı...

17

Tuba üzerindeki mercan rengi elbiseyi çıkarıp ateşe attıktan sonra cayır cayır yanışını izlemek istiyordu. Rengi o kadar parlaktı ki insanların gözlerini kör etmesinden korkmaya başlamıştı. Üstelik kırmızı saçları ve şu aptal yeşil ayakkabılar yüzünden herkes ona bakıyordu. Bunu iki defa daha yapmışlardı, o yüzden bu seferki yürüyüşünde nefes darlığı çekmiyordu, yine de elleri o kadar çok terlemişti ki, üzerine silmekten artık avuçları acımaya başlamıştı. Bayılmadan yürüyebilmesi bile büyük bir gelişmeydi. Şimdi sırtını daha da dikleştirmeliydi. Özellikle çocuklar ona ilgiyle bakıyorlardı, şimdi olduğu gibi. Küçük kız kıkırdayarak yanından geçti. Diğer tüm insanlardan bir şekilde etkilenmesine rağmen çocuklarda böyle bir şey söz konusu olmuyordu. Normalde de etrafında çok fazla çocuk yoktu ama sokakta gördüğünde bile bir şekilde kendini daha iyi hissediyor, içinde anlamlandıramadığı bir koruma hissi ortaya çıkıyordu.

Çocuğa içinden gelerek el sallayıp yürümeye devam etti. Ege'nin yolun sonunda beklediğini bilmek içini bir nebze de olsa rahatlatıyordu. Ondan hâlâ korkmasına rağmen bir şekilde yanında olmasına alışmıştı. Hem istediğinde gerçekten daha az gıcık birine dönüşebiliyordu. İki gün önce Cemre'nin yanına gittiklerinde

neredeyse her söylediğini not etmiş, bir sürü de soru sormuştu. Bu şekilde davranması Cemre'yi de şok etmişti ama bir şekilde yardım etmeyi kafasına koymuş görünüyordu. Sonra mutlulukla kendi kendine gülümsedi. Mehmet'le buluşmuşlar, saatlerce eskilerden ve şimdiki hayatlarından bahsetmişlerdi. Tuba'ya karşı tavırları, hareketleri, olgunluğu her şey o kadar güzeldi ki. Tabii ki eski haliyle arasında farklılıklar vardı ama kesinlikle bu Mehmet'e artı olarak eklenmişti. Yine o yardımsever samimi haliyle yanındaydı. Hatta fobisini yenmesi konusunda yine yardım edebileceğini bile söylemişti ancak Tuba kabul etmemişti. Kesinlikle Ege yüzünden değildi, Mehmet'i tekrar böyle bir şey için meşgul etmek istemiyordu. Ege'nin zaten işi buydu, üstelik Mehmet'ten korkmuyordu bile, o yüzden pek doğru kişi olduğu söylenemezdi. Bir söz vermişti Ege'ye ve gerçekten artık daha canla başla uğraşıyordu.

Tuba, Ege'ye doğru yaklaşırken adamın gülümseyen bakışlarına takıldı. Zaten bu kıyafetleri alırken en çok o eğlenmişti, resmen kendini eğlendirmek için bir şey ararken Tuba'yı bulmuş gibiydi. Yalnız bunun Ege'ye ceza olması gerekmiyor muydu çünkü sadece Tuba ceza çekiyor gibi geliyordu... Ege arabanın yanından Tuba'ya doğru geldi. Bu adamın dolabını kim diziyorsa Tuba da ondan yardım istemeliydi.

"Harika bir haberim var, maddelerden birini daha yapabiliriz bugün."

Tuba üzerindeki kıyafete tekrar ellerini sildi. "Ben bir tane daha kaldırabileceğimi sanmıyorum, bugünkü bakışlar yetti."

"Eda dışarıda yemek yemeye davet ediyor bizi. Sanırım seni çok sevmiş o gün."

Tuba'nın yüzü bir an aydınlandı, o da çok sevmişti Eda'yı. *Zaten yanında olup onu sevmeyen yoktur*, diye düşündü. Hem akıllı hem de gerçekten çok güzeldi. Girdiği ortama ışık saçıyordu resmen.

"Ben de sevdim onu, olur gidelim." *Hem de uzun zamandan sonra ilk kez bir arkadaş edinmiş olurum.*

"Senin şu arkadaşın Mehmet de gelecekmiş, o ne alakaysa..." Ege adamın ismini bastırarak söylemişti. Tuba bir an şaşırdı, dün herhangi bir şey dememişti.

"Saat kaçta buluşacağız? Bu kılıkta değil yemeğe gitmek, on dakika daha duramam."

"Birkaç saatimiz var. Önce benim eve uğrayalım, üzerimi değiştireyim. İçeri gelmek istemezsen arabada bekleyebilirsin sen. İşim kısa sürer zaten. Sonra sana geçeriz. Bugün birkaç madde birden yapmış olacağız böylece. Ve bence işe yaramaya başlıyorlar, bu şekilde sokakta benimle konuşabiliyorsun ve hiçbir yere kusmadın daha."

İşe yaradıklarını Tuba da fark etmeye başlamıştı. Dışarı çıkmalarında, yürüyüşlerde artık eskisi kadar stresli olmadığını görüyordu. İçinde tarif edilemez bir mutluluk vardı. Sevdiği adamın karşısına sağlıklı bir insan olarak çıkmak için gün sayıyordu. Üstelik onu bulmuştu, şimdi her şey çok daha kolay olacaktı. Bir arkadaşı bile oluyordu işte. Her ne kadar Ege pek arkadaş canlısı sayılmasa da ablası kelimenin tam anlamıyla öyleydi. Hayatı kesinlikle iyi yönde ilerlemeye başlıyordu.

* * *

Ege birkaç dakika daha beklerse bulunduğu yerde delik açılacaktı. Tuba odasına girmiş ve içeride zamanı bükmüştü anlaşılan. Onun odasında geçirilen on dakika dışarıda saatlere eşitti herhalde çünkü bir insanın giyeceği elbiseyi baştan sona kadar dikmesi bile bundan daha kısa sürerdi.

"Tuba pardon ama içeride ne yapıyorsun, kendi makyaj malzemelerini kendin falan mı üretmeye çalışıyorsun?"

"Çantamı bulamıyorum!"

"Nasıl bulamıyorsun? Oda toplasan yirmi metre kare, tamamını ellerinle tarasan yirmi dakikanı alırdı."

Tuba sonunda odadan çıktığında Ege içeride zamanın gerçekten büküldüğüne yemin edebilirdi. Üzerine kolsuz zarif bir siyah elbise giymişti, ayaklarında ise kısa siyah topuklular vardı. Yüzüne yaptığı makyaj çok hafif olmasına rağmen güzelliğini ön plana çıkartmaya yetmişti. Kırmızı saçlarını arkadan taşlı bir tokayla tuttumuş, yanlardan bukleler şeklinde serbest bırakmıştı. Sadelik

ancak bu kadar dikkat çekici olabilirdi. Ege daha önce onlarca manken görmüştü ama bu çelimsiz kız aklındaki hiçbir güzellik algısına oturmamasına rağmen onlardan daha güzel görünüyordu.

"Tamam, hazırım ben, hadi çıkalım."

Arabanın yanına geldiklerinde Ege uzanıp ön kapıya açtı.

"Hadi bakalım, bir aşama daha atlayalım."

Tuba şaşırarak ona baktı. Öne oturmak istemiyordu, buna emindi ama Ege'nin kapıyı açması da hoşuna gitmemiş değildi. Sonuçta kendi kitaplarında yazdığı bu centilmence hareket şimdi karşısındaydı.

"Arkaya geçseydim..."

"Sen bilirsin, kapatıyorum o halde." Ege, ön kapıyı yavaş yavaş kapatıyordu.

"Tamam ya tamam, çok ısrar ettin." Tuba hızla ön koltuğa geçti.

Ege de diğer tarafa geçip gülerek yanına oturdu. Her ne kadar bugün Ege'yle rahat konuşsa da yanındayken hâlâ rahat değildi. Öne biner binmez kendini ondan uzak tutmak için kapıya yapıştı.

"Öyle gitmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Manzarayı böyle daha iyi izlerim ondan, yoksa seninle hiçbir alakası yok."

"Doğru oturur musun, oturtayım mı? Derin bir nefes al, evet aynen böyle, şimdi arkana yaslan." Tuba, Ege'nin dediğini yaptı. Azıcık titriyordu ama bunu görmezden gelmeye çalıştı.

"Şimdi de emniyet kemerini taksan iyi olur."

Tuba emniyet kemerine uzandı. Neden olduğunu bilmediği bir sebepten ötürü kemer gelmedi, uzun zamandır bir arabanın ön koltuğuna oturmamıştı ama bu bir emniyet kemeriydi, alt tarafı ne kadar zor olabilirdi ki? Tuba bir kez daha asıldı. Ege'nin kemeri takması için üzerine eğilmesine izin veremezdi. Tüm gücüyle emniyet kemerine tekrar asıldı. Ege'nin bakışlarından her an harekete geçebileceğini anlayabiliyordu. Bu sefer çekmek zorundaydı. Tak sesiyle emniyet kemeri eline geldi. Korkuyla gözünü arabanın sağ tarafına çevirdi. Emniyet kemeri askısı yerinden kopmuştu. Ege dehşete düşmüş bir halde kızın elinden kopan askıyı aldı.

"Benim bebeğimden ne istedin?"

"Şey... Ben... Özür dilerim, isteyerek olmadı."

Ege sinirle başını ovaladı. *Sakinim, sakinim, sakinim, Tuba'ya bağırmayacağım. Arabamın can damarını kopardı cadaloz! Sakinim, sakinim, sakinim. Sakin değilim!* Dişlerini sıkarak konuştu.

"Arabamın emniyet askısından ne istediğini öğrenebilir miyim?"

"Sadece çekmeye çalışıyordum."

"Bana söyleseydin!"

"Ucuz aşk romanlarındaki klişelere düşmek istemedim!"

"O zaman doğru yerden çekmeliydin!"

"Ne bağırıyorsun be? Alt tarafı bir emniyet kemeri!"

"Bağırmıyorum Tuba, bağırsam buradan kaçıyor oluyordun!"

"Yaptırırız olur biter, merak etme, parasını ben öderim!" Ege sinirle önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Arabanın emniyet kemeri askısının koptuğunu da ilk defa görüyordu. Kendini rahatlatmak için derin bir nefes aldı, bu kız çelimsiz görünmesine rağmen koskoca arabanın emniyet kemerini sökmüştü.

Konuşmadan geldikleri yer şehrin yakınındaydı. Country tarzında dekore edilmiş mekân minik ışıklarla süslenmiş ve oldukça da geniş bir alana kurulmuştu. İçeriden gelen hafif müzik insanı davet eder gibiydi. O sırada önüne uzanan kolu fark etti.

"Güzelliğini yakışıklı bir adamla tamamlamalısın."

Tuba, Ege'nin güzel demesiyle içinin ısındığını fark etti. Ege gözlerini Tuba'ya çevirdi. Erimiş çikolata renginde, o kadar güzeldi ki baktıkça bakası geliyordu. Bu güzel gözler anlamlandıramadığı bir şekilde kendisine güven veriyordu.

Ege'nin kolunu işaret etmesiyle Tuba'nın yanaklarına pembelikler yayıldı. Çekinerek de olsa koluna girdiği Ege gülümsedi. Bembeyaz düzgün dişleri ortaya çıkmıştı. Bakışları adamın biçimli dudaklarına kaydı. *Ne kadar yumuşak olduğunu da biliyorum.* Kafasını sallayarak kendini adamın etkisinden kurtardı. *Neler oluyor Tuba?*

İçerisi oldukça ferah ve sakindi. Mekânın tamamında doğal renkler kullanmış, lambalar halat iplerle sarkıtılmış, masalar taze çiçeklerle süslenmişti. Bakınırken Eda ile Mehmet'i karşılıklı oturmuş koyu bir sohbetin içinde buldular. Masaya yaklaşırken,

kendilerinden habersiz konuşan çifte baktılar. Gerçekten çift gibi görünüyorlardı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar, sanki karşılıklı iki aynaymış da aynı gülümsemeyi yansıtıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Tuba bir an Mehmet'i hiç böyle görmediğini fark etti, herkese karşı ilgili bir insandı ama şu anki bakışı o kadar değişikti ki buna anlam veremiyordu.

Karşılarına geldiklerinde Mehmet gözlerini Eda'dan sanki zorla ayırmıştı. Bu o kadar belli oluyordu ki Tuba'nın midesi kasıldı. O ikisinin arasında bilmediği bir şeyler mi vardı? Eda ayağa kalkarak genç kadına ve kardeşine içtenlikle sarıldı. Tuba'ya bir dizi iltifatlar sıralamıştı ama kendisi çok daha güzel olmuştu. Makyaja bile ihtiyacı yoktu, güldüğü zaman sadece yüzü değil etrafı da aydınlanıyordu.

Mehmet her zamanki sevecenliğiyle Tuba'ya baktı. Baştan aşağı beğeniyle süzdü arkadaşını.

"Harika görünüyorsun, gelmene çok sevindim."

Sohbet esnasında Eda'yla Mehmet senkronize olmuş gibi konuşuyorlardı. Tuba acı bir şekilde, aralarındaki uyumu kabul etti. Gerçekten ışık saçan iki insan birbirini bulmuştu. Konuşmalarından, tavırlarından görüştükleri o kadar belli oluyordu ki, Ege olmasa çoktan masadan kalkıp kendi küçük evine giderdi.

Yemekleri gelmiş, muhabbet ilerlemişti. Mehmet, sık sık Tuba'yı sohbete dâhil etmeye çalışıyordu ama kendisine asla Eda'ya baktığı gibi bakmayacağını anlamıştı. Bir insan sadece gerçek aşkı bulduğunda böyle içten bakabilirdi karşısındakine. Sanki anlattıkları evrenin sırlarıymışçasına, yanlarında kimse yokmuşçasına dinliyorlardı birbirlerini. Ege hafifçe eline dokunduğunda Tuba gerçekliğe döndü.

"Ellerin buz gibi olmuş, bir sorun mu var?"

Nasıl olduysa elini çekmeden Ege'ye baktı. "İyiyim ben."

Bir an masada sessizlik oldu. Ardından Eda ve Mehmet'in masanın üzerindeki elleri birleşti. "Size söylemek istediğimiz bir şey var."

Eda dünyayı aydınlatabilecek kadar parlak bir gülümsemeyle sözü Mehmet'e verircesine sustu.

"Biz evlenmeye karar verdik."

Ege elindeki çatalı sinirle masaya koydu. Şaka mıydı bu? İnsan üç gündür tanıdığı biriyle nasıl evlilik kararı alabilirdi? Eda'nın tez canlı bir kişiliği vardı ama bu kadar aptal olamazdı. Karşısına geçmiş salak salak sırıtan suratlarına tükürür gibi konuştu.

"Siz bizimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Ege'nin dişlerini sıkarak konuşması Eda'yı biraz ürküttü. Bu çocuk sinirli olduğunda gözü hiçbir şeyi görmüyordu.

Mehmet, Ege'ye ciddi gözlerle, kendisini anlamasını istercesine baktı. Yeşil gözlerindeki koyuluk Ege'yi daha da sinirlendirdi. *Şaka yapmıyorlar!*

"Dalga filan geçmiyoruz Ege. Biz de farkındayız hızlı olduğunun ama insan gerçek aşkı bulduğunda kaybetmek istemiyor."

Ege aklını kaçıracaktı. Ne demekti gerçek aşkı bulmak? Daha birbirlerini tanımıyorlardı bile, ne aşkıydı bu?

"Te... tebrik ederim. Çok yakışıyorsunuz." Tuba, Ege'nin daha fazla sinirlenmemesi için konuşmaya çalışıyordu. Sesine hafif bir mutluluk katmaya çalıştı ama istediği tek şey gözleri çıkana kadar ağlamaktı. Ama herhangi bir tepki veremezdi. Kimsenin bilmediği

aşkını şimdi, şu anda, burada belli edemezdi. Kendini tutmaya çalışarak tekrar gülümsedi.

"Çok teşekkür ederiz. Aslında Eda'ya bugün teklif ettim, o da kabul edince ilk size söylemek istedik."

Ege sinirle ayağa kalktı. "Eda, konuşmamız gerekiyor!"

"Konuşalım tatlım, neden kalkıyorsun?"

Böyle devam ederse Ege sinirlerine daha ne kadar hâkim olabilirdi kestiremiyordu.

"Yalnız!"

Ege sinirle ayağa kalkıp dışarı doğru yürümeye başladı. Ablasının bu saçmalığa bir son vermesi gerekiyordu ve bunu başkalarının yanında konuşmayacaktı. Dışarı çıktığında ciğerlerini açarcasına derin bir nefes aldı. Bu adam kesinlikle güven vermiyordu, ondan hoşlanmıyordu, bir sebebi olmasa da böyle hissediyordu işte. Ve hislerinde her zaman haklı çıkardı.

Eda'nın hafif aksayan yürüyüşüyle arkasından geldiğini duydu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? İki gün önce tanıdığın adamla nasıl evlenme kararı alabiliyorsun, çocuk musun sen?" dedi sesini kısmaya çalışarak. Yine de bağırmasını engelleyememişti.

"Neyin ne olduğunun farkındayım ve evleniyorum. Hem tanışalı iki günden fazla oldu!"

"Kaç gün oldu, üç mü?" Ege ablasının kolunu hafifçe tuttu. Sinirlerini bastırmaya çalışarak sanki sır vermek ister gibi ona yanaştı. "Bak Eda, daha adamı tanımıyorsun bile. Kimdir, nedir? Tanımadığın bir insanla nasıl evlenebilirsin?"

"Birbirimizi tanıyoruz."

"Nasıl? Ne kadar?"

"Ben ona âşık oldum. Birbirimize âşık olduk Ege!"

Eda bir an savunma pozisyonundan çıkıp tüm samimiyetiyle konuştu. Kardeşi çocukluktan beri en yakın sırdaşıydı, ne kadar çekişseler de günün sonunda hep yan yana olurlardı. Şimdi de öyle olacaktı.

"Aşk bu kadar kolay mı Eda? Yani yakışıklı bir adam gördüğünde, seninle ilgilendiğinde bunun aşk olduğunu mu sanıyorsun? Peki, tamam âşıksın! Ya evlilik?"

"Tamam, biraz ani oldu, ama birbirimize âşık olduktan sonra bunun önemi var mı? Ha bugün ha yarın evlenmişiz?" dedi Eda biraz geri adım atarak.

"Bunu aklına o soktu değil mi?" Ege sinirle yüzünü ovuşturdu.

"Saçmalama Ege! Ben de onunla birlikte olmak istiyorum!"

"Abla," dedi Ege, nadiren böyle hitap ederdi, "bak evlenin, evlenmeyin demiyorum ama o adamı ancak sokaktan geçen herhangi biri kadar tanıyorsun!"

"Ege, biliyorum, onu sevdiğime inanmıyorsun, ama bunu hissediyorum. Daha önce kimseye hissetmediğim şeyleri sadece bana bakmasıyla hissediyorum. Adını bile duyduğumda mutlu oluyorum. Benimle beraber gülmesini istiyorum." Eda hislerini sözcüklere nasıl dökeceğini bilmiyordu.

"Hatırlıyor musun küçükken annemlerle birlikte dışarıda top oynadığımız günler vardı, babam elinde topla içeri gelince ikimiz de nasıl mutlu olurduk. Onunla olmak hep babamın elinde topla içeri girmesi gibi. Hani babam hep gelsin diye beklerdik, gelince de hiç gitmesin isterdik. Aynı onun gibi sıcacık, sevgi dolu... Onun yanında olmak istiyorum. Sürekli onu görmek istiyorum, yanında kalbim delice çarpıyor. Sanki bana dünyadaki en güzel şeymişim gibi bakıyor. Ve en güzeli de ne biliyor musun Ege? Bakışlarında beni sevdiğini görüyorum ve onu sevdiğimi biliyorum."

Ege, ablasına baktı, bir zamanlar, ışıltısı sönmüş bu güzel gözleri böyle parlarken görmek için her şeyini verirdi. Eğer o adamla beraber hep böyle mutlu olacaksa...

"Bana, *Shrek*'teki çizmeli kedi gibi bakmayı keser misin?" dedi Ege pes edercesine. Eda sesinin tonundaki rahatlamayı hissedip gülümseyerek sarıldı kardeşine.

Bu Ege'nin asla dayanamayacağı şeydi. Ablasını sımsıkı kucaklarken kulağına fısıldadı. "Annem seni öldürecek."

"Sen beni korursun!"

"Sadece babamla ilgilenebilirim. Anneme sen anlatırsın derdini."

Eda geri çekilerek kardeşinin yüzünü süzdü. "Ege, seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum ama bana söz ver, bu konuyu yeniden düşüneceksin."

"Tamam, söz!"

Ege içindeki sıkıntıya rağmen gülümsemeye çalıştı. Onun aklına ve hislerine güveniyordu. Belki Mehmet'e bir şans vermeliydi. Sonuçta zamanında Tuba'ya yardım etmişti, çok da kötü biri sayılmayabilirdi. *Peki, onu o halde yalnız bırakıp giden kimdi?*

İçeri girdiklerinde Mehmet ve Tuba sohbet ediyorlardı. Kızın yüzünde kırık dökük gülümseme vardı ve her an ağlayacak gibiydi. Çevrede çok fazla insan yoktu, olanlar da uzak masalarda oturuyorlardı. Neden böyle olduğuna bir anlam veremedi.

Tuba önündeki tatlıya dokunmadı, yiyemeyecek kadar midesi bulanıyordu. Mehmet'in gözlerindeki aşk o kadar belliydi ki, hiçbir şansının olamayacağını anlamıştı. Normalde bu durumda Eda'yı kıskanması gerekirdi ama nedense içinde en ufak bir kıskançlık yoktu. Sadece anlam veremediği bir üzüntü vardı, ha bir de hayat amacını kaybetmişti, o kadar.

"Düğün ne zaman peki?"

"Birkaç hafta içinde yapmayı düşünüyoruz. Aynı yerde yaşamak için oturma izinleri falan, bir sürü iş var."

"Yangından mal kaçıyoruz da haberimiz mi yok? Bu ne acele?" dedi Ege çatık kaşlarla. Gece boyunca kaşları normale dönmeyecek gibiydi.

"Ablan o kadar güzel ki bir an bile ayrı kalmak istemiyorum ondan." Mehmet gülerek kızın elini tuttu. Ege burada Mehmet'in çenesine bir yumruk atsa tam yerine oturacakmış gibi hissediyordu.

Tuba buruk bir gülümsemeyle karşısındakilere baktı, içinden delicesine ağlamak geliyordu. Bunca zaman düşlediği şeyler gerçekleşiyordu ama başrolde bir başkası vardı. Mehmet için belki de her zaman böyleydi. Sadece Tuba bunu yeni fark ediyordu. Acı bir şekilde...

* * *

Tek dayanağı kurduğu hayaller olan biri, onlar da kırıldığında nasıl ayakta kalır? Tuba bu duruma böyle tahammül gösterdiğine inanamıyordu. Zamanla daha mı güçlü olmayı başarmıştı yoksa hazırlıksız yakalandığından henüz kavrayamamış mıydı emin değildi ama Ege'nin arabasına bindiğinde tek bildiği kendini sıkmaktan çok yorulduğuydu. Umutsuzluk ve üzüntü omuzlarına çökmeye başladığında, aklında ne korkusu ne de başka bir şey vardı. Yalnızca senelerdir kurmuş olduğu hayallerin uçuşan külleri genzine kaçıyordu. Bunun bu kadar acı verici olacağını hiç tahmin etmemişti. Yıllar boyunca Mehmet'in başka biriyle evlenmiş olacağı, hayatında biri olacağı senaryolarına hazırlamıştı kendisini. Fakat karşılaştıkları gün tanıştığı biriyle evlenmek istemesi... Bu resmen hayatın Tuba ile alay etmesiydi.

Ege arabayı çalıştırdığında kafasında bir dünya şey vardı. Öncelikle bu Mehmet denen herif kimin nesiydi onu öğrenmesi gerekiyordu, Romeo olmak yetmiyordu ne yazık ki. Üstelik annesi ve babası böyle bir evliliğe hemen tamam diyecek insanlar değildi. Eda'yı her şeyiyle kabul edecek bir adam olduğuna emin olmak zorundaydılar. Yarın ilk iş Tuba'ya Mehmet hakkında tüm bildiklerini anlatturacaktı. Gerçi kızın ruh hali de kendisininkinden halliceydi, masada her ne kadar gülse de evlilik lafını duyduğundan beri bariz bir şekilde durgunlaşmıştı. Neden böyle olduğuna tam olarak anlam veremedi. Arabadaki sessizliği ise pek hayra alamet değildi. Kontağı çevirmek üzereyken kızın hafifçe burnunu çektiğini duydu.

"Ağlıyor musun sen?"

Tuba, Ege'nin ani sorusuyla düşüncelerinden sıyrıldı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. O kadar da tutmaya çalışmıştı kendini. Eğer Ege üzerine gelirse kesin hıçkıra hıçkıra ağlardı. Sesini düzeltmeye çalışarak konuştu.

"Nereden çıkardın? Burnumu çektim sadece!"

"Hasta falan mı oluyorsun?"

"Olabilir."

"Sakın pis virüslerini bana bulaştırma! Hasta olmaktan nefret ederim."

Tuba, Ege'nin lafına gülerek arkasına yaslandı. Böyle bir anda gülümseyebilmesine kendi de şaşırmıştı. Ege'nin de gülümsemesi giderek silikleşti.

"Neden ağladığını söylemeyecek misin?" Ses tonu şakacı olmaktan çıkmış, ciddi bir hale bürünmüştü.

"Ne zamandır bu kadar ilgili oldun benimle?"

"İnsaniyet namına soruyorum. Bilirsin, benim gibi erkekler centilmen olur."

"O zaman çok saygıdeğer centilmen bey, lütfen sorgulamaktan vazgeçin."

"Öyle olsun çok saygıdeğer hanımefendi."

Eve geldiklerinde Ege, Tuba'yı yukarı kadar çıkardı. Asansöre bindiklerinde mavi gözlerinin kızardığını fark etti. Sorun her neyse daha fazla üzerine gitmek istemedi. Çünkü kızla ilgilendikçe bunu yapma arzusu artıyordu. Ege bu durumdan son derece rahatsızdı.

Son kata geldiklerinde Ege elini cebine atıp minik bir şeker çıkardı. Hesabı öderken kasada küçük bir hasır sepetin içinden almıştı. Şeker paketindeki kızın saçları da aynı Tuba'nınki gibi kırmızıydı. Neden aldığı hakkında en ufak bir fikri yoktu ama Tuba'nın hoşuna gideceğini düşündü.

"Sana benziyor bu." Tuba, Ege'nin ne dediğini anlamadan uzattığı şeyi aldı. Kafası o kadar doluydu ki algısı giderek kapanıyordu. Hiçbir şey söylemeden şifresini girip kapıyı açtığında Ege tekrar asansöre binmek için arkasını döndü.

"Hoşça kal... Ben... Yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Yarın görüşüz."

Tuba gözlerindeki yaşları bastırmaya çalışarak gülümsedi. *Belki de görüşemeyiz Ege...*

Yine bu eve girip yalnızlığıyla baş başa, kendi küçük dünyasına sıkışıp kalmıştı işte... Karanlıktan korktuğunu bile unutarak ışıkları açmadan odasına girdi.

Korku, hayatta kalma mücadelesinden doğan bir duyguydu. Yaşamaktan vazgeçtiğinde onlar da senden vazgeçiyordu.

Denemek için çıkardığı tüm kıyafetler yatağının üzerini kaplamıştı. Kendi kendine gülerken yanağından bir damla yaş süzüldü.

Tek özenli kıyafetini, liseden mezun olurken aldıkları siyah elbiseyi ararken dağıtmıştı ortalığı. Annesinden kalan giysi yığınını, dikkat çekme oyunu için aldıkları kıyafetleri istememiş, gerçek Tuba'ya ait bir şey aramıştı. Mehmet'in beğeneceğini düşünmüş, aklı sıra onun için daha özenli hazırlanmıştı. Eda'nın karşısında en ufak bir şansı bile yoktu ve anlaşılan zaten hiç olmamıştı. Bunca yıl kendini kandırmış, küçücük dünyasında, kendine âşık olan o adamı düşlemişti. Hislerinin ağırlığıyla yere çöktü. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Şimdi iyileşmenin ne anlamı vardı? Ne için iyileşecekti? Bu evde böyle yalnız kalmak için mi? Ait olmadığı bu dünyaya zorla tutunmaya çalışmaktan çok yorulmuştu. Annesi ve babasıyla birlikte ölmesi gerekirdi. Ellerini yüzüne kapattı, ağlamaktan yüzü uyuşmaya başlamıştı. Ayağa kalkarken tekrar yere düştü. Sinirle üzerindeki kıyafetleri yırtarcasına çıkardı. Hiçbirine artık ihtiyacı yoktu. Ayakkabılarını çıkarıp odanın bir köşesine savurdu. Dizlerine sarılıp daha çok ağladı. Saatler sonra ruh gibi ayağa kalkmayı becerdi.

Neden hâlâ yaşamak istiyordu? Annesiyle babası çoktan gitmişti, neden bu dünyada kalmak için kendini bu kadar zorluyordu. Gittiğinde artık arkasından onu hiçbir zaman unutmayacak Mehmet de yoktu. Bu dünyada onu seven, onu düşünen tek bir insan yoktu. Arkasından ağlayacak biri bile yokken neden bu kadar zorluyordu? Altı yıl boyunca çabaladığı şey bir anda gözüne bomboş geldi. Bir evin içinde hapsolmak yaşamak değildi. Bu sadece kaçınılmaz gerçeği biraz daha uzatmaktı. Ama işte o gerçeklerle yüzleşecekti. Tüm cesaretini çalan bu gerçeğin karşısına tüm çıplaklığıyla çalacaktı. Ve artık o katillerin almasından korktuğu canını kendi istediği için verecekti.

Ayakları onu mutfağın balkonuna götürdü, küçük özgürlüğüne... Koskoca bir ömrün tek özgürlüğü beş metrekareyle sınırlıydı işte. Hava ne kadar da serindi, korkudan kat kat giydiği elbiseler yokken ne kadar da savunmasızdı. Korkuluklara çıktı. Bu lanetle yaşamak istemiyordu, her gün insanlardan korkarak yaşamak istemiyordu, tek başına yaşamak istemiyordu... Yaşamak istemiyordu...

Eğer bu dünyaya veda edecekse bunu en özgür olabileceği şekilde yapacaktı. O beynini uyuşturan haplarla bir son istemiyordu. Kendini küçük özgürlüğünden sonsuz özgürlüğüne bırakacaktı. Yanaklarından süzülen yaşlara aldırmadan gülümsedi. Tam burada, yerden on sekiz kat yüksekte, kendini harika ve korkusuz hissediyordu.

"Özgürlüğüme," dedi gülümseyerek. Ve boşluğa doğru bir adım attı.

19

Ege evine gelmiş olmasına rağmen aklı Tuba'da kalmıştı. Başındaki büyük derde rağmen kızın neden o halde olduğunu merak ediyordu. Garip bir şekilde içinden onu neşelendirme isteği gelse de abartmamalıydı. Olaylara bu kadar müdahil olmamalıydı. Ona ilgi duysa da bu kadarına karışmak üstüne vazife değildi. Bir aylığına, o da vazife icabı, destek olduğu biriydi, ailesi veya yakını değildi, ona karşı hiçbir sorumluluk duyması gerekmiyordu. Tuba'yı aklından çıkarıp üzerini değiştirmek için giyinme odasına geçti. Aklını meşgul etmek için işleriyle ilgili meseleleri düşünmeye çalıştı. Cansu'nun her şeyi halletmeye çalıştığını biliyordu, gün boyunca sürekli bilgi alıyordu ama bazı şeyleri bizzat yapması gerekiyordu. Sonuçta bu işin sahibi ve beyni oydu.

Çıkarıp yerine koyarken saatine baktı. Çok geç değildi. *Acaba arasam mı,* diye düşündü. Sonra içinden tekrar konuştu. *Müdahil olma!*

Ama ya ağlıyorsa?

Sana ne Ege. Sen kendi işine bak.

Hem yardım etmeni istese ne olduğunu anlatırdı.

Ya anlatamıyorsa, ya içine atıyorsa... Sonuçta Tuba o.

Anlatmak isteseydi anlatırdı.

Böyle düşüneceğime gidip bakayım.

Ege pes edercesine çıkardığı saati tekrar koluna taktı.

Tabii tabii, git bak bu saatte, Tuba da seni bekliyordu zaten.

O zaman dışarıdan uyanık olup olmadığına bakarım.

Ya uyuyorsa, bu saatte kapısında seni görünce kafana bir tava daha yemen kaçınılmaz olur.

O zaman gider arabamın emniyet kemerinin parasını istemeye geldiğimi söylerim.

Ege daha fazla düşünmeden ayağa kalktı. Kötü bir şey yapmaya gitmiyordu ya, alt tarafı Tuba'nın iyi olduğundan emin olacaktı.

Tuba'nın yaşadığı yere geldiğinde kendinden emin bir şekilde arabadan indi. Evinin ışıklarının yanıp yanmadığını anlamak için geri geri yola doğru çıktı. En üst katta tek daire olduğu için nereye bakması gerektiğini biliyordu. Gecenin sessizliğinde ufak bir ses duyar gibi oldu. Dikkatle baktığında balkon demirlerinde sallanan bir şey gördü. Bedenine yayılan adrenalinle şuursuzca koşarak binaya girdi.

Asansörün son kata çıkması o kadar uzun sürmüştü ki Ege hayatında hiç bu kadar uzun bir dakika yaşamamıştı. Kapıyı nasıl açacağını bilmiyordu, Tuba'nın yazarken gördüğü şifresini hatırlamaya çalıştı. Gördüklerini kolay unutan biri değildi Ege ama şu an elleri o kadar titriyordu ki tuşlara basmak çok zordu. Nihayet başardığında koşarak balkona çıktı. Tuba elleriyle korkuluklara asılmıştı. Ege düşünmeden balkondan sarkarak onu yakaladı ve hızla yukarı çekti. O kadar korkmuştu ki kalbi çarpmayı bırakmış çırpınıyordu.

Tuba'yı yanına çektiğinde kızın üzerinde sadece siyah iç çamaşırları vardı. Kollarını bedenine sarmış, zangır zangır titriyor, tek kelime etmeden ayaklarına bakıyordu. Dokunduğu anda parçalanacak bir cam bibloya benziyordu. Ege onu hâlâ sımsıkı tutuyor, onun neden balkon korkuluklarından sarktığını anlamaya çalışıyordu. Bu hale gelmesi için birinin onu atması gerekiyordu. Kimse olmadığına göre birinin onu atmaya çalışması imkânsızdı. Bir anda beyninde şimşekler çaktı. *Kendisi atlayacaktı!* Tuba'nın asansörden ayrılırken hüzünle hoşça kal demesi bile başlı başına bir imdat çağrısıydı. *Nasıl fark edemedim?*

"Dilek hakkımı bana vermeden kaçmayı mı düşünüyordun?" dedi Ege titrek bir sesle. Kendi sesini tanıyamamıştı.

Tuba içinde kalan bir yudum cesaretle Ege'ye sımsıkı sarıldı. Şu an buna ciğerlerine çektiği derin nefes gibi ihtiyacı vardı. Çıplak olması, erkeklerden korkması ya da henüz tanıdığı bir adam olması zerre umurunda değildi. Yüzünü Ege'nin sert göğsüne yasladı. O sevdiği koku ciğerlerine dolarken hıçkırıklarını serbest bıraktı.

Tuba ona sarılmasa, Ege ona sarılacaktı. Ne korkusu umurundaydı ne vereceği tepki. Kendisini itse, bağırsa, hatta başına tavayla vursa bile gitmeyecekti. Gelmeseydi olabilecekler, hatta az geç kalsa aşağıda karşılaşabileceği görüntü gözlerinin önüne geldi. Onu o şekilde düşünmek bile içindeki bir şeylerin avaz avaz bağırmasına sebep oluyordu. Tuba'yı üşümüş bedenine sıkıca sarılarak kendine çekti. Ağlamasına izin verecekti.

"Tamam, her şey geçti. Ben buradayım." Ağlaması şiddetlenirken sarılması da güçleniyordu. Sanki yıllardır ihtiyacı olan ne varsa orada, Ege'de vücut bulmuş da hepsine sarılır gibi sarılıyordu.

Ege bu güçlü sarılmanın o küçücük bedenle, o zayıf kollarla nasıl mümkün olabildiğini düşünmedi bile. Sadece onu her şeyden korumak ister gibi sarıldı. Küçük bir çocuğu avutur gibi saçlarını okşadı. Az önce ölmeye yeltenmiş birine nasıl teselli verebilirdi bilmiyordu. Tek bildiği eğer ağlamaya devam ederse onu ağlatan her şeyi ortadan kaldırmaya kalkışacağıydı.

Yavaşça kollarını kızdan ayırdı. Yüzüne bakmak için iyice geriye çekildi. Bunu neden yaptığını sormayı deli gibi istiyordu ama şimdi bunların sırası değildi. Tuba yüzünü kaldırdı. Ege'nin cayır cayır yanan gözlerine baktı. Zoraki bir şekilde güldü.

"Sağ ol. Sen olmasaydın beni asfalttan kazımak zorunda kalacaklardı."

"Bunu yapma!" Ege çaresizce isyan etti.

"Neyi?"

"Zorla gülme. Gülmek zorunda değilsin, mutlu olduğun zaman gülmelisin. Böyle bir zamanda değil."

Tuba gözyaşlarını silerken sadece kafasını salladı. Ege ürkekçe onun elini tutup odasına götürdü. Seri hareketlerle dolabını açıp içinden bir elbise çıkardı ve ona döndü.

"Kollarını kaldır."

Tuba sorgulamadan Ege'nin dediğini yaptı. Onu böyle çocuk gibi giydirmese kız kendisi giyinemezdi zaten... Elleri ve dizleri hâlâ titriyordu. Durum o kadar garipti ki normalde böyle bir şeyi ölse yapamazdı. Ölmediği için yapabiliyordu işte, ölemediği için. Yüzünü ovaladı. Gözleri yanıyor ve batıyordu.

"Pijamaların nerede?" dedi Ege onun yüzüne bakarak.

"Neden?" diyebildi Tuba sadece.

"Yalnız kalmanı istemiyorum, birkaç gün bende kalacaksın." Ege kendinden emin konuşuyordu.

"Ege, ben..."

"Son sözüm bu. Şimdi bana gidiyoruz ve buna itiraz edemezsin."

Ne demek istediğini biliyordu... Kendini bırakacağını anlamıştı. Mekanik bir şekilde kafasını salladı. Yalnız kalmaması çok daha iyiydi çünkü her ne kadar son anda yaşamaya karar vermiş olsa da ruh halinin değişkenliğini kestiremiyordu.

"Tamam," diyerek kabullendi durumu.

Bulduğu ilk çantaya bir iki eşya attı. Banyoya girip yüzüne biraz su çarparak kendini nispeten daha iyi hissetti. Aynaya baktığında yüzü ağlamaktan şişmiş, yanakları ve burnunun kenarları kızarmıştı. Saçları dağılmış, o acınası ifade yüzüne hiç kaybolmayacak gibi oturmuştu. Derin bir nefes alıp saçlarını topladı. Aynaya daha fazla bakmaya tahammül edemediği için apar topar çıkıp çantasını aldı. Ege yatağının üzerine oturmuş bekliyordu. Tek yıpranan kendisi değildi, onun da gözleri küçülmüştü. Yakışıklı yüzü ifadesizdi, sağ bacağını sürekli sallaması gösterdiği tek gerginlik belirtisiydi. "Hazırım."

Yaptığının doğru mu yanlış mı olduğu hakkında Ege'nin en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği onu yalnız bırakamayacağıydı.

***

Eve girdiklerinde Tuba çekingen çekingen bakındı etrafına. Başkalarının evine gitmeyeli o kadar çok olmuştu ki tüm bitkinliğine rağmen evi incelemekten kendini alamadı. Ege'nin evi oldukça sadeydi, kendi dış görüntüsünün aksine evinin sıcak bir havası vardı. Girişten itibaren duvarlardaki renkli tablolar göze çarpıyordu ve bazı yerlerde çocukların çizdiği her yerinden belli olan resimler vardı. Ege'nin bu yönünü görmek garip bir his uyandırdı içinde.

"Çok güzelmiş." Şu durumda evden bahsetmek garip gelmişti ama bu sessizlik insanı geriyordu.

"Tamamen benim zevkim. Zevkli adamımdır."

Beklenmedik cevap Tuba'yı hafifçe güldürdü. Bu adam ne zaman biraz mütevazı olmayı öğrenecekti?

"Üst kata çıkalım, evi sabah incelersin."

Tuba'nın tek istediği artık bir yatağa uzanmak ve ağrıyan kaslarını dinlendirmekti. Can havliyle korkuluklara yapışınca kolları kopacak zannetmişti. Ege'ye belli etmek istemese de omuzları ve kolları feci derecede ağrıyordu.

Ege'yi takip ederek ahşap merdivenlerden yukarı çıktı. Girişe yakın odalardan birine girdiler. Geniş odanın içinde çift kişilik bir yatak ve aynı tonlarda koltuklar, ayrıca banyoya ait olduğunu düşündüğü bir kapı da vardı. Burası da oldukça renkliydi ama evin genel havasından farklı bir şekilde döşendiği belli oluyordu.

"İstersen duş alabilirsin. Dolapta temiz havlu olacaktı. Kendi evin gibi rahat ol, bir şeye ihtiyacın olursa seslenirsin." Arkasını dönüp odadan çıkacakken Tuba seslendi.

"Ege..." Adamın kendisine dönmesiyle başını öne eğdi, gözlerine bakacak cesareti kendinde bulamıyordu. "Teşekkür ederim. Sen gelmeseydin..."

"Yapma, sakın teşekkür etme. Ben aksini düşünmek istemiyorum," diyerek ona doğru birkaç adım attı Ege. Bir adım kala durdu.

Tuba'nın kalbi bir anda farklı çarpmaya başladı. Ege'nin sert ses tonundan böyle yumuşak cümlelerin çıkması... İlk tanıştığında bu kendini beğenmiş adamın hayatını kurtaracağını söyleseler ha-

yatta inanmazdı ama şimdi... Kendini toparladı, içinden gelenleri bir çırpıda söyledi.

"Korkaklığım yüzünden hayatım, hayallerim parmaklarımın arasından akıp gidiyor ve ben sadece izliyorum. Artık nasıl bir hayat yaşamam gerektiğini bilemez haldeyim. Ben artık kim olduğumu bulamıyorum. Sadece kafamın içindeki bitmek bilmeyen düşüncelere son vermek istedim."

Ege'nin kendisine bakan gözlerinde farklı bir duygu vardı.

"Korkmak ile korkaklık arasında ince bir çizgi vardır güzelim. Korkuyor olman seni korkak yapmaz. Sen savaşıyorsun, ne yapman gerektiğini biliyor, bilmediklerini öğreniyor ve yapıyorsun. Sen korkak değilsin, sadece korkuyorsun."

Tuba gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti. Bunu duymak kendisini o kadar iyi hissettirdi ki en az Ege'nin sarılışı kadar güzeldi.

Korkak değildi, sadece korkuyordu.

Korkak değilim, sadece korkuyorum.

"Düşüncelerin içinde kargaşaya sebep olabilir, kafanı karıştırabilir. Ama unutma, hepsi senin içinde, hiçbiri senden büyük değil. Onların sahibi de yöneteni de sensin. Sen ne dersen, ne istersen onu yapmak zorundalar."

Kelimelerin kadim sırrı buydu işte; söyleyenin elinde bir ilaç da oluyordu, bir silah da... Ege'nin her kelimesi, Tuba'nın parçalanmış zihnine merhem oluyordu.

"İyi geceler, bir şeye ihtiyacın olursa yan odadayım."

"Teşekkür ederim, iyi geceler."

Ege içindeki yoğun sıkıntıyla kapıyı çekip yan taraftaki odasına girdi. Sağ kolunu hafifçe esnetmeye çalıştı. Tuba'yı çekerken içinde kendinin bile bilmediği bir güç ortaya çıkmıştı ve şimdi bunun acısı omuzlarından çıkıyordu. Yatağına çöktüğünde olanların ağırlığı üzerine çöktü. Uyumamalıydı. Her ihtimale karşı tetikte dursa iyi olacaktı. Onun pes etmesine izin vermezdi. Bunun umurunda olmaması gerektiğinin farkındaydı ama bunu da umursamadı.

Tek bildiği korkularıyla savaşan bu kızın korkusuz bir hayat yaşaması gerektiğiydi.

20

Eve girdiğinde her yer çok karanlıktı. Tuba'nın yardım edin diye bağıran sesini duyunca balkona yöneldi. İçindeki derin endişe onu yiyordu. Korkuluklara yaklaşıp elini uzattı. Ama kız tutmamak için direniyordu. Ege eğilip elini tutmak için bir adım daha atmaya çalıştı. Ama sanki ayağı bir yere bağlı gibi adım atmasına izin vermiyordu. Tuba korkuyla çığlık atmaya başlamıştı. Ege sertçe ayağını çekmeye çalıştı. Can acıtıcı bir çekişten sonra kızı tuttu. Fakat kız ellerinden kayıyordu, sanki elleri ıslak gibiydi. O sırada ellerinde neyin olduğunu anladı. Burnuna o demir kokusu geldi. Ellerindeki kandı ve kızı tutamıyordu. Tuba'nın bağrışlarına rağmen onu çekemiyordu. Ege kanın daha da arttığını fark etti. Bu kan da nereden geliyordu? Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Genç kızın gözleri gözlerindeydi. Korkudan açılmış gözler Ege'ye onu kurtarması için yalvarıyordu. Ege daha fazla tutamayacağını fark etti. Dişlerini o kadar sıkıyordu ki.

"Ellerimi sakın bırakma!"

"Seni kurtaracağım!"

Fakat kız ellerinden kayıp sonsuzluğa uzandı.

Ege yerinden sıçrayarak açtı gözlerini. O kadar çok terlemişti ki yattığı yer ıslanmıştı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Zihni de uyanınca yatağında, odasında olduğunu fark etti.

"İyi misin?"

Tuba'nın endişeli sesiyle afallayarak doğruldu. Kızın onun yatağının yanında ne işi vardı? Kurumuş boğazına rağmen konuşmaya çalıştı.

"İyiyim." Sesi o kadar boğuk çıkmıştı ki Ege bile şaşırdı. Kalp atışlarının düzene girmesini bekledi.

"Ben sana su getireyim."

Tuba, Ege'nin bağrışlarına uyanmış, önce korkmuş, sonra acı çeker gibi çıkan sesinden duyduğu endişeyle düşünmeden yatağından fırlamıştı. Geniş odaya girdiğinde Ege'nin uyuduğunu görüp yatağına yanaşmıştı. Uyumak için yatmış gibi değil de daha çok uyuyakalmışa benziyordu. Tuba ilk başta ona seslenmiş, hatta biraz bağırmıştı bile. Ama Ege sadece acıyla inlemişti. Dışarıdan gelen alaca ışıktan adamın ne kadar terlemiş olduğu belli oluyordu. Onun bu halde kalmasına izin veremeyeceği için elini hiç düşünmeden Ege'nin omzuna koymuş ve buz gibi tenini hissetmişti. İşe yaramayınca hafifçe sarsarak uyandırmaya çalışmıştı. Kâbusların dikenli teller gibi insanın ruhuna battığını en iyi kendisi bilirdi.

Elinde suyla odaya girdiğinde Ege'nin yatakta doğrulmuş oturduğunu gördü. Uzak durmaya çalışarak bardağı uzattı. Genç adamın eli hafifçe ellerini sıyırdı. Onun bunu fark etmediği açıkça belli oluyordu ama bu küçük teması Tuba fark etmişti. Biraz daha uzaklaştı.

"Teşekkür ederim."

Ege suyu hiç düşünmeden kafasına dikti. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu.

Hafifçe aydınlanmaya başlayan odada artık Tuba'yı daha rahat seçiyordu. Şekilsiz kırmızı saçları ve şişmiş gözlerle kendisine bakıyordu.

"Korktun mu?"

"Biraz... Kâbus mu gördün?"

"Boş ver, uyandırdım seni de." Sözde ona göz kulak olacakken düştüğü duruma inanamıyordu. En iyisi korkusunu hiç belli etmemek, hatta işi şakaya vurmaktı.

"Seni korkutmak istemem ama gece vakti, yalnız bir adamın odasındasın şu an."

Tuba etrafına bakınıp söylenenleri doğruladı. Bu gece her şey o kadar olağandışıydı ki bunun olması bile garip gelmiyordu.

"Haklısın," dedi sadece, Ege'ye bakıp gülümsedi ve çıktı odadan. Her şeye, bütün olanlara rağmen o an düşündüğü tek şeyin minicik bir çilekli şeker olmasına şaşırıyordu.

***

Ege mutfakta masanın üzerine kahvaltılıkları yerleştiriyordu. Sabah kalkıp duşunu almış, tıraşını olmuştu. Arkada kısık bir şekilde Finding Hope'tan "Love" çalıyordu. Ocağa koyduğu yumurtaları elindeki tahta kaşıkla bir kez daha karıştırdı. Tuba duyduğu muhteşem kokuların peşine takılarak mutfağa kadar gelmişti. Sabahları böyle bir kokuyla uyanmayalı o kadar zaman olmuştu ki, şimdi midesinin guruldamasını engelleyemiyordu. Bir önceki gün pek bir şey yememişti ve öğlen olmuştu neredeyse. Vücudu o kadar bitkin olmasına rağmen, kendini duygusal olarak daha iyi hissediyordu.

"Günaydın," dedi Tuba sesini normalleştirerek. Ege'nin yemek yaparken bile nasıl böyle şık göründüğüne anlam veremedi. Adam örgü bile örse karizmatik görünecekti muhtemelen.

Ege hafif bir gülümsemeyle arkasına döndü. Elindeki tavayı masanın ortasına koydu.

"Sana da günaydın. Otur hemen."

Tuba bu masadan daha ne kadar uzak kalabilirdi bilmiyordu. Şu an Ege'nin yaptığının ne kadar akıllıca olduğunu düşündü. Kendi evinde olsaydı hâlâ aç aç yatıyor olurdu. Ama şimdi kalkmış, duş almış ve başkasının evinde olmasına rağmen daha az kaygıyla aşağıya inmişti.

"Bugün Cemre Hanım ile görüşmeye gideceğiz." Ege karşısına otururken oldukça ciddiydi.

"Daha bir hafta olmadı ki?"

"Dün geceki konuyu konuşmadığımız onu unuttuğum anlamına gelmez." Tuba'ya bakmadan önündeki tabağa yiyeceklerden koymaya başlamıştı.

Tuba bir an panikle duraksadı. Böyle bir şeyi öğrense Cemre'nin yapacağı ilk şey ilaç tedavisini başlatmak olurdu ve bu Tuba'nın en büyük kâbusuydu.

"Konuşacak bir şey yok."

"Tuba, oraya zamanında gelmeseydim şu an burada olmazdın. Farkındasın değil mi?" Güçlü ellerindeki çatal ve bıçak sertçe masaya indi. Ege'nin bu hareketi genç kızda irkilmeye sebep oldu.

"Bak, tamam, haklısın ama ben zaten vazgeçmiştim. İstesem o anda da ellerimi bırakabilirdim ama ben tutundum ve yaşamayı seçtim." Tuba'nın her ne kadar canı yansa da kesinlikle dünkü gibi değildi. Belki de ölümün o soğuk dokunuşunu hissetmiş ve bir tür savunma sistemi oluşturmayı başarmıştı kendince. Bu kadar kısa zamanda ne değiştiği hakkında bir fikri yoktu ama şimdi böyle bir şey yapmaya oldukça uzak buluyordu kendini.

"Peki, neden intihar etmek istedin? Biz bu kadar aşama kaydetmişken, sen hayata tutunmaya başlamışken? Sadece bu sebeple bile Cemre'le görüşmen gerek." Ege'nin ısrarına rağmen Tuba'nın böyle bir şey yapması mümkün değildi. Cemre'nin de sık sık dediği gibi bunların hepsi kafasında başlayıp yine kafasında bitiyordu. Tekrar kendini tehlikeye atmak gibi bir isteği yoktu. Üstelik hislerini açıklayıp aptal gibi görünmek de istemiyordu, kimse bilmiyordu, bilmeyecekti.

Minik bir iç çekişle konuşmaya çalıştı. "Bazen tüm bunları kaldıramadığım zamanlar oluyor. Ya da aklıma gelen kurtulma düşünceleri..." İnsan kazanmak istediği tek şeyi kaybettiğinde artık savaşmak diye bir seçeneği kalmıyordu.

"Bu kadar çok şey başarmaya başlamışken, nasıl bu kadar umutsuz olursun?" Ege'nin sözlerinde biraz hayal kırıklığı mı vardı yoksa Tuba'ya mı öyle geliyordu?

Kendine bakan kahverengi gözlere kaçamak bir bakış attı. "Bazen hissettiklerim düşüncelerimin ötesine geçiyor, dün gece olduğu gibi. Fakat bazı şeyleri yaşamak onu düşünmekten daha farklı, daha gerçek... Ölmeyi düşünmek ile ona yaklaşmak çok farklı durumlar. Bunu bir kere denedim ama düşündüğüm gibi olmadığını anlamam uzun sürmedi. Hâlâ yaşayamadığım şeylerin eksikliği var içimde. Merak ettiğim, öğrenmek istediğim şeyler var."

"Dediklerinde haklı olabilirsin ama Cemre Hanım'la bu konuyu konuşmalısın. Ben sana yardım ettiğimi zannetmiştim, gördüğün üzere bir işe yaramamış. O yüzden gerçek bir uzmandan yardım almasın." Fobisini yenmek için bu kadar çok şey öğrenmeleri ve bunları uygulamaya çalışmalarına rağmen Tuba'nın böyle bir yol seçmesi en basit anlatımıyla üzücüydü.

"Bana yardım ediyorsun gerçekten, şimdi burada senin karşında, senin evinde oturup sana bunları anlatabiliyorsam korkularımı tamamen yenebilirim. En önemlisi de buna inanmamı sağlıyorsun." Tuba ellerini istemsizce kızaran yanaklarına koyup yanan yüzünü serinletmek istedi. Saçma bir şekilde neden kızarmıştı ki?

"Yeterli değilmiş demek ki..."

"Ama buradayım bak. Önce balkon demirlerine tutundum. Sonra... Tutundum işte." Tuba, Ege'nin bunu anlaması için daha ne yapabilirdi bilmiyordu.

"Söz ver o zaman." Ege şimdi kollarını birbirine dolamış, Tuba'ya keskin bakışlar atıyordu.

"Söz, bir daha böyle bir şey yapmayacağım. Sen de bu konudan Cemre'ye bahsetmeyeceksin."

"Tamam, kabul ediyorum. Ama asıl meseleyi çözemediğini anladığımda soluğu Cemre'nin yanında alırsın. O yüzden seni bu hale getiren neyse, ki ben bunun sadece korkuların olmadığını biliyorum, bul ve çöz."

Tuba tam olarak Ege'nin dediğini yapacaktı. Hafif bir gülümsemeyle kafasını salladı. Vücudundaki tüm ağrılar bir anda hafiflemişti sanki.

"Bugünkü planımız ne demiştin?"

"Benim şirkete gitmem gerekiyor, sen de benimle gelip orada biraz insan görürsün. Konuşma alıştırması falan yapabilirsin."

"Sadece benimle ilgilenmen gerekiyordu bildiğim kadarıyla."

"Dün geceyi mesaiden düşüyorum say."

Bu adamın bazı sözleri insanın aklını alacak kadar samimiyken bazıları buzlu suya düşmüş gibi hissettiriyordu. İsterse onu pamuklara sarsın, isterse buzlu sularda yüzmeye zorlasın, Tuba bu sefer gerçekten de savaşacaktı. Bütün hayallerinin yıkıldığı bu

noktada, arkasına bakmadan ilerlemeliydi... Ailesine saldıran kişiler her şeyini elinden almış olabilirlerdi ama içinde kalan bu minik umudu tekrar alevlendirebilirdi. Ve bu yolda ona sadece Ege yardım edebilirdi.

***

Ege'nin işyeri koskocaman bir binaydı. Binanın ön kısmında çeşitli heykeller vardı. Bütünüyle elit görünüyordu. Ege yanında olmasa böyle bir yere girmeyi hayal bile edemezdi çünkü şu pejmürde haliyle buraya pek uygun görünmüyordu. Güvenlikten geçip asansörlere doğru giderken Tuba ister istemez irkilmişti ama garip bir şekilde kaçma isteği tetiklenmemişti. Bu bile başlı başına bir mucize sayılabilirdi.

Ege'nin odasının bulunduğu kata geldiklerinde Cansu tarafından karşılandılar. Genç kadın her zamanki kusursuzluğuyla mekânla bütünleşmiş gibiydi. Koyu kestane saçları yuvarlak yüzünü açıkta bırakmış, arkasından sıkı bir şekilde toplanmıştı. Ege'yi gördüğünde yüzüne yayılan gülümseme her şeyi anlatır gibiydi. Arkasından çıkan Tuba'yı gördüğünde yüzü yavaş yavaş soldu ama herhangi bir tepkide bulunmadan Ege'ye yöneldi.

"Ege Bey, hoş geldiniz."

"Merhaba. Fazla kalamayacağım, hemen kontrol etmem gereken dosyaları odama getir." Ardından Tuba'ya döndü. "Kahve içer misin?" Tuba ani soru karşısında sadece kafasını salladı. "Bize iki kahve gönderir misin?" Cansu evet anlamında başını salladı ama yüzündeki ifade sanki getirirken kahvelere zehir atacakmış gibiydi. Tuba'yı yoksayan bir havası vardı, hoş bu kesinlikle Tuba'nın işine geliyordu.

Sade ama şık görünen ofis ciddi anlamda kocamandı. Bir patronun odasından beklenemeyecek kadar az deri vardı. Genel olarak her şey minimal görünüyor, buna rağmen oda boş durmuyordu. Huzur veren bir yerdi, muhtemelen Ege'nin istediği şey de buydu. Odanın köşelerinde bonsai ağaçları vardı. Her iki duvara yaslanmış masalarda küçük birer şehir gibi görünen maketler

duruyordu. Tuba ister istemez gülümsedi. Babasıyla annesinin ofisinde de böyle maketler olurdu, hatta bir kere annesi parçaları nasıl birleştirdiğini göstermişti. Ayakları onu maketlerin yanına götürdü. Yaklaştıkça içerdikleri büyüleyici detayları gördü.

"Bunlar normal maketlere göre çok daha detaylı."

"Sever misin?"

"Küçükken annem ve babam böyle maketler yapardı. Tabii sonra işleri geliştirdikten sonra kendileri yapmamaya başlamıştı. Yaparken ikisi de çok eğlenirdi, ben de onları izlemeyi çok severdim. Teknik detaylarını bilmem ama o zamanlar yaptıkları böyle değildi."

Ege hafifçe gülümseyerek masanın yanına geldi.

"Belki bir gün yaparken beni izlemene izin verebilirim."

"Sen yapıyorsun bu maketleri öyle mi?"

"Tamamını ben yapmadım ama izlemek istersen ben de yaparım." Sesinin ve söylediklerinin böyle yumuşak olduğu zamanlarda içi ısınıyordu Tuba'nın. Kapı tıklatılınca Ege ondan uzaklaşıp koltuğuna yürüdü.

"Gel."

Cansu elinde dosyalarla odaya girdi. Şık ayakkabılarının döşemede çıkardığı yüksek özgüvenli seslerle masaya yürüdü. Tuba ister istemez kendi ayakkabılarına baktı. Eski model spor ayakkabıları henüz yeni gibiydiler. Beklemekten biraz sararmışlardı ama sonuçta pek giyilmemişlerdi. Cansu'yu her gördüğünde böyle tedirgin olması normal miydi?

"Kahvenizi birazdan getiriyorum, Ege Bey."

"Sağ ol."

Az sonra Cansu kahvelerle beraber tekrar girdi. Bu sırada Ege dosyalara gömülmüştü bile.

"Teşekkürler Cansu."

Sonra, kırmızı saçlı garip kıza baktı.

"Tuba?"

"Te... Teşekkür ederim." Tuba kendini konuşmaya zorlayarak cevap vermişti. Cansu'nun umursamaz bakışlarıyla karşılaşınca kendini daha küçük hissetti.

Ege gülerek tekrar dosyalarına döndü, biriken o kadar iş vardı ki. Ama Tuba buradayken çalışası gelmiyordu pek. Neyse ki kendini topladı, bu işleri daha fazla geciktirmeden bitirmesi gerekiyordu. Zaten Tuba şu an maketlere o kadar özlemle bakıyordu ki dikkatini dağıtmak istemiyordu.

Ege çalışırken ofis telefonu çaldı.

"Ege Bey, spor kompleksi hakkında görüşmek için Cem Bey ve asistanı geldi. İçeri alayım mı?"

Tam o sırada Ege'nin aklına bir muziplik geldi. Telefona cevap vermeden Tuba'nın merakla bakan gözlerine bakıp eliyle gel işareti yaptı. Sanki önemli bir durum varmış gibi telaşlı görünüyordu. Tuba hemen yerinden kalkıp onun yanına gitti.

"Biraz sonra alabilirsin!" diyerek kapattı.

"Tuba, hemen masanın altına girmen gerekiyor." Aslında böyle saçma bir şeye ihtiyaçları yoktu ama Ege, Tuba'ya küçük bir oyun oynamak istemişti. Tuba paniklediği zaman oldukça sevimli oluyordu.

"Ne, neden?"

"Çünkü görüşmem gereken adamlar yarım dakika içinde odaya girecekler. Beraber otururuz diyorsan sorun yok."

Tuba "adam" lafını duyunca hiç düşünmeden masanın altına girdi. Masanın altı her ne kadar boyuna göre olmasa da çok rahat bir şekilde sığmasına olanak sağlıyordu. Ama yine de Ege'nin bacaklarına yakın olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Rahatsız bir şekilde dertop olup kendine en rahat pozisyonu bulmaya çalıştı. Adamlar odaya girdiklerinde Ege ayağa kalkıp onlarla tokalaştı. Sonra oturduğunda elini genç kızın kafasının üzerine koydu. Tuba yukarıyı göremese de kafasına konan ellerin şaşkınlığıyla ufak çığlığını bastırdı. O an neden böyle bir saçmalık yaptıklarını düşünmeye başladı. Ege ne yapmaya çalışıyordu? Kendisini dışarı çıkarıp görüşebilirdi adamlarla. Anlaşılan oyun istiyordu. Oyuna katılıp gününü gösterecekti o zaman. Saçlarına dokunan elini tutup masanın altına doğru çekmeye başladı.

Ege adamların sorularına yanıt verirken aynı zamanda Tuba'yla savaşıyordu. Onun böyle bir yaklaşımdan rahatsız olacağını

düşünüyordu ama pek rahatsız olmamıştı ki elini tutmaya cesaret ediyordu. Elini kurtarıp tekrar saçlarını okşamaya başladı. Tuba onun güçlü elini tutmak için bir daha yeltendi. Başını okşayan eli tuttuğunda Ege elini geri çekmedi. Tuba o ânın verdiği şaşkınlıkla elini tutmaya devam etti. Bir eli tutmanın böyle bir güven hissi yaratacağı ölse aklına gelmezdi. Hele de böyle bir pozisyonda. Yanakları hafifçe kızarmaya başladı. Elini çekip Ege'yi serbest bıraktı. Bu sefer Ege, aferin der gibi kızın kafasını pışpışladı. Bu hareket Tuba'nın çok da hoşuna gitmedi. Tamam, saçını okşaması güzeldi, ellerini tutması da –kahretsin– güzeldi. Ama sonuçta kendisi bir evcil hayvan değildi ve böyle bir muamele sinir olması için yeter de artardı bile. Tuba'nın gözleri hinlikle parladı, Ege'nin ayakları masanın altındaydı. Sanki bu ayağın ucunda bir adam yokmuş da o tek başına bir nesneymiş gibi düşündü. İşte şimdi istediğini yapabilirdi.

Ege söz konusu binanın temelinde kullanılacak malzemelerin kalitesi hakkında konuşuyordu. Tuba, Ege'nin bacağını yakalayıp kucağına çekti. Bu ani hamle karşısında Ege şaşırmıştı ama adamlara belli etmemeye çalıştı. Ayağını kızdan kurtarmak için ciddi bir savaş veriyordu. Tuba onun çırpınmalarına rağmen ses çıkaramayacağını bildiği için, ayağındaki pahalı ayakkabıyı çıkardı. Ayakkabıyı yanına sertçe bıraktı. Çıkan sesi örtmek için yalandan öksürdü Ege. Tuba onun ayağındaki çorabı da çıkardı. Elini hafifçe ayağının altında gezdirdi. Parmakları gıdıklanmanın etkisiyle kıvrıldı. Ege bu işkenceye daha fazla dayanamayacaktı. Elini kızın başına koyup hafifçe saçlarından geriye çekti. Gıdıklamaya biraz daha devam ederse adamların karşısında gülme krizine girecekti. Sonra elindeki kalemi bilerek yere attı. Adamlardan özür dileyerek yere eğildi, genç kızın gözleriyle karşı karşıya kaldı. Ama o Ege Tekin'di, öyle kolay pes etmezdi. Kalemi alırken diğer eline de ayağından çıkmış olan çorabı alıp top yaparak kızın ağzına götürdü. Tuba gıdıklamayı bırakıp Ege'nin koluna yapıştı. Ama adam o kadar güçlüydü ki masanın altında sadece tek eliyle kızla mücadele edebiliyordu.

"Ege Bey, siz ne yapıyorsunuz öyle? Masanın altında rahatsız eden bir şey mi var?"

Ege yakalanmış olmanın verdiği huzursuzlukla doğrulurken ellerini kızdan çekti. Tuba da heyecanla ellerini ondan uzaklaştırdı. Böyle bir durumda yakalanmak istemezdi.

"Yok, hayır, sadece biraz ayağım kaşınmıştı o kadar," dedi yalan olduğu belli bir şekilde. Adamlar garip gözlerle Ege'ye bakıp konuşmalarını kısa keserek kalktılar. Onlar çıkar çıkmaz, Tuba hemen masanın altından fırladı.

"Ayaklarının koktuğunu söylemiş miydim?" dedi Tuba iğneleyerek. Aslında koktuğu falan yoktu ama Ege'nin yolduğu saçları hatırına böyle bir şeyi duyması gerektiğini biliyordu.

"Kendi kirli saçlarının kokusundan benim ayak kokumu duyabildin mi acaba?"

"Saçlarım temiz, daha bugün yıkadım."

"O zaman benim ayaklarım daha temiz! Çünkü bu sabah yıkadım."

"Hıı tabii tabii, çorapların ondan bozulmuş *Doritos* gibi kokuyordu," dedi burun kıvırarak. Ege'nin şu ifadesi bile görülmeye değerdi.

Ege yere eğilip çorabının diğer tekini de çıkarıp eline aldı ve gülerek ayağa kalktı. Çoraplarından top yapıp Tuba'ya fırlattı. Tuba odanın içinde Ege'nin ayağından çıkmış çorap toplardan kaçmaya çalıştı. Ege düşen çorabı alıp çıplak ayaklarla Tuba'ya doğru yürüdü. Tuba, odanın içinde Ege'den kaçarken gülmesini durduramıyordu. Ege'nin kendisini yakalayabileceğinden emindi ama bir türlü yakalayamıyordu. Tuba en son ne zaman böyle eğlendiğini hatırlamaya çalıştı.

"Yaklaşma!"

"Gel buraya, göstereceğim sana kokmuş *Doritos*u..."

"Al o zaman, sen de saçlarımı kokla. Al al," diyerek kafasını Ege'nin burnuna sokmaya çalıştı Tuba. Ege, kızın bu haline katıla katıla güldü.

Cansu, kapının önünde bunları o kadar güldüren şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Patronunun böyle kahkaha attığını hiç duymamıştı. Daha birkaç gündür tanıdığı bu kızla böylesine eğlenmesi onun kıskanmasına sebep oluyordu. Bu kızdan nefret ettiği artık kesindi. Kapıyı sertçe çaldı.

Ege ve Tuba içeride kendilerini toplayarak normal bir hale gelmeye çalıştılar.

Ege, "Gel," derken ciddiyetini korumaya çalışıyormuş gibiydi.

"Ege Bey, bu hafta sonu İngiltere'deki proje ortaklarıyla yapacağınız toplantıya nasıl gideceğinizi soracaktım. Benden kişi sayısını istiyorlar yer ayırtmak için."

Ege gülerek konuştu, gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"İki kişilik yer ayırt Cansu."

Cansu sevinçten az kalsın yerinde zıplayacaktı. İki kişilik tüm seyahatlere hep birlikte gitmişlerdi, tabii ki şimdi de birlikte gideceklerdi. Bu sefer kendinden oldukça emindi, gerekirse tüm profesyonelliğini bir torbaya doldurup ateşe atardı ama döndüklerinde Ege ile aralarında mutlaka bir şey olacaktı. Kırmızı saçlı kıza bakarak kendinden emin gülüşünü fırlattı.

Hafta sonu Ege'yle İngiltere'ye uçuyordu.

21

Ege hazırladığı sunumu bitirdiğinde akşam olmak üzereydi. İki gündür fobisavar listeden egzersiz yapmamışlardı. Tuba'nın o geceden sonra biraz daha toparlanmasını beklemeye karar vermişti. Tabii ki Tuba'ya bunu böyle söylemesi imkânsızdı çünkü genç kız sürekli aksini iddia ediyordu. Onu işyerine diğer insanlarla tanışma kaynaşma maddesi için getirdiğini söylemişti. Bu süreçte Tuba'yı gözünün önünden ayırmak istemiyordu açıkçası. Bazı anlar sessizleşip içine kapansa da onun dışında durumu gayet iyiydi. Bu sayede kendi işleri için de zaman bulmuştu. Aslında daha kısa sürede halledebilirdi işlerini ama aklı sürekli Tuba'ya kaydığı için bir türlü konsantre olamıyordu. Başına kötü bir şey gelmesi ihtimali bile yüreğini sıkıştırıyordu.

Tuba, Ege'nin sol tarafında kalan rahat koltuğa oturmuş bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Ayakkabılarını çıkarmış, bağdaş kurmuş, gayet rahat oturuyordu. Saçlarını sağ taraftan toplamış, bir tarafını açık bırakmıştı. Her zamankinin aksine özenle hazırlanmış görünüyordu. Üzerinde pudra rengi yazlık bir elbise vardı ve makyajsız olmasına rağmen cildi parlıyordu. Ege, oturduğu sandalyeden kalkarak Tuba'nın yanına yürüdü. Tuba kafasını kaldırmadan deli gibi yazıyordu. Henüz bir şey söylememişti ama

İngiltere seyahatinin hoşuna gideceğini düşünüyordu.

Elini kulaklarında kulaklık olan kıza doğru sallayarak, "Tubaaa!" diye seslendi.

"Okurlarım, yazdığım hikâyenin en heyecanlı yerinde yazmamı böldüğünü öğrendiklerinde kaçacak delik bulamayacaksın!" diye fısıldadı Tuba konsantrasyonunun bozulmasından duyduğu sıkıntıyla.

"Ne geveliyorsun ağzının içinde, konuşuyorsan düzgün konuş, süpersonik işitme gücüm yok herhalde, duyamıyorum seni!"

"Konuşma! Şu an beyin gücümle seni öldürmeye çalışıyorum!" Tuba iri mavi gözlerini Ege'ye dikmişti.

"Ha bir bu eksikti. Bir bunu yaşamadığım kalmıştı."

"Muhtemelen yaşayacağın son şey olurdu."

"Laflara bak, kim inanır bu kızın fobik olduğuna?"

Tuba, Ege'ye bakarak gözlerini devirdi. Bunu yapınca Ege'nin yüzündeki ifade deli gibi hoşuna gidiyordu. "Bitti işlerin galiba?"

Ege onun karşısındaki koltuğun koluna otururken tane tane konuştu. "Bitmedi ama alışverişe çıkmamız gerekiyor." Ege'ye kalsa onun tüm eşyalarını atıp yerine daha güzel parçalar koyardı.

"Neden?" Tuba gerçekten bu alışveriş işini hiç sevmiyordu. Bunun fobisi ile alakası olduğunu sanmıyordu çünkü önceden de alışverişle pek alakası olmazdı.

"İngiltere'ye giderken daha güzel kıyafetlerin olsun istersin bence."

Tuba, Ege'nin muzip gülümsemesine takılmasaydı az kalsın küçük dilini yutacaktı. Ağzı açıldı ama ses çıkarmayı başaramadı. *Bu adam ne dediğinin farkında mı?* İngiltere demişti! O kadar çok İngiliz aşk romanı okumuştu ki en büyük hayallerinden biri, hatta en büyük hayali, İngiltere'yi görmekti.

Aklına bu zamana kadar okuduğu İngiltere'de ve İskoçya'da geçen kitaplardan sahneler üşüştü. Ağzından boğuk bir inleme çıktı. Lise yıllarından beri hayaliydi bu ama başına gelen onca şeyden sonra bunu gerçekleştirmek ikinci planda kalmıştı.

"Ege, eğer bana şaka yapıyorsan bunu şimdi söyle yoksa senin için çok geç olacak!"

Ege bir kahkaha attı. Ağzından İngiltere lafı çıktığında Tuba'nın önce şok olmuş, sonra sevinçten deliye dönmüş ifadesini görmüştü.

"Şaka olmasını mı isterdin?"

"Ege yemin ediyorum şaka dersen gözlerim çıkana kadar ağlarım."

Ege yine güzel gülüşlerinden birini takındı.

"Şaka yapmıyorum, İngiltere'de toplantım var ve biraz değişiklik sana da iyi gelir. Ayrıca uygulamamız gereken bir liste var hâlâ. Birkaç gün kalıp orada hepsini yapabiliriz. Belki döndüğünde yeni biri olursun."

Tuba saf saf Ege'nin suratına bakıyordu. Ege tekrar açıklamaya girişti.

"Mekân kişilik değişikliği falan diyordu ya hani okuduğumuz makalede... Belki faydası olur," dedi. Kızda hâlâ bir tepki yoktu.

"Konuşamamandan çok sevindiğini mi anlamalıyım?"

Tuba kocaman mavi gözlerini ona dikti. "İdrak etmem için birkaç saniye ver."

Ege yine aynı sıcaklıkta gülümsedi. Tuba heyecanla ayağa kalktı.

"Bak beni kandırıyorsan..."

"Kandırmıyorum güzelim, yarın gideceğiz işte." Öyle bir sesle söylemişti ki Tuba az kalsın koşup onun boynuna sarılacaktı. Bunun yerine ellerini çırpmakla yetindi. Yerinde duramıyordu.

"İnanamıyorum. Yok, İngiltere'ye gidene kadar inanamayacağım galiba. Ben, Tuba Cansız, İngiltere'ye, Fitzwilliam Darcy, Jamie Fraser, Alec Kincaid, Ian Maitland, Connor MacAlister'ın kurgulandığı yere mi gideceğim?"

Tuba kendi etrafında zıplayıp duruyordu. Ege kendisinin tanımadığı bu kadar adamın ismini kızın aklında tutup sıralamasına şaşırmıştı.

Kendisine yönelen parlak mavi gözlere baktı Ege. Tuba gülümseyen suratıyla o kadar güzel görünüyordu ki... İçinden kıza sarılıp mutluluğunu paylaşmak geçti ama elbette kendine engel oldu.

"Geç kalıyoruz Tuba yoksa bu kıyafetlerle gidip de kraliçenin göz zevkini bozma ihtimaline karşı ülkeye alınmazsan ben karışmam. Ayrıca daha pasaport ve vize işlemlerini halletmemiz gerek. İş gezisi olduğundan hemen alırız vizeni ama acele edelim yine de, yapacak çok işimiz var."

Tuba çevresinde döndü. Sonra hızla çantasını boynundan geçirip elleriyle saçlarını düzeltti. Suratında hâlâ kocaman bir gülümseme vardı.

"Ben hazırım!"

***

Cansu yatağının üzerinde duran telefonun çalmasıyla irkildi. İşten çıkalı epey olmuştu ama hâlâ hazırlaması gereken şeyler vardı. İngiltere'nin havasının nemli olduğunu biliyordu, o yüzden daha rahat gömlekler almak zorunda kalmıştı. Hepsi o kadar güzeldi ki harcadığı paranın son kuruşuna kadar değerdi. Sadece biletleri kendi almaması biraz garip gelmişti, normalde böyle gezilerde hep kendisi hallederdi bu işi ama Ege gerek olmadığını söylemişti. Yanında gezdirdiği garip kırmızı saçlı kız yüzünden zaten rahatça bir baş başa kalamıyorlardı. Ne zaman odasına gitse kız orada oluyordu. Elindeki kıyafeti katlamayı bırakıp telefonu aldı ve Ege'nin aradığını gördüğünde heyecanlandı.

"Alo, Cansu?"

"Buyurun Ege Bey."

"Ofisten çıkarken sunuma dair bazı şeyleri almayı unutmuşum, onları bana mail atabilir misin?"

"Tabii." İşini her zaman sağlama almayı sevdiğinden sunum ve diğer belgelerin kopyasını almıştı.

"Hafta sonu ofise hastane ihalesi için düşündüğümüz güneş panelleri için teklif sunmaya gelecekler, biliyorsun. Benim yerime görüşmeyi sen yapabilirsin, konuya hâkimsin zaten."

Cansu, Ege'nin söylediklerine anlam vermeye çalışıyordu. Hafta sonu ikisi de İngiltere'de olacaktı, nasıl benim yerime görüşmeye gir diyordu?

"Tabii Ege Bey, siz merak etmeyin. Yalnız şu yurtdışındaki toplantı için iki kişilik yer ayırtmıştım, birini iptal etmemi ister misiniz?" Yaşadığı hayal kırıklığıyla omuzları düştü.

"İptal etmene gerek yok, zaten Tuba'yla gidiyorum, planda bir değişiklik söz konusu değil."

Cansu boğazına takılan yumruyu yok etmeye çalıştı. Aklı almıyordu, ne demekti Tuba? Nasıl? Bu kızın Ege'nin yanında ne işi vardı, hem de işle ilgili bir konuda? Sinirlenmesine rağmen ses tonunu korumaya çalıştı.

"Tamamdır Ege Bey. Ben size dosyayı gönderiyorum birazdan."

"Tamam, teşekkürler, görüşürüz."

Cansu titreyen ellerle telefonu kapattı. Demek Tuba ile gidiyordu. Sinirle elindeki telefonu yere fırlattı. Tam Ege'yle yakınlaşacaklarını düşünürken her şey bir anda altüst olmuştu. Kafasını ellerinin arasına aldı, öyle kolay pes edecek biri değildi ama şimdi ne yapacağını bilmiyordu.

Tek bildiği o kızdan ölesiye nefret ettiğiydi.

* * *

Ege biraz daha aynı şeyleri yazmaya devam ederse, sinirden kafasını bilgisayarın içine geçirip bilgilerin direkt olarak akmasını sağlayacaktı. Sunumu tekrar yazıyordu. Cansu asla böyle hatalar yapmazdı. Bu yüzden bu seferlik gözardı edip düzeltmeye çalışıyordu. Çünkü daha önce hiç böyle bir sıkıntı yaşamamıştı. Hem ortada kasıtlı bir şey yoktu. Yani öyle olduğunu düşünüyordu. Saat gece yarısını geçmiş ama işi bir türlü bitmemişti. Sabah yola çıkacaklardı ve değil uyumak, dinlenememişti bile. Sinirle yüzünü ovuşturdu.

Son birkaç gündür çok yorulmuştu. Tuba'nın vize işlemleri neyse ki hemen hallolmuştu ancak ona kıyafet almaları oldukça uzun sürmüştü. Kıza resmen yeni bir gardırop yaratmışlardı. Yine de memnundu, aldıkları her şey çok güzel görünüyordu. Tuba bir ara illa evime gideceğim diye tutturmuştu ama Ege sabah erkenden

yola çıkacaklarını söyleyince evine gelmeye ikna olmuştu. Az önce baktığında kız mışıl mışıl uyuyordu.

İşi bittiğinde kendini uykunun kollarına attı. Bundan sonraki gün Ege için de zor olacaktı.

***

Tuba alarmın sesiyle uyandığında, rüyasında Eda ile Mehmet'i görüyordu. Garip bir şekilde kendini kötü hissetmiyordu. Mehmet o günden sonra birkaç defa aramış, konuşmuşlardı ama sandığı kadar zor olmamıştı bu konuşmalar. Senelerdir görmediği, konuşmadığı birine duyduğu hisler belki de kafasında kurduğu adama aitti, Mehmet'e değil. Bunları kabul etmek kolay değildi ama Eda ve Mehmet'e karşı iyi şeyler hissediyordu, öyleyse başka türlü bir şey olmalıydı içindeki.

Yataktan kalktığında aldıkları kıyafetleri gördü. İçine dolan heyecanla az kalsın hepsini tekrar deneyecekti. Ege gerçekten çok zevkli bir adamdı, tüm o renk kombinasyonlarını bir araya getirmekte, şık görünen şeyleri bulmakta üstüne yoktu. Üstelik diğer erkekler gibi bunu keyifsizce yapmıyordu. Resmen Tuba'yı yeniden yaratıyormuş gibi hareket ediyordu. Bu durum Tuba'yı başta rahatsız etse de şimdi dönüşmeye başladığı kişiden hoşnuttu.

Duş aldıktan sonra ıslak kırmızı saçlarını açık bırakmış, üzerine omuzlarını açık bırakan rahat bir elbise giymişti. Aynada, özgüveni yüksek, eğlenmeyi bilen genç bir kadın duruyordu. Bu adamın mimarlığı filan bırakıp stilist olması gerekiyordu. Cezası bittiğinde bile Ege'den yardım isteyecekti muhtemelen. Şu birkaç günde o kadar alışmıştı ki ona, bir an bir daha görüşmeme düşüncesi ağır geldi. Sonra hemen kızdı kendine, insanlara bu kadar çabuk bağlandığı için. Artık kimseye bağlanmak yoktu, bu hayata tek başına devam etmek zorundaydı.

Ege uyanmadan kahvaltıyı hazırlamak istiyordu, teşekkür etmek için en azından bunu yapabilirdi. Büyük mutfakta aradığı şeyleri bulması çok zamanını almamıştı. Uzun zamandır yemek yapmamasına rağmen birkaç şey hatırlıyordu. Dolaptan aldığı yu-

murta ve kaşarla omlet hazırladı, kahvaltılıkları çıkardı. Ege'nin odasına girmek istemiyordu ama onu uyandırmazsa geç kalabilirlerdi. Kapıya vurup bekledi. Ardından birkaç kez seslendi ama cevap gelmiyordu.

Kapıyı yavaşça aralayıp içeri girdi. Ege'nin düzenli olduğunu biliyordu ama bu kadarını beklemiyordu. Valizi bile hazırlanıp kapıya yakın konmuş, ortalıkta tek bir dağınıklık bırakılmamıştı. Sessiz adımlarla yatağa doğru yaklaştığında Ege'nin yüzüstü yattığını gördü. Üzeri beline kadar açıktı ve sırtı düzenli nefeslerle inip kalkıyordu. Tuba onun sırtının çıplak olduğunu fark edince hızla gözlerini kapattı. Bu adam neden böyle yatıyordu? Yanakları kızardı. Bir adamın sırtı nasıl böyle güzel olabilirdi ki? Uyurken bile dizilerde gördüğü oyunculara taş çıkarırdı. Ne düşündüğünü fark edip kendine kızdı. Sapık gibi adamın odasına girmiş, bir de sırt güzelliğine puan veriyordu. Hafif bir seslenmeyle uyandırmaya çalıştı. Ege hareket bile etmiyordu.

"Ege hadi uyan," derken biraz daha bağırdı. Uçağı kaçırırlarsa burada Ege'yi sonsuz uykusuna uğurlardı. Hayaline bu kadar yaklaşmışken bir uykucu yüzünden bozulmasına izin veremezdi. Yatağın kenarına kadar yaklaştı. Kendisi bu kadar heyecanlıyken o nasıl uyuyabilirdi?

"Bak biraz daha uyanmazsan bağırmaya başlayacağım." Ardından sesini birkaç ton yükseltip tekrar bağırdı.

"Egeeee!"

Tuba kafasına gelen yastıkla dağılan saçlarını toparladı.

"Hadi kalk, beni İngiltere'ye götürmen gerekiyor."

"Gitmiyorum ben sen tek başına git." Yüzünü daha çok yastığa gömmüş çocuk gibi mızmızlanıyordu.

"Ne demek gitmiyorum? Ben nasıl gideceğim?"

"Önce sesini kesiyorsun, sonra da kapıyı açıp gidiyorsun!" Ege iyice isyana bağlamıştı. Bu hali eğlenceli bir şekilde tatlı geldi Tuba'ya. Küçük bir erkek çocuğu gibiydi, tabii sadece mızmızlanmasıyla.

"Ege o yataktan kalkmazsan, aşağıdan buzlu bir kova su getirir, sabah duşunu yatağında aldırırım." Eğer geç kalacakları ke-

sinleşirse gerçekten hiç acımadan yapardı. İlk defa hayaline bu kadar yaklaşıyordu.

Ege yatakta tek gözü açık halde dönüp kıza baktı. Pis bir sırıtış vardı suratında.

"Yatağımda değil belki ama başka bir yerde duş aldırmana izin verebilirim."

Tuba'nın birden yanakları kızardı. Biliyordu tabii Tuba'nın zayıf noktasını yine sapık sapık konuşuyordu. Sinirle elindeki yastığı adamın üzerine fırlattı.

"Sabah sabah neden aklına geliyor bunlar? Tam zamanlı bir sapık falan mısın?"

"Erkeklerin beyninin arka planında daima bu tür şeyler çalışır güzelim."

"Beyinlerinin neden bu kadar yavaş çalıştığı anlaşıldı."

Ege diğer yastığı da kaptığı gibi ona fırlattı. Tuba çekildiğinde yastık ona isabet etmedi. Gülümsedi.

"Kahvaltıya inmen için on dakikan var yoksa hepsini kendim yerim."

Ege, bu komik tehdide gülümsedi. Kahvaltı hazırlamıştı demek. Yatağından kalkarken yüzündeki gülümseme büyüdü. Bu kızla beraber kalmak o kadar da kötü değildi.

* * *

Kötü olan Tuba ile kalmak değil, yaptığı yumurtaydı. Ege ilk lokmada görüntüsüne aldırmamış, *Ne kadar kötü olabilir ki*, diye düşünmüştü. Ama o tadı aldığında yaşadığı aydınlanmayla olabilecekler hakkında ne kadar dar görüşlü olduğunu fark etti. Bu bir insanın yediği yiyebileceği en kötü kaşarlı yumurtaydı.

"Evimde fare zehri falan da yoktu, ne buldun da kattın bunun içine?" Ağzındaki yumurtayı çıkarmamak için zorla yuttu.

"Baharat kattım, baharat yemeğin süsüdür."

"O zaman düğünde gelinin kardeşi gibi olmuş bu. Fazla süsten aslını göremiyoruz."

"Yeme, bırak o zaman!" Onca emek ve özveriyle hazırlanmış zavallı yumurtasının duyacağı sözler miydi bunlar...

"Yemiyorum zaten, yenir mi bu? Bunun için imha ekipleri filan çağırmak gerek." Ege çatalının ucuyla yumurtayı dürtüklüyordu.

"Yeme be, sana kahvaltı hazırlayanda suç!"

"Tuba al bak şunun tadına yenecek gibi mi?"

Bakmaz olaydı. Kelimenin tam anlamıyla mide bulandırıcıydı. Tuba belli etmemek için yuttu. *Bunun içine kattıklarımdan hangisi şekerdi acaba? Bunun tuzlu olması gerekiyordu tatlı değil! Bir de galiba o turuncu şey tarçınmış.*

"Harika! Gayet güzel olmuş!" Az kalsın çatal bile dile gelip yalan diye bağıracaktı.

Ege'nin imalı bakışları altında, tavayı masadan alıp usulca tezgâha koydu.

"Oldu mu?"

"Tadı damağımda hâlâ."

"Peynir zeytin falan ye bari..."

Ege gülerek meyve suyunu yudumladı. Ağzına birkaç parça peynir atıp ayağa kalktı.

"Hadi çıkalım, anca yetişiriz."

***

Tuba uçağa binerken biraz gerilmiş, Ege'ye daha çok yanaşmıştı ama sandığı kadar zor olmamıştı. Biletleri birinci sınıf almış olmasını diledi. Bu sayede daha az insan görecekti. Neyse ki umduğu gibi olmuştu. Ege'ye takılmak için konuştu.

"Ben senin uçağın filan vardır diye düşünüyordum."

Ege hiç şaşırmayarak cevap verdi. "Annemler bugün Eda'nın evlilik saçmalıkları için İspanya'dan dönüyorlar, o yüzden biz bununla gidiyoruz."

Tuba bir an durakladı, sonra bunu düşünmemeye çalıştı. Hayatının gezisini gerçek olmayan şeyler için heba etmeyecekti.

Uçağın kalkmasıyla, Ege'nin uyuması arasında tam tamına on dakika kırk üç saniye vardı. Böyle başı öne düşmüş halde kalırsa, uyandığında kafasını koparıp atmak isteyecekti Tuba muhtemelen. Tek parmağıyla adamın kafasını kaldırmaya çalıştı. Tabii

doğal olarak bunu başaramadı. Bir kez daha denedi. Yeni tıraş olmuş suratı yakından çok daha çekiciydi. Tuba'nın kalbi hızlanmaya başladı. *Türbülansa falan mı girdik, niye böyle atıyor kalbim?* Ege koltukta kıpırdayıp kafasını Tuba'nın omzuna yasladı. Yüzünü kızın boynuna gömdü. Tuba onun sıcak nefesini boynunda hissediyordu. Ege'nin derin uykuda olduğu çok belliydi, ama Tuba'nın kalp atışları o kadar sesli bir hal almıştı ki Ege her an bunu duyup uyanabilirdi.

Sert elmacıkkemiklerine ve üzerine gölgesi düşmüş upuzun kirpiklerine baktı göz ucuyla. Kemikli burnu ne kadar büyük dursa da aristokratik bir hava katıyordu yüzüne. Gerçekten çok yakışıklıydı. Bakışları aşağılara kayarken gözüne adamın elleri takıldı. O ellerin ne kadar güven verici olduğu hatırladı. Kendisini kurtaran ve sakinleştiren bu güçlü ellerdi. Böyle masum uyurken korkutucu bir şeymiş gibi görünmüyordu. Elini tutsa ne olurdu ki? Önce yavaşça dokundu parmaklarına, durdu ve uyuyup uyumadığını kontrol etti. Sonra küçük elleriyle hafifçe tuttu güçlü ve güç veren elini. Ufak bir rahatlamayla onun yüzüne baktı. Kendini çok daha iyi hissetmeye başlamıştı.

"Biraz daha devam edersen bana âşık olduğunu düşünmeye başlayacağım!" dedi Ege gözlerini açmadan, başını boynuna gömüp küçük elini sıkıca kavradı.

22

Tuba boynuna gömülen adama hayretle baktı. Ne saçmalıyordu bu adam böyle? Ege'ye duyduğu tek iyi duygu şimdilik sadece minnet olabilirdi, aşk bunun yanından bile geçemezdi. Omzuyla onun kafasını itti ve hâlâ gülen suratına baktı. Kendi kirpikleri onunkinin yarısı kadardı neredeyse. *Kadın olsa hiç rimelle falan uğraşmazmış*. Sonra gülerek bu düşüncesini aklında canlandırdı. Rimel sürmek için aynaya eğildiğini hayal etti. Hayatında görebileceği en komik şey olabilirdi.

"Şşşştt, niye gülüyorsun sen öyle bana bakıp bakıp," dedi Ege hafif çekilerek.

"Öğrenmek isteyeceğinden pek emin değilim?" dedi Tuba yine kendini çekmeye çalışarak. Ama elini kurtarması şimdilik imkânsız gibiydi.

"Söyle," dedi Ege uykulu sesiyle.

"Rimel sürerken nasıl gözükeceğini hayal ettim," dedi Tuba gülerek.

Ege gözlerini açtı. Tuba, gözlerin açılmasıyla şaşırarak ona bakmaya devam etti. *Ne kadar da güzel*, diye düşündü ikisi de aynı anda. Ege, Tuba'nın parlak mavi gözlerine baktı, Tuba da Ege'nin sıcak kahve gözlerine... İlk karşılaştıkları gün geldi aklına

genç kızın, o zaman da bu gözlere bakmaktan kendini alıkoyamamıştı. Tuba düşüncelerini bir kenara atıp yutkundu. Ege›nin boş bulunmasıyla elini onun elinden kurtardı. Gözlerini hızla kırpıştırıp yere indirdi.

"En son, beni kız olarak hayal ettiğinde kafama tava yemiştim," dedi Ege muzip bir şekilde.

Tuba güldü. Ege'nin kafasına tavayla vurduğu gün sanki aylar öncesinde yaşanmış gibiydi. Oysa daha birkaç hafta olmuştu. Ege'yle tanıştıktan sonra ne kadar da çok şey yaşamışlardı. Şimdi onu uzun süredir tanıyor gibi hissediyordu. Ama hâlâ tedirgin de olmuyor değildi. Sürekli, bir şekilde korkusunu bastırıyordu. Hoş bazı zamanlar korkusunu hatırlamıyordu bile, ama yine de orada, içinde bir yerlerde bu korkunun saklanıp arada yokladığını biliyordu.

Ege yüzünde hafif bir gülümsemeyle Tuba'ya döndü. Tuba kaşlarını kaldırdı, neden güldüğünü sorarcasına.

"Şimdi tava ortalıkta olmadığına göre..." dedi sırıtarak. Sonra kızın şaşkın bakışları altında yüzünü ona yaklaştırdı. Elleriyle omuzlarını kavradı. Sonra gülümseyerek kıza uzandı.

Tak! Ege'nin kafasından çıkan ses tam olarak buydu.

"Ahhh!"

Bu sefer tava yerine ne kullandığını anlamaya çalışarak geri çekildi. Yaklaşık beş yüz sayfalık kalın bir kitaptı ve çıkan ses en sert yeriyle vurduğunu gösteriyordu.

"Deli misin sen? Niye vuruyorsun? Seni gerçekten öpeceğimi falan mı düşündün?"

Vurmasa öpecekti aslında... Uçağa bindiklerinde uyumuştu, evet ama başını Tuba'nın omzuna yasladığından beri uyanıktı. Numara da olsa orada kalmaya devam edip güzel kokusunu içine çekmişti. Hele elini tuttuktan sonra uyuması imkânsız olmuştu. Nedenini bilmese de kızın küçük ellerini bırakmak istememişti. Ve işte sonunda kafasına tokmak gibi kitabı yemişti.

Tuba kaşları çatık halde cevap verdi.

"Ne bileyim, sana bu konuda hiç güvenmiyorum!"

"O kadar güzel kız dururken neden seni öpeyim ki? Aklın ye-

rinde mi senin? Kriterlerim var benim, öyle herkesi öpmem!"

Tuba burnundan soluyarak kollarını birbirine doladı.

"Daha önce öptüğünüzde kriterleriniz henüz oluşma aşamasında mıydı Ege Bey?"

Ege'nin ciddiyetini takınma zamanıydı. Yoksa ona nedenini kendisinin bile bilmediği bir şey yüzünden öpmek istediğini söylemek zorunda kalacaktı. Başka biri olsa bunu arzular, kadın ve erkeğin yakınlaşması, bağlanma olmadan yaşanabilen şeyler diye anlatabilirdi ama öyle değildi işte.

"Sen hâlâ orada mısın? Doğru düzgün bir öpücük bile değildi."

"Benim ilk öpücüğümdü..." dedi Tuba kırgın bir ses tonuyla.

Ege dişlerini sıkıp bir saniyesini bile unutmadığı öpücüğü hatırladı. Aklına kızın hiçbir şey hissetmemiş olma ihtimali geldi. Oysa kendisinin hissettiklerini tarif bile edemezdi. Olabildiğince hassas, şefkat dolu bir öpücüktü. Bir ilk öpücük... O dudaklara daha önce kimsenin dokunmamış olmasından bencil bir şekilde mutlu oldu.

"En azından benim gibi birinden gelmiş. Kendini şanslı hissetmelisin. Ağzı kokan, sıradan bir adamdan da gelebilirdi."

İçindeki mutluluk hafifçe solmaya başladı. İlk öpücükler unutulmazdı. Hiçbir insanın bunu unuttuğunu sanmıyordu. Kadınların ise buna önem vermemeleri imkânsızdı. Unutulmayacağına dair düşünce ilk başta kendisine zevk verse de sonrasında çelişki yumağına dönüştü. Gerçekten istediği bu muydu? Tuba tarafından hiçbir zaman unutulmamak mı? Aniden pusuda bekleyen mantığı olayların içine girdi. Bir ay sonra kızla bir daha görüşmeyi planlamıyordu. Onu unutacağı gibi kızın da kendisini unutması gerekiyordu. Bir ay sonra özgürlüğüne kelepçe vuracak bir âşık istemiyordu. Hayatına dâhil olacak, her şeyine karışacak, sürekli dırdır edecek bir kadınla baş etmeye henüz hazır değildi. Ölene kadar bekâr kalmak gibi bir hayali yoktu ama uzun süre daha kimseyle beraber olmak istemiyordu. Bir ay sonra, kendi yollarına giderlerken önlerine bir şeyin çıkmasına izin vermemeliydi. Ama iş işten geçmiş, Tuba'yı öpmüştü.

Ve ne Tuba ne de Ege bunu unutabilirdi.

"Ege, tek kelimeyle tahammül edilemez birisin!"

"İstediğini düşünmekte özgürsün," diyerek Tuba'nın tepkisinden çok kendi düşüncelerini kesip atmaya çalıştı Ege. En sonunda kabin görevlisini çağırmak için önündeki ekrana dokundu. En iyisi biraz kafein alıp sakinleşmeye çalışmaktı.

Tuba sinirle kitabını açıp okumaya döndü. Sinirden konsantre olamıyordu. İlk öpücükmüş! Herifin umurunda bile değildi. *Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor, kuş beyinli! Şanslıymışım da...* Sinirle kitabı kapayıp sağ tarafındaki boşluğa koydu. Dişlerinin arasından, duyulacak bir sesle tısladı.

"Kaz kafalı!"

Adamın kahkahası tüm kabini doldurdu. Madem o umursamıyordu bu öpücüğü, kendisi hiç umursamazdı o zaman. Onun kriterleri varsa, Tuba'nın iki kat kriteri vardı.

***

Otele geldiklerinde odalarının anahtarlarını aldılar. Çift numarayı Tuba aldı, her zaman çift sayılara karşı bir zaafı vardı. İngiltere tıpkı hayallerindeki gibiydi. Uçaktan indiklerinde ağlamamak için kendini zor tutmuştu. Sonra durup Ege'nin kolunu çimdiklemişti, adamın küfürle karışık bağırdığını duyunca hayal olmadığına emin olmuştu. Sonrasında zaten bir taksiye binip buraya gelmişlerdi. Havaalanında gördüğü insanların havası bile bir değişikti. Kendini farklı bir dünyada gibi hissediyordu.

Otel, oldukça lüks görünüyordu. Işıl ışıl avizeler ve o İngiltere'ye özgü viktoryen tarzı mimarisi otelin harika görünmesini sağlıyordu. Lobi gazete okuyan veya kahve içen iyi giyimli insanlarla doluydu. Resepsiyona gittiklerinde birkaç görevli hemen valizlerini almıştı. Bütün konuşmaları Ege yapıyordu müthiş İngilizcesiyle.

Tuba'nın odasının penceresinden uzak da olsa Hyde Park görünüyordu. Burada geçen o kadar çok aşk hikâyesi okumuştu ki şimdi karşısında gördüğüne inanamıyordu. Oraya gitmek için sabırsızlandı. Sabahın köründe uyanmasına, dört saati uçakta olmak üzere saatlerdir yolda olmalarına rağmen enerji doluydu. Bugün dışarı çıkacaklarını pek sanmıyordu. Çünkü Ege'nin toplantısı

vardı ve ne kadar süreceği belli değildi. Hem bu kadar şeyden sonra Ege dinlenmek isteyebilirdi. Çıkıp gezelim diyecek hali yoktu.

Büyük yatağın üzerine attı kendini, deli gibi yuvarlandı. İçinden kahkahalar atmak geliyordu. Sonra da mutluluktan hüngür hüngür ağlamak... Sırtüstü uzanıp tavana odaklandı. Birkaç gün içerisinde neler yaşamıştı böyle... Şu halini görse Cemre kesin bipolar teşhisi koyardı. Buraya gelmeden önce Mehmet ile Eda'nın evleneceğini öğrenmiş, hayattaki umudu tükenme noktasına gelmişti. Ölümle hayat arasında minik, çilekli bir şeker kadar mesafe kalmıştı. Hayatta kaldığı bir yana, şimdi İngiltere'deydi işte.

Hayallerinin ortasında nefes alırken üzülmek için zamanı yoktu. Korkuları birkaç gün saklansa iyi ederdi.

***

Ege yine erişilmez halini takınmış, toplantıya resmen hükmediyordu. Odadaki herkes ondan yaşça büyüktü ama hepsi Ege'nin karşısında çaylak gibi kalmıştı. Ortak iş yapmak için görüşülen şirketten genç bir kadın sunum yapıyordu. Toplantı başlamadan Ege'nin yanına gelip biraz sohbet etmişti. Simsiyah saçları ve yeşil gözleriyle oldukça güzeldi. Anlattığı şeyler de Ege'nin ilgisini çekmişti. Normalde buraya tek başına gelse hiç düşünmeden kızla bir şeyler içmeye gider, beraber hoş vakit geçirebilirlerdi.

Ege tüm dikkatini anlatılanlara vermişken o sırada telefonuna bir mesaj geldi. Hızla telefonunu açtı. Tuba otel odasında sıkılmıştı anlaşılan.

"Bitmeyen toplantı mı yapmışlar?"

Ege gülümserken toplantıda olduğunu hatırlayıp hemen toparlandı.

"Geç başladı biraz, daha yarısında bile değiliz."

"İngiltere'de olup da toplantı odasına sıkışıp kalmak iğrenç olmalı."

"Sende durumlar nasıl? Bensiz hayat çekilmez, değil mi?"

"Tek kelimeyle muhteşem... Odanın içinde Mars'a açılan bir kapı buldum."

Ege kaşlarını kaldırarak mesaja baktı. Tuba birden fazla mı cana yakın olmuştu yoksa Ege'ye mi öyle geliyordu?

"Ambulans çağırmamı ister misin?"

"Sağlık açısından sıkıntım yok. Uzaylı dostlarım beni Hyde Park'a götüreceklermiş."

Ege bir an durdu. Az kalsın, *çıkışta gidelim*, yazacaktı. Buraya onun toplantısı için gelmişlerdi, ha, bir de kızın fobisini yenmeye... Ama Hyde Park'a gitmek bu ikisinin dışındaydı. Orası özeldi... Daha çok gezmeye gelmiş çiftler içindi. Ege dişlerini sıktı. Bunu yapmaması gerekiyordu. Düşünmeden hızla mesaj yazdı.

"Toplantı çıkışında işim var."

Sonra telefonu cebine koydu. Belki de sunum yapan kızla bir şeyler içmeye giderdi. Tuba'yla bu kadar yakın olmaktan kafası karışmıştı ama böyle bir güzellikle çok rahat aklı başına gelebilirdi. Hatta eğlenceli bile olabilirdi.

Tuba mesaja baktığında içindeki umut kırılmıştı. Adam resmen onu götürmeyeceğini söylemişti. Yatakta elinde telefon nasıl da merakla beklemişti son mesajı. Aslında bunu yazarken Ege'nin anlayamayacağını düşünmüştü ama gelen mesajda anladığı çok açıktı. Ve cevabı da hayır olmuştu. Tuba cevap yazmadan telefonu bıraktı. Kalkıp pencereyi açarak serin İngiltere havasını içine çekti. Belki ertesi gün gidebilirlerdi.

***

Toplantı bitip herkes odadan ayrılırken siyah saçlı kız, Ege'ye sunumu hakkında bir şeyler söylüyordu.

"Odamda bir şeyler içerken konuşmaya ne dersin? Seni yakından tanımak isterim," diyerek bağladı bitmek bilmeyen cümlelerini.

Bu cüretkâr sorunun arkasında ne olduğunu Ege gayet iyi biliyordu. Ne yapmak istediğini umursamayarak kadına gülümsedi. Belki hoş bir sohbet onu yaşadığı ikilemden uzaklaştırabilirdi. Tuba'yı düşünmek istemiyordu.

"Oda numaram üç yüz iki, gelmek istersen kapım sana her zaman açık."

Ege kafasını sallayarak önündeki dosyaları toplamaya başladı. Üç yüz iki numaralı odaya gitmemek için bir sebebi yoktu.

23

Tuba yatakta bir kez daha yuvarlandı. Sıkıntıdan ne yapacağını bilmiyordu. Tamam, hayallerinin ülkesine gelmişti ama dışarı çıkamadıktan sonra ne anlamı vardı ki? Acaba Ege'yi toplantıdan kaçırıp zorla gezmeye mi götürmeliydi? Ya da daha güzeli, kendisi tek başına çıkıp Hyde Park'ta bir tur mu atmalıydı? Sonra her zaman içini kaplayan korku tekrar vücuduna yayıldı. Hayır, bilmediği bir ülkede o kadar erkeğin içine çıkamazdı. Tuba kendini korkularını alt etmek için zorladı. Gerçekten çok isterse çıkabilirdi değil mi? Yataktan hızla ayağa kalktı. Tek başına çıkabilirse, korkusunu daha çabuk atlatabilirdi.

Fikrini ispat etmek istercesine giyinmek için dolabın önüne gitti. Normalde giydiği şeyleri giymek istemesine rağmen üzerine yeni aldıkları kıyafetleri geçirdi. Yüzünü yıkamak içinde lavaboya gitti. Aynanın karşısında dağılmış kırmızı saçlarına baktı. Hafifçe uzamış diplerinden eski saçlarını gördü. Bu renge bile alışmaya başlamıştı işte. Tıpkı kendisine zıt gelen Ege'ye alıştığı gibi...

Ondan ne kadar korksa da onu artık eskisi kadar yadırgamadığı su götürmezdi. Uçakta elini bile tutmuştu. Hem de hiç korkmadan! Tuba gülümsedi, başaracağına inanıyordu. Bunun için zaman gerekiyordu ama oluyordu yavaş yavaş. Sonra birden

gülümsemesi soldu. Ege'ye de alışıyordu... Alışmaması gerektiğini bilmesine rağmen...

Şimdi dışarıya onsuz çıkacaktı ve onun varlığına da alışmayacaktı. Tek başına Hyde Park'ta küçük bir yürüyüş yapacak, belki bir kafede güzel bir kahve içecekti. Sonra pencereden dışarıya baktı, akşam olmak üzereydi. Dönerken hava kararmış olacaktı. Havanın kararması demek bir sürü kötü insanın ortaya çıkması demekti. Bu son derece endişe vericiydi. İçindeki korkuyu atmak istercesine banyodan çıktı. Dağınık yatağın üzerine yeniden oturdu. Elindeki lastikle saçlarını toplamaya çalıştı. Dışarı çıkmak istiyor ama bir türlü yeterli cesareti bulamıyordu. Sıkıntıyla yere baktı. Neden bu kadar zordu? Karanlık fikri kendine verdiği telkinlerin üzerini örtmeye çalışıyordu.

Yapmak zorundaydı, dışarı çıkıp gezmek için değil, zamanında Mehmet'e bağımlı olduğu gibi Ege'ye de bağımlı olmamak için yapmak zorundaydı. Eğer bugün bunu başaramazsa iki hafta sonra kendini kocaman bir boşlukta bulacaktı. Doldurulması zor bir boşlukta...

Telefonunu masanın üzerinden aldı. Saate bakıp yerinde döndü. Kapıya yürümek istemesine rağmen ayakları ona itaat etmiyordu. Derin bir nefes aldı. Şimdi kalkıp o kapıya gidecek, düşünmeden o kapıyı açacak ve dışarı çıkacaktı. Sonra çantasını almak için odanın diğer köşesine gitti. Boynuna astığı siyah çantasına yapıştı. Bir kez daha kendine lanet etti. Alt tarafı dışarı çıkacaktı, bu kadar zor olmaması gerekiyordu.

Çok daha büyük bir nefes aldı. Tekrar yerinde döndü, sonuçta dışarı çıkmak zorunda değildi. İçeride oturup kendi güvenli sığınağında kitap okuyabilir, belki de güzel bir film izleyebilirdi. Sonra kendi kolunu acıtırcasına sıktı. Eğer korkusunu yenmek istiyorsa Ege ile uğraştıklarından çok daha fazla çaba göstermeliydi. Tek başına. Evet, tek başına... Bir hamlede kapıyı açtı.

Kapıyı açarken beklediği son şey karşısında dağınık saçlı, kravatı bozulmuş bir Ege görmekti. Korkuyla bir adım geri çekilip kapıyı onun yüzüne çarptı. Kalbi ağzından dışarı çıkmaya çalışıyordu. Kapısının önünde ne işi vardı onun? *Hayal mi görü-*

yorum? diye düşündü bir an. Orada öylece bekliyor olmasının bir mânâsı yoktu ki. Cesaretini toplayıp kapıyı tekrar açtı. Elbette bir elin bile zor girebileceği kadar.

Ege'nin hâlâ kapıya baktığını gördü. Saçları dağılmış, gözlerine uykusuzluktan kaynaklanan bir ağırlık çökmüştü. Azıcık daha araladığı kapıdan başını çıkardı.

"Senin işin yok muydu?"

"Erken bitti işim," dedi hafif yorgun bir sesle. Keyifsiz görünüyordu. Tuba istemeden de olsa onun neden bu halde olduğunu merak etti. Ege'nin endişeli, sinirli, alaycı hallerini görmüştü ama bu halini pek görmemişti. Aklını kurcalayan bir şeyler olduğu belliydi.

"Sana bakmaya geldim," diye devam etti Ege aynı ciddiyetle. "Hâlâ gitmek istiyorsan, Hyde Park'a gidebiliriz."

Tuba bir an için sevinse de ne diyeceğini bilemedi. Dakikalarca dışarıya tek başına çıkma konusunda kendisini yiyip bitirmişti, şimdiyse adam gelmiş gidelim diyordu. Hiç düşünmeden gitmek istiyordu ama şu alışma işi büyük bir problemdi. Ege böyle davranmaya devam ederse kaçınılmazdı üstelik.

Sonra onun o güzel kahverengi gözlerine baktı. Genç adamın yoğun bakışlarına rağmen gözlerini çekmedi. Çıkmayalım demeliydi. *Hadi ama Tuba bunu diyebilirsin!*

"Olur." *Lanet olsun! Dilini eşek arısı soksun Tuba! Çıkmayalım diyecektim!*

Ege hafifçe gülümseyerek ona baktı. Tuba kapıyı açıp dışarı çıktı.

"Hazır olacağını tahmin etmemiştim."

"Sen işin olduğunu söyleyince, tek başıma çıkmaya karar vermiştim," dedi Tuba anlam veremediği bir tedirginlikle.

"Gittikçe azalıyor korkuların."

Tuba bu konuşmanın sonunun nereye gideceğini anlayamadı. Ege'nin yüzünden de herhangi bir şey anlaşılmıyordu. "Öyle galiba."

Ege, sanki üstüne ağır bir kasvet çökmüş de altında debeleniyor gibi görünüyordu. Acaba toplantısı mı kötü geçmişti?

Asansöre bindiklerinde aralarındaki boşluk epeyce fazlaydı. Tuba sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Bu zamana kadar dışarı çıktıklarında Ege hep ona yakın durmuştu. Şimdiyse araya mesafe koymak istercesine uzak duruyordu. *Acaba yanlış bir şey mi yaptım?* diye düşündü Tuba. *Keşke son mesajı atmasaydım. Belli ki kendini mecbur hissetmiş.*

Ege yere bakıyor, tek kelime bile etmiyordu. Tuba kendini ona yük oluyormuş gibi hissetti bir an. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra geri kapattı. Son bir cesaretle mırıldandı.

"Ege, gelmek istemiyorsan söyleyebilirsin. Böyle sanki zorla geliyormuşsun gibi."

Ege kafasını kaldırdı. Kızın gözlerindeki mahcubiyet dişlerini sıkmasına sebep oldu.

Sorun gitmek istememesi değildi.

Sorun, onunla gitmek istemesiydi...

Toplantı çıkışında, daha Tuba mesaj atar atmaz kız ile birlikte dışarı çıkma fikri kendisini heyecanlandırmıştı. Ama bu heyecanı fark edince geri dönüşü olmayan şeylerin endişesine kapılmıştı. Sırf bu yüzden, odasına çağrıldığı kızın yanına gitmeyi seçmişti...

Ama olmamıştı işte. Yine çıkmış buraya gelmişti. Üç yüz iki numaralı kapının tüm detaylarını ezberleyecek kadar önünde durup düşünmüştü. Sonra ayakları bu kadar düşünmenin faydasızlığına karar verip onu buraya getirmişti. Tuba'nın yanına gelmemesi gerektiğini biliyordu. Adı gibi biliyordu, ama kendine engel olamamıştı. Kafasından düşünceleri atmaya çalıştı. İçindeki bu arapsaçına dönmüş hislerin tamamına küfretti. Kızın böyle mahcup görünmesinden nefret ediyordu.

"Saçmalama Tuba," dedi hafif bir sertlikle.

Tuba almış olduğu cesaretten dolayı biraz daha onun üzerine gitti. İşi olduğunu söylemişti, işini bırakıp gelmişse daha fena suçluluk hissedecekti.

"Ciddiyim Ege, gelmek istemiyorsan söylemen yeterli. Alınmam."

Ege sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. Sonra ellerini saçlarının arasından geçirip kıza döndü.

"Gelmek istiyorum tamam mı? Şimdi bu konuyu kapatalım."

Tuba onun ani çıkışından irkildi. Ses çıkarmamaya çalıştı. Canı neye sıkılmışsa üzerine şimdi gitmemesi en iyisiydi.

Asansör durduğunda açılan kapıdan çıktılar. Lobideki insanlar değişmiş olmalarına rağmen yapılan şeyler değişmemişti. Birkaç orta yaşlı adam oturmuş dergilere bakıyordu. Akşamüzeri olduğundan gökyüzü çoktan kızıllaşmaya başlamıştı. Ege, çalan telefonunu birkaç adım ilerleyip yanıtladı.

"Alo?"

"Ege sana inanamıyorum! Tam da düğün arifemde nasıl gidersin?" Eda'nın çığlık çığlığa gelen seslerini şu an kaldıracak halde değildi.

"İşlerim vardı Eda."

"Bilmem ben, bir sürü iş var burada! Ayrıca Mehmet'in de uğraşması gereken işleri varmış. Düğünü tek başıma organize edemem herhalde!"

"Annemler gelmedi mi?"

"Ah tabii bir de onlar var. Kıyameti kopardı annem, babam da az kalsın Mehmet'i yumruklayacaktı."

"Haklı adam!"

"Ege ya! Bari sen bana destek ol!"

Ege dişlerini sıkmaya başladı. Ablasının evlenmesini istemiyordu işte. Bu kadar aceleye getirilmiş bir işten hayır gelmezdi. Ama kalkıp en mutlu olması gereken günde ona karşı çıkıp düğünü mahvetmeyecekti. Ne derse desin, Eda›nın bu saatten sonra vazgeçmeyeceği kesindi. En azından mutluluğuna engel olmayacaktı.

Ege derin bir nefes verdi. Bu işe başladığından beri hayatı o kadar değişmişti ki. Tekrar o güne, polise rüşvet vermeyi teklif ettiği o güne lanet etti. O gün yaşanmamış olsaydı, ne şimdi şu mavi gözlere bakacaktı ne de Eda hiç tanımadığı bir adama âşık olacaktı...

"Yarından sonraki gün oradayım. Şimdilik Murat'ı kölen gibi kullan, her şey onun yüzünden zaten."

"Murat'ı kullanamam, Naz da geliyor. Karşılaşırlarsa olacakları ben bile tahmin edemiyorum."

"Bu durumda Murat düğününü sabote etmeye çalışacak, farkındasın değil mi?"

"Ay, tamam halledeceğiz artık. Neyse Ege, bak düğün hediyemi özenle seç, ona göre. Hazır İngiltere'ye gitmişken özel bir şey al bana."

Ege arkasındaki kırmızı saçlı kıza baktı. Ayakkabılarının ucunu yere vurup duruyordu. Hafifçe gülümsedi.

"Tava seti alayım, Mehmet'in üzerinde kullanırsın!"

"Yemek yapmak için mi? Onlar vardır herhalde Mehmet'in evinde!"

Anlamayacağını biliyordu. Ama cidden tava bayağı işe yarıyordu. Ege elini kafasına götürüp tavanın açmış olduğu yaraya dokundu. Acı değilse de kesinlikle bir şeyler hissettiriyordu.

"Tamam tamam, bakacağım bir şeyler," diye geveledi. Eda istediklerini bir bir sıralayıp sonra da erken dönmesi için tehdit edip telefonu kapattı. Bu kadın her zaman istediğini alırdı, buna düğün hediyesi de dâhildi.

Ege telefonu kapatıp pabucuyla yeri kazmaya çalışan kıza baktı. Bu haliyle bile nasıl böyle güzel görünebilirdi? Çıldırmasına az kalmıştı.

Tuba bir anda kafasını kaldırdı. Ege'nin kendisine bakan gözlerine baktı. Sonra onun bakışlarını yumuşatmak istercesine gülümsedi.

Ege silkindi. Bir an önce kıza yardım edip kendi yoluna bakmalıydı. Yoksa gerçek bir çıkmazın içine girecekti.

***

Hyde Park'a geldiklerinde Tuba mutluluktan ne yapacağını bilemez haldeydi. Kitaplarda okuduğundan çok daha güzeldi. İngiltere'nin nemli havası, esen rüzgârla yüzünü okşuyordu. Burada yaşasa kendini bir kitabın başkahramanı gibi hissedeceğine emindi. Gözlerini kapayıp çevresinde ata binmiş leydiler ve lordlar hayal etti. Gülümseyerek gözlerini açtı.

Her ne kadar mutlu olsa da Ege'nin böyle üzerinde kara bulutlarla gezmesinden rahatsızdı. Buraya kadar yürürken bile ettiği kelimeler sayılıydı. Temasları ve yakınlığı da yok olmuş gibiydi. Sadece karşıdan karşıya geçerken hafifçe belinden tutup yönlendirmişti. Tuba kendini toplamıştı zaten, dokunmaması işine gelirdi.

Efe, büyük çınar ağacının altındaki banka doğu yürüdü. Tek bildiği kızdan olabildiğince uzak durması gerektiğiydi. Beynini yiyen düşüncelerden, havanın güzelliğini bile hissetmiyordu.

"Sana dondurma alayım mı?" dedi Tuba kısık sesle.

Ege ister istemez kızın bu tatlı haline güldü.

"Sanki al desem gidip alabileceksin?" dedi Ege tek kaşını kaldırarak. Yüzü azıcık da olsa gülmüştü. Tuba oturduğu yerden kalkıp onun karşısına geçti. Elleriyle adamın üzerindeki hayali karar bulutları kovaladı.

"Şu kara bulutlar gidecekse, almayı denerim en azından."

Ege buruk bir şekilde güldü. Tuba'nın tek başına gitmeye cesaret etmesi bile epey yol katettikleri anlamına geliyordu. Cebinde ağırlığını hissettiği egzersiz kâğıdında neler yazdığını biliyordu. Kızın tek başına bir şeyleri başarması gerekiyordu. Ona bakarak bacak bacak üstüne atıp oturuşunu değiştirdi. Kızın yaptığı gibi abartılı hareketlerle başındaki hayali bulutları tuttu.

"Hadi bakalım. Ama almadan dönersen, hepsi kalacak haberin olsun."

Tuba, Ege'nin de böyle konuşmasından hoşnut olmuştu. Alt tarafı geldikleri yönden yürüyüp oradaki dükkânlardan birinden dondurma alacaktı. Ayrıca konuşmak zorunda kalsa bile bir dondurma alabilecek kadar İngilizcesi vardı. Tek başına da gayet iyi olabilirdi. Denemeliydi.

Tuba korkusunu gizlemeye çalışarak gülümsedi. Ege'nin bir an için kalbinin ritmi değişse de hemen kendini toparladı. *Keşke eski kıyafetlerini giyseydi!* Aklından geçen bu aptalca düşünceyi görmezden geldi.

"Dondurmalarla döneceğimden sen şimdiden şu aptal bulutları göndermeye bak!"

Tuba gülümseyerek arkasını döndü. Başı önünde, hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Ege onun arkasından bakakalmıştı. Endişelenmediğini söylese yalan olacaktı. Sıkıntıyla ayağa kalktı, illa onunla beraber gitmesine gerek yoktu, peşinden gidebilirdi. Hem zaten Tuba onu görmedikten sonra, alıştırmanın dışına çıkmış olmazlardı. Kızın arkasına bakmadığından emin olunca peşi sıra yürümeye başladı. *Sadece düşüp bayılırsa diye bakıyorum!*

Tuba zor bela geldiği dondurmacının önünde, hâlâ ayakta durabildiğine seviniyordu. Yoldayken sürekli biri ona bakıyormuş gibi gelmişti. Avuçları terlemişti. Her ne kadar sıkıntılı olsa da buraya geldiği için kendiyle gurur duydu. Siparişlerin alındığı yerde, biraz sıra vardı. Hava kararmadan alıp çıkabilmeyi umdu. Sıra ona geldiğinde, önündeki listeden iki çeşit dondurma seçti. Kadın siparişini hazırlayıp iki karton kâseye koydu. Parasını neredeyse fırlatarak dondurmaları kapıp çıktı.

Karanlık çökmeden Ege'nin yanına ulaşsa bir sıkıntı kalmazdı. Aklına gelen saçma sapan düşünceleri bir kenara bırakıp hızlandı. Ege'yi orada bulamazsa otele nasıl dönebileceğini biliyordu. Hem zaten cep telefonu da vardı. Başına bir şey gelmeyecekti. *Sakin ol Tuba.*

Efe, kızın çıktığını görünce hızla yan taraftaki dükkâna girdi. Aklında bu kadar yakınına gelmek yoktu ama kız dondurmacıdan bir türlü çıkmayınca endişelenmişti. Onun ne düşüneceğini umursamadan dondurmacıya girmeyi bile göze almıştı.

Tuba'nın hızlı adımlarla karşıya geçtiğini gördü. Yüzündeki gülümsemeyle bu manzaraya ne kadar da yakışıyordu böyle. *Ege deliriyorsun!* Oturdukları yere Tuba'dan önce varmalıydı. Görünmemeye çalışarak koşmaya başladı.

Kız geldiğinde Ege, bacak bacak üstüne atmış nefes nefese oturuyordu.

"Bu halin ne?"

Ege yerinde kıpırdanıp başının üzerini gösterdi.

"Bulutları kovalamak sandığımdan daha zor oldu."

"Kesin gittiler değil mi?"

"Dondurmalar geldiğine göre gitmişlerdir."

Tuba, Ege'nin önceki haline göre daha normal olduğunu gördü. Gerçi nasıl olup da nefes nefese kaldığına dair bir fikri yoktu ama en azından artık morali bozuk değildi. Dondurmalarını yedikten sonra parkın etrafında yürüdüler. Ege, Tuba'nın hiç bu kadar sık güldüğünü görmemişti. İster istemez o da gülümsemişti. Tuba bugün tek başına dondurma almaya gitmiş, üstelik diğer insanlarla konuşmuştu. Hızla iyileşmesi çok da uzun sürmezdi. *En fazla iki hafta*, diye geçirdi Ege içinden. *On dört gün. O kadarcık mı?*

Otele vardıklarında Tuba'nın ağzı kulaklarındaydı. Ama Ege yorgunluktan bitmek üzereydi. Kızı odasının kapısının önüne kadar getirdi. Düşüncelerinin kapının ardına geçmesine izin vermedi. En azından bunu yapmamalıydı. Ellerini ceplerine sokup kıza döndü.

"Yarın sabah sekizde hazır ol!"

Tuba şaşkınlıkla ona baktı. "Neden? Çok erken değil mi?"

"İskoçya uzak bir yer. Orada kamp yapacağız."

Tuba bir an nefesini tuttu. Korku olmadığını bildiği hissin içine yayılmasına izin verdi. Ege'nin hafif gülümsemesine karşılık o da gülümsedi. Neden güldüğüne dair en ufak bir fikri yoktu.

Ege'nin delici bakışları altında kafasını önüne eğdi. Yanakları kızarmaya başladı. Kendini toparlayarak kafasını evet anlamında salladı.

"İyi geceler Tuba."

"Sana da..."

Tuba kapıyı açarken tekrar dönüp odasına doğru yürüyen adamın arkasından baktı. Düşünmeden konuşuverdi. "Ege!"

"Efendim?"

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim, bugün gerçekten çok, çok güzeldi," dedi hafif kekeleyerek. Ege bir şey söylemeyince daha fazla dayanamayıp odasına girmek için arkasını döndü. Bir dakika daha burada kalırsa utancından ölecekti. İçeri girmesine ramak kala adamın o güzel sesini duydu. Derinlerden gelen farklı bir tınısı vardı.

"Bence de öyleydi."

Tuba kocaman gülümseyerek odasına girdi. Bugün gerçekten de çok güzeldi...

24

Tuba küçümser bakışlarla, pürdikkat konsantre olmuş araba süren Ege'ye baktı. Her zamanki kıyafetlerinin aksine oldukça rahat şeyler giymişti. Gri bir eşofman, üzerine bol gelen bir *sweatshirt* ile tamamlanmıştı. Bu haliyle çok daha sempatik duruyordu. Tabii bir de yanlış yolda olduklarını kabul ederse çok daha sempatik olabilirdi.

"Ege, doğru yolda olduğumuza emin misin? En yakın marketi geçeli bayağı oldu çünkü."

"Evet, eminim, biraz daha ileride çok tatlı, yöresel bir market var."

"Yöresel olmasa da olurdu, alt tarafı bir gece kalacağız."

"Hazır ürünler hiç sağlıklı değil. Şu halin bile kamu spotu gibi, baksana."

Tuba oflayarak başını pencereye çevirdi. "Birine soralım hiç değilse."

Ege tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Yolu bildiğime inanmıyor musun? Ben iki sene burada yaşadım. Avcumun içi gibi bilirim her yerini!"

Tuba, ona aldırış etmeden çevresine bakındı. Yiyecek bir şeyler almak için yaklaşık bir saattir yoldalardı. Tuba derin bir nefes ver-

di. Son derece muazzam bir yerdeydiler. Arka planda Alexi Murdoch'ın "All My Days" şarkısıyla bu yolda, bu arabada sonsuza kadar yolculuk edebilirdi. Eski kamerası geldi aklına, o günden sonra görmek dahi istemediği... Eğer şu an yanında olsaydı bu güzel manzara için eline alabilirdi. Elindekiyle yetinmek zorundaydı. Cebinden telefonunu çıkarmak için elini attığında boşlukla karşılaşınca, Ege'nin aldığını hatırladı. İstemeyi düşündü ama şu an "bana itaat edeceksin, ne dersem onu yapacaksın" nutuklarından birini dinlemeye hevesli değildi. Bugün onun dediklerini eksiksiz yapacaktı çünkü yaptıklarının gerçekten işe yaradığını hissediyordu. Şu anki durumdan bile çok tedirgin değildi. Hatta kendini gayet rahat hissediyordu. Gülümsedi, içinde iyileşmeye başladığını hissetmekten gelen bir sevinç vardı.

"Bana mı gülüyorsun sen?" dedi Ege hem gülümseyip hem numaradan kaşlarını çatarak.

"Kabul et, nereye gittiğimizi bilmiyorsun," dedi Tuba gülerek.

Ege sadece kaşlarını kaldırdı. Sadece otuz saniye sonra sola döndüğünde, varmak istediği markete ulaşmışlardı. Kapısının önündeki saksıların içinde bir sürü renkli çiçek vardı. Duvarlarından sarmaşıklar sarkmıştı. Aslında buraya market demek bile haksızlıktı çünkü diğer dükkânlar gibi camlarında renkli yazılar, alışveriş arabaları ya da içleri karton kutularla dolan çöpler yoktu. Tam anlamıyla filmlerden fırlamış görünüyordu. Ege, nasılmış der gibi baktı kıza.

"Tamam, haklıymışsın, kaybolmamışız."

"Genelde haklı olurum zaten."

Tuba arabadan inmiş üzerini düzeltiyordu. Duştan sonra kendiliğinden dalgalanmış olan, kırmızılığına alışmaya başladığı saçlarını açık bırakmıştı. Kendini iyi, hatta güzel hissediyordu.

Ege yanına ulaşınca kıza bakarak durdu. Mavi gözleri bugün daha çok parlıyordu. Gözlerinin mutluluktan parladığı çok açıktı. Yapmaları gerekenlerin sorumluluğuyla cebine koyduğu kâğıt yine ağırlık yapmıştı. Düşünmeden elini kıza uzattı. Çünkü düşünmeye başlasa bunu yapmayacağını biliyordu.

Tuba, şaşırarak onun eline vurdu. "O zaman çak bi' beşlik!"

Tuba gözlerini kısarak kahkahalara boğulan adama baktı.

"Elini niye uzattın? Para falan mı istiyorsun? Söz, harcadığın her kuruşu ödeyeceğim."

"Saçmaladığının farkındasın değil mi?"

Tuba kaşlarını kaldırdı. "Ne o zaman?"

Ege, onun sevimliliğine aldırmadan konuştu. "Bölüm on dört?"

"On dördüncü bölüm neydi ki?" Tuba'nın maddeleri tek tek ezberlemiş olması beklenemezdi değil mi?

"Şu el ele tutuşma maddesi."

"Hepsini bir güne sıkıştırmasak olmaz mı?" dedi Tuba çekinerek. Bütün gün el ele gezerlerse ne hale gelirdi, hiç bilmiyordu. Elleri güven veren, elleri hayatını kurtaran, elleri içinde bilmediği hisler uyandıran adamdı o... Tamam, uçakta azıcık tutmuştu ama o zaman uyuyordu zaten.

"Türkiye'de insanlar el ele tutuşmamızı başka türlü anlayabilir. Bu maddeyi burada halletmek en iyisi," dedi Ege omuz silkerek.

Tuba küçücük bir umut parçasıyla tekrar sordu. "Bu maddeyi kâğıttan silsek? Üzerine su falan dökülmüş gibi yapsak?"

"Olmaz!" dedi Ege bir anda kaşlarını çatarak. "Elim ağrımaya başladı! Acele etsen iyi olur!" diyerek kıza hiçbir seçme şansı vermedi.

Tuba onun güzel eline baktığında içini bir korku kapladı. Derin bir nefes aldı. *Daha önce tuttun bu eli, şimdi korkmanın sırası değil.* Düşünmeden yapması en iyisiydi, elini genç adamın eline bıraktı. Vücudundan bir ürperti geçerken fark etti kendi ellerinin buz gibi adamınkilerinse sıcacık olduğunu. Yüzü kızardı. Gözleri Ege'nin gözleriyle buluştu. *Bu his de ne?* Ege, gözlerini kızdan çekmeden elini biraz daha sıkı tuttu.

"Bayılacak gibi duruyorsun."

"Yok, hayır, iyiyim," diye fısıldadı Tuba.

Ege nihayet bakışlarını ayırarak küçük dükkâna yöneldi. Tuba da kolundan çekilmek suretiyle adamın peşinden gitti. Midesindeki kasılmaları umursamamaya karar verdi, sonuçta iyileşmesi için bunları yapmak zorundaydı. Zaten aşk ya da sevgi dolu bir el ele tutuşma değil, tamamen mekanik bir şeydi.

Dükkân yetmişli yıllardan kalma gibiydi. Sandalyeler, raflar, hatta kasanın durduğu masa bile ahşaptandı. Ege kapının girişinde tavandan sarkan uzun ipi kavrayıp salladı. İçeriye ince bir zil sesi yayılırken dükkânın en sonundaki küçük dar kapıdan yaşlı bir adam çıktı. Askılı pantolon giymiş, altmış yaşlarında gösteren adam, Ege'yi görünce şaşkınlıkla gülümseyerek sarıldı. Birbirlerinden ayrıldıklarında gülerek konuşuyorlardı. Yaşlı adam boğuk bir sesle içeriye doğru bağırdı.

"Olivia!"

Dönüp Tuba'ya doğru konuşurlarken söylediklerinin sadece bir kısmını anlayabiliyordu, kendisinden bahsedilmesi en sevmediği şeylerden biriydi. Yüzüne ufak bir gülümseme yerleştirip anlıyormuş gibi yaptı. O sırada kısa boylu, zayıf bir kadın, kucağında reçel kavanozlarıyla geldi içerden. Şaşkınlıkla açılan gözleri bir anda mutlulukla parladı. Kollarını iki yana açarak Ege'yi kucakladı.

Sarılmak için Tuba'ya dönmüştü. Genç kız çekinerek başını kaldırdı. Yaşlı kadın sanki yıllardır tanıyormuşçasına tüm samimiyetiyle alıverdi kızı kollarına. Tuba korkmuyor ama son derece çekingen hissediyordu. Kadının sıcaklığı, elleri, şefkati o çekingenliği de yıkıp geçti. Annesinin yaşlanmış haline sarılmak gibiydi bu kucaklama. Annesi hep kırk beş yaşında kalacak olmasaydı, bu yaşına gelebilseydi nasıl olurdu acaba? Kadın yumuşak elleriyle kızın saçlarını okşadı, sanki duygularını anlamış gibiydi.

Ege güç vermek istercesine Tuba'nın elini yeniden kavradı. Olivia'nın sarıldığında insanın aklına anne özlemi geldiğini iyi biliyordu. Burada kalırken başına sık sık gelen bir şeydi. Ortamdaki havayı dağıtmak istercesine Neil'e doğru konuştu.

"Bu yakınlarda kamp yapacağız. Sizi görmeden gitmek istemedim, hem de Olivia'nın reçellerini özledim." Buraya üniversite için beş parasız geldiğinde Oliva ve Neil İngilizlerden beklenmeyecek bir samimiyetle kendisine yardım etmişlerdi.

Biraz daha sohbet ettikten sonra alışveriş için dükkânda dolaşmaya başladılar. Hâlâ tutuyordu kızın elini. Aldıklarını seri bir şekilde elindeki bez çantaya koyarken burada çalıştığı zamanları hatırladı. Bu rafları az dizmemişti... Tuba'nın, kapakları

kırmızı ekoseli kumaşla sarılmış küçük reçellere bayılacağından adı gibi emindi. Hele avuç içi kadar olan minik kavanozlar öyle sevimliydi ki kızın onlara gülümseyerek baktığını görünce mutlu oldu. Sanki elinde çok değerli bir mücevher tutuyormuş gibi minik bir reçel kavanozunu tutuyordu. Ege hiç düşünmeden kızın elindeki kavanozu alıp torbaya attı.

"Bakıyordum ben ona!" dedi Tuba hafif kızarcasına.

"Bakmak için değil onlar."

Sonra kızı umursamadan arkasını döndü, birkaç parça daha attı torbanın içine. Elindekini tezgâha bırakıp yeni bir torba aldı. Tuba'nın baktığı peynirlerin yanına gitti. Kızın dokunduğu her şeyi alıp çantaya atıyordu. Tuba taze sebzelerin bulunduğu yere geldiğinde eğilip küçük bir domatesi alıp kokladı. Domatesin taze kokusunu içine çekerken Ege elinde başka bir torbayla gelip bu sefer domates doldurmaya başlamıştı.

"Çok fazla olmadı mı? Bu kadar şeyi nasıl yiyeceğiz?"

Ege, elindeki torbaya bakıp birkaç daha domates ekledi.

"Şu halini görmüyor musun?"

"Ne varmış halimde?"

"Çok zayıfsın, doğru dürüst yemek yemelisin," dedi sesini yükselterek. Kızın bu kadar sağlıksız bir şekilde zayıf olması canını sıkıyordu. Gereksiz bir sinirle konuştuğu için kendisine kızdı ama olan olmuştu.

Tuba'ya normal biri olamadığını hatırlatan o lanet his yine kendini gösterdi ama zayıflığının kendi suçu olmadığını biliyordu. "Ben de her gün her öğün onları yemeğe bayılmıyorum ama alışveriş yapamadığım için... Hem sen benim erişstelerime saçma sapan diyemezsin!" dedi sesini yükselterek, böyle bir ortamda bağırmak istemezdi ama hak etmişti işte Ege. Erişteler onun için değersiz olabilirdi ama Tuba için çok değerliydi çünkü onu hayatta tutmuştu.

Ege ona yaklaşıp elini koluna koydu. Hafif bir şekilde kaşları çatılmıştı.

"Bak, onu kastetmediğimi biliyorsun," diye fısıldadı.

"Ege, hayatım senin dalga geçebileceğin ya da küçümseyebileceğin bir şey değil," dedi Tuba.

"Dalga geçmiyorum," dedi Ege yine aynı ses tonuyla.

"Küçümsüyorsun." Aslında bu konuşmayı yapması bir mucizeydi. Normalde, bunun üzerine tartışacağını bile düşünemezdi. O günleri düşünmek bile gözlerinin dolmasına yetiyordu.

Ege dişlerini sıktı. Sadece Tuba'nın sağlıklı olmasını istiyordu. Onu düşünmesine rağmen yine ağzından kırıcı sözler çıkmıştı. Aklında küçümsemeye dair tek bir düşünce bile yoktu. Onu ilk zamanlarda küçük gördüğü doğruydu ama sonrasında ne kadar güçlü olduğunu da görmüştü. Başına gelenlere rağmen iyileşmeye çalışması bile kesinlikle takdire şayandı. Sadece şu an bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

Tuba'nın kızgın gözlerine baktı. "Seni küçümsemiyorum! Sadece..."

"Sadece ne?"

Ege derin bir nefes aldı. "Sadece düzgün beslenmeni istiyorum. En azından ben yanındayken güzel şeyler yiyebilirsin."

Tuba, yerinde kıpırdandı. Utanç tüm vücuduna yayılmıştı.

"Bunları ifade etmenin daha uygun bir yolu olduğuna eminim."

Yüzüne daha fazla bakmak istemediğinden arkasını döndü. Çünkü her an adamın yüzündeki o ifadeye başka anlamlar yüklemeye başlayabilirdi. Bunu yapmak istemiyordu.

"Tuba..." dedi Ege yumuşak bir sesle.

Tuba, hızla atan kalbini dinledi. Adamın aniden böyle değişmesine anlam veremedi. Ellerini yumruk yapıp kafasını kaldırdı. Aslında onun geri adım atması hoşuna gitmişti. Bu duygu karmaşasından sağ çıkamayabilirdi. Yine de yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemedi.

"Ege," dedi, gülümsemesini engellemeden, yumuşak bir sesle. Genç kızın soluk teni her ne kadar dişlerini sıkmasına sebep olsa da onu böyle gülerken görmek huzurlu hissettiriyordu.

"Bugün diyorum ama bak sadece bugün, tartışmasak olmaz mı? Yani seni benimle iyi anlaşman için zorlayamam ama bugün bana sataşmasan... Belki o zaman güzel vakit geçirebiliriz."

Ege cevap olarak sadece kafasını salladı. İki gündür kendini duygu karmaşasına sürüklediğini düşündüğü her şeyi bir kenara bırakacaktı. Kendi çelişkileri yüzünden kıza normal davranmak isterken işleri daha fena batırıyordu. İçinden gelenlerle yapması gerekenler arasında o kadar çok kalıyordu ki ortaya sadece dengesiz davranışlar çıkıyordu. O zaman bugün, sadece bugün, içinden geldiği gibi davranacaktı. Sonrasında ise davranması gerektiği gibi... *Duygular yok, bağlanma yok.*

"Peki, anlaştık."

Tuba memnun bir halde gülümsedi. Ege'nin böyle bir cevap vereceğini ummuyordu ama gayet işbirlikçi olmuştu.

Ege almayı bitirdiği şeyleri tezgâha koyduktan sonra, tereddüt etmeden kızın elini tutup girişteki masaya yürüdü. Neil, hoş bir saksıya konmuş küçük bir bitkinin kutusuna etiket yapıştırmaya çalışıyordu. Tuba merakına yenilerek Ege'ye sormadan edemedi.

"Hediye mi o?"

"Bereket Çiçeği," dedi yaşlı adam. "Olivia ile evlendiğimizde bizim için ekmişti bunu annem. Dilerim size de şans ve bereket getirsin."

"Kabul edemeyiz Neil." Bu iş bittiğinde ayrı yönlere gidecek iki insandılar, bu kadar önemli bir emaneti nasıl alabilirlerdi ki?

"Kabul eder misiniz diye sormadım." Adamın inatçılığını çok iyi biliyordu, bir laf söyledi mi asla geri dönmezdi.

"Ama..." diyerek yine de şansını denedi Ege.

"Aması yok, bunu bırakacağımız tek kişi sensin. Hem Olivia da bunu istiyor."

Ege başını salladı. "Seçme şansı bırakmadın. Teşekkür ederiz o zaman." Paketlenen çiçeği de alacaklarının yanına koydular. Olivia içeri girip elindeki paketi masanın üzerine bıraktı. "Size birkaç bir şey daha koydum, afiyetle yiyin," dedi gülümseyerek. Tuba söylenenleri tam anlayamasa bile samimiyetlerini görebiliyordu.

Aldıklarını ödeyip vedalaşarak dışarı çıktılar. Arabaya bindiklerinde Tuba merakına yenik düşüp, "Onlarla nasıl tanıştın?" dedi çekinerek.

"Üniversite için gelmiştim. Kendime yetebileceğimi kanıtlamak istiyordum, babamın parasıyla bir yerlere gelmek istemiyordum. O yüzden hem çalışıp hem okuyacaktım. Şehirden uzakta olduğu için bu taraflarda kiralar daha ucuzdu. Küçük bir oda tuttum, sonra iş ararken Neil ile tanıştım. Dükkânında bana iş verebileceğini söyleyince kabul ettim. Çalışmama rağmen bir türlü parayı denkleştiremiyordum, bir süre sonra bana bir odalarını verebileceklerini söylediler. Dört sene burada hem çalıştım hem de okudum. Onlar beni çocukları gibi görmeye başladılar, ben de onları buradaki ailem gibi."

Derin bir nefes alıp anlatmaya devam etti. "Yaşasaymış benim yaşımda bir oğulları olacakmış ama küçükken bir kazada kaybetmişler. O yüzden kimsenin yardımını istemesem de onlara ses çıkaramadım."

Tuba üzüntüyle başını salladı, kaybın acısını çok iyi biliyordu.

"O çiçeği neden hediye ettiler peki? Yani düşününce çiçek biraz garip geldi."

Ege, hafif bir şekilde güldü. "Bereket Çiçeği o. Geleneklerine göre bebeği olanlara, yeni ev alanlara ya da yeni evlenenlere hediye edilirmiş, bereket getirmesi için. Bazen yapraklarını dökermiş, o zaman ailede sıkıntı olacak demekmiş. Ben pek inanmam böyle şeylere ama onlar söylüyorsa vardır bir bildikleri."

Tuba kaşlarını kaldırarak ona döndü. "O zaman neden sana verdiler ki?"

"El ele gördüklerinden ne düşündüklerini az çok anlaşmışsındır..."

Tuba'nın yanakları kızardı ve sinirle Ege'ye baktı. Nasıl böyle bir yanlış anlaşılmaya izin verirdi?

"Neden öyle olmadığını söylemedin?"

"Gerek duymadım."

Tuba derin bir nefes aldı. "On dakika içinde beni tekrar sinir etmeyi başardın ya, daha da bir şey demiyorum sana. Madem bir anlaşma yaptık, uy yani."

Ege kıza bakarak güldü, iki elini de direksiyondan kaldırıp teslim olmuş gibi havaya kaldırdı.

"Tamam tamam ama sen böyle söylenmeye devam edersen sözümü tutamayabilirim."

"Tamam söylenmek yok." Ağzına fermuar çekiyormuş gibi yaptığında ikisi aynı anda gülümsediler.

Keith Whitley şarkıları eşliğinde ilerledikleri yol boyunca ikisi de kendi dünyalarında kaybolmuş görünüyordu.

Ege varmalarına iki saat kaldığını söyleyince, etrafı seyretmek istese de uyumayı tercih etmişti Tuba.

Ege de bu sayede rahat bir nefes aldı. Tuba'nın daha önce hiç görmediği yerlere bakarken yaşadığı ufak şaşkınlıkları izlemek kesinlikle çok enteresandı. Her gördüğü yere dikkatle bakıyor, sonra ağzından gördüklerini beğendiğine dair küçük bir ses çıkarıyordu. Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile olmuyordu ama Ege hepsini görüyor ve kendini onu izlemekten alıkoyamıyordu. Şimdi aklını tamamen yola verebilirdi ama işte kendine yine engel olamamıştı. Genç kızın ürperdiğini gördü. Hava oldukça sıcak olmasına rağmen uyuduğu için üşümüş olabilir miydi? Arabanın klimasını açtıktan bir süre sonra Tuba ısınan hava ile gevşemiş, hatta yüzüne küçük bir tebessüm bile yayılmıştı. Ege memnuniyetle onu izlemeye devam etti.

İngiltere'nin en güzel zamanıydı bu mevsim. Ormanların arasındaki birçok irili ufaklı yerleşim yerinden geçmiş yeni bir kasabaya girmişlerdi. Diğerlerinin sakinliğinin aksine burada, park edilmiş bir sürü araba gördü. Biraz yavaşladığında bir kır düğünü yapıldığını fark etti. Orta yerde, gelin ve damadın oturması için beyaz tüllerle süslenmiş bir çardak yapılmıştı. Süslenmiş masalar, ağaçlara asılmış balonlar ve kurdeleler yeşil alanın içinde güzel bir görüntü oluşturuyordu. Ege biraz daha yavaşladı. Sahne olduğunu düşündüğü yükseltide, kilt giymiş bir grup adam dans ediyordu. Yüzüne yayılan gülümsemeyle Tuba'ya döndü, kesinlikle buna bayılacaktı. Arabayı park alanına çekti.

"Tuba," diye seslendi hafifçe. Tuba yerinde biraz kımıldayıp gözlerini açtı.

"Geldik mi?" dedi doğrulmaya çalışırken.

"Gelmedik henüz."

"O zaman neden durduk?" diye sordu sorgulayan bakışlarla.

Ege gülümsemesini bastıramadı, kızın uykulu hali bile çok sevimli görünüyordu. Kırmızı saçları dağılmış, gözlerinin mavisi de griye dönmüş gibiydi.

"İskoç düğünü görmüş müydün hiç?" dedi Ege dışarıdaki düğün yerine bakarak.

Tuba uyku mahmurluğundan sıyrılarak dışarıya baktı. İlk anda ne olduğunu anlamamıştı ama sonrasında gördükleri karşısında ağzı hayret ve mutlulukla açıldı.

"İnanamıyorum!"

Ege gülümseyerek kapısını açıp hızla aşağı indi. Tuba'nın tarafına dolanıp onun da kapısını açtı.

"İn hadi."

Kapının açılmasıyla birlikte gaydanın o ince sesini işitti. Hayatı boyunca hiç kilt giyen adam görmediği gibi en son ne zaman düğün gördüğünü bile hatırlayamadı.

"Ege sen bu insanları tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Ege omuz silkerek ama gülümsemesi yüzünden gitmemişti.

Tuba şaşkınlıkla konuşmaya çalıştı. "Ee o zaman, nasıl gireceğiz? Yani ne bileyim yabancı olduğumuzu anlarlar..." dedi çekinerek.

"Yani muhtemelen anlamaları pek uzun sürmez," dedi Ege.

Tuba bir an şaşkınlıkla tekrar düğün alanına baktı. Herkes dans ediyordu. O sırada Ege, kızın eline uzanıp onu dışarı çekiştirdi. Tuba şaşkınlıktan donmuş bir vaziyette arabadan çıktı. Gözlerini düğün yerinden ayıramıyordu. İçindeki heyecan ve mutlulukla yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Ege onun gülümsemesinden etkilenince bir kez daha kendine küfretti. Elinin altındaki ılık eli hissetmemeye çalıştı.

"O kadar okudum ki bu sahneleri, bu kıyafetleri... Gerçeğini göreceğim asla aklıma gelmezdi."

Ege, Tuba'nın bu heyecanlı halinden büyük bir zevk aldı. Kızın şu her şeyden uzaklaşmış mutlu halini görmek... Aklından geçenlerin tamamlanmasına izin vermedi.

"Ege, eşofmanlarla düğüne gitmemiz ayıp olmaz mı?"

Genç adam, kızın üzerindeki eşofmanlara baktı. Gözleri fermuarına takıldı. Beyaz gerdanını açıkta bırakıyor, çok açık olmasa da bakma arzusu yaratıyordu, yani daha doğrusu Ege'de öyle bir istek oluşuyordu. Kızın şaşkın bakışına aldırmadan, yakalarını düzeltip fermuarını boğazına kadar çekti ve konuşmasına izin vermeden, elinden tuttuğunu gibi girişe yürüdü.

Geleneksek kıyafet giymiş bir çift karşıladı onları. Ege sadece düğünü izlemek istediklerini söylediğinde orta yaşlı çift gülerek, evlenen çifte şans getireceklerine dair bir şeyler söyleyip onları buyur etti. Tuba bakışların kendisinde toplandığını hissedince Ege'nin elini daha çok sıkmaya başlamıştı. Dişlerini birbirine bastırıyor ama mutlu olduğunu da biliyordu. İki hissi aynı anda nasıl yaşıyordu, hiçbir fikri yoktu. Ege de onun elini güven verici bir şekilde tutmaya devam ediyordu.

Mekân içeriden çok daha güzel görünüyordu. Boydan boya çekilmiş ışıklar gündüz olmasına rağmen ortama güzel bir hava sağlıyordu. Geniş alana kurulmuş masalarda oturan insanlar, dans edenleri izleyip alkış tutuyorlardı. Anlaşılan tören kısmı bitmiş, parti kısmı başlamıştı. Leylak renkli uzun elbise giymiş nedimelerden biri, onlara doğru geliyordu. Tuba, iki eliyle de adamın koluna yapışmıştı. Ege aldırmadan, dansın yapıldığı kalabalık alana ilerliyordu. Genç nedime gülerek yanlarına ulaştı. Ege, genç kıza gülümsediğinde, aklından geçenleri az çok tahmin edebiliyordu. Tuba içinde oluşan kızgınlığa anlam veremeyerek onun kolunu sıktı. Ne gerek vardı elin kızlarına sırıtmaya? Ege kolunu sıkan kıza bir an baksa da herhangi bir tepki vermedi. İskoç aksanı olan kızla konuşmaya başladı. Kız gülümseyerek yanlarından ayrıldığında tekrar dans yere doğru yürüdüler. Tuba kilt giymiş adamlara hayretle bakıyordu.

Sahneye yaklaştıklarında kalabalık olmayan bir masaya doğru ilerlediler. Masada az kişi olsa da etrafta bir sürü insan vardı ve herkes ampul gibi parlayan kırmızı saçlı ve eşofmanlı kıza bakıyordu. Tuba, bacaklarındaki titremeye aldırmamaya çalışarak dik durmaya uğraşıyordu. Tırnakları muhtemelen Ege'nin koluna

batıyordu ama bunu düşünecek durumda değildi. Ege onun bu halini anlamasına rağmen savaşması için kıza ilgi göstermemeye karar verdi. Ama kolunu sıkan küçük el, canını acıtmaya başlamıştı.

"İyi misin?" dedi ciddi bir şekilde.

Tuba, onun yakınlığını iliklerine kadar hissederek, kendini cevap vermeye zorladı. "Sadece biraz korkuyorum. Çok fazla değil."

"Peki iyi olacak mısın?"

"Evet... Evet sanırım. Korksam da bu düğünü görmek istiyorum," dedi Tuba titrek sesiyle.

O sırada gaydanın tiz sesi kesildi. Dans eden grup, sahneden hızla çekildi. Onların yerine başka bir grup ellerinde kılıçlarla sahneye çıktı. Kılıçları yuvarlak oluşturacak şekilde yere bıraktılar.

"Bu dansın adı *Broadsword Dance*. Bir nevi kılıçlarla dans ediyorlar," dedi Ege dudakları neredeyse kızın kulağına değerken.

Adamın ne dediği hakkında en ufak fikri bile yoktu Tuba'nın. Eğilip de dudakları kulağına değdiği an tüm dikkati orada toplanmıştı. Kızararak başını aşağı yukarı salladı. Sonrasında ondan uzaklaşmaya çalıştı ama elleri ellerindeyken pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Dikkatini dans eden adamlara vermeye çalıştı. Eş zamanlı bir şekilde kılıçların üstünden atılıyorlar, el ele tutuşmuş dönüyorlardı. Oldukça eğlenceli gözüküyordu. Bu dansı kitaplarda okumuştu da gerçeğini görmek çok ayrı bir deneyimdi.

Dans bittiğinde gelin ve damat kendilerine doğru yaklaşıyordu. Tuba'nın çenesi stresten âdeta kilitlenmişti. Gelin muhteşem, damat da çok güçlü görünüyordu. Ege genç çifte gülümseyerek elini uzattı.

"Tebrik ederim!"

Bu adam bu kadar özgüveni nereden buluyor acaba? Tuba onun kolunu biraz daha sıkarak gülümsedi.

"Arkadaşım ilk defa İngiltere'ye geliyor. Burada İskoç düğünü görmek bizim için biraz şans eseri oldu," dedi yine aynı ses tonuyla. Düğüne uygun tek bir tarafları bile olmamasına rağmen Ege son derece kendinden emindi.

"Hoş geldiniz, bu kadar şanslıysanız bize de şans getireceksi-

niz demektir." Gelin gülümseyerek kolunu kocasına doladı. "O zaman kesinlikle bizim için dans etmelisiniz."

Ege gülümsedi. Dans düşüncesi hoşuna gitse de Tuba'nın hazır olup olmadığından emin değildi. Burada onun fobisini uyaran iki etken olacaktı. Herkesin bakışları altında Ege'nin kollarındayken ciddi anlamda zorlanabilirdi ama yine de saçma bir umutla kızın kulağına eğildi. Aslında bunu gerektirecek kadar ses yoktu fakat boynundan gelen hoş kokuyu almak için bir bahanesi olmuştu.

"Onlara uğur getirmemiz için dans etmemizi istiyorlar? Ne dersin? Dans edebilir misin?"

Tuba yine onun nefesini kulağında hissederken garip bir şekilde yerinde kıpırdandı. Dans etmeyi bilmiyordu, bir sürü insan vardı ve Ege'ye sarılmak zorunda kalacaktı. Onun yakınlığından aldığı keyfi düşününce, "Evet, yani edebilirim sanırım," dedi çekingen bir halde.

Ege şaşkınlıkla ona bakıp hemen kendini topladı. Kabul edeceği hiç aklına gelmemişti. Bir anda heyecan tüm bedenini sardı. *Aptallaşma Ege, alt tarafı dans edeceksin! Liseli ergenler gibi davranmayı kes!*

Ege karşısındaki gelin ve damada dönüp onaylar bir biçimde kafasını salladı. Sonrasında yeni evli çift gülerek yanlarından ayrıldı. Birkaç dakika sonra James Blunt'tan "You're Beautiful" şarkısı çalmaya başladı.

Tuba, "Ege, ben dans etmeyi bilmiyorum!" derken dans pistine doğru yürüyorlardı.

"Sorun değil, ben biliyorum."

Ege sahnenin ortasına geldiğinde Tuba'yı karşısına alıp ellerini beline doladı. Eğer onları izleyenleri bu denli hissetmeseydi, dans etmek için gerçekten çabalayacaktı Tuba. Ama herkesin bakışları o kadar yoğundu ki adım atarken bile korkuyordu. İçindeki korku giderek artmaya başlıyordu. Adamın omuzlarına koyduğu ellerini kollarına indirdi. İçinde büyüyen korkuya engel olmalıydı. Böyle bir anda bayılır da seneler sonra düğünde sadece yabancı bir kızın bayıldığı hatırlanırsa gelinin iki eli Tuba'nın yakasında olurdu muhtemelen.

Daha ne kadar dayanabilirdi emin değildi. Bir anda parmaklarının adamın kolunu sıkmaktan ağrıdığını fark etti. Ege'nin kollarının ne hale geldiğini düşünemedi bile. Ellerini gevşetmeye çalıştı. Onun adımlarını izliyor, yüzüne bakamıyordu. Korka korka başını kaldırmaya çalışınca güzel kahverengi gözleri gördü.

O anda, müzik durdu. Kalabalık görünmez oldu. Korkuları uçuşup kaçıştı. Yalnızca Ege ile o vardı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Yakışıklı adamın gözleri sanki içini görüyormuş gibiydi. Vücudunu bir ürperti sardı. Korkakça bakışlarını yere indirdi. Müzik, insanlar ve diğer her şey bir anda deli gibi aklına hücum etti. Ayaklarının titremesine engel olamadı. Artık adım atacak gücü de yoktu. Ege konuştu.

"Benim adımlarımı takip et!"

"Ege..."

"Korktuğunu biliyorum, buradan kaçmak istediğini, kollarımın arasında olmak istemediğini de biliyorum. Ama bunu yapmak zorundasın. Kendin için! O yüzden sadece dansa odaklan. Dışarıdakilerin sana baktığını unut."

Tuba'nın bir şey söylemesine fırsat vermeden onu göğsüne çekip sıkıca sarıldı.

"Ben buradayım. Her neyden korkuyorsan, bu ben bile olsam, kimsenin sana zarar vermesine izin vermem, seni tüm korkularından koruyan korkuluğun olacağım."

25

Birinin kalp atışlarının sesi bir insanı nasıl böylesine rahatlatabiliyordu? Nasıl oluyor da korkularını sihir yapmış gibi yeniyordu? Eğer böylesine ufak bir sarılış bile en büyük acıları unutturabiliyorsa insanlar neden birbirlerine kucak açmak yerine sırt çeviriyorlardı? Belki de onları büyük acılarından kurtaracak bir şeyi beklerken, bu kadar yakında olması ihtimalini anlayamıyorlardı. Her zaman daha büyük olana duydukları ihtiyaç yüzünden küçük ama etkili olan bir anı gözardı ediyorlardı. Güçlü göğsüne sarıldığı erkeğin kalp atışlarının sesi, kendi korkularının sesini yenmişti. Bunu anladığında kollarını Ege'nin beline dolayıp ona daha sıkı sarıldı. O ilk zamanlardan beri sevdiği kokuyu içine çekti.

Hissettikleri ne kadar büyülü olsa da sarılmak, birbirini seven iki insan arasında olmalıydı, iş için sarılanlar arasında değil... Tuba bu durumda kendini biraz daha geri çekmeye çalıştı. Her ne kadar bunu yapmak istemese de sırf birinin sarılması güzel diye ona sarılmanın doğru olduğunu düşünmüyordu. Fakat Ege'nin sıkı tutuşu bir an bile gevşememişti.

Genç adam göğsünde kıpırdanan kıza baktı. Düşündüğü ile yaptığı şeyler o kadar farklıydı ki... Bu kızın yanında tüm kontrolünü kaybediyordu. Tamam, bugün için kendini kısıtlamayacaktı

ama bu kadar da fevri davranması saçmalıktı. Kızın kendini çekmeye çalışmasıyla istemsizce ona daha sıkı sarıldı. Yaptığı saçma da olsa ona böyle sarılmak gerçekten çok güzeldi. Ardından azıcık bir mesafe bırakarak, kendinden aşağıda olan kızın yüzüne baktı. Mavi gözlerini gördüğünde ne diyeceğini bir anlığına unuttu. Sonra Tuba'nın derin bakışlarına karşılık verdi. Ah, ne harika, şimdi de arkada çalan şarkıyı bile duyamıyordu. Aklına gelen ilk şey dudaklarından döküldü.

"Rahatsız mı oluyorsun?"

Tuba hafifçe kıpırdamaya çalıştı. Bakışlarını indirerek vereceği cevabı düşündü. Rahatsız mı oluyordu? Kendini yokladı. Hayır, olmuyordu. Hatta zevk bile alıyordu ama... Ama doğru olmadığını biliyordu. *Bana neler oluyor? Bir adamın kollarında olup da nasıl rahatsızlık duymam?*

Kahverengi gözler cevap bekliyordu.

Tuba'nın ağzından ufak bir fısıltı çıktı. "Rahatsız olmuyorum ama bu..." dedi, cümlesini tamamlayamamıştı.

Onun yerine, Ege buğulu gözlerle kızın cümlesini tamamladı:

"... güzel hissettiriyor."

Tuba büyülenmiş gibi kafasını aşağı yukarı salladı. Bunu yalanlayamazdı.

Ege sadece gülümsedi. Tuba'nın daha önce hiç görmediği bir biçimde... Tuba zorla yutkundu, gözlerine daha fazla bakabileceğini sanmıyordu. Yüzünü tekrar Ege'nin göğsüne yasladı.

* * *

Kamp alanına geldiklerinde Tuba tek kelimeyle buraya hayran kalmıştı. Altın ışıkların yansıdığı her yer yeşilin farklı bir tonundaydı. Sol tarafta uzak da olsa gölün varlığı kendini belli ediyordu. Düz alanın ilerisinde başka çadırlar da vardı. Kaslarını esneterek temiz havayı içine çekti. Daha önce bu kadar yeşil bir yer gördüğünü hatırlamıyordu. Ege de araba sürmekten yorulan bacaklarını rahatlatmak için birkaç hareket yaptı. Uzun yolculuktan sonra o kadar çok acıkmıştı ki bir an önce yemek yemek için sabırsızlanıyordu.

Bagajdan kamp malzemelerini çıkardı. Tuba onun indirdiği eşyalara yardım etmek için yöneldi. Eline taşıyabileceğinden daha büyük bir kamp çantası aldı. Her ne kadar bu yerçekimine meydan okumak anlamına gelse de kaldırmaya çalıştı.

Ege, onun çantayla cebelleşmesini eğlenerek izledi. Muhtemelen çanta onun yarısı kadardı ve özel güçleri olmadan kaldırması imkânsızdı. Biraz daha çabalamasına ses çıkarmadı genç adam. Aynı çantanın ikincisini alıp göl tarafına yürümeye başladı. Çadır için uygun bulduğu yerde eşyaları çantadan boşaltmaya başladı. Yatacakları mattan, içeceklerini koyacakları sert plastik şişeye kadar her şey vardı. Kendi çantasında olan büyük çadırı da ayaklarının dibine koydu. Düşünülenin aksine çadır kurmak zor bir iş değildi, belki de genç adam için parçaları birleştirmek diğer insanlara oranla daha kolaydı. Çoğunlukla işini yaparken parçaların nasıl olması gerektiğini ve birleşmelerini farklı bir şekilde görüyordu. Belki de bu yeteneği sayesinde işinde bu kadar becerikliydi. O sırada sırtında kamp çantasıyla Tuba gururla yanında belirdi. Ege şaşkınlıkla ona baktı. O kadar ağır bir çantayı buraya getirmesine imkân yoktu ama başarmıştı işte. Tuba sırtındaki çantayı yere bırakıp tekrar arabaya doğru yürümeye başladı. Araba çok yakında değildi ama düz bir yerde olduklarından rahatlıkla görebiliyorlardı.

Ege onun arkasından bakarken ne yaptığını anladı. Çantanın içindekileri oraya bırakmış, şimdi hepsini parça parça taşıyordu. Bu kız kesinlikle kolay pes etmiyordu. Taşıması için Ege'den yardım isteyebilirdi hâlbuki.

Tuba, elindeki son parçayı da yere bıraktığında Ege epey geniş görünen çadırı bitirmek üzereydi.

"Ne kadar da büyükmüş," dedi gülümseyerek.

Ege'nin tepki vermemesi üzerine merakla göle doğru yürümeye başladı. Güneş batmak üzereydi. Manzaranın güzelliğinde ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu ama vardığında altın ışıkların son yansımaları gölün üzerinde renkli pırıltılar halinde yayılıyordu. Göl her ne kadar aşağılarında kalsa da kendini yaklaşmaktan geri alamadı. Birkaç adım sonra Ege'nin arkasından geldiğini hissetti.

Dönüp bakmasına kalmadan adamın eli kendi küçük elini kavradı. Sanki bunu yıllardır yapıyorlarmış gibiydi. Beraber birkaç adım daha atarlarken Tuba yanakları kızararak Ege'ye baktı.

"Bugün zaten yeteri kadar el ele dolaşmadık mı?"

Ege ona dönüp yürümeyi kesti, kaşları çatılmıştı.

"Yapacağımız şeyler listesinde ne yazdığını biliyorsun. O yüzden bunu sürekli söylemekten vazgeç." Sonra sanki bunu dile getirmekte zorlanıyormuş gibi derin bir nefes alıp tekrar konuştu. "Ellerimin tiksinecek kadar iğrenç olduğunu sanmıyorum."

Ege gerçekten de onun böyle mi düşündüğünü sanıyordu? Ellerinden iğrenmek mi? Bu bir an bile aklına gelmemişti. *Aptal adam! Tiksinsem uçakta tutmak için o kadar zahmete girer miyim?*

Ege biraz daha kendine sinirlendi. Onu öptüğü zaman da kız hiçbir şey hissetmemişti, şimdi elini tuttuğunda da... Bütün bu hislerin sadece kendisini esir alması adil değildi, ani bir kararla kızın elini bıraktı. Madem elini tutmak istemiyordu, o da tutmayacaktı! Önündeki güzel manzara bir anda tüm cazibesini yitirdi. Şimdiden ellerindeki ılık elin boşluğunu hissedebiliyordu. *Olması gereken de bu Ege!*

Tuba'yı arkasında bırakıp, geldiği yöne dönüp yürümeye başladı. Sinirle içindeki o aptal hislere küfretti. Bu kıza yaklaşmaması konusunda sürekli kendini frenleyen mantığını dinlemeliydi. Kendisiyle kavga ederken kaldırdığı elini küçük bir el kavradı. İçinde yine o aptal kıpırtılar dans etmeye başladı. Kızın soluk soluğa kalmış haline baktı. Tuba'nın ne kadar çekindiği yüzünden belli oluyordu. Beyaz yanaklarına iki gül yaprağı konmuş gibiydi. Her ne kadar aksini söylese de kızın güzel olduğunun farkındaydı. Ama bu hali... çok daha güzeldi.

"Ellerini iğrenç bulmuyorum," dedi Tuba, sonra utanarak başını yere indirdi. "Ellerin çok güven verici... Ben, sen zorla tutma diye..."

"En azından gerçekten ne düşünüyorsan onu söyle. Rahatsız oluyorsan bunu söyleyebilirsin. Beni bahane etmene gerek yok."

Tuba sinirlenerek kafasını kaldırdı. "Seni bahane ettiğim falan yok. Elini tutmaktan hoşlanıyorum ama sen iki gündür yüzüme

bakmak bile istemiyorsun! Ben aptal değilim Ege, insanlardan korkuyorum ama bu onları anlamadığım anlamına gelmiyor. Toplantıdan beri garip davranıyorsun. Başta canını sıkan başka şeyler olduğunu düşünmüştüm fakat şimdi neye sıkıldığını anlayabiliyorum. Sana yük olduğumun farkındayım, şimdi kalkıp benden rahatsız değilmişsin gibi seni bahane ettiğimi söyleyemezsin!"

Huzursuzluğunu fark ettiğini düşünmemişti. Ama asıl takıldığı başka bir şeydi.

"Elimi tutmaktan hoşlanıyor musun?" İşte şimdi biraz keyfi yerine gelmeye başlıyordu.

Tuba hızla elini Ege'den çekmeye çalıştı. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Yine ne kaçırdım ben ağzımdan?*

"Cevap ver bana! Elimi tutmaktan hoşlanıyor musun?" Elini bırakmadığı gibi şimdi de gülmeye başlamıştı.

"Bırak elimi." Tuba elini kurtarmaya çalışırken utancından Ege'nin yüzüne bakamıyordu. Hayır, zaten yeteri kadar huzursuzdu, bir de saçma sapan şeyler söyleyip kendini daha da utandırıyordu.

"Cevap vermeden olmaz! Tekrar soruyorum, elimi tutmaktan hoşlanıyor musun?"

Tuba kurtaramadığı elinin siniriyle onun yüzüne baktı. "Evet, hadi şimdi de bununla dalga geç!"

Ege suratında beliren mutluluk ifadesini gizleyemiyordu artık. *Hoşlanıyormuş.*

Kızın elini sıkıca tutup hiçbir şey söylemeden yürümeye devam etti. Tuba hâlâ elini çekmeye çalışıyordu. Bu adam kesinlikle kendi dediklerinden başka bir şeye önem vermiyordu.

"Ya sen nasıl bir adamsın? Hem tutmak istemiyorsun hem bırakmıyorsun!"

"Tutmak istemediğimi hiç söyledim mi?"

"Söylemene gerek yok, hareketlerinle gayet güzel anlatıyorsun."

"Peki, o zaman şimdiki hareketim neyi anlatıyor bayan hareket uzmanı?" derken kıza döndü ve parmaklarını aralayarak kızın parmaklarını kendininkilerin arasından geçirdi.

Tuba yutkundu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki cevap vermesi için önce kalbinin müsaade etmesi gerekiyordu. Elini tutmasıyla bu hale geliyorsa bir de öpse ne olurdu acaba? Yarım yamalak ilk öpücüğü düşünmesi bile şimdi daha fazla sıcaklamasına sebep olmuştu. Küçük bir cesaretle sordu.

"O zaman iki gündür neden bu haldesin?"

"Ne varmış halimde?"

"Canını sıkan bir şey olduğunu biliyorum." Bunu anlamak pek de zor değildi.

"Canımı sıkan bir şey yok. Hadi göle gidelim yoksa şimdi hava kararacak, zaten ben çok acıktım. Günbatımını izledikten sonra bir şeyler yiyelim." Belli ki lafı değiştirmek için uğraşıyordu. "Yanakların kızarmış. Üşüdün mü sen?"

Anlaşılan ne dese sıkıntısının sebebini öğrenemeyecekti Tuba. "Üşümedim," diyerek daha fazla uzatmadı.

Göle kadar el ele, sessizce yürüdüler. Güneşin kızıllığı suya yansıyor, her dalgalanmada ışıl ışıl oluyordu. Ege yeterince yaklaştıklarında hiç düşünmeden kendini yere bıraktı. Tuba'yı da yakınına yere oturması için aşağı çekti.

"Sence de yılın yarısından fazlasını kapalı bir havayla geçiren İngiltere'de bugün güneşin batışını izleyebilmemiz mucize değil mi?" dedi Tuba umut dolu bir sesle. Güneşli bir hava burada her zaman bulunan bir şey değildi.

Ege yorgunluğun da verdiği bir bitkinlikle yavaş yavaş konuştu. "Mucizelere inanır mısın?"

"İnanıyorum tabii, sen inanmaz mısın?"

O balkonda birkaç dakika daha fazla asılı kalması, Ege'nin onu kurtarması ve şimdi hayallerinin ülkesine gelmiş olması bile birer mucizeydi.

"İnanmıyor değilim, yalnızca o mucizelerin beni bulacağına inanmıyorum."

"Herkes için bir mucize vardır. Şimdi veya sonra... Ama mutlaka o an yaşandığında bunun tek açıklaması mucize olacaktır. Sadece o zaman anlayacaksın mucizelerinin seni bulduğunu."

Ege yavaşça yanındaki genç kıza döndü. Yüzü gün ışığının kızıla dönmeye başlayan rengiyle parlıyordu.

"Sen mucizeni yaşamış gibi konuşuyorsun."

"Yaşıyorum... Bulutların kaybolduğu güneşli bir günde, hep merak ettiğim bir ülkede, kimseden korkmadan günbatımı izliyorum. Bu benim mucizem..."

Konuşurken gözlerinde beliren umut ışığı o kadar güzeldi ki Ege tam o an da onu öpmek istedi. Ama bu hisse boyun eğmeyecekti. Bir daha o hatayı yapıp hem kızı hem kendini zor duruma düşürmeyecekti. İlgisini başka bir yöne vermeye çalıştı. "Senin mucizen bu kadar küçük mü? Günbatımı gibi her gün yaşanan bir şey nasıl mucize olur?"

Tuba, Ege'nin sorusuna cevap vermek için o kahverengi gözlere bakma ihtiyacı duydu.

"Mucizem küçük değil... Bütün bunların altında benim tekrar normal hayata dönmemi sağlayan altın bir anahtar saklanıyor. Burada günbatımını izlerken korkularımı da arkada bıraktığımı hissediyorum. Belki tamamını değil ama... Bu kadarını başarabilmek bile çok önemli benim için."

Ege hızla ayağa kalktı. "Burada bekle sen. Ben hemen geliyorum!"

"Nereye gidiyorsun?" derken Tuba, genç adamın arkasından bakakalmıştı. Ege çoktan koşmaya başlamıştı bile. Ne yaptığını anlamadan dediği gibi onu beklemeye koyuldu. Hava artık kararmak üzereydi. Çok kısa bir süre sonra Ege nefes nefese tekrar yanına geldi. Elinde bir not defteri ve kalem vardı. Hızla kızı oturduğu yerden ayağa kaldırdı.

"Şimdi, belki de hayatımda yaptığım en salakça şeyi yapacağım."

"Ne?"

Elindeki not defterini kızın ellerinin arasına tutuşturdu. "Şimdi buraya korkmak istemediğin şeyleri yazmanı istiyorum!"

Tuba anlamadığı halde Ege'nin bu kadar istekli oluşundan dolayı reddedemedi. Uzattığı ağır dolmakalemi alıp yazmaya başladı. Düşünmesine bile gerek yoktu, neler olduğunu çok iyi biliyordu.

Erkeklerden korkmak istemiyorum.
İnsanlardan korkmak istemiyorum.
Dışarıya çıkmaktan korkmak istemiyorum.
Bakışlardan korkmak istemiyorum.
Kavgalardan ve dövülmekten korkmak istemiyorum.
Kafasını kaldırıp Ege'ye baktı. "Bunları ne yapacağız Ege?"
"Sen yazmaya devam et."
Konuşmaktan korkmak istemiyorum.
Tek başıma kalmaktan korkmak istemiyorum.
Birazcık durakladıktan sonra Ege'nin görmemesi için kâğıdı hafifçe yukarı kaldırdı. Son madde sadece kendine özel olsun istiyordu. Aklına başka bir şey gelmediğinde not defterini kapattı.
Ege onun konuşmasına izin vermeden elini tutup göle doğru koşmaya başladı. Tuba ne olduğu hakkında en ufak fikri olmamasına rağmen sırf ona ayak uydurmak için koşmaya başladı. Kıyıya geldiklerinde Ege not defterini tekrar kıza verdi.
"Şimdi hepsini yırt."
Tuba nefes nefese adama baktı. "Ne?"
"Yırt."
Tuba ilk sayfayı eline alıp yırttı.
"Şimdi onun gitmesine izin ver. Suda kaybolan her sayfayla birlikte senin korkuların da eriyecek. Eğer bir mucizenin gerçekleşmesini bekleyeceksen bunu bekle. Şimdi korkularının burada senden birer birer kopmasına izin ver... İzin ver ki gitsinler..."
Tuba savrulan saçlarına aldırmadan yanağına düşmek üzere olan bir damla gözyaşını sildi. *Aptal Tuba bunda ağlanacak ne var?* Ege'nin söylediklerine tüm kalbiyle inanmak istiyordu. Kâğıtları birer birer yırtıp göle doğru savurdu. Hepsinin yok olup erimesini o kadar çok istiyordu ki...
"Peki, şimdi ne olacak?"
Ege sıcak bir gülümsemeyle kıza baktı.
"Şimdi benim mucizemin gerçek olmasını bekleyeceğiz..."

26

Tuba gözleri dolu dolu karşısındaki adama baktı. Son söylediği söz kulaklarında tekrar yankılandı.

Şimdi benim mucizemin gerçek olmasını bekleyeceğiz...

Ege...

İlk günlerde ne kadar da kaba, kırıcı, kendini beğenmiş olduğunu düşündüğü adam... Şimdi kendi mucizesini kızın korkularını yenmesine bağlıyordu.

Onu tanıdıkça gerçek kişiliğini görmeye başlamıştı. Gözlerindeki yaşlara rağmen gülümsemeye çalıştı. Bu sihirli ritüelin gerçek bir sonuca ulaşması imkânsızken mucize umarak uğraşmıştı.

Gözlerinde gördüğü şeyin samimiyet olduğuna yemin edebilirdi. Gözlerini çekmeden Ege'ye bakmaya devam etti. Kalbinin çarpmasına aldırmadı. Neden böyle olduğunu, neden daha önce Mehmet'e bile hissetmediği şeyleri Ege'ye karşı hissettiğini anlamaya çalışmayı bıraktı. Bu anda sadece ikisi vardı. Tuba'nın gözleri adamın şekilli dudaklarına kaydı. *Tuba sen aklını kaçırmışsın!*

Bakışlarını geri çekmeye çalıştı. Şu durumda Ege kendisini öpse korkmayacağından emindi. Hatta bu yakınlıktan zevk alacağını da biliyordu. Ege bir anda kıza yaklaştı. Tuba beklediği şeyin

olmasıyla yavaşça gözlerini kapadı. Ege onu öperse... onu durdurmayacaktı. Tamam, karşılık konusunda hâlâ emin değildi ama durdurmayacaktı. Ya da sonunda kötü bir şey söylemeyecekti.

Gözleri kapalı olmasına rağmen fazla yakın olduğunu hissediyor, kokusunu duyabiliyordu. Beklentiyle kıpırdandı. Ege'nin dudakları kulağına hafifçe dokundu. Tuba bir elini istemsizce onun koluna koydu. Dudakları konuşur gibi hareket etmişti. Ancak o zaman fark etti bir şeyler söylemeye çalıştığını.

"Tuba, kolumu bırakırsan işemeye gideceğim!"

Tuba hızla elini çekip gözlerini açtı. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Rezil oldum! Az kalsın beni öp diye Ege'ye yalvaracaktım. Kâğıtları göle atarken yanlışlıkla beynimi de mi attım, ne yaptım!*

"Aa tabii. Şey... Benim bir an başım döndü, ondan yani, gözlerim ondan kapanmış. Yani meğerse ben düşüyormuşum gibi olmuş, ondan sana tutunup gözlerim kapanmışsa demek ki... Kesin..." Saçmalamanın zirvesinden, gölde erimekte olduğundan şüphe etmediği beynine el sallıyordu.

Ege çok sıkışmış gibi hızla dönüp yürümeye başladı. Eğer sakinleşmeden kıza bakarsa bu kez onu öpmesine hiçbir şey engel olamazdı. İster tavayla, ister kitapla kafasına vursun, ister havan topu atsın vazgeçmezdi. Şu an onu tutan tek şey kızın kendini şimdiye dek hiç olmadığı kadar güvende hissetmesiydi. Bunu yakalamışken kızı huzursuz etmek istemiyordu. O yüzden aklına gelen ilk şeyi söylememesi gereken bir pozisyonda söyledi. Her ne kadar kendini tutmaya çalışsa da Ege de bir erkekti ve kızı öpemese bile daha önce hiç bir kızda duymadığı o güzel kokuyu içine çekme arzusunu engelleyememişti. Yalnızca bunun için azıcık yaklaşacaktı ama çoktan dudakları kızın kulağına değmişti. Dönemeyeceği noktaya bir gıdım mesafe kalmışken kenarda köşede nasılsa kalmış bir akıl kırıntısına tutunmuş ve durabilmişti çok şükür. Şimdi ise sakinleşene kadar yürümesi gerekiyordu. Yoksa bu işin sonu hiç hayırlı değildi. Arkasına kaçamak bir bakış atarak hızla yürüdü. Bir ara içindeki bu ateşi bastırmak için göle atlamak bile geldi aklına ama güneş battığı için hava daha da soğuyacaktı, buz gibi

sudan sonra bu soğuğa maruz kalırsa hipotermiden ölürdü. Bunun yerine kızı öperek ve aklına gelen birkaç şeyi yaparak Tuba'nın elinden zevkli bir ölüme gidebilirdi. Tabii amacı ölmek olsaydı...

***

Ege gittikten sonra Tuba daha fazla bekleyemeyip çadırı kurdukları alana döndü. O gelene kadar yiyecek bir şeyler hazırlayarak oyalanabilir, bu sayede kulağına değen dudakların etkisinden kurtulabilirdi. Ege'nin çok uzaklaşmamış olduğunu tahmin ediyordu. Aldıkları malzemeler dağınık bir şekilde çadıra konmuştu. Düzenlemeden bıraktıklarından tüm eşyalar öylece duruyordu. Önce daha rahat olması için matları yere serdi, uyku tulumlarını açmadan çadırın bir köşesine yuvarladı. Ege gelmeden çadırdan çıkmak istemediği için her şeyi hazırlayıp onu beklemeye başladı, belki dışarıda ateş yakarlardı.

Babası olsa böyle bir fırsatı asla kaçırmaz, hazır ateş yanmışken et pişirirdi. Tuba'nın yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. Onları o kadar özlemişti ki... Beraber yaptıkları her şeyi o kadar özlemişti ki... Bir daha hiçbirinin olmayacağını kabul etmek çok ağırdı. Gözlerinden birkaç damla yaş düştü. Kollarını bacaklarına dolayıp yüzünü dizlerine gömdü. Bir an onlarla beraber olmayı o kadar çok istedi ki yüreği metal bir kafese sıkışmış gibi hissetti. Diğer insanlar üzüldüklerinde, sevindiklerinde, kendilerini yalnız hissettiklerinde sevdiklerinin mezarlarına gidebilir, bir şekilde teselli bulabilirlerdi ama Tuba için bu imkânsızdı.

Korkularının başladığı yere gitmek... Bunu ancak gerçekten korkularını yenebildiğinde yapabilirdi.

***

Tuba korkuyla etrafındakilere bakıyordu. Mehmet'in annesi koluna girmiş, ayakta durmasını sağlıyordu. İçinden gelen derin hıçkırıklara engel oldu. Babası... Her zaman onu korumaya çalışırdı. Düştüğünde bile annesinden önce hep o gelirdi yanına. Gelir onu

kaldırır, neresi acıdıysa öperdi. Sonra, hemen unutsun diye dikkatini dağıtmak için başka oyunlar gösterirdi. Aklını dağıtacak bin bir türlü oyun bilirdi ve hepsi de Tuba'nın acısını hafifletirdi.

Baba... Yine düştüm... Canım çok acıyor, o kadar çok acıyor ki nefes alamıyorum. Yanıma gelsen olmaz mı? Bunların hepsi şaka desen... Seni kandırdık desen... Olmaz mı? Yine beni öpsen, sonra bana başka hayatlar gösterip, bunları unuttursan...

Genç kızın gözlerinden, sicim gibi yaşlar iniyordu. Bu bir haftalık süreçte bir kez bile dinmemişti gözyaşları. Şişmiş gözleri, kan çanağına dönmüştü. Otopsi istememesine rağmen otopsi yapılmıştı. Onları hiçbir şekilde bir daha Tuba'ya göstermemişlerdi. Genç kız acıdan bayılacak gibi oldu. Mehmet'in zorlamasıyla birkaç lokma yemek yiyor, beş on dakika dalabildiği uykulardan da kâbuslarla çığlık atarak uyanıyordu.

Tuba bir eliyle gözyaşlarını sildi. Tek isteği, onlarla beraber gitmekti. O sırada tabutlar defin için arabadan indirildi. Bu sahneyi izlemenin bir evlat için hiçbir kolay yolu yoktu. Her saniyesi cehennem azabı gibiydi.

Tabutları yüklenmiş insanlar açılan çukura doğru yürüyorlardı. Mezara yaklaşırken Tuba'nın içini ani bir panik duygusu sardı. Bu panik belki de hayatta yaşadığı en güçlü duyguydu. Kolunu Sevda Teyze'den çıkarıp adamların şimdi yere koydukları tabutların yanına koştu. Koşacak halde miydi, koşabiliyor muydu onu bile bilmiyordu. Herkes ona bakarken Tuba acıyla tabutu tutan adamlara baktı. İçini delicesine bir korku kapladı. Bu insanlar ailesini, annesini, babasını yerin altına koyuyorlardı. Tuba adamlardan birini itmeye çalışırken yere düştü. Dizlerinin acımasını umursamadan ayağa kalktı. Bir diğer adamı da çekmeye çalıştı. Ne dediklerini, ne yaptıklarını duyamıyordu. Ailesini bu adamlara bırakamazdı. Onlar ölmüş olamazdı, onu bırakıp gitmiş olamazlardı. Tuba buna izin veremezdi. Bir kez daha onları tabuttan uzaklaştırmak istedi ama hepsi çok güçlüydü, bir şey yapamıyordu. Çaresizlik tüm vücuduna bir kanser gibi yayılıyordu. Tüm uyaranlar beynini delicesine zorluyordu. Tabutun başındaki adamı durdurmak için koluna tekrar asıldı.

"Çekin ellerinizi! Bırakın onu!" diye acı içinde bağırdı.

Ağlamaktan sesi de değişmiş, gücü kalmamıştı. Tuba o adamı durduramayacağını anladığında bu sefer yanındaki adama vurmaya başladı. Hepsinin amacı aynıydı. Hepsi annesiyle babasını kendisinden ayırmaya çalışıyordu. Adam genç kızı incitmeden tutmak istedi. Tuba korkuyla adamdan kaçtı. Şimdi herkes ona bakıyordu.

"Onları benden alamazsınız!" Çığlığı acı içinde kulakları doldurdu. "Bir kere benden aldınız, bir daha almanıza izin veremem!"

Adamlardan biri sakinleştirmek için kıza yaklaşıp sarılınca, ani bir korkuyla çığlık attı.

"Dokunmayın bana!" diye bağırdı son gücüyle.

Tuba kararlılıkla tabutu açmak için eğildi. Son kez içine bakmalıydı. Belki uyanmışlardı. Neden kimse yardım etmiyordu? Birçok cenazede aslında yaşayan bir kişinin yanlışlıkla gömüldüğünü bilmiyorlar mıydı? Son kez kontrol etmek bu kadar mı zordu? Kaldırmaya çalıştığı tabut kapağı, ağırlığıyla kızın parmaklarına kapandı. Başka bir adam, tabutun kapağını kızı kurtarmak için kaldırdı. Tuba sadece onları son bir kez görmek istiyordu. Onlara bir kez daha sarılmak... Parmaklarındaki kanı umursamadı. Belli ki kapağın keskin yerleri elini kesmişti. Uzaktan birinin "izin vermeyin" diyen sesi duyuluyordu. Tuba, ani bir hareketle annesinin tabutuna gitti, itmeye çalışmasına rağmen açılmıyordu. Yere çöktü. Şimdi iki cenazenin arasında duruyordu. Herhangi biri sakinleştirmek, yardım etmek için dokunduğunda deli gibi bağırıyordu. Kimsenin onları almasına izin vermeyecekti. O sırada Mehmet yanına gelip yavaşça dokundu tabuta. Tuba ona tepki veremiyordu, ona o kadar güveniyordu ki yanlış bir şey yapmayacağını biliyordu. Yine de onları götürmesine asla izin veremezdi.

Sonra birkaç kişi daha dokundu tabuta. Tuba o kadar çok bağırıyordu ki artık kendinden geçmek üzereydi.

"Beni de gömün onlarla, bizim birbirimizden başka kimsemiz yok!" diye son kez bağırdı.

Azıcık gücüyle birkaç adamı daha itmeye çalıştı. Acıdan deliye dönmüştü.

Ama bir insan acıdan deliye döndüğünde, insanlar acısını değil onun deliliğini görürlerdi. Ne kadar da haklıydı bunu söyleyen adam. Ve öyle de olmuştu, oradaki herkes Tuba'nın acısını değil deliliğini görüyordu...

O sırada arkasından iki kol omuzlarına dolandı. Kim olduğunu bilmemesine imkân yoktu. Mehmet'in gözyaşlarını boynunda hissetti. O da ağlıyordu... "Gel canım."

Tuba yerde dönerek Mehmet'e sarıldı, sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Çevresinden duyduğu korku tüm vücudunu ele geçirmeye başlıyordu. Sadece, Mehmet'in yanına yaklaştığında bu korkuyu hissetmiyordu.

"Geçecek, ağlama."

"Beni de onlarla gömün, onları bensiz bırakmayın. Ben onların tek çocuğuyum, ben buradayken akılları bende kalır."

Mehmet, gözyaşlarını kızın boynuna akıtırken, kırılmış sesiyle konuştu.

"Gidemezsin."

"Burada kimsem yok, Mehmet, ben bu dünyada kalmak istemiyorum."

"Ben varım, babam var. Biz senin yanındayız."

Mehmet yanında annem var diyemedi. Konuşamadı bile, annesinin yakında yanlarında olmayacağını biliyordu. Tuba'ya bunun sözünü veremezdi. Bundan en fazla bir sene sonra, Tuba'nın yerinde kendisi olacaktı.

"Geçecek. Söz veriyorum geçecek. Biz birbirimize destek olacağız."

Mehmet'in gücüyle ayağa kalkarken kendisine ihanet eden bu insanlara bakınca bir an delice bir korkuya düştü. Midesi şiddetli bir şekilde bulanmaya, başı inanılmaz derecede dönmeye başlamıştı. Yaşadıklarına ne zihni ne de bedeni dayanabiliyordu artık. Son kez tabutlara doğru bakarken küçük bedeni Mehmet'in kolları arasına yığıldı.

***

Tuba gözlerinden süzülen yaşları sildi. Her şeye rağmen korkularının azaldığını hissediyordu, tamamen yendiğinde ilk işi yanlarına gitmek olacaktı. Yapacağı çok şey vardı daha.

Ege'yi çadırın girişinde görünce kendini toparladı. Zaten yeterince küçük düşmüştü karşısında, bir de ağlarken görmesini istemiyordu. Adam ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiğinde sanki çadır bir anda küçülmüştü.

"O kadar açım ki her şeyi yiyebilirim." Ege'nin az önceki ânı umursamadan konuşması içini rahatlattı. "Yalnız ben anlayamadım sen gölün kenarında ne diye gözünü kapatıp bana yaklaşıyordun?" *Tanıştırayım ben ve şom ağzım.*

Tuba onu susturmak için geleneksel İngiliz kurabiyesi scone'lerden birini alıp adamın ağzına soktu. İşte böyle acil durumlarda korku morku kalmıyordu. "Konuşmak yerine yemeğe başlasan daha hızlı doyarsın diye düşünüyorum."

Ege eğer sevdiği bu tat ile buluşmasaydı kesinlikle kıza karşılık verirdi. Ağzı doluyken aldıkları diğer şeyleri de açmaya başladı. Çeşit çeşit reçelleri önlerine koyarken hiç düşünmeden bir tane daha attı ağzına. Ardından elindeki scone'ye önce kaymak sonra bal, portakal reçeli ve gül reçeli sürüp kıza doğru uzattı. Bu karışımı yiyip bayılmayan birini tanımıyordu.

"Beni burada zehirlemeyi düşünmüyorsundur umarım."

"Yani zehirleyecek olsam tam olarak burada zehirlerim. Çığlıklarını duyacak birileri olduğundan şüpheliyim."

Tuba gözleri hayretle açılmış bir şekilde ona baktı.

"Öf saçmalama... Hadi al şunu, kolum ağrıdı!"

Tuba, onun uzattığı lokmayı ağzına koymasına izin verdi. Tabii dudakları, parmaklarına dokunmasaydı daha mutlu olacaktı. Ya da tam tersi... Bilmiyordu işte. Tek bildiği ağzındaki şeyin tadının harika olduğuydu.

Özlediği onca lezzete rağmen Ege›nin mutlu olmadığı aşikârdı. Nasıl olabilirdi ki? Kızla ilgili düşünceleri aklından zor bela atmış, şimdi gelip kaldığı yerden yeniden başlamıştı. Kesinlikle sınanıyordu. Bundan emindi.

Kızın ağzına lokma vermek neydi acaba? Gören de balayına

çıkmış iki maceracı âşık zannederdi. Böyle yapış yapış romantiklikleri de hiç sevmezdi. Yok bir sürü gülmüş, yok yatakta sabah kahvaltısıymış... Böyle şeyler de nereden geliyordu aklına. Bir kızla ilk defa baş başa kalıyordu sanki. *Ergen misin Ege?*

"Maddelerden kaç tanesini yaptık hadi hesaplayalım."

Tanrılar imdadına yetişmişti işte. Konu değişiyordu. Hemen dâhil olmalıydı. Kutsal emanet gibi cebinde taşıdığı kâğıdı çıkardı.

"Herkesin içinde dans etmek... Bunu bugün düğünde yaptık."

"İnsanların çok bulunduğu bir ortamda konuşma yapın. Herhangi bir konu hakkında hiç hazırlık yapmadan konuşmaya çalışın... Bunu henüz yapmadık. Biriyle tüm gün yalnız kalın. Şu an bunu yapıyoruz. Dokunma korkusu varsa bunun için dokunma alıştırması yapılacak. Bu maddenin yarısını yapmışız, yarım kalmış onu tamamlayalım."

Tuba maddeyi hatırlayarak kafasını salladı. El ele tutuşmak ve dokunma alıştırması vardı devamında. El ele tutuşma işini başarıyla gerçekleştirmişlerdi ama bu dokunma olayını nasıl yapacakları hakkında en ufak fikri yoktu.

Ege ona bakıp biraz daha kenara çekildi. "Uzan."

"Neee?" Tuba şok içinde adama baktı.

"Uzan, sana dokunacağım."

"Ne dediğini senin kulağın duyuyor mu pis sapık? Ne demek uzan sana dokunacağım? Tövbe tövbe, ne sandın sen beni?"

"Ooo Tuba Hanım, bugün bana diyordun normal insanlar gibi tartışmadan bir gün geçirelim diye, hemen sapıklar iğnelemeler falan?"

"O benim namusuma göz dikmenden önceydi," derken ellerini çapraz bir şekilde vücuduna kapattı.

"Dokunma alıştırması maddemiz vardı hatırlarsan."

"Öyle madde mi olurmuş? Olmaz, dokundurmam." Tuba maddenin ne olduğunu biliyordu ama uzanmak filan hiç aklında olan bir şey değildi. Kesinlikle sonuna kadar reddedecekti, Ege ona dokunsa korkudan değil, heyecandan kalp krizi geçirirdi.

"Kızım sen deli misin? Keyfimden mi dokunuyorum sana, alt tarafı alıştırma yapacağız."

"Olmaz!"

Ege'nin onun ayağını çekmesiyle Tuba sırtını yerde buldu. Hızla kalkmaya çalıştı ama Ege çoktan kızın kollarından bastırmıştı.

Korkudan ölmem gerekmiyor muydu benim?

"Şimdi seni bıraktığımda sakın kalkmıyorsun! Şu itaat konusunda kararlıyım. Bunu ne kadar çabuk yaparsak o kadar çabuk biter."

Tuba yutkunarak konuşmaya çalıştı. "Tamam."

Ellerini çeker çekmez, Tuba hızla kalkınca tuttuğu gibi tekrar oturttu.

"Sadece denemek istedim." Pes etmişti.

Ege hızla atan kalbine aldırmadan iki dizinin üstünde durup yüzünü Tuba'ya döndü. "Hazır mısın?"

"Hayır!" Tabii ki hazır değildi, böyle bir şeye hazırlanmak için hazırlık kursuna filan gitmesi lazımdı.

"O zaman başlıyorum."

"Bunun tam tersi olması gerekmez mi? Yani hazır mısın diye sorulduğunda hayır deniyorsa dokunulmaz."

O sırada Ege'nin işaret parmağı kızın dudaklarına dokundu. "Sessiz ol da başlayalım artık."

Tuba dokunuşun kendinde yarattığı etkiyle çenesini kapattı. Bu saatten sonra konuşmasını istese bile konuşamazdı zaten. *Lanet olsun Tuba, şu kalbine söz geçir. Ege bu kadar hızlı attığını duyarsa kesin seni soru yağmuruna tutar!*

Ege gülümseyerek kızın dudaklarından elini çekti. Sonra elleri kızın yanaklarına kaydı. Tüy gibi teni elinin altında sıcacıktı. Dışarısı soğumuş olmasına rağmen, çadırın içi çok sıcaktı. Ya da ikisi de soğuğu anlayamayacak kadar yanıyorlardı. Tuba gözlerini kapattı. Ege'nin dokunuşu yumuşacık ve beklemediği kadar hassastı. İlk temasında kasılmıştı ama yarısını bile hatırlayamadan aklından geçirmeye çalıştığı telkinlerle toparladığını sanıyordu. Onun gibi sert görünen bir adam nasıl böyle yumuşakça dokunabilirdi merak ediyordu.

Ege, "İşte böyle, sakin ol. Kendini bana bırak," diye fısıldadı.

Tuba hızla gözlerini açtı. "Ege, böyle şeyler söylemeyi kes yoksa ben seni keseceğim!"

Ege elleriyle Tuba'nın gözlerini kapatmaya zorladı. "Dediklerimi yap!"

Tuba gözlerini kapattığında Ege ellerini nazikçe çekti ve parmaklarını hafifçe göz çukurlarında gezdirdi. Aynı şekilde alnına dokundu sonra. Ellerinin altında porselen bir bebek var gibiydi. Tek farkı bu bebek canlıydı. Tuba'nın korkularını tetiklemeden dokunma alıştırmasını tamamlamak ama bir taraftan da bitmesin, sürsün istiyordu. Kızı korkutmadan ellerini omuzlarına koydu. Tuba'nın hafifçe irkilmesine izin verdi. Korkacağını tahmin etmişti, o yüzden sadece dokunmakla yetindi. Ellerinin altındaki bu savunmasız bedene baktı. Yaşadığı acılar sanki teninin üzerinde birleşmiş, camdan bir kalkan oluşturmuştu. Dokunsan kırılacak bir kalkan... Tuba'nın yayılmış kırmızı saçlarına baktı, ardından tüm acılarını unutturmak istercesine kızın saçlarını okşadı. Yumuşak saçları elinin altından kayarken bunu saatlerce hiç bıkmadan yapabileceğine emindi. Bu hareketin karşısındaki kişiye huzur vereceğini biliyordu ama kendisini bu kadar huzurlu hissedeceği aklına gelmemişti.

Tuba saçlarını nazikçe okşayan ele kendini biraz daha yasladı. Senelerdir beklediği, ihtiyaç duyduğu şefkat bunun gibi bir şeydi. Bu yumuşaklıkta... Bu şekilde... İçindeki tüm korkuyu, stresi alıyordu. Gözlerinin üzerine oturan filleri kaldırıyormuşçasına gözlerini açtı.

Ege'nin ağzı sımsıkı kapanmış, dudakları birbirine bastırılmıştı. Zorlanarak çekti ellerini. Eğer tüm alıştırmalar böyle olacaksa Ege seve seve hepsini yapabilirdi. "Sıra sende."

Ardından kızı hızla kolundan tutup doğrulttu. Tuba çadırın içinde ayağa kalkarak Ege'nin kendisinin uzandığı yere uzanmasına izin verdi. Tuba da Ege'nin yaptığı gibi dizlerini üzerine yanına oturdu. Genç adam hızla tekrar doğrulup sweatshirt'ünün önünü açtı ve üzerinden çıkardı. Şimdi üzerine tam oturan beyaz bir tişörtle kalmıştı. Tuba, onun güzel bir vücudu olduğunu biliyor ama bu kadarını da beklemiyordu. Eğer bu zamana kadar yazdığı

kitaplardaki erkek karakterleri tekrar kurgulayacak olsa kesinlikle milimi milimine Ege'yi tarif ederdi.

"Başlayabilirsin."

Tuba, Ege'nin görmemesine rağmen başını salladı.

Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama kontrolün kendisinde olması ona cesaret veriyordu. Ellerinin titremesine aldırmadan avcunu adamın yüzüne koydu. Yeni çıkmaya başlamış sakalları ellinin altında hoş bir his bırakıyordu. Ege'nin gerçekten yakışıklı yüzünü yavaşça okşarken bir sonraki adımı olan güçlü kollarına göz gezdirdi. Küçük morluklar çekti dikkatini. Beş tane, parmak ucu büyüklüğünde... Ne olduğunu anladığında çenesi kasıldı. Dans ederken kollarını parmakları acıyana kadar sıktığını hatırladı. Bunları kendisi mi yapmıştı? *Aptal adam! Neden bir şey demedi?* Üstelik kızacağına sıkıca sarılmıştı bir de. Morarttığına göre gerçekten canını yakmış olmalıydı. Şu hayatta en son istediği şey birine acı vermekti.

İstemeden de olsa canını yakmıştı işte. Küçükken düştüğünde babasının ona yaptığını hatırladı. Ege›nin ne düşüneceğini umursamadan eğilip adamın koluna bir öpücük kondurdu. Her morluğa bir öpücük bıraktı. Kendi yüzünden olan bu acılar için yapabileceği başka bir şey yoktu. Ege gözlerini açmadan öylece kaldı. Eğer Tuba her morluğunu böyle öpecekse kendini merdivenlerden atmaya bile razı olabilirdi.

"Özür dilerim. Keşke canının acıdığını söyleseydin."

Tuba'nın hüzünlü sesi içine dokundu. Üzgün olmasını istemiyordu, gülümsemenin yakıştığı dudakları vardı.

"Senin canının yandığı kadar yandığını sanmıyorum."

Tuba dolan gözlerini serbest bıraktı. "Canım artık daha az acıyor. Senin acılarını da öptüm, onlar da iyileşsin." İç çekerek açıklamaya devam etti. "Küçükken düştüğümde babam yaralanan yerlerimi öperdi. Hemen iyileşmezdi belki ama daha az acırdı."

Ege koluna damlayan gözyaşlarını hissedince hızla yerinde doğruldu. Kıza yakın olmaması gerektiği kadar yakındı. Gözleri içerideki sarı ışığın etkisiyle daha koyu görünüyordu.

"Senin acılarını yok etmek için seni ne kadar öpmem gerekiyor peki?" diye sordu Ege fısıltıyla.

Tuba heyecanla nefesini tuttu. Ege'nin bu kadar yakınında böyle güzel şeyler söylemesi hiç hissetmediği şeyleri hissetmesine sebep oluyordu. Gözleri o kadar güzel bakıyordu ki Tuba bu ânın büyüsüne dayanamayıp gözlerini kapattı. Ege, Tuba'nın pembe dudaklarını öpmek için eğildiğinde telefonu sinir bozucu bir şekilde çalmaya başladı.

Tuba hızla gözlerini açtı. Sanki zil sesiyle rüyadan uyanmış gibiydi. Kendini Ege'den geriye attı.

Sinirle köşede bıraktığı telefonuna uzanırken içinden bir küfür savurdu. Arayan kimse Türkiye'ye döndüğünde ilk işi onu dünya üzerinden silmek olacaktı. O sırada arama kapandı ama peşinden bir daha çalmaya başladı. Ege hızla telefonu açtı.

"Ne var Eda?"

"Ege, bu saygısız telefon açmanı şimdi umursayamayacağım. Acilen buraya dönmeniz lazım!" Sesi oldukça telaşlıydı.

"Ne oldu?"

"Naz ile Murat karşılaştı." Ege duyduğunda istemsizce nefesini tuttu.

"Lanet olsun! Daha dikkatli olamaz mıydın?" Olabilecekleri düşününce şakaklarına ağrı saplanıyordu.

"Daha kötüsü, Murat gitti."

"Nereye gitti?"

"Bilmiyorum ama bana kızdı, sonra sana kızdı, Naz'a bağırdı ve gitti. Çok sinirliydi, bir şeyler yapmasından korkuyorum. Yine ilk zamanlardaki gibi olmasına izin veremeyiz!" Ege en yakın arkadaşını tekrar öyle görmemek için her şeyini seve seve verirdi.

Naz'ı ilk gördüğü yerde herkesten uzak durması için uyaracaktı. Murat'a yaptıkları yetmiyormuş gibi bir de seneler sonra karşısına çıkmıştı. Aklına estiği gibi insanları kullanma lüksüne sahip değildi ve bunu Ege'nin öğretmesi gerekiyorsa seve seve öğretecekti.

"Ege, ilk uçakla buraya gel, onu sadece sen sakinleştirirsin."

"Tamam, sabaha orada oluruz. Sen yine de yazlığa bir bak, orada olabilir."

Ege telefonu kapattı. Murat'ın durumunu tahmin edebiliyordu. Kendisi olsa daha kötüsünü yapardı muhtemelen, o yaşadığı şeylere rağmen gene iyi toparlamıştı. Eski haline dönmesine izin veremezdi, olanları unutması çok vakit almıştı.

Tuba merakla Ege'ye baktı. "Bir sorun mu var?"

"Murat, Naz'la karşılaşmış."

"Onlar da kim?"

"Uzun hikâye, uçakta anlatırım," dedi ve yapamadıkları kamp için içinden uzun uzun küfrederek eşyaları toplamaya başladı.

27

Apar topar çıktıkları dönüş yolunda ikisi de çok yorgun görünüyorlardı. Ege uykusuzluktan ruhunu teslim etmek üzereydi. Önceki gün aklı sorularla o kadar karışıktı ki doğru dürüst uyuyamamıştı. Üzerine, saatlerce gittiği yolu geri dönmek için bir o kadar daha araba kullanmak zorunda kalmıştı. Eve vardığında ise bundan daha çok yorulacağına emindi. Murat istediğinde yok olmayı çok iyi biliyordu. Naz'ın ilk gidişinde üç gün boyunca bulamamıştı onu. Bu sefer böyle olmamasını umdu. Şayet bu yorgunluğun üzerine üç gün de Murat'ı ararsa iptal olurdu.

Ege yorgunluğunu atmak için koltuğuna yaslanıp gözlerini kapadı kapamasına da havayollarıyla hesaplaşması gerekiyordu. Bu saate uçak koymak neydi arkadaş. Olması gereken şey, "maalesef uçağımız yok" cevabı alıp birkaç gün daha mecburen kalmalarıydı. Bir güne bile razıydı ama olmamıştı işte.

Ege elini başına koyup şakaklarını ovdu. Tuba'yı öpememenin gerginliği en yakın arkadaşının ortadan kaybolmasıyla harmanlanmış, karma problemler serisi olarak karşısına çıkmıştı.

"Bana Naz'la Murat'ın kim olduğunu söyleyecektin."

Ege gözlerini hafifçe açarak kıza döndü. Çok da hoş bir hikâye değildi aslında. "Merak mı ediyorsun?" dedi yine kısık bir sesle.

"Bu saatte dönecek kadar önemli olanın ne olduğunu merak ettim."

Ege, Tuba'ya birkaç saniye konuşmadan baktı. Mavi gözleri uykuyla bulanmıştı ama kesinlikle güzelliğinden ödün vermemişti.

"Murat yakın bir çocukluk arkadaşım, Naz da eski nişanlısı. Naz iki yıl önce düğün arifelerinde Murat'ı terk edip başka bir adamla yurtdışına gitmişti. Hem de ayrılma zahmetine bile girmeden öylece çekip gitmişti."

"Geri mi dönmüş?"

"Eda'nın düğünü için Türkiye'ye gelmiş. Ne yüzle geri dönmüş ben de çok merak ediyorum. Murat o gittiğinde biraz..."

"Depresyona mı girmişti?" Tuba, Ege'nin sözünü tamamladı. Böyle bir hikâyede aldatılan taraf için kaçınılmaz son bu oluyordu.

"Evet, hem de ciddi anlamda. Normalde aşırı neşeli biridir. Girdiği ortamda sürekli şaka yapan, herkesi güldüren insanlar vardır ya, işte Murat o kişi. Ona ne kadar âşık olduğunu en iyi ben biliyordum. Birlikte çok mutluydular. Naz da onu seviyor gibi görünüyordu, ta ki çekip gidene kadar. O gittikten sonra hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmadı."

"Karşılaşmışlar mı?"

"Evet, Eda ile birlikte görmüş. Naz gittiğinde Murat ortadan kaybolmuştu. Üç gün sonra onu bulduğumda perişan haldeydi. Şimdi tekrar onu gördüğü için herkes endişeli, o yüzden böyle aceleyle geri dönüyoruz. Murat saklanmak isterse hiç kimse onu bulamaz. Onu bulabilecek tek kişi benim."

"O üç günde ne olmuş?" dedi Tuba bulmacanın eksik kısmını çözmek için.

Ege cevap vermeden kızın kolunu kendine doğru çekip omzuna başını yasladı. Tüm bu yolculuklardan sonra böyle yumuşak bir uykuyu hak ediyordu.

Tuba'nın ne kadar şaşırmış olduğu hareket edememesinden anlaşılıyordu. "Ne, ne yapıyorsun sen?"

"Uykum geldi." Kızın küçük omuzlarında uyumak hiç de fena değildi.

"Uzaktan yastık gibi mi görünüyorum?"

Ege cevap olarak biraz daha gömüldü.

"Kime diyorum ben?" Tuba, Ege'yi itmeye çalışırken o daha çok direniyordu.

"Uyuyamıyorum, doğru dur!"

"Ege!"

"Ne?"

"Bana ahtapot gibi sarılmayı keser misin? Benim de uykum var ve sayende uyuyamıyorum!"

Ege hızla kafasını kaldırdı. Eğer Tuba'nın yüzü Ege'nin başına doğru eğilmiş olmasaydı kesinlikle o kafa o buruna o kadar sert çarpmayacaktı.

Tuba acıyla ufak bir çığlık attı. Hızla, sızlayan burnuna gitti eli. O kadar çok acıyordu ki gözleri yaşardı. Ege ne olduğunu anlar anlamaz endişeyle Tuba'nın ellerini yüzünden çekti. Kızın çenesini tutup acıyan burnuna baktı. Görünürde bir şey yoktu, sadece hafif kızarmıştı. Kırılmadığını bildiği, daha doğrusu umut ettiği halde, kızın burnunu oynattı.

"Kafanla beceremedin, elinle mi kırmaya çalışıyorsun?"

Ege kızın burnunu biraz daha oynattıktan sonra hafif bir rahatlamayla kabin görevlisini çağırma düğmesine bastı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi kabin görevlisi, muhteşem bir tonlamayla.

"Buz torbası alabilir miyiz?"

"Tabii. Hemen getiriyorum."

Ege Tuba'nın burnuyla ilgilenmeye devam ediyordu.

"Şöyle yapınca acıyor mu?"

"Acıyor tabii!"

"Kırık değil galiba."

"Şimdi de doktorluğa mı soyundun?"

Ege, kızın burnunu biraz daha sıktı. Tuba hafif bir acıyla bağırdı. "Deli misin ya? Anlamıyorum, bana işkence için falan mı gönderildin?"

"Dalga geçmeyi bırak. Acıyor mu hâlâ canın?" dedi Ege ciddi bir sesle. Artık ikisinde de uykudan eser yoktu.

"Biraz, çok değil."

O sırada kabin görevlisi elinde buz torbasıyla gelmişti. Kadın, buz torbasını Ege'ye verirken elleri birbirine değdiğinde, Tuba'nın içinde kıskançlık kıvılcımları hareketlenmeye başladı. Tuba bu sefer kendini kötü hissetmek yerine, sesini filmlerde sürekli duyduğu "yanımdaki adamdan uzak dur" tonuna getirmeye çalışarak konuştu.

"Ege, burnum hâlâ biraz acıyor. Buz masajı yapabilir misin?" *Buz masajı mı? Böyle bir kelimeyi hangi akılsız üretirdi? Doğru cevap Tuba olacaktı tebrikler.*

Ege, Tuba'ya döndüğünde yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Kabin görevlisi buzu bıraktıktan sonra başka bir istekleri olup olmadığını sorarak yanlarından ayrıldı. Ege, buz torbasını tartarak kıza bakarken her an kahkaha atabilirdi. Tuba kendisiyle dalga geçmesini engellemek için hızla onun elindeki torbaya yöneldi. Ve beklenen kahkaha patladı. *Gıcık! Kahkahası bile güzel gıcık!*

Torbayı almaya çalışmasına aldırmadan Tuba'yı kendine çekip kolunun altına aldı. Genç kızın yüzünü kaldırıp gülerek kendine bakmaya zorladı. Tuba her ne kadar rahatsız olsa da içten içe de kabin görevlisinin onları görmesini ümit etti.

"Buz masajı demek?"

Tuba yüzde on sinir, yüzde doksan utançla, Ege'nin karnına bir çimdik attı. Tabii ne kadar etkili olduğu tartışılırdı çünkü adamın karnında tutulacak bir gram deri yoktu. *Kendini beğenmiş kas yığını!*

Ege gülerek kızı biraz daha çekti, keyfi yerine gelmişti. Hele o yapmacık ses tonuyla konuşması Ege'yi çok eğlendirmişti. Tuba kesinlikle çok kötü bir oyuncuydu.

"Gülmeyi keser misin? İnsanları rahatsız ediyorsun!"

"Burada bizden başka kimse yok ki."

"O zaman beni rahatsız ediyorsun. Gülme!"

Ege gülerek kızın pembeleşmiş yanaklarına baktı. Bu haliyle o kadar masum görünüyordu ki... Ege'nin kalbi hızlandı. Eğer böyle bakmaya devam ederse kesinlikle onu öpecekti. Daha fazla dayanamayıp bakışlarını engellemek için buz torbasını alıp suratını kaplayacak şekilde bastırdı.

"Ne yapıyorsun ya?"

"Sus birazcık!"

"Yüzüm felç oldu. Kes şunu!"

Ege buz torbasını çekip kızın sırtını göğsüne yasladı. Tuba'nın zayıf olması bazı durumlarda işe yarıyordu. Buz torbasını yavaş hareketlerle burnunda tutmaya devam etti.

"Buz masajı hoşunuza gidiyor mu hanımefendi?"

"Hayır!" dedi Tuba inatla. Ege onun sinir olmuş haline gülümseyerek kulağına doğru eğildi. Adamın yumuşak nefesi kulağını okşuyordu. Bu vaziyette hareket etmesi için çelik gibi irade gerekiyordu.

"Başka masajlar da biliyorum. İstersen onları..."

Tuba kızararak küçük bir yumruğu Ege'nin karnına geçirdi. Sonra tekrar işe yaramaz bir çırpınmayla adamın kollarının arasından kurtulmaya çalıştı.

"Tamam tamam. Buz masajı da olur." Daha birkaç güne kadar bu adamın yanında duramıyorken, şimdi bu şekilde nasıl kalp krizinden ölmüyordu, bunu kesinlikle anlayamamıştı.

"Ege!"

"Tamam, hadi uyu, sabah panda gibi uyanıp beni korkutmanı istemem."

"Böyle uyuyamam ki." Aslında o kadar rahattı ki uyuması an meselesiydi ama bunu kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Ege onu kendi göğsüne sakince yasladı. Tuba'nın yumuşak bedeni kendine ne kadar da iyi geliyordu. Bugün o kadar şey yapmalarına rağmen hâlâ güzel kokuyordu. Tuba da bir süre sonra usulca ona sarılmıştı. Muhtemelen günün yorgunluğuna daha fazla dayanamamıştı. Düzenli nefes alıp verişi genç adamın göğsüne geliyordu.

Ege elini kızın sırtında dolaştırdı. Böyle hissetmesi normal miydi? Hiçbir kız arkadaşına karşı böyle yoğun şeyler hissetmemişti. Bunun adı artık her neyse kesinlikle Ege'yi çok fena çarpacaktı çünkü Tuba'ya karşı duyduğu çekim çoktan ölçülebilir sınırı geçmişti.

Tuba küçük bir mırıldanmayla ona daha çok sokuldu. Yüzünü Ege'nin boynuna gömmüştü. Ege, o rahat uyusun diye biraz daha aşağı doğru eğildi. Tuba'nın yüzüne bakmak için biraz da kendini çekti. Kızın sıcak nefesi akıl sağlığından ve tabii ki beden sağlığından da şüphe etmesini sağlıyordu. Genç kızın huzurla uyuyan yüzüne baktı. Böyle uyuyamayacağını biliyordu ama umursamadı. İstemsizce kızın saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Güzel rüyalar," dedi derin bir fısıltıyla.

Sonra başını kızın yumuşacık saçlarına koyup gözlerini kapayarak uyuyamasa bile gözlerini dinlendirmeliydi. Huzurla bir iç çekti. Bütün problemleri yarına bırakacak, bugün kesinlikle onları düşünmeyecekti.

***

Ege, arabayı Tuba'nın evinin kapısının önüne park etti. Uçak yolculuğunda bir ara uyumuştu ama buna rağmen deli gibi uykusu vardı. Tuba hareket ettikçe, uzaklaşacak diye endişe ederek uyanıp durmuştu.

Tuba esneyerek arabanın kapısını açtı. İnince vücudunu hafif bir şekilde gerdi. Sabahın ilk saatleri geçmiş, güneş havayı ısıtmaya başlamıştı. Ege arabanın bagajından kızın valizini çıkardı. İçinde pek bir şey olmadığından hafifti.

"Ben kendim çıkarım, yukarı kadar gelmene gerek yok."

Ege, ona karşılık vermeden kapıya doğru yürürken, istemsizce kızın balkonuna baktı. Buradan atlamış olsaydı, muhtemelen paramparça olurdu. İçinden bir yer acıdı, bunu düşünmek bile istemiyordu. Tuba da adamın peşinden yürüyüp kapının şifresini girdi. Asansörün aynasında görünen yüzleri uykusuzluktan çökmüştü.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Tuba.

"Yorgunum."

Kata geldiklerinde Ege valizi sürükleyerek kapının önüne getirdi. İşte beraber geçirdikleri yolculuğun sonunda veda zamanı gelmişti.

Tuba birkaç gün önce bu evden çıkarken hayata olan tüm inancını yitirmiş vaziyetteydi. Şimdi ise... Önünde yeni bir hayat vardı. Yaşamanın o bağımlılık yapan lezzetini tatmıştı. Eski insanların neden ölümsüzlüğe bu kadar kafalarını taktığını anlamıştı. Yaşamak güzeldi... Yeni yerler görmek, yeni insanlar tanımak, farklı kültürlerle temas etmek güzeldi. İnsan yaşadığını, hiçbir sorunun ebedi olmadığını hissediyordu.

Valizini içeri koyup Ege'ye döndü. Ege tedirgin bir halde ona bakıyordu. Düşündüğü şeyi ortaya atar gibi söyleyiverdi. "Tuba, sana güvenebilir miyim?"

"Ne konuda?"

Ege duruşunu değiştirip ciddi bir şekilde konuştu. Sesinde umutsuzluk vardı.

"Kendine zarar vermeyeceğin konusunda..."

Tuba iri gözlerini açarak ona baktı. Konuşmak istiyordu ama ağzından doğru kelimeleri bir türlü çıkaramıyordu.

"Lanet olsun! Seni burada bırakmak istemiyorum!" dedi Ege ani bir isyanla. "Keşke önce Cemre'ye götürseydim seni!"

"Ege, bu konuyu hallettik sanıyordum. Bak ben o düşünceyi kafamdan attım. Zaten sen bana yaşamanın ne kadar güzel olduğunu gösterdin." Sonra sesinin azıcık titremesine izin verdi. "Artık ölmek ister miyim sanıyorsun?"

Ege onu anlamak ister gibi süzerken hafif bir rahatlamayla konuşmaya başladı. "O zaman, aklına en ufak bir şey bile gelirse bana haber veriyorsun anlaştık mı?"

Ege'nin kendine güvenmesi için Tuba gülümsedi. Kocaman ışıltılı bir gülümsemeydi. "Tamam anlaştık." Onun böyle kendini düşünmesi... Önemsemesi... Çok değerliydi.

"Eğer haber vermezsen..."

"Haber veririm."

Ege kafasını sallayarak asansörün düğmesine bastı. Kapı sessizce açıldı. Ege, arkasını dönüp asansöre doğru bir adım attı.

"Ege!"

Kızın seslenişiyle arkasına döndü. Tuba yanına gelmişti bile. Ege'nin şaşkın bakışları altında ondan destek alarak parmak uçla-

rında kalktı ve artık hangi cesaret kırıntısıyla bunu yaptı bilinmez ama Ege'nin sert yüzüne küçük bir öpücük kondurdu.

"Her şey için teşekkür ederim. Beni kurtardığın için, bana başka hayatlar olduğunu gösterdiğin için ve yaşamayı bana tekrar sevdirdiğin için..."

Ege kızın öpücüğü ile donakaldı. Şu dünyada aklına gelecek en son şey Tuba'nın kendisini öpmesiydi. Yumuşak dudaklar yanağına değdiği anda ne yapacağını bilememişti. Kalbi delicesine hızlandı. *Alt tarafı yanaktan dostça bir öpücük! Nasıl beni ergenliğe döndürebilir?* Kızın uykusuz mavi gözlerine baktı. O garip mavilik ilk gün bile kendini ona çekmişti. Bu gözleri gördüğünde, farklı bir şeyler olacağını hissetmişti. Kızın gülümseyen yüzüne baktı. O gün pejmürde bir halde herkesten korkan kız şimdi karşısında dünyanın en güzel kızı gibi görünüyordu. Ege›nin bakışları Tuba›nın dudaklarına kaydı. Sonra tüm İngiltere gezisi boyunca aklında bin bir takla atan Ege›nin beyninin en ücra köşesine atmaya çalıştığı şey, gün yüzüne çıktı.

Tuba'yı delice öpmek istiyordu.

Bu kez durdurmadı kendisini. Dudakları, dudaklarındaydı işte. Hafif, yumuşak ve bir o kadar da yakıcı bir öpücüktü. Ege, Tuba'yı öperken bir elini beline doladı. Güzel kokusunu içine çekti. Sonra, istemediği halde dudaklarını kızın dudaklarından ayırdı.

Tuba gözlerini hafifçe araladı. Ne zaman gözlerini kapayıp kendini ona bırakmıştı? Kan hızla yüzüne hücum etti. Ani bir hareketle geri çekilmeye çalıştı.

Ege onun bu haline gülümsedi. Kesinlikle etkilenmişe benziyordu. Onu daha fazla tedirgin etmeden kollarını Tuba'dan ayırdı.

"Teşekkür öpücüğü öyle değil, böyle olur."

Tuba'nın heyecanla içeri kaçmasını zevkle izledi. Asansörün düğmesine tekrar basıp yüzünde tüm yorgunluğunu alan öpücüğün verdiği gülümsemeyle, aşağı indi.

Tuba, heyecanla kapıyı kapayıp arkasına yaslandı. Utancından ne yapacağını bilemez haldeydi. Ellerini yanan yanaklarına bastırıp aptal aptal gülmeye başladı. Kendi cesareti paha biçilemezdi. Kesinlikle iyileşmeye başlıyordu. Bundan birkaç hafta önce değil

bir adamı öpmek, yanına bile yaklaşamazdı. Ama onun öpüşü... İşte onu yaşamak, tek kelimeyle harika bir duyguydu.

Ege ne kadar da yumuşak davranmıştı. Bu adam kesinlikle bir kadına nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Aynı ânı tekrar tekrar yaşarken telefonundan mesaj sesi geldi. Eğer Ege öpücükle ilgili bir mesaj atmışsa kesinlikle utancından ölürdü. Heyecanla çantasını açtı. Mesaj Mehmet'tendi.

"Seninle önemli bir konu hakkında görüşmem gerekiyor. Yarın müsait olduğunda bana haber verir misin?"

Kalbi korkuyla doldu, önemli konu neydi acaba?

28

Ege yoldan geçen yayalara yol verip arabayı biraz daha hızlı sürdü. Tuba'yı almak için geç kalmıştı. Aslında böyle biraz beklemesi de fena sayılmazdı, sonuçta dışarıya alışmaya çalışmalıydı. Onu neden evden değil de buradan aldığını merak etti. Yanında olmadığı süre içinde dışarıda ne yaptığını merak ediyordu. Tamam sevgilisi ya da en yakın arkadaşı falan değildi ama... Böyle hissediyorsa kabul etmesi gereken şeyler vardı demek. Evet, ondan hoşlanıyordu. Bir kere kız akıllı ve azimliydi. Üstelik kim ne derse desin böyle bir travmayı atlatacak kadar da güçlüydü. Ayrıca gerçekten güzeldi. Özellikle gözleri... Onlar bambaşkaydı. Renginin derinliği Ege'yi çekiyordu. Garip bir şekilde o gözlerin sürekli kendi üzerinde olmasını istiyordu. Bir de şu çekim vardı tabii... Ege'nin aklını başından alan, sürekli verdiği her karardan geri döndüren şey... Bu özelliklerin tamamını bulduğu başka biri olmamıştı daha önce hayatında. O yüzden onunla yaşadığı her deneyim farklı hissettiriyordu. Onu öpmüş, kollarında uyutmuş ve beraber vakit geçirmişti. O kadar farklı hissettiriyordu ki bu tür duyguların varlığını bile resmen yeni öğreniyordu.

Bu yüzden bugün yapacağı her hareketin akla ve mantığa uyması gerekiyordu. Her zaman akılcı ve mantıklı kararlar verip uy-

gulardı ve hiçbir zaman bunun zararını görmemişti. Şimdi aklına uyup tüm bu olasılıkları, hoşlanmaları daha ileri gitmeden engelleyebilirdi. Duygularla hareket etmenin zararları her zaman daha yıkıcı oluyordu. Çevresinde buna çok iyi bir örnek vardı. Murat...

Kesinlikle Murat aşk yüzünden çok kötü zamanlar geçirmişti. Ege için bu aşktan korkmak falan değildi. Ya da asla âşık olmayacağım gibi bir düşünce değildi. Bu gerçekti. Naz gittiğinde Murat'ın ne kadar yıprandığını görmüştü.

Gerçi düne kadar sadece Murat'ın yaşadıklarını biliyordu. Naz'la karşılaştığında söylemek için cümleler biriktirmişti Ege. Murat'ın her ağlayışında içinden bir kez daha kızıyordu ama karşılaştıklarında hiç de böyle olmamıştı. Naz çok zayıflamıştı. Üzerine giydikleri ile toparlamaya çalışsa da belli oluyordu bu. Eskiden upuzun olan sarı saçları şimdi kısacıktı. Nedense çok şey yaşamış gibi görünüyordu.

Sonuç olarak onlarınki gibi mutlu bir aşk bile bu hale gelebiliyorsa... Ege kendini düşünemedi. Başta, ikisi zaten çok farklıydı. Tuba ile sürekli atışıp duruyorlardı. Doğru düzgün sohbet bile edemiyorlardı...

Ama Ege onun yanında garip bir şekilde huzurluydu. Kendini hiç hissetmediği kadar eğlenmiş hissediyordu ve kıza karşı merakını gizleyemiyordu. Ona denemediği şeyleri ilk defa denettiğinde ise aldığı zevk çok ayrı oluyordu. Ömrü boyunca ona böyle şeyleri göstermek için yanında kalabilirdi.

Ömrü boyunca mı?

Ege silkindi. Eğer biraz daha düşünecek olursa kesinlikle ikinci bir kazayı yapacaktı ve bu sefer, bu kadar güzel bir ceza almayacağı kesindi.

Köşeyi döndüğünde Tuba'nın kırmızı saçlarını hemen fark etti. Garip bir şekilde kalbi çarpmaya başladı. Onu eve bıraktıktan sonra görüşmemişlerdi. İkisinin de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Hoş, Ege, Murat yüzünden pek dinlenememişti ama yine de birkaç saat uyuyabilmişti. Murat'ı bulduktan ve ağzına iki uyku hapı verip yatağına yatırdıktan sonra evine gidip üç saat deliksiz uyumuştu. Sonrasında Cansu'nun gönderdiği dosyaları incelemesi gerekmişti.

Daha ailesiyle bile görüşememişti. Annesi ve babasının vereceği tepkiye henüz hazır değildi doğrusu.

Genç adam, çarpan kalbinin sesiyle kızın önünde durdu. Tuba daha rahat görünüyordu. En azından insanlara canavar görmüş gibi bakmıyordu. Arabaya binince kokusu yayıldı içeriye. Onu öperken içine çektiği o güzel kokusu... Ege delirmeye başladığından son derece emindi. Tuba'dan önce kendisi de Cemre'ye görünse fena olmazdı.

"Merhaba!"

"Geç kaldın."

O kadar insanın arasında dakikalarca beklemiş olmanın gerginliği vardı Tuba'nın üzerinde. Mehmet'le konuşmak zaten yeterince yıpratıcıydı. Gerçi tahmin ettiği kadar kötü geçmemişti. Onu gördüğünde, daha büyük bir acı çekeceğini düşünmüştü ama sadece içi sızlamıştı biraz. Tuba'nın hayallerinde yaşattığı Mehmet değildi karşısındaki. Hayat onu farklı yönde değiştirmiş, başka biri haline getirmişti. Elbette onunla sohbet etmek Tuba'ya hâlâ çok iyi geliyordu. Gözünden o pembe gözlük kalkınca aslında Mehmet'in davranışlarının altında yatanın aşk değil dostluk olduğunu görebilmişti. Eda'ya nasıl da âşık âşık baktığını görmüştü. Kendisine hiç öyle bakmamıştı. Eski günlerini bu bakış açısıyla yeniden düşündü, aslında o zamanlarda bile farklı bir şekilde davranmamıştı. Her zaman anlayışlı ve korumacıydı, yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. Ama... Asla Eda'ya baktığı gibi bakmamıştı.

Tuba, Ege'nin yüzüne baktı. Son gördüğünde ayakta gezen ölü gibiydi. Şimdi ise tıraş olmuş, şık kıyafetlerini giymişti. Her zamanki gibi çok etkileyici görünüyordu. Aslında aklında geç kaldığı için kızmak vardı ama onu gördüğünde bir kuş gibi uçuvermişti siniri.

"Merhaba."

"Burada ne işin vardı? Yoksa haberim olmadan fobini falan mı yendin?" dedi Ege hafif bir iğnelemeyle. Ege, Cemre'nin yanına gitmeleri için mesaj attığında, Tuba dışarıda Mehmet ile oturuyordu.

"Ellerimden bu kadar çok ter çıktığına göre, yenememişim."

Ege, direksiyonu çevirirken göz ucuyla kıza baktı.

"Bu, neden burada olduğun sorusunu açıklamıyor?"

"Açıklamam mı gerekiyor? Kaçırdım orayı."

Ege ister istemez kıza ters bir bakış attı. Neden söylememekte bu kadar ısrar ediyordu ki? Zaten merakına yenik düşüp sormuştu. Normalde böyle şeyleri ne merak eder ne de ilgilenirdi. Bu zamana kadar sevgililerinin neler yaptığını öğrenmek için bile merak duymamıştı. Hatta birkaçı ona sorduğunda da fazlaca rahatsız olmuştu. Ama şimdi, onun neden burada olduğunu delice merak ediyordu.

Tuba, Ege'nin bakışlarını görmezden geldi. Yine konuyu dağıtmak için konuştu. "Murat'ı buldunuz mu?"

Ege ona ters ters baktı. Neden nerede olduğunu söylemeyip de kendisine işkence ediyordu ki? "Evinde, şimdi uyuyordur."

Tuba kolundaki eski saate baktı. "Bu saatte mi?"

"Bu saatte."

Tuba önüne döndü. Ege bugün konuşacak havasında değildi anlaşılan. Yolun devamında hiç konuşmadılar. Hastanenin önü yine çok kalabalıktı. Zar zor boş yer bulup park ettiler. Yine hiç konuşmadan arabadan indiler.

Hastaneye girdiklerinde bir suçluluk duygusu sardı Tuba'yı. Cemre intihar etmeye çalıştığını öğrenirse ona çok kızacaktı. Muhtemelen hastaneye yatmasına karar verecekti. Asla kabul edemezdi Tuba bunu, evinde son derece rahattı. Hem bu düşünceyi kafasından tamamen atmıştı, o yüzden bunları düşünmeye gerek yoktu.

Ege, arkasını dönmüş kıza bakıyordu. Tuba adımlarını hızlandırarak genç adama yetişti. Yanına yaklaştığında her zamanki gibi yine kendini çok küçük hissetti. Aslında bu duygu... güzel hissettiriyordu.

"Ege."

"Efendim"

Gözlerini kocaman açmış adamın gözlerine bakıyordu.

"Şimdi içeri girdiğimizde Cemre'ye benim... Şey, şey yaptığımı söylemeyeceksin değil mi?"

"Ne yaptığını?" dedi Ege kaşlarını çatarak.

"Atladığımı?"

"Söylememem mi gerekiyor?"

"Ege..."

Kaşlarını çatarak kızın iki kolundan tuttu.

"Söylememem mi gerekiyor?"

"Söyleme lütfen."

"O zaman bugün nerede olduğunu söyle!" dedi Ege, eline geçen kozu kullanarak.

Tuba ona sinirlenerek baktı. Fırsatçı herifin tekiydi işte. "Neden bu kadar ısrar ediyorsun? Yaptığım her şeyi sana haber mi vermem gerekiyor?"

"En azından nerede olduğunu söyleyebilirsin? Devlet sırrı değil ya, söyle de kurtulayım!" Hayır, zaten kızın takılabileceği kaç kişi vardı ki böyle saçma bir şekilde merak ediyordu...

"Neden kurtuluyorsun?"

"Şu aptal meraktan!" dedi Ege kızın kollarını bırakırken.

Tuba yavaşça gülümsedi. Böyle merak edilmek hoşuna gitmişti, Ege'nin bu hali de gayet güzeldi. Sırf şu durumun zevkini çıkarmak için bile söylememeyi tercih edebilirdi.

Ege kaşlarını daha çok çatarak baktı.

"Komik mi?"

Tuba kafasını salladı, daha çok gülerek Ege'ye baktı. Gerçekten onu bu hali çok komikti. Ege de kızın bulaşıcı gülümsemesine karşı koyamadı. Ciddiymiş gibi yaparak ona pes etmiş bir şekilde tekrar sordu.

"Hadi ama neredeydin?"

Tuba aklına gelen ilk cevabı düşünmeden söyleyiverdi. Ki zaten adamın bu hoş gülümsemesinden sonra çok da düşünecek hali kalmamıştı.

"Arkadaşımla buluştum. Oldu mu?"

Ege'nin gülümsemesi bir anda yok oldu.

"Mehmet'le mi buluştun?"

Tuba yine içinden kendine lanetler yağdırdı. Şu aptal huyunu kesinlikle bırakmalıydı. Böyle giderse düşünmeden konuşmak yü-

zünden gelecekti sonu. Bir an başka bir arkadaşıyla buluştuğunu söylemek istedi ama pek inandırıcı olmayacağı kesindi.

"Evet, düğün davetiyesi verdi."

Ege, tek kaşını kaldırarak baktı. Birkaç saniye sonra ikna olmuş bir halde kaşını indirdi. Tuba onun ikna olduğundan emin olunca rahat bir nefes alarak gülümsedi. Sonra koluna girerek onu hafifçe çekiştirdi. Ona bu kadar rahat dokunabilmesi bile korkularının sonunun geleceğinin habercisiydi. Kapının önüne geldiklerinde emin olmak için Ege'ye döndü.

"Söylemeyeceksin değil mi?" dedi mavi gözlerini irice açarak.

Ege kollarını birbirine dolayıp Tuba'ya baktı. "Söz veriyor musun?"

"Ne için?"

"Bir daha asla bu düşünceyi aklına getirmeyeceğine?" dedi hafif boğuk bir sesle. Bu soruyu defalarca sormasına rağmen emin olmak istiyordu.

"Tamam! Söz."

"İyi çünkü senin ölü olman düşüncesi..." dedi Ege ağzından zor çıkan kelimeleri eliyle silkelermiş gibi yaparak. Tuba'nın konuşmasına fırsat vermeden kapıyı çalıp gir sesi duymadan içeri daldı.

Cemre, masanın başına oturmuş harıl harıl bir şeyler yazıyordu. Muhtemelen kapının çalındığını bile duymamıştı. İçeri girdiklerini fark edince ayağa kalktı.

"Merhaba," dedi Tuba, hafif bir çekingenlikle.

Cemre, Tuba'yı yeni görmüş gibi büyük bir şokla ağzı açıldı.

"İnanamıyorum!"

Saçlarını görünce şaşıracağını biliyordu ama bu kadar büyük bir şoka girmesini beklemiyordu Tuba. Elleri boynuna gitti. Artık bu rengin kendine yakıştığını bile düşünmeye başlıyordu.

"Siz delirmiş olmalısınız! Bu kimin fikriydi?" dedi Cemre iki haylaz öğrencisini azarlayan bir öğretmen edasıyla.

"Tabii sen olmalısın!" diyerek Ege'ye ölümcül bir bakış attı.

"Daha güzel olmamış mı?" dedi Ege büyük bir pişkinlikle. Bu adamdaki rahat tavır insanı sinirden hasta ederdi.

Cemre gözlerinden şimşek çıkarabilseydi de tıpkı böyle görünürdü. Hızla yerine oturdu.

"Size sadece tanışın dediğimi hatırlıyorum. Hiçbir şey yapmadan sadece birbirinize alışmanızı söylemiştim!"

"Boş beklemek sanırım pek bize göre değil."

"Boş olduğunu kim söyledi? Söylenen her şeyin bir amacı, bir sebebi var."

Ege, bunun üzerine omuz silkti. Kadının sinirlenmesi pek umurundaymış gibi görünmüyordu.

"Biriniz bana şu geçen on günü anlatabilir mi?" dedi Cemre eline aldığı kâğıdı ikisi arasında sallayarak.

Ege, rahat bir şekilde bacak bacak üstüne attı. "İlk gün Tuba başımı emektar tavası ile yardı."

Kadın şoke olmuş bir şekilde Tuba'ya döndü. Tuba utanarak yere baktı.

"Bir diğer gün saçını boyattık. Tabii biraz ortalığı kirletti bu esnada. Bir de Mehmet diye eski bir arkadaşıyla karşılaştık." Sanki çok önemsiz bir şeyden bahsediyor gibi anlatıyordu.

"Boyattın," dedi Tuba hemen müdahale ederek.

"Boyattım." Ege çok sakin bir şekilde kabul etti. Cemre, tek kelime edemeden karşısındaki garip çifte bakıyordu.

"Sonra onu erkeklere alışması için şantiyeye götürdüm. Tuba korkup kaçarken bilmem kaçıncı kattan düşüyordu ama tabii ki gördüğün üzere düşmedi. Aksine, kriz ortamlarından nasıl sağ çıkacağını öğrendi."

"Evet, o kadar kavga gürültüye rağmen nefes alabildim," diye tamamladı Tuba.

"Dışarıda Eda ve Mehmet'le birlikte yemeğe gittik. Ablamla Mehmet evleniyorlar da."

Cemre, az kalsın kalpten gidiyordu. Masanın üzerinden aldığı bir şeyi kendine yelpaze olarak salladı. Kesinlikle serin havaya ihtiyacı vardı. Hadi Mehmet'i anlamıştı da, Ege'nin ablasının ne işi vardı?

"Altıncı gün," dedi ve biraz duraklayarak Tuba'ya baktı. "Tuba bende kalmaya geldi."

"Sonra biraz alışveriş yaptık. Bir de İngiltere'ye gittik." O kadar basit bir şekilde söylüyordu ki sanki dünyanın öbür ucuna değil de bakkala gitmişlerdi.

"Londra'da gezdikten sonra ormanda kamp yaptık. Yolda insanlarla etkileşime girdik, son derece faydalıydı. Değil mi Tuba?"

Tuba mekanik bir şekilde kafasını salladı. Cemre'yi ilk defa bu halde gördüğüne yemin edebilirdi. Ege sözlerini bitirip rahatça arkasına yaslanırken Cemre ağzı açık bir şekilde ikisine bakıyordu.

"Benimle dalga geçtiğinizi ve bu süre içinde evde oturarak sohbet ettiğinizi söyleyin."

"Tam olarak bunları yaptık. Fazlası var, eksiği yok."

Cemre hızla ayağa kalkıp ani bir hışımla Ege'ye döndü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne yapmışım?" dedi Ege hiç şeklini bozmadan. Yüzünden en ufak bir duygu kırıntısı bile okunmuyordu.

"Bu kızın fobisi var! Ya düşüp bayılsaydı? Ya kalp krizi geçirseydi?" Cemre dediklerinde kesinlikle haklıydı, zaten bunlara da oldukça yaklaşmışlardı. Ama sonuç olarak Tuba şimdi çok daha iyiydi.

"Geçirmedi."

"Geçirebilirdi."

"Bunlardan sorumlu ben olmazdım!"

Cemre kendi etrafında döndü. "Tamam o zaman, bana şunları açıklayın. Neden Tuba senin evinde kaldı? Neden kamp yapmaya gittiniz? Bir kere sizin İngiltere'de ne işiniz var?" Cemre, Tuba'ya döndü. "Sen cevaplar mısın?" dedi daha yumuşak bir sesle.

"Eeee, şey... Ege'nin evine yaptığı maketlere bakmaya gitmiştim. Sonra bakarken hava kararmış, ben de orada kaldım." Üç yaşındaki bir çocuğun bile yalan olduğunu anlayacağı kadar kötü bir oyunculukla söylüyordu bunları. Stres ânında bırak yalan söylemeyi, konuşamıyordu bile. Sonra panikle Ege'ye bakarak tekrar konuştu. "Ben daha önce hiç kamp yapmadığım için... Ege kamp yapmayı öğretmek için... Kamp yaptık." *Hay senin kuracağın cümleye...*

"Tuba, başına bir şey gelseydi ne yapacaktın? Böyle bir uygu-

lama için sadece seni değil, kendimi de riske atmıştım biliyorsun. Bana danışmadan bunları yapmaya nasıl karar verirsiniz?" Cemre ayağa kalkıp arkasında duran dolaptan mavi bir dosya çıkararak masanın üzerine koydu. Hızla sayfaları çevirdi. Sonunda Tuba'nın belgelerinin olduğu sayfayı bulup çıkardı. Ciddi bir şekilde kafasını kaldırıp ikisine de baktı. Tüm hastane yönetimini kendi kafalarına göre iş yapmaları için karşısına almamıştı. Gerekirse başka yöntemler denemeye başlarlardı. Hastasının can güvenliği, korkularını yenmekten önce geliyordu.

"Ege, senin belgelerini hastane yönetimine teslim edeceğim. Bundan sonra bizim serviste değil, hastanenin belirleyeceği herhangi bir serviste yapacaksın kamu görevini. Tuba, biz seninle daha güvenli bir yöntem seçelim."

29

Fobisi ilk ortaya çıktığında Mehmet onu buraya getirmişti. O zamanlar odaya girerken bile bayılacak gibi oluyordu. Cemre'nin uzun uğraşları sonucunda ancak konuşmayı başarmıştı. Her gün ne kadar zorluk çektiğini, korkularıyla mücadele ettiğini, ailesini her anlatışında hıçkırıklara boğuluşunu bizzat görmüştü. Aradan ne kadar zaman geçse de gayet net hatırlıyordu. Bu yöntemi uygulamak konusunda da tüm sistemi zorlayarak elinden gelenin fazlasını yapmaya çalışmıştı. Şimdi bu kadar tepki vermekte kendince çok haklıydı.

Ege'nin tüm bunları açıklamasındaki mantığı anlayamıyordu. Bu kadar detay vermese böyle bir duruma katlanmak zorunda kalmazlardı. Belki de tüm bunlardan sıyrılmak için söylemişti. Cemre onunla çalışmayacaklarını söylediğinde rahatça kalkıp gidebilirdi. Artık işi bitmişti, Tuba ile uğraşmak yerine başka bir şekilde cezasını ödeyebilirdi.

Tuba, Ege'den cevap beklercesine adama baktı. Burada itiraz etmesi gereken kişi kendisiydi, biliyordu ama Ege'nin istemediği bir şeyi sırf eline böyle bir fırsat geçti diye kullanamazdı. Onu zaten birçok şey için zorlamıştı.

Ege yorumsuz yüz ifadesini korumakta güçlük çekiyordu. Şu an yapmak istediği tek şey kahkaha atmaktı. Hem de böyle karnı ağrıyana kadar. Tuba'nın o mavi gözleri umutsuzlukla açılmıştı.

Ege'nin mantığı arka planda konuşmaya başladı. Şimdi, tam bu anda her şeyi bitirebilirdi. Bu kapıdan çıkar, Tuba'yı unutur ve gerekiyorsa temizlik yapardı. Zaten çalışma süresinin birçoğunu tamamlamıştı. O mıknatıs gibi gözlere gereğinden fazla maruz kalmıştı. Bunu bünyesinden temizlik yaparak atabilirdi. Ne yaptıklarını düşünmeden, iyileşip iyileşmediğini umursamadan hepsini arkasında bırakabilirdi. Birkaç ay temizlik yapmak, tuvalet temizlemek falan böyle bir sorumluluk altında kalmaktan çok daha iyiydi. Hızla ayağa kalktı.

"Tuba?"

Tuba korkudan ellerinin terlediğini hissetmeye başladı. Korkusu Ege'den kaynaklanmıyordu. Korkuyordu çünkü bu sürede istemese de Ege'ye alışmıştı. Korkuyordu çünkü gerçekten iyileşmeye başlıyordu. Korkuyordu çünkü Ege'nin gitmesini istemiyordu. Ama... Konuşacak, hayır devam edelim diyecek cesareti de yoktu.

Ege her zamanki sakinliğini koruyordu. Tek kaşını kaldırarak o güzelim sesiyle konuştu.

"Başka psikoloğa gidelim. Zaten bu hastanenin ismi de bir garip. Hangi hasta ruhlu kişi, hastaneye Serçe ismi verir ki?"

Tuba şaşkınlıkla ağzını açtı. Ege'nin "Kusura bakma, ben de zaten bu işe devam etmek istemiyordum. Sana başarılar," diyeceğini düşünmüştü. Adamın böyle cevap vermesi ise tüylerini ürpertmişti. Kalbinin atışları hızla değişti.

Ege, Cemre'ye meydan okuyordu!

Tuba, şaşkınlıkla Cemre'ye baktı. Onu öylece bırakıp başka doktora gidemezdi. Kendisi hakkında her şeyi neredeyse bir tek o biliyordu. Bu zamanda bu noktaya gelmesinde de en çok yardım eden kişi oydu. Bunu mesleki görevi olarak yapıyor olabilirdi ama yine de Tuba'ya da değer vermiyor değildi. Onu şimdi bırakıp gitmek büyük haksızlık olacaktı. Ege'yi bulmak için bile o kadar çok uğraşmıştı ki... Şimdi Ege için Cemre'yi bırakmak? Ama Cemre'yi ikna edebilirdi. Korkularını ne kadar yendiğini gösterse,

kesinlikle ikna olurdu. Genç adam iki adımda Tuba'nın yanına ulaşıp elini uzattı.

Tuba o eli hiç düşünmeden tutabilirdi... Ne zaman bırakacağını bilmeden, düşünmeden... Ama o eli tutmak demek, Ege'ye bağımlı olmak demekti. Ege'nin onunla ilgilenmesini beklemek demekti.

Ayağa kalkmadan, elini Ege'nin eline bıraktı. Bu ellerde güven vardı. Bunu hissediyordu.

"Tuba, tanımadığın bir adama nasıl güveniyorsun?" Cemre hayretle Tuba'ya bakıyordu.

Tuba'nın içine bir anda korku yayıldı. Ege'ye güvenmek istiyordu ama Cemre haklıydı, daha birkaç hafta geçmişti. Ege'yi ne kadar tanıyordu ki? Adam kendinden, ailesinden, hiçbir şeyinden bahsetmemişti. Onun hakkında ne biliyordu ki? Tereddüt içerisinde elini Ege'nin elinden çekecek gibi oldu.

Ege bunu yapamazdı. Elini ondan çekemezdi. Bunca korkuyla bana yardım et, beni bırakma diyecek hali yoktu ki kızın. Kararlıydı, onu korkularından kurtaracaktı. Korkuluğu olacağına söz vermemiş miydi? Korkuluğun tarladan kaçtığı nerede görülmüştü? Onu burada, bu kadının yanında bırakıp gidemezdi. Tuba'nın gözlerine endişe ile baktı. *Bunu yapma. Sakın elimi bırakma.*

Tuba, Ege'nin o sıcak gözlerine bakarak ayağa kalktı. Evet, titriyordu ama bunun korkudan olmadığına emindi. Elini genç adamın elinden yavaşça çekti.

"Cemre," dedi bir solukta. Ege'nin yanan gözlerinden kendini zor kurtarmıştı.

"Ne kadar iyileştiğimi bilmiyorsun. Ben artık tek başıma alışverişe gidebiliyorum. Tek başıma evden çıkabiliyorum. Ege ile konuşurken korkmuyorum. Hatta başkalarıyla konuşurken, onlara dokunurken bile daha az kaygılanıyorum. Ablası, hatta hiç tanımadığım bir İngiliz kadın bana sarıldı bile. Bayılmadım, düşmedim, kalp krizi geçirmedim..." dedi hızla. Cemre'nin kendisine hak vermesi için tane tane konuşuyordu. "Bunların hepsi Ege'nin sayesinde oldu. Beni başka insanlarla tanıştırdı. Yeri gelince zorladı, yeri gelince... kucak açtı." Sonra derin bir nefes alarak sesini alçalttı. "İngiltere'ye olan tutkumu biliyorsun. Dünyayı ne kadar gezmek istediğimi de. Ege bunları yapmamda beni cesaretlendiriyor."

Yaşadıkları şeyler aklına gelince kendini engelleyemedi. Gözlerine yaşlar birikti. O günü hatırlamak istemiyordu ama o sözü hayatı boyunca unutmayacaktı.

"Ege benim korkak olmadığımı anlamamı sağladı." Alçak sesle kelimelerin üzerine bastıra bastıra konuşuyordu.

Ege, Tuba'nın ağlamaklı haline baktı. Tuba'nın bu vaziyette olmasından nefret ediyordu. Eğer gözünden bir damla yaş düşerse Tuba'yı ağlattığı için Cemre'ye gününü gösterebilirdi. Ardından Tuba, Ege'ye dönerek yavaşça bıraktığı eli tuttu.

"Cemre, görmüyor musun? Önceden düşüncesinden bile korkardım ama bak şimdi, elini tutmaktan çekinmiyorum bile." Ege de o ılık küçük elin tekrar avcuna düşmesinden memnuniyet duyar gibi Cemre›ye baktı. Tuba seçim yapmamıştı.

Cemre pes edercesine yerine oturdu.

"O zaman bana neler yaptığınızı kelimesi kelimesine anlatın. Ayrıca nasıl bu kadar kısa sürede bu hale geldin öğrenmek istiyorum."

Tuba, Cemre'nin gergin yüzüne baktı. Onun da gözlerine yaşlar birikmişti, o an kendisini sadece iş olarak görmediğini anladı.

***

Tuba, odadan çıkarken üzerinde aptal bir mutluluk vardı. Cemre azarlamalarını sürdürse de fazlasıyla yol katettiğine emin olmuştu. Bir sonraki hafta neler yapmaları gerektiğini anlatmış, hatta detaylarını da Ege ile tartışmışlardı. İkisinin de bu kadar özveriyle uğraştığını gördüğünde kesinlikle yalnız olmadığını hissetmişti. Ege'nin ona elini uzatması onu bırakmayacağı anlamına geliyordu. İçindeki sevince engel olamıyordu. Belli etmeden onu izlerken bugün daha bir yakışıklı göründüğünü düşündü. Yazdığı kitaplardaki adamlara benziyordu. Tek fark vardı onları Tuba yaratmıştı, Ege ise tamamen gerçekti. Arkadan bakınca bile Ege'nin ne kadar güçlü olduğu belli oluyordu. Onu balkondan çekerken bile çok zorlanmamıştı, haliyle hepsi güç istiyordu. Gözleri yavaşça adamın omuzlarından, sırtına, oradan da kalçalarına indi... Kalçaları

ise... *Tuba delirdin mi? Adamın neresine bakıyorsun?* Utanarak bakışlarını hızla yere indirdi.

"Ne düşünüyorsun öyle?"

"Kalçalarını." Tuba bir an ne dediğini fark ederek kafasını kaldırdı. Beklemediği bir anda gelen soruya düşünmeden cevap vermişti. Zaten yalan söylemeyi beceremiyordu, üstüne bir de böyle ani sorular sorulunca aklındakini hemen döküveriyordu. *Eve gidince ağzımı dikeceğim. Zımbalayabilirim de. Hayır, en iyisi dilimi koparmak...*

Ege kıza bakarak kocaman bir kahkaha attı. Etraftaki insanlar böyle bir adamdan öyle bir gülüş nasıl çıktı der gibi şaşkın şaşkın bakıyorlardı.

"Ağzımdan yanlışlıkla çıktı. Kesinlikle öyle bir şey düşünmüyorum."

"Dil kalbin aynası derler."

Tuba hızla yürüyüp adamın yanından uzaklaşmaya çalıştı. Ellerini cayır cayır yanan yanaklarına bastırdı. Buradan eve *yürüyerek ne kadar zamanda giderdi onu hesaplamaya başladı. Bu* utançla Ege'nin arabasına binecek hali yoktu.

"Beğendin mi bari?"

Çaktırmadan, hınzırca kızın kulağına eğilmiş, yumuşak nefesi yine yapacağını yapmıştı.

"Ege!" diyerek ciyakladı Tuba. Onun bu hallerinden gerçekten nefret ediyordu. Utanmaktan yorulmuştu.

"Beğenmedin mi?" Hafifçe dudak bükmüş gibi yaptı.

Sanki karşısındaki koskocaman bir adam değil, küçük bir çocuktu. Böyle yaparken dolgun dudakları daha da çekici bir hal almış... *Ne diyorum ben ya. Şuncacık aklım vardı onu da kaybediyorum anlaşılan.*

"Yanakların kızardı yine! Bu sefer neremi düşünüyorsun?" dedi Ege gülmeye devam ederken.

"Olmayan beynini düşünüyorum!"

"Ben de arada seninle ilgili tuhaf şeyler düşünüyorum zaten, sıkıntı yok."

Tuba gözlerini iri iri açarak ona döndü. Ege, Tuba'nın bu haline bir kez daha kahkaha attı. Normalde bu kadar çok gülmezdi ama o kadar komik görünüyordu ki. Onu utandırıp kızdırmak çok eğlenceli geliyordu. Gülerek kızın kulağına bir öpücük kondurdu. Hızla çekilip Tuba'nın ne hale geldiğine bakmadan hastaneden çıktı.

Tuba kulağına konmuş öpücüğün sıcaklığıyla hareket edemez haldeydi. Adamın konuşmasında kışkırtıcı ve heyecanlandıran bir yan vardı. Tüm vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Bu imalar yüzünden bir gün kalpten gidebilirdi.

Hafif esen rüzgâr ısınmış yanaklarına dokundu. Derin bir nefes aldı. Az çok kendine gelmişti. Kendisine ne yaptığını hiç düşünüyor muydu acaba? Şimdi de kulağından öpmüştü! Tuba utançla yanaklarını elleriyle yelledi. Tamam, bir kere öpmesine izin vermişti ama sürekli sürekli bunu yapacak hali yoktu. Hem öpüşmek ya da böyle sevgi hareketlerini sadece birbirlerini seven insanlar yapmalıydı. Öyle sırf dalga geçmek ya da egosunu tatmin etmek için yapılmamalıydı.

Ege gibi adamlar genelde rahat olurlardı. Çok yakışıklıydı, zekiydi, çekiciydi... Ve... Yeri geldiğinde çok iyi birisi oluyordu. Ondan hoşlanmamak elde değildi. Yakınına geldiğinde, aklı zaten uçup gidiyordu. Mehmet'e bile hissetmediği şeyleri Ege yakınındayken hissediyordu. Son zamanlarda vaktin nasıl geçtiğini anlamıyordu. Ancak böyle olmaması gerekiyordu. Sonuçta Ege'ye karşı bir şey hissedemezdi. Onu daha ne kadar tanıyordu ki?

Tuba kendisini düşündü; garipti, erkeklerden korkuyordu, insanlarla bile doğru düzgün konuşamıyordu. Saçları parlak kırmızı, gözleri ise Ege'nin dediği gibi garip bir maviydi. Üstelik hortlak gibi bembeyazdı. Kısaydı ve yine Ege'nin dediği gibi çöp gibiydi.

Ege'nin onun gibi birine özel bir duygu beslemesi sadece hayaldi. Belki filmlerde böyle olabilirdi ama gerçek hayatta asla olamazdı. Bu yaptıkları yalnızca yeni ve alışılmadık bir şeye olan ilgisiydi. Yeni alınan, ilginç oyuncağını elinden bırakmayan çocuk gibi, ilgisi şimdilikti. Kesinlikle bir süre sonra azalacaktı. Sonra yine kendi alıştığı hayata dönmek isteyecekti. Tuba ise elinde bir hiçle kalakalacaktı.

Mehmet'ten sonra ne hale geldiğini düşündü. Her şeye bu kadar göğüs germişken sadece yok olmak istemişti... Üstelik hiçbir zaman Mehmet, Ege'nin ona davrandığı gibi davranmamıştı bile. Hissettiği şeyler şimdi daha gerçekçi ve kuvvetliydi. Şayet Ege'ye âşık olursa sonu daha kötü olurdu. Kendini rahatlatmak için derin bir nefes aldı. Arabaya binince Ege'ye gününü gösterecekti. Resmen kendisi ile oynuyordu, buna göz yumamazdı.

Binadan koşturarak çıkıp arabanın kapısını hışımla açtı.

"Ne yapmaya çalıştığını sorabilir miyim?" Tuba'nın bembeyaz yanakları tatlı bir pembeliğe bürünmüştü. Çatık kaşlarının altında mavi gözleri ışıl ışıl parıldıyordu.

"Ne konuda?" Tuba'nın yine sinirli bir şekilde davranması canını sıkmıştı. Neden o da kendisi gibi gülüp geçmiyordu ki?

"Az önceki halini diyorum."

"Ne olmuş ona?" Şimdi Ege'nin de kaşları çatılmıştı.

Tuba adamın ciddi haline baktı. Sonra pes edercesine kendini koltuğa bıraktı. "Benimle oynuyorsun."

"Bunu da nerden çıkardın?"

"Az önceki neydi o zaman?" dedi Tuba utandığını belli etmemeye çalışarak.

Ege derin bir nefes aldı. Ellerinin direksiyona dayadı. Tuba'nın bu hali gerçekten onu sinirlendiriyordu. "Sen açıklayabiliyor musun?" Sesini kızı korkutmak istemezmiş gibi alçaltmıştı.

"Ben bilmiyorum... Ama..." Sakince konuşmaya çalıştı, ardından gözlerini önüne çevirdi.

Ege yine derin bir nefes aldı. "Seninle oynamıyorum. Ben de senden uzak durmak istiyorum... Ama... Bazen bunu başaramıyorum." Söylediklerinde samimi olduğu bakışlarından belli oluyordu.

"Bu doğru değil..." Aralarındaki bu çekim yanlıştı. Olmaması gerekiyordu.

Ege, sinirlendiğinde hep yaptığı gibi yüzünü ovuşturdu.

"Neresi yanlış?" Aslında neresinin yanlış olduğunu çok iyi biliyordu ama Tuba'nın böyle davranması içinde bir yerlere zarar

veriyordu. Kendisi yanlış olduğunu bile bile böyle davranmaya devam ediyordu ama Tuba bunu sorguluyordu.

Tuba, Ege'ye karşı açık olacaktı. Eğer... Böyle davranmasını engelleyecekse, ona açıkça söyleyecekti. "Sana bağlanıyorum ve..." diye fısıldadı. "Neyse." Söylemeyecekti.

Bu cümle Ege'nin kalbini delicesine hareketlendirdi. Ege, kızın az çok kendisine alıştığını biliyordu. İleride bağlanabileceğini de kestirebiliyordu ama bunu Tuba'nın ağzından duymak çok daha farklı hissettiriyordu. Aslında ilk zamanlar böyle bir ihtimal karşısında arkasına bakmadan kaçardı. Ama... Şimdi...

Tuba'nın yanlış anlamayacağını bilse keyiften kahkaha atardı. Bu kesik kesik söylenmiş minik cümlecik bile neden bu kadar güzel hissettiriyordu?

"Gel buraya," dedi Ege.

"Ne?"

"Yaklaş bana."

"Ege..."

"Yaklaş." *Ah, bu yaklaş değil, yaklaşma olmalıydı.*

Tuba, kafası allak bullak halde ona yaklaştı. Karşı çıkmak istese de yapamıyordu işte. Az önce ne düşünüyordu, şimdi ne yapıyordu? Bu adamın yanındayken sağlıklı düşünmek, çölde karın yağması kadar zordu.

Ege gülümseyerek kızın dudaklarına uzandı. Her ne kadar içindeki yoğun tutkuyla onu daha sert öpmek istese de kendini engelledi. Tuba'ya karşı narin olmalıydı. Kızın kendisinden korkmasını, hele bu anda korkmasını istemiyordu. Usulca öptü dudaklarını. Tuba'nın hareket etmesini beklemiyordu. Ama Tuba ufacık da olsa bir karşılık verince, Ege öpücüğünü derinleştirdi. Bu zamana kadar iki defa öpmüştü onu, ikisi de bu öpücüğün yanına bile yaklaşamazdı.

Ege, Tuba'nın kokusunu içine çekmek istercesine derin bir nefes alıp yavaşça geri çekildi. O kadar güzeldi ki ardından dayanamayıp bir öpücük daha bıraktı dudaklarına.

Neden bu kızı öpmek bu kadar güzeldi?

Ege bu sefer kendini güçlükle uzaklaştırdı ondan. Tuba'nın mavi

gözlerine bir sis çökmüş, yanakları da iyice kızarmıştı. Genç kızın gözlerine bakmak için, yüzünü onun yüzünden uzaklaştırmadı. Tuba gözlerini açtığında, Ege›nin yanan gözleriyle karşılaştı. Onun da nefesi düzensizleşmişti ve bıraksa tekrar öpecekmiş gibi bakıyordu.

Tuba ne yapacaktı şimdi? Daha ilk ikisini bile unutamamışken bu öpücüklerini nasıl unutacaktı?

"Bana bak," dedi Ege kısık sesle.

Tuba istemese de gözlerini araladı. Ege'nin yüzü hâlâ çok yakınındaydı.

"Bu yanlış değil."

"Ege..."

"Senin nasıl hissettiğini bilmiyorum ama böyle hissettiren bir şey yanlış olamaz."

"Ben... Ben kendimi düşecekmiş gibi hissediyorum. Sen bana baktığında ayaklarım yerden kesiliyor. Senin yanındayken aklım çalışmıyor..." dedi Tuba tekrar gözlerini kapatırken.

Ege ânın büyüsüyle tekrar o güzel dudaklara uzandı. Bu sefer içindeki tutkuyu bastırmadı. Tuba'nın yüzü avuçlarının içindeydi. Birini öperken bu derece zevk alacağı asla aklına gelmezdi. Birlikte olsalar hali ne olurdu acaba?

Tuba da ona hafifçe karşılık verdi. Küçük dudakları, adamın dudakları arasında hafifçe hareket etti. Ege geri çekildiğinde, yerin dibine girmeye hazırdı. Az önce ne yapmıştı o? Adama karşılık mı vermişti? Bunu yaptığına inanamıyordu.

Ege, Tuba'nın öne gelmiş kırmızı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Kızın bütün tepkileri; kızması, heyecanlanması, sinirlenmesi, her şeyi çok güzeldi ve onu böylesine etkileyebilmek çok canlandırıcıydı.

"Şimdi ne yapmak istersin?"

"Düşünemiyorum ben..."

İşte bu da o güzel hallerinden biriydi. Sözde belli etmemeye çalışırken ağzından çıkan tek bir kelime ne durumda olduğunu anlatıyor, bu da tatlılığına tatlılık katıyordu.

Tuba serinlemek için ellerini yanaklarına bastırdı. Ama Ege'nin

yanında olması bile yanaklarının kızarmasına sebep oluyordu. Öpücükleri, Tuba'nın aklını başından almıştı. Tuba utancını bastırmaya çalışırken Ege arabayı çalıştırdı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sinemaya. Hadi bir maddeyi daha çıkaralım listeden."

***

"Ne demek sadece romantik komedi filminde boş yer var?"

Ege gişe görevlisine çıkışıyordu. Sinemaya geldiklerinde uzun süre bir kenarda durup sıranın azalmasını beklemişlerdi. Tuba'dan bekleneceği üzere biraz gerilmişti ve insanlara yakın olmak istemiyordu. Zaten içeride iki saat kalma fikri yeterli olduğundan Ege bunun için onu zorlamamıştı. En köşeden gidecekleri herhangi bir korku filmi seçmişlerdi. Önemli olan korku filmi olmasıydı ama yer kalmamıştı işte. Tuba'yı orada yalnız bırakıp bilet alabilseydi, sorun kalmayacaktı ama onu o kalabalıkta yalnız bırakmak aklının ucundan bile geçmemişti Ege'nin.

"Beyefendi, orada da sadece üç kişilik yer kaldı. Akşam seanslarını beklemek isterseniz ona bilet alabilirsiniz."

"Bizim korku filmine girmemiz lazım."

"Üzgünüm, yapabileceğim bir şey yok."

Ege yanındaki kıza döndü. Yüzü bembeyazdı. Keskin bakışlarla çevresindeki insanları süzüyordu. Yine de eskisi gibi omuzlarını kaldırıp onlara canavar gibi bakmıyordu.

"Sadece romantik komediye bilet kalmış. Akşamdan sonra da benim şirkette işlerim var. Bugün izlemek istemezsen eve de gidebiliriz. Gerçi bu filmde çok fazla erkek seyirci olmaz..."

Tuba, rahatladığını gizlemeye çalıştı. Tabii ki erkeklerin çok olmadığı bir sinema salonu daha iyiydi ve açıkçası sinemaya gelmeyi de özlemişti. Romantik komedi izlemeyi ise cidden severdi. Aklına Ege'nin de izlemek zorunda kalacağı düşüncesi geldi. Ege, film izlemeyi sevmediğini söylemişti. Böyle bir filmde kesinlikle sıkıntıdan patlayacaktı.

"Tamam o zaman, girelim."

Ege, tekrar görevliye döndü.

"İki bilet alalım o zaman biz."

"Yan yana mı olsun?"

"Evet."

Adam, bilet makinesinden biletleri çıkarıp Ege'ye uzattı. Ege kontrol etmek istercesine koltuk numaralarına baktı. En arkadan iki koltuktu.

Filmin başlamasına çok zaman olmadığından, sinema salonuna geçtiler. Işıklar kapatılmış, reklamlar dönmeye başlamıştı. Karanlık ortam daha ilk anda Tuba'nın ürkmesine sebep olmuştu.

Yerlerine oturduklarında kız koltuk tarafından yutulmuş gibi görünüyordu.

Tuba her zamanki merakıyla Ege'yi süzdü. Yine kendinden emin ve her şeye hâkim görünüyordu. Bu hali bile bir kadını büyülemeye yeterdi.

Tuba karanlığın da verdiği cesaretle ona doğru eğildi.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni sinemaya getirdiğin için."

"Önemli değil."

Tuba minnetle içinden geçenleri söyledi. "Ayrıca, bugün orada çalışmayı bırakmadığın için de teşekkür ederim. Ben senin gideceğini düşünmüştüm. Gitsen ben seni durduramazdım."

Ege de hafifçe onun kulağına eğildi. Sonra Tuba'nın küçük elini kendi elinin arasına aldı. Başparmağı ile kızın avcunun içine tembel bir daire çizdi. Sanki düşüncelerini hazmetmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Bu saatten sonra seni bırakabileceğimi hiç sanmıyorum."

Tuba'nın cevabı gelmeden filmin gürültülü müziği başladı.

30

Ege, masanın ortasında duran makete tamamen odaklanmış, neyin eksik olduğunu bulmaya çalışıyordu. Her koşulda aklına çarpıcı fikirler gelse de bugün o günlerden biri değildi. Doğru dürüst düşünemiyordu.

Farklı bir bakış açısına ihtiyacım var!

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Ekleyeceği o şey neydi? Masanın üzerine bıraktığı maket bıçağını alıp farklı bir parçayı kesmeye koyuldu. Keskin, kaliteli bıçak hızla Ege'nin yapmaya çalıştığı şeyin olmasına izin verdi. Bütünün çoğunu oluşturmuştu ama kafasına yatmayan yerler vardı. Sonra yine önündeki mavi parçaya baktı. Aklına bir çift garip mavi göz düştü. Belki de iki gündür o gözleri görmediği için oluyordu bu beceriksizlik.

Beynim yakında her şeyi Tuba ile ilişkilendirmeye başlayacak.

Acaba kalkıp görmeye mi gitseydi? Şöyle beş dakika bakar gelirdi... Kafasını salladı. Gittiğinde beş dakikadan fazla kalacağını biliyordu. O yüzden gitmemeliydi. İki gün sonra Eda'nın düğünü vardı. Murat her şeye koştursa da ertesi gün onun da yapması gereken şeyler vardı. Düğün fotoğrafları çekilecek ve gelecek misafirler ağırlanacaktı. Eda az misafir çağırıyorum dese de tüm sülaleyi çağırmıştı resmen. Hatta kuzenlerinin eltilerini bile... Dü-

gün kesinlikle çok kalabalık olacaktı. Annesi her ne kadar herkesle ilgilenmeye çalışsa da bunu başaramayacağı muhakkaktı. Babası da muhtemelen kardeşlerini ağırlamakla meşgul olurdu.

Eda'nın bu şekilde evlenmesine çok kızacaklarını düşünmüşlerdi ama ikisi de, annesinin sessizliği pek hayra alamet olmasa da, bunu normal karşılamıştı. Hatta Ege, babasının gözlerinin dolduğuna, duygulandığına yemin bile edebilirdi.

Asıl sorun azıtıp bu acele kararı bir hafta içinde evlenmeye vardırmalarıydı. Annesi bunu duyduğunda çıldırmıştı. O gün Mehmet'i sorguya çekmek için yemeğe davet etmişler, tabii görünce ânında yumuşamışlardı. Sadece babası laf arasında düğünü neden bu kadar aceleye getirdiklerini sormuştu. Hayatından bir kesit anlatarak, aslında ne kadar az vaktimiz olduğu, eğer hayatımızın şansını bulduysak onu bırakmamamız gerektiğini subliminal olarak ifade eden güzel bir konuşmayla cevaplamıştı Mehmet müstakbel kayınpederini. Bunu duyduktan sonra zaten yelkenler suya inmişti. Gecenin sonunda ise dümen artık Mehmet'in ellerindeydi. Zira annesi oğluna, "Sen de Mehmet gibi biraz eğlenceli olsana," demişti. Ege yerinde titredi. Bu adamda bir şey vardı. Bunu hissedebiliyordu ama adamın hareketleri kusursuzdu ve Eda'nın mutlu hali herkesin bunu fark etmesini engelliyordu.

Omuzlarını silkip tekrar işini düşünmeye çalıştı.

İhale için sağlam hazırlanmalıydı. Bu adım iş dünyasındaki yerleri için kesinlikle çok önemliydi. Kazanırlarsa birçok ilde yapılacak hastanelerin hepsini üstlenebileceklerdi. Ege daha önce büyük işler yapmıştı ama bu tamamen başka bir olaydı. Sonunda kazanacağı ün ve para, bir anda Türkiye›de ve dünyada adının önemli bir yere gelmesini sağlardı.

Rakipleri ne kadar güçlü olsa da yaratıcılığı ve farklılığıyla aralarından sıyrılacağını biliyordu. Diğer şirketler dar kalıpların içinde sıkışıp kalmıştı ama Ege yapılara farklı bir boyut getirebiliyordu, adını da bu özgünlükle duyurmuştu. Kendisinden ve yapacağı projeden çekindiklerini biliyordu. Sektörü takip ederek olanları raporlayan çalışanı Emre de bu durumu doğruluyordu. Kendi projelerinin ayrıntılarını satın almak için rüşvet teklif eden-

lerin olduğundan bile bahsetmişti. Ege çalışanlarıyla çok samimi olmasa hepsiyle güçlü bağları vardı. Kişisel olarak hepsiyle ilgileniyor, insan kaynaklarına ciddi anlamda yatırım yapıyordu. Çalışan memnuniyetini yüksek tutup, onların kendisine sadık olmasını sağlıyordu. Bu tamamen kendi iş etiğiyle alakalıydı.

Ege gülümsedi, diğerleri kadar büyük bir şirket olmasalar da belki de hepsinden güçlüydüler. Bu iş, bu gücü kanıtlamak ve herkese kabul ettirmek için iyi bir sınav olacaktı. *Aklımı toplamalıyım!*

Her zaman sözünü dinleyen aklı, Tuba'yı düşünmekten vazgeçmiyordu. Şimdi de yumuşak teninin nasıl hissettirdiğini hatırladı. Alt tarafı elini tutmuştu ama kızın küçük eli, kendine çok sevimli gelmişti. Yumuşacık ve kırılgan bir teni vardı. Genç adam o elin eline değdiğinde kızın ne kadarda küçük olduğunu fark ediyordu. Ah bir de şu öpücükler vardı ki... Ege hiç hatırlamak istemedi, onları geceye saklayabilirdi. Hatırladıkça bile güzel hissediyordu.

İki gün gelemeyeceğini söylediğinde acaba Tuba da Ege'yi göremeyeceği için huzursuz olmuş muydu? Bunu haber verdiği telefon dışında hiç konuşmamışlardı. Hatta mesaj bile atmamıştı kız. Acaba akşam bir uğrasa mıydı? Kolundaki saate sıkıntıyla baktı, zaten bu kamu görevi için yeterince vakit kaybetmişti. Bir an önce maketi yetiştirmesi ve bir fikir üretip bunu canlandırması gerekiyordu. Hoş, aklına bir fikirde gelmemişti daha ama...

Karnının acıktığını hissetti fakat bunun için bile vakit harcamamalıydı. İşi bittiğinde istediği kadar yiyebilirdi ancak şimdi odaklanmalıydı. Maket bıçağını tekrar eline aldı. Maketi çevirmeye başladı, fazlalıkları hiç acımadan kesip atacaktı. Belki daha çok alan açıldığında aklına farklı fikirler gelirdi. Fakat üçüncü kez çevirmesine rağmen aklına yeni bir şey gelmedi.

İstemsizce eli telefona gitti. Tuba'ya mesaj atıp ne yaptığını öğrense belki dikkatini daha rahat toplayabilirdi. Watsapp'a girdi, Tuba'nın son görülmesi yazması gereken yerde çevrimiçi yazıyordu. Sinirle kaşlarını çattı... *Demek çevrimiçi ve bana yazmıyor! Hah, o yazmıyorsa ben hiç yazmam!* Sonra hızla telefonu masanın üzerine fırlattı. Tek merak eden kendisiyse ölene kadar böyle kalırdı da bir mesaj atmazdı... *Bundan sonra atsan da ben*

cevap vermem! Sinirle yaptığı maketten parçalar sökmeye başladı.

Tuba ise koltuğun üzerinde başını aşağı sarkıtmış, yaklaşık yarım saattir Ege'nin profiline bakıyordu. Hatta çevrimiçi olduğunu bile görmüştü ama lanet adam iki gündür kendisine tek bir mesaj bile atmamıştı. Hiç mi merak etmemişti ne yaptığını? Yoksa onu öptüğüne pişman olup uzak durma kararı mı almıştı? Yoksa... Yoksa Tuba'nın ağzı mı kokuyordu? Ondan mı bir daha görüşmemek için kızdan kaçmıştı? Avcunun içine üfleyip nefesini koklamaya çalıştı. Kötü de kokmuyordu ki. *Ah! Saçmalama Tuba öyle olsa üç defa üst üste öpmezdi.* Birden yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Bu saatten sonra seni bırakabileceğimi sanmıyorum," demişti. Bu cümlenin bildiği tek anlamı vardı. Gülerek elleriyle yüzünü kapattı.

Sinemadan sonra Ege, evinde yiyecek bir şeyler olup olmadığını sormuştu, sonra da markete girip bir şeyler almışlardı. Tuba'nın aklına filmlerdeki gibi beraber yemek yapma fikri bile gelmişti. Ege'nin maharetli olduğunu ve yemek pişirebildiğini biliyordu. Tamam, kendisi de her zaman güzel yemekler yapamasa da yapmayı bildiği şeyler vardı. Ona yemek yapmayı teklif etmeyi bile düşünmüştü kız ama Ege'nin gitmesi gerekmişti. Zaten alışverişte de durmadan o Cansu denen sekreteri arayıp durmuştu.

Acaba Ege'nin şimdi çok mu işi vardı? İş için gelemeyeceğini söylediğine göre öyle olmalıydı. Tuba kalkıp buzdolabını açıp önüne oturdu. Meyveler, sebzeler, etler... Bir sürü yiyecek vardı. Bu kadar şeyi tek başına yiyemezdi. Ege de iki gündür olmadığı için bayatlıyorlardı.

Tuba'nın aklına inceden inceye bir fikir geldi. Aslında yemek yapıp Ege'ye götürebilirdi. Yazık, sebzeler şimdiden pörsümeye başlamıştı. O kadar iş arasında Ege'nin yemek yemeye fırsatı olmayacağına da adı gibi emindi. Şimdi ona bir yemek hazırlayıp götürse hem dışarı çıkıp insan görmüş hem de sebzeleri kaderlerine terk etmemiş olurdu. Üstelik Ege'yi görmek istiyordu. O çarpık gülümsemesini görmek, hatta onunla atışmak bile istiyordu. Ve onun kahkahasını duymayı... Ve kendisine bakmasını ve... Ve... Ve... Ah kesinlikle bu liste böyle uzar giderdi.

Patates, soğan, biber ne bulduysa tezgâhın üzerine yığdı. Kesinlikle Ege'nin hayran kalacağı bir yemek yapacaktı. Lezzetli bir yemek yapmak o kadar zor olmamalıydı. Telefonundan internete girip "en güzel yemekler" yazarak arattı. Karşısına ilk gelen sayfaya tıkladı. Ana sayfada çıkan yemekler kesinlikle çok güzel görünüyordu. Et yemeklerini seçip baktı. *Rosto mu yapsam? O da çok uzun zamanda oluyormuş.* Sonra sırayla inmeye başladı. En sonunda fajita yazana tıkladı. İnce et dilimleri harika gözüküyordu. Pişme süresi de yapılışı da uygundu. Tüm malzemeler evde vardı. En son ne zaman kullandığını hatırlamadığı bir tava çıkarıp ocağın üstüne koydu. Ardından kesme tahtasının üzerine dolaptaki eti çıkardı. Keskin olduğuna emin olduğu bir bıçak aldı. Yemeğin tek özelliği etin ince ince kesilmesiydi ki bunu başarabilirdi. Tuba ete güçlü bir çizik atarken bıçak parmağının üstünü kesti. Keskin bir acı ile yüzünü buruşturdu. Hemen elini suyun altına soktu. İşte şimdi sinirlenmeye başlıyordu. Bunu başarabilirdi. Yılmayacaktı. Çekmeceleri karıştırdı ve bir kutu yara bandı bulup parmağını sardı.

Etleri doğramayı bitirdiğinde on parmağının altısı kesikti. Yine de sonunda başarmıştı. Bantlı parmaklarına, savaş gazisi bir askerin madalyalarına baktığı gibi bakıyordu. Sebzeleri de doğrayıp tavaya attı. Altını yakıp yağ koyduktan sonra hazır olacaktı. Yanına pilav yapmak için başka bir tencere çıkardı. Nasıl yapacağını biliyordu ama ne zamandır yapmamıştı. Tarifine bakmaya ihtiyacı yoktu, ne kadar pirinç konuyorsa onun iki katı su konulacaktı, o kadar. Pilavı da ocağa koyup bu sefer de Akdeniz salata yapmaya girişti, zaten çok basitti.

Aniden içine bir korku düştü. Buradan ofise nasıl gidecekti? Ya giderken başına bir şey gelirse? Şirket yürüyüş mesafesinde değildi. Oraya gitmek için bir araç kullanması gerekirdi. Otobüslerde çok insan olduğu için binmesi biraz imkânsızdı. Geriye tek çare taksi kalıyordu ama taksiye binmek, tanımadığı bir adamla arabada yalnız kalmak büyük cesaret gerektiriyordu. Yok, hayır kesinlikle taksiye binemezdi. En iyisi otobüse binmekti. Hem kendisi için alıştırma olurdu.

Üzerini değiştirdikten sonra, dişlerini fırçalamak için lavaboya girdi. Kırmızı saçları hafif dağılmıştı. İçinden ilk defa dikkat çekmemek değil, güzel olmak geliyordu. Belki gözlerini vurgulayacak bir makyaj yapabilirdi. Eline ince bir kalem alıp birazcık gözkapağının üstüne renk getirdi. Böyle biraz da olsa bakımlı görünüyordu. Saçlarını yaparken burnuna gelen yanık kokusuyla mutfağa koştu. Sadece pilavın dibi yanmış üstleri kurtarılabilir durumdaydı. Pilavın altını kapatıp tezgâhın üzerine aldı. Çekmeceden aldığı bir kaşıkla yanmamış yerlerinden yemek kabına koydu. Sonra iyice bastırıp pirinçleri sıkıştırdı. Aslında koca bir tencere pilav yapmıştı. Belki o da Ege ile birlikte yerdi, bu düşünceyle ağzına kadar doldurdu kabı. Piştiğine karar verdiği et yemeğini de koyup ağzını kapadı. Kapları taşımak için kullanılan renkli fermuarlı çantasına yerleştirdi. Yemekleri soğumadan götürmek istiyordu. Koşarak içeriden çantasını alıp kapının önüne geçti. Durdu. *Tuba korkaklığın sırası değil, aç şu kapıyı! Geciktiğin her saniye Ege'nin yemek yeme riskini arttırdığını bilmiş ol. Hatta belki Cansu'yla yemeğe gid...*

Derin bir nefes alıp kapıyı açtığı gibi dışarı fırladı.

* * *

Ege elindeki parçaları yerleştirecek bir yer bulmuştu ama hâlâ daha iyi nasıl olabilir diye düşünüyordu. Ağrıyan başını elleriyle sıkarken ofis telefonu çaldı.

"Ege Bey, kapıda sizinle görüşmek isteyen bir bey var."

"Randevumun olmadığını sanıyordum." Kimin geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Evet, randevunuz yok ama girmek için ısrar ediyor!" dedi Cansu sıkkın bir sesle.

"Al içeri." Sinirle telefonu kapattı. Haddini bilmeyen insanlardan nefret ederdi. Madem görüşmek istiyordu, randevu alacaktı. Sandalyenin üzerinde duran örtüyü alıp maketi örttü.

Elindeki bıçağı bırakmadan kendi masasına geçti. Her zamanki görüntüsüne kavuşmak saniyelerini bile almadı. Az önce maket

yaparken girdiği kararsız, düşünceli halinden sıyrılmış, acımasız, kendine güvenen Ege olmuştu.

Adam lakayt bir şekilde içeri girdi. Kapıyı vurma gereği bile duymamıştı. Uzun boyu ve iri yapısı kapıyı dolduruyordu. Kendine güvenen bir hali vardı. Muhtemelen onu gören insanlar bile ondan korkuyordu. Yüzünde pis bir sırıtış, yanağında boynuna kadar inen bir iz vardı. Ege'nin sinirli bakışları altında yaklaşarak tokalaşmak için elini uzattı. Bu densizle el sıkışmayacağını belli eden küçümser ifadeyi görünce de bozularak elini çekip buyur edilmeden oturdu.

"Ne için görüşmek istemiştiniz?" dedi Ege, amirane bir sesle.

Buraya gelirken Ege'nin de kendisinden korkacağını düşünmüştü adam. Bu zamana kadar birçok kişi kendisinden ve yapacaklarından korkmuştu. Korkmayan bir kısmı ise henüz ne yapacağını bilmiyordu.

Adam, koltuğa yayılarak bacak bacak üstüne attı.

"Konu gayet belli değil mi Ege Bey? Boyunuzdan büyük işlere kalkışıyorsunuz."

Ege gözlerini kısarak adama baktı. Sonra ağzının yan tarafına kendinden emin bir gülümseme yerleşti. Resmen adamı alaya alıyordu. "Buna karar verecek kişi de senin gibi bir mafya bozuntusu mu?" dedi aşağılayarak.

Karşısındaki adam da sinirle gülümsedi. "Mafya olduğumu da nereden çıkardınız? Sadece sizi uyarmak isteyen bir dost olarak düşünün beni."

"Kendi türüm olmayanlarla dostluk kurmuyorum," dedi Ege, erişilmez bir halde.

Adam, Ege'ye daha çok sinirlendi. Bu laflarıyla sadece kendisini daha fazla zora sokuyordu ama farkında değildi.

"O zaman yakın bir zamanda yerin altındakilerle dost olursunuz!" dedi, adam ve arkasını dönüp ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Ege sinirden dişlerini sıkıyordu. Kendi şirketinde haddini bilmezin birinden ölüm tehdidi alıyordu. Adam zafer kazanmış bir şekilde kapıya uzanırken, kulağının dibinden geçen bir ses duydu.

Kapıya saplanan bıçak neredeyse sıyırarak geçmişti. Bu hareket onun gibi bir adamın bile tüylerini diken diken etmişti. Birkaç santim daha sola atılsa ense köküne girmesi işten bile değildi.

"Kimin önce gideceğini asla bilemezsin." Adam sözün üzerine hışımla çıkıp kapıyı çarptı. Patronunun bu ukala heriften neden nefret ettiğini çok iyi anlamıştı. İşleri zor yoldan halletmek istiyorsa çekinecekleri hiçbir şey yoktu.

Ege sinirle masanın üzerindeki telefonu kaldırdı.

"Cansu, bugün için kimseyi içeri alma. Gerekiyorsa başka bir yere gittiğimi söylersin. Kimseyi görmek istemiyorum."

"Peki Ege Bey."

Telefonu hışımla kapatıp ceketini çıkardı. Bu sinirle kesinlikle daha iyi bir proje yapacaktı. Böyle şerefsizlere pabuç bırakacak hali yoktu. Daha Ege'yi tanımıyorlardı. Böyle basit tehditlerle gözünü korkutabileceklerini mi sanmışlardı? Çocukken gözünü korkuttukları Ege yoktu karşılarında. Eda'nın başına gelenlerden sonra zayıf Ege yoktu artık. En ufak hamlelerinde onları yerle bir ederdi.

* * *

Tuba uzaklaşan otobüsün penceresinden bakan çocuğa el salladı. Küçük çocuk otobüse bindiğinde, "Aa çilek kız!" deyip koşarak yanına oturmuştu. Bu yaygarayla herkes kendisine baktığı halde küçük çocuğun sevimliliğine gülmüştü. Oğlan soluk almadan, kız kardeşinin çilek kız diye bir bebeğinin olduğunu, onun da kırmızı saçları olduğunu, en sevdiği arkadaşını, mahalledeki köpeği, ananesine gittiklerini, süper kahraman olmak istediğini anlatmıştı. Tuba da büyük bir dikkatle dinlemişti çocuğu. İneceği yere çok kısa bir zamanda gelmiş ya da çocuğun o tatlı halinden zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Sonuç olarak sandığı kadar zor olmamıştı otobüse binmek.

Yolun karşısına geçip binaya doğru yürüdü. Aslında Ege'ye haber vermek istiyordu ama habersiz girdiğinde yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek daha eğlenceli gelmişti.

Şirketin etrafındaki lüks arabaların yanından geçip ana kapıya doğru yöneldi. Ege'nin arabası da oradaydı. Demek ki kendisi de ofisteydi. Büyük, dönen kapıdan girip güvenlikten geçti. Ege'nin odasının nerede olduğunu biliyordu. Danışmada oturan kadına utanarak bakıp gülümsedi.

"Hoş geldiniz! Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ege Bey'in yanına gelmiştim."

"Siz geçen gün onunla beraber gelmiştiniz değil mi?" dedi genç kadın imalı bir şekilde gülümseyerek.

"Evet."

"O zaman yukarıda Cansu Hanım'a yönlendiriyorum sizi."

"Peki, teşekkür ederim," dedi Tuba gülümseyerek. Korkusunu biraz daha yenmişti. Azıcık ellerinin içi terlemiş, biraz da kasılmıştı ama eskiye nazaran epey iyi sayılırdı. Asansörün çağırma düğmesine bastı, geldiğinde açılan kapıdan bir adam çıktı. Adamı gördüğünde hiç beklemediği biçimde ve şiddette anlık bir korkuyla yerine çakıldı. Dev gibi adam yanından yürüyüp geçerken kafasını eğerek asansörün kapanan kapılarını açmak için tekrar düğmeye bastı. Adam biraz ilerleyip bir şey hatırlamış gibi durdu. Tuba'ya dönerek elindeki kalemi uzattı.

"Hanımefendi kaleminizi düşürdünüz galiba?" dedi kalın sesiyle.

Bir anda genç kızın vücudunu bir ürperti kapladı. Bu ses çok tanıdık gelmişti. Kalbi hızlanmaya başladı. Kendisini delice zorlayarak kafasını kaldırıp adama baktı.

Adamın gözleri kızın mavi gözleriyle buluştu.

Kolundaki ve yüzündeki izler sızladı.

Yanılmamıştı, kesinlikle bu kızı tanıyordu. Tanımakla kalmıyor, yıllardır her yerde onu arıyordu ve şimdi karşısındaydı işte. Patronu bunu duyduğunda kendisini ödüllendireceğinden emindi.

31

Bir dakika önce oradan geçerken yerde kalem falan görmemişti Tuba. "Ha... Hayır, benim değil," dedi güçlükle. Cevap vermezse adamın daha çok üsteleyeceğini bildiğinden kendini zorlamıştı. Yanaklarını ısırmasını engelleyememiş, ağzına gelen kan tadı daha çok korkmasına sebep olmuştu. Çünkü bu alışkanlığını çok uzun zaman önce bırakmıştı.

Adamın sesinden tavırlarına, kıyafetlerinden yüzüne kadar her şeyi öyle korkutucu gelmişti ki, kendi normalinden bile fazla tedirgin olmuştu. Midesi bulanmaya başladı. Oysa buraya gelirken çok da zorlanmamıştı.

Elindeki, yemek çantasının sapını daha çok sıktı. Adama korktuğunu belli etmeden derin bir nefes aldı. Korkusu eski zamanlardaki gibi ağır olmamalıydı. Bunu başarabilirdi. Burada bayılmadan ya da çığlık atmadan durabilirdi.

Adam, sinsi bir şekilde gülümsedi.

"Peki öyleyse, iyi günler," dedi kalın sesiyle.

Tuba bu sesi işittiğinde neden bu hale geldiğini bilmiyordu ama şu an umursayacak vaziyette de değildi. Açılan kapıdan içeri kendisini atıp düğmeye bastıktan sonra dizlerinin üstüne yere düştü. Kendini ayakta tutamamıştı. Korku tüm bedenini ele ge-

çiriyordu. Nefesi daralmaya başladı. *Kendine gelebilirsin! Sakın korkuya yenik düşme!* Aklından geçen telkinlere rağmen kendini toparlayamıyordu. *Nefes al! Sakın bayılma!* Derin derin nefes aldı. Dizleri çok fazla acıyordu. Düzgün oturup sırtını yaslamayı başardı. Ege'nin yanına varmak üzereydi. Birkaç saniye daha kendi kendine telkin verdikten sonra hâlâ korkuyordu ama en azından aklını toplayabilmişti. Asansördeki demire tutunup ayağa kalktı. Düşerken yemek kapları da sertçe yere çarpmıştı. Onlar için çok uğraşmış, dışarı çıkmayı bile göze almıştı. Ege görmeden başlarına bir hal geldiyse gerçekten üzülürdü.

Asansörün durmasıyla sırtını dikleştirdi. Az önce yaşadığı şeyi unutacak ve hiçbir şey yokmuş gibi Ege'yi görecekti. Elindeki yemek çantasını sıkıca kavrayıp asansörden indi. Cansu masanın başında belgelerle uğraşıyordu. İçine bir rahatlama yayıldı, en azından tanıdık birini görmüş, korkusu biraz azalmıştı ama midesi hâlâ bulanıyordu. Büyük adımlarla kızın yanına ulaştı. Genç kadın onu fark etmemiş gibi kâğıtlarla ilgileniyordu. Her zamanki gibi yine göz alıcıydı. Tuba ne kadar istese de asla onun gibi ciddi ve güzel olamayacağını düşündü.

Hafif bir çekingenlikle dizlerini silkeledi, önüne gelen saçlarını arkaya attı. Derin bir nefes aldı. Bugünlerde derin nefes almak, korkularını yenmesi için bir anahtar gibiydi, sık sık bunu yapmaya devam edecekti. Konuşmak için kendini zorladı.

"Merhaba!"

Genç kadın dosyalardan başını kaldırıp kıza baktı. Sonra şaşırdığını belli etmeden ayağa kalktı.

"Merhaba Tuba Hanım," dedi ciddi bir ses tonuyla. Bu kızı burada görmeyi hiç beklemiyordu. İki gündür o yokken her şey ne kadar da güzeldi. Yine nereden çıkmıştı? Onu değil Ege'yle, tek başına bile görmeye tahammül edemiyordu. Hele İngiltere meselesinden sonra... Oraya gitmesi gereken kendisiydi. Bu kız olmasa gidecekti de. Hatta belki bu kız olmasa şu an Ege ile arasında farklı şeyler olacaktı.

Cansu tek kaşını kaldırıp kızı küçümsercesine baktı. Bu kız Ege'nin beğeneceği bir tip değildi. Hiçbir çekiciliği yoktu. Korkak

ve kelimenin tam anlamıyla garipti. Bu kıza farklı bir sebepten ilgi gösteriyor, belki de acıdığından böyle davranıyor olmalıydı.

"Ege burada mı?" dedi Tuba utanarak. Böyle bir ortamda yabancı hissediyordu kendini.

Cansu kapının önüne doğru hafifçe eğildi.

"Maalesef." İçeri kimseyi alma dememiş miydi? Bu durumda yalan söyleyebilirdi, işi buydu. Gerçi kızın burada olduğunu bilse kabul ederdi ama belli ki haberi yoktu.

Tuba şaşırarak karşısındaki kadına baktı. Az önce arabasını görmemiş olsa kesinlikle inanırdı. Arabasını gördüğü için itiraz etmek istedi ama söyleyebileceği bir şey yoktu. Buraya kadar geldikten sonra pes edip Ege'yi arayamazdı. Onun o şaşkın ifadesini görmek istiyor ve vereceği tepkiyi çok merak ediyordu. Cansu'yla dalaşmaktansa, aklına geleni yaptı.

Elini alnına götürüp hafifçe gözlerini çevirdi. Kendisini masanın önünde duran koltuğa bırakırken kötü oyunculuğunun fark edilmemesini umdu. Gerçi bu kadın cin gibiydi, kesin anlardı ama yine de şansını denemeliydi.

"Gelirken biraz kötü oldum," dedi hastalıklı bir sesle. Cansu'nun garip bakışları altında arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Koridorun ortasındaki su sebiline gözü takılmıştı.

"Rica etsem bana bir bardak su verebilir misin? Başım feci dönüyor da..." Cansu sinirini belli etmemeye çalışarak ayağa kalkıp uzun adımlarla su sebiline yürüdü. Tam bardağı alıp doldururken kapının kapanma sesini duydu. Küfrederek bardağı bırakıp Ege'nin odasına koştu. Hızla kapıyı vurup açtı.

"Ege Bey..." derken, çoktan odaya girmiş kıza ölümcül bir bakış attı.

"Sorun değil Cansu, sen çıkabilirsin." Ege'nin gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Cansu sinirlenerek odadan çıktı. Bu kızdan ölesiye nefret ediyordu!

Tuba'nın yanakları kızarmış, kalbi hızla çarpıyordu. Cansu'nun yüzüne bir daha nasıl bakardı bilmiyordu ama bu odaya girmesi gerekiyordu. Katlandığı her şeye de değmişti. Ege'nin yüzündeki

şok ifadesi kızın iki sene boyunca gülmesine yetecek cinstendi. Önce afallamış, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmış, kızın varlığını ancak Cansu girdikten sonra idrak edebilmiş gibi gülümsemişti.

Tuba da Ege'ye bakıp gülümsedi. Sonra hızla çarpan kalbine aldırmayıp elindeki çantayı kaldırdı.

"Yemek yemediğini söyle."

"Yemedim."

Masasına yaklaşıp elindeki çantayı bıraktı. Fermuarı açmaya çalışırken bacaklarının ne kadar cansız olduklarını hissetti. Kendini o kadar kastıktan sonra ancak bu kadar dayanmıştı anlaşılan. Bir anlığına dengesini kaybetti. Ege hemen ayağa kalkıp kıza doğru uzandı ama o tutmadan Tuba masaya tutunarak dengesini sağladı.

"İyi misin?" dedi, koluna doğru uzanırken. Sesi endişeli çıkıyordu.

"Evet evet, bir an başım döndü sadece."

Tuba daha iyi görünüyordu, kolunu çekti. Onun burada, yanında olduğuna inanamıyordu. Kızı karşısında gördüğünde şoke olmuştu. Tuba'nın odasına böyle kaçar gibi gireceği aklının ucuna bile gelmezdi. Daha da güzeli; yazmadı, aramadı diyen düşüncelerini yalanlamıştı gelişiyle. Az önceki densiz misafiri bile unuttumuştu. Ege mutluluktan kahkaha atmak, Tuba'ya sarılmak istiyordu. İkisi de harika fikirdi. Ama kızın ayakta duramadığını görünce bir anda durum değişmişti. Buraya gelirken yaşadıklarını tahmin edebiliyordu. Korkmuş olmalıydı. Her ne kadar büyük aşamalar kaydetseler henüz tam anlamıyla iyileşmemişti.

Sonra ufak bir kahkaha attı. Tuba ona yemek getirmişti. *Tuba bana yemek getirdi! Bana yemek hazırlamış! Bana-Yemek-Hazırlamış! Kendi eliyle!* Sonra aklına İngiltere'ye gidecekleri sabah yaptığı omlet geldi. Yine de gülümsemesine engel olamadı.

"İşlerin olduğunu söyleyince ben de yemek yemeye vaktinin olmayacağını düşündüm," dedi Tuba kafası önüne eğik bir vaziyette.

Ege sadece kafasını salladı. Yaşadığı şu aptalca mutluluktan dolayı ne diyeceğini tam bilmiyordu. Her lafa cevabı olan Ege Tekin, şimdi konuşamıyordu.

"Olmadı," dedi kendi yerine geçerken. Sonra kapları önüne çekti. Masasının üzerindeki evrakları toplayıp bir köşeye itti.

Tuba hâlâ utancından adama bakamıyordu. Niye böyle utandığını da bilmiyordu ama utanıyordu işte. Yerinde hafifçe kıpırdandı. Kafasını kaldırdığında Ege'nin yoğun bakışlarıyla karşılaştı. Ege gülümseyerek bir kıza, bir yemeklere bakıyordu. Gözlerindeki bu yoğunluk nefesini tutmasına sebep oldu. Bu gözlerde anlamlandıramadığı bir şey vardı ve o her neyse harika hissettiriyordu.

Ege'nin bakışları kızın gözlerinden ellerine kaydı. Parmaklarında bir sürü yara bandı vardı. Ege'nin içine birden farklı bir duygu yayıldı. Yutkundu. Tuba›nın ne kadar emek verdiğini fark etti. Kendisi için uğraşması onu mest etti. Dünyanın en kötü yemeği bile olsa yediği hiçbir yemekle aynı olmayacağını biliyordu.

"Aç mısın?" dedi Ege bu sefer Tuba'ya.

Tuba gülümseyerek konuştu. "Aslında ben de yemedim."

"Üzgünüm, bunlardan yiyemezsin. Bunlar benim için özel yapılmış." Eğer omleti gibi bunlar da yenemez bir haldeyse Tuba'nın tadına bakıp üzülmesini istemiyordu.

Tuba beklediği "gel beraber yiyelim" lafının aksine böyle bir cevap alınca çatık kaşlarla Ege'ye baktı.

"Özel falan değil, dünden kalan yemekler onlar. Çöpe atacaktım, dedim ne gerek var, Ege yer, ona götüreyim."

Kocaman bir kahkaha odada yankılandı. "Tabii canım kesin öyledir."

Ege kapları çabuk çabuk açtı. Çantanın içine konmuş çatalı alıp yemeğin tadına baktı. Pişmemiş etin tadı midesini bulandırdı. Sebzeler de pişmemiş gibiydi. Ağzının içinde çevirdi. Bunu nasıl yutacaktı şimdi? *Keşke çöpe atsaymışsın!*

Tuba ayağa kalkıp yemeklerden yemek için Ege'nin yan tarafına geçti. Kendine koyduğu çatalı alıp yemeğe uzandı. Ege korkulu gözlerle kızın elinden çatalı aldı.

"Yiyemezsin demiştim sana," dedi ağzındaki lokmayı yutmadan. Kızın yemeğin tadına bakmadığı iştahından anlaşılıyordu. Kötü olduğunu öğrenirse bir daha böyle sürprizler yapmak istemezdi.

"Ben ne yiyeceğim, mobilyaları mı kemireyim?"

"Cansu'ya söyle sipariş versin sana. Bunlar benim ve yalnızca ben yiyeceğim."

Ege'nin böyle tepki vermesi aslında çok hoştu. Sanki en güzel yemek Tuba'nın yaptığıymış gibi davranıyordu. Çok beğendiğinden de paylaşmak istemiyordu. Kendi kendine gülümsedi. Yemek yemek umurunda değildi. Onun yemesini seyrederek bile doyabilirdi. Yalandan oflayarak masanın önündeki koltuğa oturup Ege'yi izlemeye başladı.

Ege normalde bu durumdan delicesine bir zevk alırdı ama şimdi bu yemeği yemeye çalışırken kızın kendisini izlemesi keskin bir kılıcın üzerinde yürümek gibiydi. Midesinin bulandığını gösteren en ufak bir yüz ifadesinde Tuba durumu anlardı.

Diğer kaptaki pilava baktı. Yemekten biraz alıp pilavın üstüne koydu, belki böylelikle yemeğin o çiğ tadını azaltabilirdi. Kaşığı tepeleme doldurup ağzına attı. Pilav tuzsuz ve yanmıştı. Yemeğin çiğ tadını da bastırmakta hiç zorluk çekmemişti çünkü hissedilir bir yanık tadı vardı. Kızın mutlu bakışlarını üzerinde hissedince gülümseyip çiğnemeden lokmayı yutuverdi.

"Beğendin mi?"

Ege kızın ne kadar içten bir şekilde sorduğunu biliyordu. Eğer Tuba'yı tanımıyor olsaydı kesinlikle kendini öldürmeye gelen bir şirket casusu olduğunu düşünürdü.

"Harika olmuş!" *Ama keşke pişirseydin be güzelim.*

Tuba'nın o andaki gülümsemesi Ege'nin kalbini titretti. Bu gülümseme için böyle iki kamyon yemek yemeye bile razı olurdu. Ya da bir kamyon... İki biraz fazla oldu.

"Beğenmene sevindim. Aslında pek yemek yapmaktan anlamıyorum ama işte galiba bu konuda yetenekliyim," dedi sırıtarak.

Ege sadece kafasını salladı. Kaşığı eline alıp tekrar bir lokma daha aldı. *Yapabilirsin Ege, alt tarafı bir yemek, yiyebilirsin. Ah hayır hayır, yiyemem çok kötü bu! Kız senin için ne kadar uğraşmış, şu ellerine baksana.* Ege tekrar kızın yaralanmış ellerine baktı. Hiç düşünmeden bir lokma daha attı ağzına, hemen çiğnemeden yuttu. Birkaç saat sonra midesi ağrıyabilirdi ama Tuba'nın

kalbinin kırılmasındansa bunu tercih ederdi. *Ben bencil herifin tekiydim, ne oluyor bana.*

Ege bir kaşık daha alacakken kapı çalındı. *Gelen kişiyi alnından öpeceğim.* Murat, Eda ve kısa saçlı sarışın bir kadın girdi içeriye. Tuba gelenlere şaşkınlıkla bakıyordu. Çünkü Murat ve sarışın kadın birbirlerine kelepçeliydiler.

Eda gülümseyerek odaya girerken Tuba'ya sarılmak için önce onun yanına gitti. "Tubacığım, seni görmek ne güzel! Burada olacağını tahmin etmemiştim."

Murat hızla Tuba'nın yanına geldi. Gelirken, Naz'ı da çekiştirmişti.

"Sen Tuba mısın?" dedi Murat kızı incelerken. Sonra elini tutup kızı çevirdi. Tuba şoke olmuş bir halde, tanımadığı adama bakıyordu. Ege'nin aksine bu adam sık sık gülüyormuş gibi görünüyordu.

"Hamile misin?"

"Ne?"

"Yuh Murat!" Eda, Murat'ın kafasına bir şaplak atarak Tuba'ya döndü. "Bakma canım sen ona, Murat biraz Muratlık yapıyor."

"Güzel kızmışsın! Gözlerin de güzelmiş? Ne renk oluyor bu şimdi? Mavi mi gri mi?" diyerek konuştu kızı süzerken.

O sırada Naz, Murat'ın koluna bir çimdik attı. "Sana ne gözleri ne renkse!" dedikten hemen sonra Tuba'ya bakıp gülümsedi. Tam bir kıskanç kadın gibiydi. Murat sinirle Naz'ın ağzını kapattı.

"Konuşma sen! Ko-nuş-ma! Anladın mı? Yoksun sen bu odada!" Sonra Naz'ın sinirli bakışları yumuşadı. Boştaki elini Murat'ın elinin üzerine kapatıp avcunun içine bir öpücük kondurdu.

Murat sinirden deliye dönmüş gibi elini kızdan kurtardı.

Tuba olanları anlayamamanın şaşkınlığıyla Ege'ye bakıyordu. Murat'tan korkmaya bile fırsat bulamamıştı.

"Siz neden kelepçelisiniz?" dedi Ege.

Murat, kendisini döven çocukları abisine şikâyet eden çocuk gibi atladı hemen.

"Bu deli beni kendine kelepçeledi! Anahtarı da yuttu! Ve soran herkese bunun fantezimiz olduğunu söyleyip duruyor!" dedi sinirle.

Naz sevimli bir ses tonuyla Murat'a doğru döndü. "Hadiii, itiraf et!"

"Konuşma sen! *Testere* filmindeki gibi kolunu keser çıkartırım kelepçeden!"

Naz kafasını sallayıp ağzına fermuar çekip anahtarı atmış gibi yaptı. Murat, Ege'nin masasındaki yemekleri görünce ne kelepçe kaldı aklında ne tartışma... Yemek yemek en büyük zevkiydi.

"Ooo neler görüyorum ben burada? Sen ofiste yemek yemezdin hayırdır. Tuba mı yaptı bunları?" Ege'nin kaşığını kapıp koskocaman bir lokma attı ağzına.

Bir an Murat ile Ege göz göze geldiler. Yemeğin tadından yüzü değişen Murat ağzını açmak istermiş gibi Ege'ye bakıyordu.

"Sakın ağzından çıkarma! Ağzından çıkarır ve kötü bir yorum yaparsan seni öldürürüm!" diye fısıldadı Ege.

Murat, midesinin bulanmasına rağmen lokmayı çiğnemeden yuttu. *Arkadaş hatırı için çiğ tavuk yenirmiş*, diye düşündü. Sonra şeytani bir şekilde bir kaşık daha alıp Naz'a döndü.

"Aç ağzını!" dedi pis pis sırıtarak. Naz gülümseyerek açtı ağzını. Murat ona yemek veriyordu, tabii ki ağzını açacaktı. Ama yemeğin tadıyla yüzü buruştu. Tam çıkarmak için ağzını açacaktı ki Murat elini kızın ağzına kapattı. "Yut!"

Naz sadece kafasını sallayabildi.

"Yut onu!" dedi Murat kulağına doğru.

"Sakın kötü bir yorum yapma. Tuba, Ege için yapmış anlaşılan!"

Tuba dehşetle izliyordu. Tabii ki yemeğinin kötü olduğunu anlamıştı, sonuçta aptal değildi. Ege de hiçbir şey çaktırmamıştı. Bir anda morali bozuldu. O kadar uğraşmıştı ama sonuç olarak yemek kötü olmuştu... Bir de güzel olduğunu düşünüp yetenekliyim diye övünmüştü. Utanç tüm vücuduna yayılırken her zamanki gibi tırnaklarıyla oynamaya başladı.

Eda, Tuba'nın yanındaki koltuğa otururken, "Hayırdır neden geldiniz?" dedi Ege ablasına.

"Annem akşam ailecek bir veda yemeği yiyelim dedi. Tuba'yı da al gel demek için geldim."

"Veda eden sen olmana rağmen neden bu kadar mutlusun?" dedi genç adam ablasına laf sokmak ister gibi.

"Ha İsveç ha Amerika ne fark eder? Pek de veda ediyormuşum gibi değil o yüzden," dedi gülümseyerek.

"Murat'ın annesi babası da geliyor." Zehra Teyze, Naz'ı görse muhtemelen avizeden aşağı sallandırırdı. O yüzden Naz'a gelemeyeceğini söylemişti kibarca. O da anlayışla karşılamıştı.

"Tamam, gelirim. Kaçta toplanırız?"

"Saat sekiz gibi dedi annem. Biz de düğün provasına gidiyorduk. Yolumuzun üzerindesin, uğrayalım dedik."

"Mehmet nerede?"

"Oraya gelecek, işleri varmış."

Mehmet lafı geçmesine rağmen Tuba hiçbir şey hissetmedi. Yemekler için duyduğu acının yanında Mehmet neydi ki... O kadar da uğraşmıştı, nasıl kötü olurdu?

Tuba bir anda konuşulanları idrak etti. Ne demişti Eda? Tuba'yı da yemeğe mi getir demişti? Ne demek ailecek yenecek yemeğe katılmak? Ne sıfatla? Hem şu halde asla yemek yiyemezdi. Hem... Hem o utanırdı, konuşamazdı. Endişeli gözlerle Ege'ye baktı, karşılık olarak kırpılan bir kahverengi göz gördü.

Eda gitmek için ayağa kalkıp kelepçelerinden tutarak Murat ve Naz'ı kapıya doğru sürükledi. Murat, Tuba'ya, "Seninle sonra görüşeceğiz," diye bağırmıştı çıkarken. Dünyadaki en garip insanlarından biriydi kesinlikle.

Onlar kapıdan çıkar çıkmaz Tuba masadaki yemekleri toplayıp çantaya geri koydu. Geri dönen Ege, Tuba'nın elinden çantayı alıp, "Neden topluyorsun yemeklerimi?" diyerek içindekileri geri çıkardı.

"Kötü olduklarını biliyorum."

"Kim demiş?"

"Hadi ama anlamam için birinin söylemesine gerek yok." *Saçmalama Tuba, böyle bir şey için ağlayamazsın!* Gözlerine yine yaşlar birikmişti. Tek istediği, yaptığı yemeği Ege'nin iştahla yemesiydi.

"Ben beğendim ve bu yemekler artık bana ait olduğuna göre onları kafana estiği gibi kaldıramazsın. Hele ben onları yemeye devam ederken asla kaldıramazsın!" Sonra masanın üzerinden kaşığı alıp az önce Eda'nın oturduğu yere oturdu. Hiç düşünmeden yemeği hızla kaşıkladı. Tuba kabı elinden almak için uzandı.

"Yemek zorunda değilsin."

"Yemek istiyorum."

"Kötü olmuşlar işte."

"Bence çok lezzetliler."

"Ege! Ne inatçısın sen ya?"

Tuba pes edip yerine oturdu. Adamın yemekleri bitirene kadar yemesini izledi. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ege son kaptaki salatayı da yedikten sonra hepsini masaya bıraktı. Akşamki yemekte hiçbir şey yiyemeyeceğine adı gibi emindi. Hatta bundan sonraki hayatında da yiyebileceğinden de emin değildi.

"Ellerine sağlık, enfes olmuşlar."

Tuba yalan olduğunu bilse de gülümsedi. Mavi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Ege gözlerini kızdan ayırmadan koltukta yanına oturdu. Yaralı ellerini avcunun içine aldı. Bu eller kendine o yemeği yapmak için yaralanmışlardı. Her bir parmağına birer öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim güzel parmaklar. Söyleyin bakalım bana bir daha yemek yapacak mısınız?"

Tuba'nın içi kıpır kıpır olmuştu. Ege'nin sıcak nefesini avuçlarının içinde hissediyordu.

"Sanmam yapacaklarını, gördüğün üzere çok beceriksizler."

"Ama ben istiyorum."

"Ah!" dedi ve devamını getiremedi. Çünkü Ege dudaklarını Tuba'nın avcuna bastırmıştı. Gözlerini Ege'nin bulutlanmış gözlerine çevirdi. Konuyu değiştirmeliydi.

"Akşam yemeğe ben de mi geliyorum?" dedi titrek bir sesle.

"Hı-hı." Ege dudaklarını ayırmadan cevap verdi.

"Ben... Ben çok utanırım, annenleri tanımıyorum bile."

"Tanırsan utanmanın gereksiz olduğunu anlarsın." Ege, Tuba'nın elini bırakmadan konuşmuştu. Şimdi doğrulmuş, kızın yüzüne bakıyordu.

"Hem beni ne sıfatla götüreceksin ki oraya? Bu akşam orada olmak için bir sebebim yok."

"Askerlik arkadaşım olarak götüremeyeceğime göre sence?"

"Bence ne?"

"Sence ne olarak götürüyorumdur seni?"

"Toplum kaynaşmasına ihtiyacı olan bir arkadaş olarak mı?" dedi Tuba kaşlarını kaldırarak. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Yanlış cevap."

"O zaman arkadaş."

Ege, Tuba'nın sevdiği gözlerine baktı. Uzunca bir süre öylece bakışarak durdular. Sessizliği bozan Ege oldu.

"Kız arkadaş olarak diyelim biz ona," dedi, Tuba'nın tepkisini merak ederek. Ege'nin de kalbi deli gibi çarpıyordu.

Tuba nefesini tutarken ne cevap vereceğini bilmiyordu ama tek bildiği delicesine mutlu olduğuydu. Bunun yanlış olduğunu söylemek istese bile dilinden o kelimelerin çıkmayacağını biliyordu. Hele karşısında Ege bu şekilde bakarken bunu asla söyleyemezdi. Tuba ufak bir cesaretle Ege'ye sordu.

"Sen... Sen daha önce eve kız arkadaşlarını götürdün mü? Yani benim gibi kız arkadaşlarını?"

Ege, Tuba'nın gözlerine baktı. Eğer olumsuz bir şey söyleseydi, ikna edene kadar öpecekti kızı. Hatta belki gururunu bir kenara bırakır razı etmek için elinden geleni yapardı.

Eğilip dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Sonra kızın kulağına yaklaşıp fısıldadı.

"Hiç. Daha önce hiçbir kız arkadaşımı ailemle tanıştırmadım," dedi buğulu sesiyle.

32

Tuba kesinlikle delirmiş olmalıydı çünkü gerçekten delirmiş olmasaydı bu yemek teklifini kabul etmez, bir bahane uydurup eve koşması gerektiğini bilirdi. Oysa şimdi siyah elbisesini giymiş, saçlarını güzelce taramış, hazırlanabileceği en iyi şekilde hazırlanmış, arabanın içinde oturuyordu.

Hayır, Tuba zaten delirmişti... Ege onu kız arkadaşı olarak tanıştıracağını söylediğinde de delirmiş olduğundan itiraz etmemişti. Şu an çok utanıyordu. Daha önce hiç kimseyle çıkmamıştı ki. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilmiyordu. *Doğal davransam?* En iyisi bu olurdu! Yalnız, nasıl doğal davranılacağını çoktan unutmuştu.

Tek başına eve döndüğünde saatlerce alıştırma yapmış, konuşacaklarını beynine kazımıştı. Eğer tahmin ettiği ve çalıştığı sorulardan başka bir soru sorarlarsa kesinlikle cevaplayamazdı, hatta ezberlediği cevapları verirdi. Bu da Tuba'nın sonu olurdu...

Genç kız çaktırmadan Ege'ye baktı. Fobisini yenmeye çalışırken bu aşamaya nasıl gelmişlerdi, hâlâ anlayamıyordu. Yine de Ege'nin farklı yönlerini gördükçe ona çekilmekten başka şansı olmadığını biliyordu. İçten içe güldü, bazen gerçekten şansı yaver gidiyordu. Yine de bir erkekten hem korkup hem de onu sevmek çok farklı bir duyguydu.

"Bana bakıp bakıp güldüğünü fark etmiyorum sanma."

"Gülmüyorum," diyerek inkâr etmeye çalıştı. Ege böyle düşündüğünü bilmese de olurdu.

"Yüz felci falan geçiriyordun herhalde kusura bakma rahatsız ettim."

"Senin bana değil önüne bakman gerekmiyor mu?"

Ege iç çekerek sanki bir şeyleri itiraf ediyormuşçasına cevap verdi. "Seni izlemek yolu izlemekten çok daha keyifli..."

Tuba'nın utançtan kızarmış olduğunu düşündüğü yüzüne baktı. Şehir ışıklarının hafif ışığı bile kızın beyaz tenini vurguluyordu ve bu da dudaklarını kızın yüzünde gezdirme hissi oluşturuyordu. Kendini yola bakmaya zorladı yoksa gerçekten de kaza yapacaktı.

***

Eve geldiklerinde çift kanatlı otomatik kapı ses çıkararak açıldı. Geniş bir arazi üzerine yerleştirilmiş, iki katlı büyük bir yapıydı. Bahçe muazzam görünüyordu.

Ege park yerindeki tanımadığı tek arabanın Mehmet'inki olduğunu düşünerek şöyle bir yakından baktı. Kiralık olduğu belliydi. Arabadan inerlerken Tuba hâlâ üstünü başını çekiştirerek düzeltme derdindeydi. Saçının önündeki tutamı bir ileri bir geri atıp hangisi daha iyi diye denerken Ege'nin sıcacık gözleriyle karşılaştı.

Öyle güvenle ve öyle güzel bakıyordu ki biraz olsun rahatladı.

"Hadi içeri girelim, bizi bekliyorlardır."

Korkunun ecele faydası yoktu, burada kapı önünde ne kadar durursa o kadar gerilecekti, başını sallayıp Ege'yi takip etti. Geniş kapıya vardıklarında arkasında duruyordu. Avuç içleri terlemişti, elini üzerine sildi, selamlaşırken kimseye ıslak elleriyle dokunmak istemezdi.

Kapıyı açan kadın yaşını göstermeyecek bir elbise giymiş, şık bir kolye takmıştı. Ege'yle Tuba'yı görünce kocaman bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz," diyerek önce Tuba'ya uzandı. Tuba bir an irkilse de samimiyetle karşılık verdi. Sarıldığı an duyduğu kokusu ve sıcaklığıyla aynı Eda'ya benziyordu.

"Tuba, değil mi? Eda ve Murat senden çok bahsetti," dedi, içeri doğru yürürlerken. Evleri Tuba'nın düşündüğünden daha mütevazıydı. Fazladan tek bir eşya dahi yoktu. Sanki her şey, bir yapbozun parçasıymış da yerlerine oturtulmuş gibi görünüyordu. Koridorun ortasından yukarıya çıkan merdivenin duvarlarına asılı gerçek tablolar eve zengin bir hava katıyordu.

Yemek odası hem eşya hem insan bakımından daha kalabalıktı. İçeride tanımadığı ve az tanıdığı üç adamın daha olması yüzünden bir anlık bir panik yaşadıysa da artık baş edebileceği bir şeydi bu.

Ege önce Murat'ın babasının elini sıktı, ardından da annesine sarıldı. Tuba da aynısı yaptı. Tanıştırırken, "Kız arkadaşım," demişti Ege. Mehmet'in elini sıkarken sertti ve ikisinin de birbirinden aşağı kalır yanı yoktu. Murat ise yine hınzır bakışlarla Tuba'yı süzmüştü. Neyse ki yine densiz bir laf edemeden Eda girdi odaya. Elinde fırın eldivenleri, kocaman tabakta şahane görünen yemek, saçları ve makyajıyla gerçekten çok güzel görünüyordu. Akıllıydı, güzeldi ve üstüne yemek yapabiliyordu. Tuba'nın idolüydü. Bunlar yetmezmiş gibi bir de sıcakkanlıydı, tıpkı kardeşine sarıldığı gibi sıkıca sarılmıştı ona da.

Sofrayı donatan nefis yemekleri yedikten sonra kendi yaptıkları çok daha kötü gelmişti. Erkekler genelde iş konuşurlarken Eda heyecanlı heyecanlı düğün için sipariş ettiği çiçeklerden bahsediyor, hazırlıkların ne kadar stresli olduğunu anlatıyordu. Bu kadar kısa bir süre içinde evlenmeye karar verip, üstelik gösterişli bir düğün hazırlamaya kalkmak akıl kârı değildi. Üstelik Mehmet her buluştuklarında Eda ile evlenmek için ne kadar acele ettiğini söyleyip duruyordu.

Tuba'ya korktuğu kadar çok soru sormamışlardı. Belki de durumunu bildikleri için üzerine gitmiyorlardı. Herkes çok samimiydi ama Zehra Teyze resmen çok eğlenceliydi. Konuşmanın bir kısmında Murat'a duyurmamaya çalıştığı belli olan ses tonuyla Naz'a kızmış, "halt etmese" şimdiye torun seveceğinden yakınmıştı. Konu konuyu açınca da başına gelen birbirinden komik olaylardan bahsetmişti. Tuba kendini senelerdir göremediği kocaman bir ailenin içinde bulmuştu. İnsanların birbirlerine bakışlarında sevgi,

güven ve dostluk vardı. Ne kadar da ihtiyaç duymuştu böyle bir ortama. İnsanlara, sıcaklığa, neşeye, mutluluğa, aileye...

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Burada bu insanlarla birlikte olmak güzeldi. Kendini tam anlamıyla ait hissedemese de onların sıcak tavırları sayesinde yabancı da hissetmiyordu.

Yemekten sonra herkes bahçeye çıkmış, oradaki koltuklara geçmişti. Hafifçe esen yelin sayesinde oldukça güzel bir hava vardı. Büyükler kendilerini biraz daha soyutlamak istercesine diğer taraftaki koltuklara geçtiler. Eda içeride kahve yapmaya girişmişti. Herkes yerleşirken Murat, Ege'nin geçmesine izin vermeden Tuba'nın yanına oturuverdi.

Ege, Murat'a kıskançlıkla baktı. Murat tüm kızların sevdiği şu yakışıklı espritüel çocuklardandı. Her zaman bu yönünü ortaya koymaya etrafındaki insanlarla flört etmeye bayılıyordu.

"Tubacığım, sen geçen sene olimpiyatlarda kadınlarda yüzme yarışmasında kimin birinci olduğunu hatırlıyor musun?"

Tuba kafasını iki yana salladı. Ege, Murat'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı ama Mehmet'in yanında ağırlığını korumak zorunda olduğundan istediği gibi kafa göz dalamıyordu arkadaşına.

"O Ege'nin eski sevgilisiydi biliyor musun? Hatta aldığı madalyayı Ege'ye vermişti."

Ege sinirden dişlerini sıkıp, "Ayrıldığımızda geri vermiştim!" dedi sert bir tonlamayla.

Mehmet, Tuba'nın gerildiğini fark ederek konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Tuba, kitabın nasıl gidiyor?"

Mehmet böyleydi, söylemesine gerek kalmadan Tuba›nın neye ihtiyacı olduğunu bilirdi.

"Bu aralar pek yazamıyorum. Eve kapanmamam gerekiyor çünkü."

Murat şaşkınlıkla kıza baktı. "Sen kitap mı yazıyorsun?"

Tuba utangaç bir şekilde cevap verdi. Murat'ın şaşkın tepkisi hoşuna gitmişti. "Evet, roman yazıyorum ama şimdilik biraz ara verdim."

Murat hızla kızın elini tutup dudaklarına götürdü. "Yazan insanlara saygım büyüktür, o yüzden size saygılarımı sunmama müsaade edin matmazel." Tuba şaşırmış bir şekilde Murat'a bakıyordu, adam gerçekten çok eğlenceliydi. Elinin tutulmasından tedirgin olsa da gülümsedi, ama Ege çoktan Murat'ın saçlarını kavramış kafasını geriye doğru çekiyordu.

"Çek o pençelerini Tuba'nın üzerinden."

"Tamam tamam, bırak saçımı!"

"Bak hâlâ tutuyor ya. Çek!"

Murat hızla kızın elini bırakıp saçlarını kurtardı. Eda'nın kahveleri getirmesiyle sohbet çok daha farklı bir hal aldı.

Konuşurlarken Ege'nin gözleri hep Tuba'nın üzerindeydi. Ona yemek getirdiği andan beri kıza dokunma isteğiyle yanıyordu. Özellikle Murat'ın az önce söylediği sözden sonra Tuba'yı öpüp daha öncekilerin bir önemi olmadığını söylemek istemişti.

Annesinin yaptığı resimleri görmek bahanesiyle içeriye çağırdığı Tuba'yı merdivenlerin başına getirdi. Resimler gerçekten güzel, resmettiği öğeler de tuvalden fırlayacakmış gibi görünüyordu. Baktıkları son resim genç kızın yüzüne koskocaman bir gülümseme yayılmasına sebep oldu. İki kardeşin küçüklüğünü resmetmişti. Ellerinde kocaman lolipoplarla harika görünüyorlardı. Tuba istemeden de olsa gerçek gibi duran bebek Ege'nin yüzüne dokundu.

Tuba'nın bakışlarındaki yoğunluktan hoşnut bir şekilde kızın tablonun üzerinde gezdirdiği elini yakaladı Ege. "Çatı katında daha güzelleri var, büyük oldukları için onları asmadık."

Tuba, Ege'nin kendini çekiştirmesine izin vererek peşinden gitti. Girdikleri oda rengârenk boyalar ve tuvallerle gerçek bir resim atölyesine dönüşmüştü. Ege duvara dayalı duran sürgülü merdiveni alıp tırmanarak tavandaki gizli kapağı açtı.

"Hadi gel," dedi aşağıdaki genç kıza bakarak. Tuba merak ve tedirginlikle, basamakları çıktı. Her zaman çatı katlarının ayrı bir sırrının olduğuna, eski şeylerin hatırasıyla dolu olduğuna inanırdı ve böyle şeylere bayılırdı. Tuba son basamağa geldiğinde, Ege ışığı açtı.

Koskocaman bir alanda bir sürü tablo vardı. Birçoğu neredeyse iki metre genişliğindeydi. En öndeki tuvalde görünen resim Ege'ye oldukça fazla benziyordu ama eski bir tabloydu. Sırayla soyut tablolardan eski portrelere kadar birçok resme baktılar.

Tüm resimler bittiğinde Tuba ayrılmış küçük bir yer fark etti.

"Burada ne var?"

"Küçükken yaptığım maketler. Görmek ister misin?" dedi Ege gözlerindeki çocuksu ışıltıyla. Yaptığı işe duyduğu tutku o kadar belliydi ki Tuba ister istemez Ege'ye karşı güçlü bir çekim hissetti. Bir işe bu kadar tutkun olan insanlardan her zaman etkilenirdi.

Ege'nin bölmeden çıkardığı maket Tuba'nın tüylerinin diken diken olmasına yetti. İçinde bulundukları evin neredeyse aynısıydı.

"Bu?" dedi sesindeki şaşkınlığı gizleyemeden.

"İlk yaptığım maket. Beşinci sınıftaydım. Öğretmen bize böyle bir ödev vermişti, neredeyse iki hafta boyunca gece gündüz uğraştım. Yapabildikçe daha çok yapıyordum, parçaları birleştirmek, küçük şeylerden büyük bir yapı oluşturmak bana büyük bir özgürlük gibi gelmişti. Hayalimde canlanan şeyleri yapabiliyordum. Annem, bunu bitirdiğimde çok duygulandı." Ege, hâlâ o günleri hatırlar gibi gülümsedi. "Sonrasında bu evi inşa ettirdiler."

"Bu olağanüstü," diye fısıldadı Tuba hayretle.

"Söylemesi ayıp, biraz yetenekliyim. Kızlar yetenekli adamlara bayılıyorlar diye biliyorum." Tuba, Ege'nin koluna hafifçe vurdu.

"O balık kız da bu yeteneklerinden etkilendi herhalde?" dedi içindeki kıskançlığı bastırmaya çalışırken.

"Yok, onun ilgisi daha başka şeylereydi."

"Ne gibi mesela?" diye sordu Tuba merakla.

"Vücudum gibi..."

Tuba bu lafa deli gibi sinirlendi. Ege'yi başka bir kadınla düşünmek, özellikle o şekilde düşünmek ürperticiydi. Küçümsercesine kaşlarını kaldırdı.

"Ne kadar da bayağı bir ilgi alanı varmış."

Kızın elindeki maketi alıp yere oturması için çekerken konuştu. "Geçenlerde sen de ilgileniyordun diye hatırlıyorum. Ne demiştin Cemre'nin odasından çıkarken? Kalçalarımı mı düşünüyordun?"

"Hiç de bile, ne zaman söylemişim öyle bir şey?" Bu manyak adam ne demeye o konuyu açıyordu ki... Yerde bağdaş kurmuş Ege'nin ne yapmaya çalıştığını fark etmeden karşısına oturdu.

"Hatırlatmamı ister misin?" Bütün gün yapmak istediği şeyi yapıp kızın dudaklarına uzun bir öpücük bıraktı. Cevap olarak ellerini omuzlarına koyması kendini daha iyi hissettirdi. Dudaklarını kızın dudaklarından ayırıp ince boynuna indirdi. Yumuşak tenini dudaklarıyla keşfediyordu. Ömrü boyunca bu şekilde kalsa bir kere bile şikâyet etmezdi. Kokusunu içine çekerken, nerede olduğunu bile unutuyordu.

Fazla abartmadan dudaklarını genç kızın boynundan çekti. Evlerinin çatı katında Tuba'yı baştan çıkarmak gibi bir niyeti yoktu. Hem de üzerindeki etkisini kullanıp kızın istemediği veya pişman olacağı bir şeyi yapamazdı. Eğer bir gün bunu yapacaklarsa onun da kendisi kadar istediğinden emin olmalıydı.

Tuba gözlerini açtığında ölmek üzereydi. Az önce ne yapmışlardı böyle? Daha önce hiç bilmediği bir tutku vücudunu kaplamıştı. Az kalsın adamın karşısında eriyip su gibi akacaktı. Utanç tüm vücudunu kapladı. Böyle bir şeyi yapıyor olduğuna inanamıyordu. Bir kere böyle özel şeyleri yaşamak için ilişkileri çok erkendi. Her ne kadar Ege'ye karşı koyamasa da bir daha kendisine bu kadar yaklaşmasına izin vermeyecekti.

"Bunu bir daha yapma." Nefes alıp verişi henüz düzene girmemiş, sesi kendi kulağına bile farklı gelmişti.

"Yanlış bir şey mi yaptım? Korkuttum mu seni?" diye sordu Ege endişeyle.

"Daha birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz bile, bu kadar özel şeyleri yaşamak için erken olduğunu düşünüyorum." Ne kadar utanç verici gelse de söylemek zorundaydı.

Ege tam konuşacakken aşağıdan Eda'nın sesi duyuldu. "Ege! Remzi Amca seni çağırıyor bir şey soracakmış."

"Sen burada kal, ben şimdi geliyorum. Bak orada Eda'nın yaptığı oyuncaklar var. Onlara bakabilirsin," deyip Tuba ile göz göze gelmeden aşağı indi.

Tuba elini yelpaze yaparak yüzünü serinletmeye çalıştı. Ağzının

içi de kurumuştu, ayağa kalkıp bakınmaya başladı. Söylediklerine tepki vermemesini neye yormalıydı hiç bilmiyordu. Ege'nin gösterdiği yöne doğru ilerlediğinde raflardaki şişeleri gördü. Pembe ve açık sarı renkli şişeler, boy boy sıralanmıştı. Görünüşleri meyve suyuna benziyordu. Susuzluğunu gidermek için biraz tadına bakmak istedi. Kokusu çiçeksiydi, annesinin yaptığı gül şerbetlerine benziyordu. Dilinin ucunu değdirdiğinde aldığı ekşi, tatlı ve buruk lezzetini beğendi. İçilebilirdi. Bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha... Kokusu çiçek bahçesinde dolaşıyormuş gibi hissettiriyordu. Dayanamayıp bir yudum daha aldı.

Ege tekrar çatı katına çıktığında Tuba'yı elinde annesinin hazırladığı çiçek şarabıyla buldu. Şişenin yarısı çoktan boşalmıştı. Tuba'nın sarhoşça ağzına götürmeye çalıştığı şarabı yakalayıp bir kenara koydu.

"Aaaa bıraksana?" Tuba peltekleşmiş sesiyle konuşmaya çalışıyordu.

"Nereden buldun bunları?" dedi Ege, Tuba'yı kolundan tutup kaldırmaya çalışırken.

"Sen beni öyle öptükten sonra susamıştım. Ne vardı onlarda?"

"Çiçek şarabı onlar. Alkol oranları yüksektir, ne diye içtin ki?" dedi Ege hafif kızmış bir sesle. Kızı ayağa kaldırınca Tuba sendeleyip Ege'nin koluna yapıştı.

"Başım dönüyor yaa."

"Normal."

Ege kızın kolunun altına girip cebinden telefonunu çıkardı. Hızla Murat'ı arayıp yukarı gelmesini istedi. Birlikte güç bela indirdiler merdivenlerden. "Uykum var benim," diye mırıldanıp duruyordu Tuba. Ege kimsenin onu bu halde görmesini istemiyordu. Murat'a, "Durumu idare et," deyip kızı kucakladığı gibi arabasına götürdü.

Tuba eve gelene kadar çoktan uyumuştu bile. Kapıyı açıp kızı yatağının üzerine yatırdığı sırada Tuba gözlerini açmış, bulanık zihniyle nerede olduğunu çözmeye çalışıyordu. Yarı aralık gözleriyle üzerini örtmeye çalışan adamı görüp gülmeye başladı.

"Egeeee..."

Yumuşacık sesiyle, "Söyle" dedi Ege yanı başına otururken.

"Bugün çok güzel değil miydiii?" Sonundaki harfleri uzatarak konuşuyordu. Ege'nin elini tutup yanağının üzerine koydu. Yavaşça dudaklarına doğru çekerek avcunun içine bir öpücük kondurdu.

"Ege sen çok tatlısın!"

Ege, Tuba'nın bu halini gülerek izledi. Avcuna konan öpücük her ne kadar içindeki bir şeyleri ateşlese de buna dayanabilirdi. Kızın söyleyeceklerini merak ediyordu.

"Beni yine öpsene... Çok güzeldi." Sarhoş olmak Tuba'ya kaybettiği tüm cesareti fazlasıyla vermişti anlaşılan. Ardından adamın kolunu çekiştirerek kendine eğmeye çalıştı. Ege kesinlikle bir an önce kaçıp gitmeliydi. Yoksa kızın bu tatlı çağrılarına karşı koyamayacaktı.

"Olmaz, hadi uyu sen," dedi kesin bir şekilde.

"Hadi ama, bugün beni ne güzel öptün." Ege ne olduğunu anlayamadan kızın gözleri dolmuştu.

"İstemiyorsun mu beni öpmeyi? Güzel değilim diye mi? Bilmiyorum ki ben öpüşmeyi. Balık kız... O biliyordu di mi?" Tuba her an ağlayabilirdi. Ege bunu görmektense dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdu.

"Hadi yat bakalım, oldu mu?"

"Ama bu aynısı gibi değildi ki?" dedi peltek peltek.

"Eğer sabah aklın başındayken tekrar istersen öperim ama şimdi bununla yetineceksin." Elleriyle kızın gözlerini kapadı. Tuba yüzünde duran elini sımsıkı tutuyordu. Biraz sonra avuçları ıslanmaya başladı Ege'nin. Uykuya dalarken mırıldanıyordu.

"Benim de vardı ailem. Vardı işte... Yok şimdi. Çok özledim."

Ege, tıpkı babasının yaptığı gibi kızın çektiği acıları dindirmesi umuduyla, alnına bir öpücük kondurdu. Yanında kalıp sarılarak uyumak istemesine rağmen, bir an önce gitmesi gerektiğine karar verdi.

33

Tuba, bir anda etrafını sarmış olan altı kızı tek tek inceledi. En büyüğü muhtemelen liseye bile gitmiyordu, diğerleri arasında ise en fazla birer yaş vardı. Hepsinin güzel kıyafetlerinden ve yapılmış saçlarından Ege'nin ailesinden oldukları anlaşılıyordu. Hepsi gözlerini dikmiş, Tuba'ya bakıyordu.

En büyük kız ellerini beline atmış, kavga çıkarmak ister gibi konuşmaya başladı. "Sen Ege'nin sevgilisi misin?"

Kapıya yakın bir yerde Tuba'yı yakalamışlardı. Karşısındaki kızların henüz çocuk olduğunu hatırlamaya çalışarak endişesini bastırdı. Köşeye kıstırılmış, sorgulanıyormuş gibi hissetmesine gerek yoktu. Soruya cevap vermek için çenesini kaldırdı. Evet, o Ege'nin sevgilisiydi. Her ne kadar duyguları hakkında tam anlamıyla konuşmamış olsalar da Ege herkese kız arkadaşı olduğunu söylüyordu. Ve iki sevgilinin, birbirlerine sevgili diyebilecekleri kadar da yakınlaşmışlardı. Hele o çatı katında... Tuba'nın yine yanakları kızardı. Bunları düşünmenin sırası değildi. Rahat bir şekilde cevap vermeye çalıştı. Bu ufak cadıya hesap verecek değildi!

"Peki sen Ege'nin neyi oluyorsun?"

Kız sahte bir gülmeyle kafasını çevirip çatılmış kaşlarıyla Tuba'ya döndü.

"Ege benim nişanlım," dedi kız sarı bukleli saçlarını elleriyle geri atarak. Söylediklerinin Tuba'nın canını acıtmasını beklercesine suratına bakıyordu. Yanındaki diğer kızlar da kollarını göğüslerinde kavuşturmuş tepkisini bekliyorlardı. Tuba bir an kıza ne diyeceğini bilemedi. Bulunduğu durum o kadar komikti ki gülse mi ağlasa mı bilemiyordu.

"Ege'den uzak dur yoksa sonuçlarına katlanırsın!"

Pembe, tüllü kabarık bir elbise giymiş kız söylüyordu bunu. O da aynı derecede sinirli görünüyordu.

Tuba kızın tatlılığı yüzünden neredeyse dayanamayıp gülecekti. İlk başta çok ukala görünüyorlardı ama bu kız diğerlerine göre daha küçüktü ve üzerindeki kıyafetle minik bir pasta gibi görünüyordu.

"Hadi o nişanlısı... Peki, sen kimsin?" dedi gülmesini bastırarak.

"Ben onun şeyiyim... Ben onun..." Ne diyeceğini bilemiyordu.

"O bizim!" dedi mavi elbiseli kız durumu toplamaya çalışarak. Hepsi kafalarını onaylarcasına salladılar.

"Hımm... Demek öyle..." dedi Tuba saçlarını geriye atarken. Az kalsın kahkaha atıp her şeyi bozacaktı.

"Bu bilekliği bana Ege aldı. Bu tür şeyler genelde nişan hediyesi olarak verilir."

Tuba genç kızın bileğindeki ince, pırlantalarla süslenmiş bilekliğe baktı. Çok hoştu ama nişan hediyesi olarak verildiğini kızın nereden çıkardığını anlayamadı.

Sonra diğer kızları da sırayla inceledi. Hepsinin benzer takıları vardı. Tuba kulağında pırıl pırıl parlayan küpeleri olan kıza döndü.

"Bu küpeleri de Ege mi aldı yoksa?"

Diğerlerinden daha sessiz görünen kızın, yüzüne bir pembelik yayıldı. "Nereden bildin?"

Tuba gülerek pembe tül elbise giymiş kıza döndü. Saçlarına yerleştirilmiş güzel bir toka vardı.

"Sana da o tokaları aldı değil mi?" dedi gülerek. Artık daha fazla dayanamayacaktı.

"Nereden biliyorsun?" dedi kız kollarını beline dayayarak. Diğer kızlara dönmesine gerek yoktu çünkü hepsi hayretle Tuba'ya bakıyordu. Gülümseyerek biraz doğruldu. Kızlarla konuşmak için eğilmişti. Şimdi, ukalalık yapma sırası kendisindeydi.

"Ege söyledi," dedi gülümseyerek.

"Sen Ege'yi hak etmiyorsun!" Sarı bukleleri olan kız konuşurken ağlayacakmış gibiydi.

O sırada Naz gelip, "Hanımlar, burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?" dedi elleri belinde, aynı bir annenin çocuklarına kızabileceği tavırla.

"Sen karışma!" dedi kız gözlerini Naz'a doğru çevirerek. "Ege'nin de Murat gibi olmasını istemiyoruz!"

"Evet istemiyoruz! Sen onu bırakıp gittin! Sana inanmıştık, aynısının Ege'ye olmasına izin veremeyiz!"

Naz bir an kaskatı kesildi. Tuba elini kızın koluna koydu. Bu yakınlık Naz'a cesaret vermek için yapılmıştı.

"Prenseslerim!" dedi Murat coşkuyla yanlarına gelince. Kızlara sevgiyle bakıyordu. Hepsinin yüzü ışıldadı. Murat'ı ne kadar sevdikleri gözlerinden anlaşılıyordu.

"Ne yapıyorsunuz? Bir an hiçbirinizi göremediğimde ne hale girdim biliyor musunuz? İlk dansı kim benimle yapmak ister?" dedi Murat, Tuba'ya göz kırparak. Sonra kızları da çekmek istercesine sahnenin olduğu alana yürümeye başladı.

Naz sanki donmuş gibi arkalarından bakıyordu. Sonra kendine gelmek ister gibi kısacık sarı saçlarını hafifçe kulağının arasına aldı. Uzun boylu ve oldukça zayıftı ama yüzü çok güzeldi. Yine de gözlerine yerleşmiş hüzün çok belliydi. Tuba destek olmak istercesine kızın eline dokundu.

"İyi misin?"

Naz hızla gülümsedi ancak Tuba bunun gerçek bir gülümseme olmadığını biliyordu.

"Ah, tabii iyiyim! Hadi Eda'ya bakalım, birazdan çıkacaklar."

Birlikte gelin odasına çıktılar. Odaya girdiklerinde Tuba, Eda'ya büyülenmiş gibi bakıyordu. Bu zamana kadar gördüğü en güzel gelindi. Zarif hatları olan, üst kısmına taşlar işlenmiş gelin-

liği Eda'yı kataloglardan fırlamış gibi gösteriyordu. Saçları gevşek bir örgüyle örülmüş, aralarına küçük taşlı tokalar yerleştirilmişti. Tuba bunların da pırlanta olduğuna yemin edebilirdi. Tek kelimeyle muhteşem ve çok mutlu görünüyordu. Ayrıca çok heyecanlıydı. E normaldi, sonuçta salonda bir sürü insan vardı ve bu Eda'nın düğünüydü. Onun yerinde kendisi olsa odadan dahi çıkamazdı. Tuba'nın gözleri Mehmet'e kaydı. Mehmet de çok heyecanlıydı ve yüzünde büyük bir gülümseme vardı.

"Düğün öncesi stresi ve heyecanı," dedi Naz, Eda'ya sarılarak. Eda'nın gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Bunun üzerine Naz, güzel gelinin yüzünü avuçları arasına alıp yanağındaki yaşı sildi. "Biliyorum canım bir haftada bu kadar şeyin stresini kaldırmak çok zor! Ama düğünden sonra her şeyin biteceğini düşün. Sonrasında gideceğiniz balayını hayal et. Değil mi Mehmet?"

Mehmet başını sallayıp hemen Eda'ya sarıldı. "Elbette, çok az kaldı, sahneye çıkalım, bu heyecan ve stres o an bitecek," diye yatıştırmaya çalıştı sevgilisini.

"Haklısınız, karmakarışık duygular yaşıyorum ama çok mutluyum, her şey güzel olacak, biliyorum," diyerek gülümsedi Eda.

Mehmet, "Ben terasa çıkıp biraz hava alacağım," diyerek odadan çıkınca Tuba da arkadaşını yalnız bırakmamak için peşinden gitti.

"İyi misin?" diye sordu sigara yakan Mehmet'e. Onun sigara içtiğini ilk kez görüyordu.

"İyiyim iyiyim de acayip stresliyim, Eda'yı sakinleştirmek için öyle konuştum ama ben ondan daha gerginim," diye cevap verdi Mehmet.

"Sen kendin dedin çok az kaldı, bu stres bitecek diye," dedi Tuba, arkadaşına cesaret verircesine gülümsedi.

Mehmet, Tuba'ya yaklaşıp elini genç kızın yüzüne koydu. Önceden olsa, Tuba bu durumda büyülenir, delicesine mutlu olurdu ama kalbi artık bir başkası için çarpıyordu.

"Ben seni yalnız bırakıp gittim ama sen hâlâ benim yanımdasın!" dedi Mehmet minnettarlıkla.

Tuba ailesini kaybettiğinde, Mehmet'in annesine göğüs kanseri

teşhisi konmuş, annesinin ölümünden sonra babası da neredeyse başka birine dönüşmüştü. Mehmet tüm bunları yaşarken Tuba için ne yapabilirdi ki.

Yavaşça elini yüzündeki elin üzerine koydu Tuba, başından beri hiç korkmadığı adamın elinin üzerine.

"Ben iyiyim, inan bana."

"Değilsin." Mehmet'in gözleri dolu dolu olmuştu ama Tuba onun ağlamayacağını biliyordu. Mehmet eski Mehmet değildi, şimdi daha sert, daha farklı biriydi.

"Hayır. İyiyim gerçekten, çok zor zamanlar yaşadım ama artık Ege sayesinde eski halime dönüyorum. Tekrar yeniyorum Mehmet."

"Seni arkamda bırakmamalıydım! Seni de Amerika'ya götürmeliydim," dedi usulca.

"Unuttun mu, sen gitmeden önce tamamen iyileşmiştim, isteyerek kaybettirdim izimi, beni bulamaman normaldi. Hem ailemi burada bırakıp gidemezdim. Seni hiç suçlamadım, elinden geleni yaptın benim için," dedi Tuba. O günleri hatırlamak zordu ama bu konuşma sayesinde içinde hiç bilmediği bir yük kalktı. Mehmet'in böyle hissetmesi kalbini ısıttı.

"Seni yeniden bulmama rağmen de ilgilenemedim."

"Önemli değil, ben iyiyim." Kocaman gülümsedi. "Hepsi geride kaldı. Hem sen şimdi beni değil de içerideki gelinini düşün."

Mehmet bir şey söylemeyip gülümsedi.

O sırada Ege terasın kapısını açıp, "Memur geldi!" dedi sert bir şekilde. Mehmet kalkıp içeri yürürken Ege kapıda bekledi. Tuba yanına geldiğinde onu sertçe çekip kulağına yaklaştı.

"Ne yapıyordunuz dışarıda?"

Tuba'nın içinde hafif bir korku oluştu ama görmezden gelmeye çalıştı.

"Hesap mı soruyorsun sen? Ne bu tavırlar?"

"Hesap falan sormuyorum, Eda çok gergindi, bu adam mı bir şey yaptı diye merak ettim."

"Yok ya, normal, düğün stresi," dedi Tuba. "Hem sana ne diyeceğim! Nişanlınla tanıştım!"

"Nişanlımla mı?"

"Evet, hatta beş kişilik çetesiyle birlikte beni tehdit edip senden uzak durmamı söyledi."

Ege de gülmeye başladı. Bu adamın gülüşünü ne kadar da çok sevdiğini fark ettiğinde elini yanağına koydu. Sonra hızla geri çekti. Bu adam yanındayken ona dokunmadan durmak zor oluyordu.

"Hayatım tehlikede..."

"Ah olabilir Tuba Hanım. Söz konusu ben olduğumda çok acımasız olabiliyorlar."

"O zaman beni belalı kuzenlerinden koruyacak başka bir sevgili bulmalıyım kendime."

Ege hızlı bir kaş çatmayla kızın parmaklarını kendi parmakları arasından geçirdi.

"Gidip hepsinin o küçük kulaklarını çekeceğim."

Tuba, Ege'nin bu yalancı tavrına gülümsedi. "Seni çok seviyorlar," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Ben de onları seviyorum." Dışarıdan oldukça sert durmasına rağmen, kendinden yaşça küçük kuzenleriyle ilgilenecek kadar düşünceli olması onu çok daha özel kılıyordu.

"Ama nişanlınız olan kızı çok fazla sevmemenizi tavsiye ederim Ege Bey. Kız arkadaşınız her an kıskanabilir." Ege bu sözün peşinden ufak bir kahkaha atarken elini kalbinin üzerine koyup kıza döndü.

"Kız arkadaşımı her zaman daha çok seveceğime emin olabilirsiniz leydim."

Ege'nin mizahi rollerine bayılıyordu Tuba. Genç kızın kalbi Ege'yi her gördüğünde olduğu gibi yine delice atmaya başladı. Düğün için giydiği takım elbisesinin içinde tamamen baş döndürücü görünüyordu. Bu hali Tuba'nın midesinde havalanmaya neden oldu.

Mehmet ve Eda kol kola girip merdivenlerden aşağı inmeye başladıklarında alkışlar salonu inletiyordu. Düğün için gelen orkestra, hafif bir müzik çalarken çiçek yapraklarından oluşan bir konfeti yağmuru başladı. Salonun her yanında yaz düğünü olduğunu göstermek istercesine kır çiçekleri vardı. Masalar özenle

düzenlenmiş, her masaya masanın renkleriyle uyumlu çiçekler yerleştirilmişti. Herkesin yüzündeki gülümseme de düğüne ayrı bir renk katıyordu. Her şey masallarda anlatılanlar gibiydi. Eda düğün organize etme işinde bir harikaydı.

Nikâh töreni bir aksilik olmadan tamamlandı.

Karı koca olarak ilk dansları için sahneye çıktıklarında çalan yumuşak müzik bütün görüntüyü tamamlıyordu.

Müzik değişince Ege, daha fazla dayanamayıp Tuba'yı sahneye çekti. Onu evde, uyurken bırakıp apar topar çıktıktan sonra, şimdi herkesin içinde bile olsa sarılabilmek iyi gelecekti. Ve Tuba'ya söylemek istediği şeyler vardı. Bugün ne kadar güzel olduğu, gözlerini ondan alamadığı gibi... Açık pembe elbisesi, kırmızı saçlarıyla uyum içerisindeydi. Yanaklarındaki pembelikler ve saçlarına takılmış birkaç kır çiçeğiyle çok güzel görünüyordu. İster istemez Eda'nın giymiş olduğu gelinliğin içinde düşledi onu. Tuba da en az onun kadar güzel görünürdü. *Hatta daha güzel!* Onu gelinlikli haliyle kollarında hayal etti. İçine yayılan mutluluk Ege'yi dehşete düşürdü. Buna hazır mıydı? Bunu istiyor muydu? Kendini test etmek için Tuba'nın o gelinliği başka bir adam için giydiğini, başka bir adam için hazırlandığını, başka bir adamla balayına gittiğini, başka bir adamın ona şehvetle dokunduğunu düşündü. Bir anda tüm kasları çekildi. Ensesinden yukarı kan hücum etti. Tuba'nın elini tutan eli, incecik parmaklarını daha sıkı kavradı. Hayır, buna izin vermezdi. Hayaliyle bile bu hale geliyorsa, onu kesinlikle başka bir adamla göremezdi. Dişlerini sıktı, her ne kadar henüz evliliği düşünmese de Tuba'nın başka bir adamla evlendiğini de düşünemiyordu.

"Bir sorun mu var?"

Ege kendine gelmiş gibi genç kızın mavi gözlerine baktı. Kendisini bu hale getiren gözler başka bir adama aşkla bakacaktı ha! Ege buna hayatta izin veremezdi.

"Hayır."

Kendisine daha sıkı sarılan Ege'ye endişeyle baktı Tuba. Aklından geçen ve canını sıkan ne varsa kovalasa iyi olacaktı.

"Bugün çok yakışıklı olmuşsun."

Ege tek kaşını kaldırarak konuştu. "Buradaki herkesten mi?" İçinde hâlâ kendi kendine kurduğu hayalden kalan kıskançlık vardı. Tuba şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Bu adamın şimdi, sen de çok güzel olmuşsun falan demesi gerekmiyor muydu? Beklediği cevabı alamamanın siniriyle sağa sola baktı.

"Murat'ın dedesiyle yarışabileceğini mi sandın?"

Ege hızla arkasına baktı. Mahmut Dede masadakileri esir almış, bir şeyler anlatıyor, dinlemeyenleri de bastonuyla dürtüklüyordu. Tüm sinirini dışarı atan bir kahkaha çıktı ağzından. Bu kızı işte tam bu yüzden seviyordu. Verdiği cevaplarla Ege'yi eğlendiriyordu. Sonra etraflarındaki akrabalarına aldırmadan Tuba'nın alnına bir öpücük kondurdu.

"Tuba beni deli ediyorsun." Bunu gülerek itiraf etmişti.

"Benden önce de çok akıllı olduğunu düşünmüyorum açıkçası." Tuba bilerek Ege'ye sataştı.

"Herkesin içinde uzun uzun öpülmek istiyorsan sataşmaya devam etmeni öneririm." Tam da onun gibi birine yapılacak bir şeydi zaten bu. Tabii ki Tuba yanlarındakiler duymuş mudur diye endişeyle etrafına baktı.

Tuba'nın gözleri ellerine takıldı. İngiltere'de, ilk danslarında ellerini ne kadar sıktığını hatırlayıp şimdiki halleriyle kıyasladı. Rahattı, nefes alıp verişi düzenliydi. Ege'den korkmuyor, insanların bakışı rahatsız etmiyordu. Sadece hafifçe bir gerginlik vardı üzerinde. İçindeki heyecanla Ege'nin kollarını sıktı. İyileşiyordu.

"Ege! Kollarını sıkmıyorum!"

"Hayır sıkıyorsun."

"Hayır hayır, bana bakman için yaptım. Korkmuyorum."

"Ne?"

"Korkmuyorum diyorum!" Tuba mutluluktan yerinde duramayacaktı. Ege'nin gözleri iri iri açılmış, kıza bakıyordu. Ne düşündüğünü anlamak çok zordu. Tuba'nın mutluluktan başı dönmeye başladı. İyileşiyordu!

"İyileşiyorsun..."

"Evet!" dedi Tuba, Ege'nin hüzünlü suratına bakarak. Aslında onun da sevinmesini beklemişti ama donuk bir ifadeyle Tuba'ya bakıyordu.

"Sevinmedin mi?"

"Anlaşma..."

"Ne anlaşması?" dedikten sonra kızın aklına Ege ile mutfakta yaptıkları anlaşma geldi. İyileştiği zaman Ege özgür kalacaktı. O konuşmanın üzerinden aylar geçmiş gibi gelmişti ama sadece birkaç hafta geçmişti. Ege ile göz göze geldiler.

"Yok. O kadar da değil. Daha tam iyileşmedim, hâlâ birkaç aya ihtiyacımız var..."

Ege rahat bir nefes aldı. "Bu cezanın bitmemesini isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi." Tuba'nın aklı karışmıştı, korkusunu yenmeyi delicesine istiyordu ama yenmesi Ege ile aralarındaki bağları zayıflatacaktı, bunu istemiyordu.

O sırada Ege'nin sözde nişanlısı Buse yanlarına geldi. "Ege benimle dans etmeyecek misin?"

Ege, hafif bir tebessümle Tuba'yı bırakıp Buse'nin elini tutarak, bir abinin küçük kız kardeşiyle yapacağı şekilde onunla dans etti.

Küçük cadılar bir Ege'yle bir Murat'la dans ediyorlar, ikisini de bir an olsun yalnız bırakmıyorlardı. Zavallı Naz değil dans etmek, masadan bile kalkamamıştı, aile dışında kimseyi tanımıyor olmalıydı.

"Çok güzel bir düğün değil mi?" dedi Tuba, Naz'ın yanına otururken.

"Gitmeseydim benim de böyle bir düğünüm olacaktı."

Tuba rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı. Bu konuyu ne kadar merak etse de, hassasiyetlerine saygı duyduğu için soramamıştı. Belki şimdi konuşmak Naz'a da iyi gelirdi.

"Pişman mısın gittiğin için?"

"Değilim... Yine olsa yine giderim ama hâlâ Murat'la evlenmek istiyorum." Cevabı net olsa da, kendinden çok da emin görünmüyordu.

Tuba kafası karışık bir şekilde Naz'a baktı. "Yine onu terk eder misin yani?" diye sordu şaşkınlıkla. Nasıl bir insan birini terk edip hem de onunla evlenmeyi isterdi? Birini bir kere terk ettiğinde hiçbir şey tekrar eskisi gibi olmazdı. Zaten olmamalıydı da!

Naz donuk bakışlarla, Tuba'nın gözlerine baktı.

"Ben onu terk etmedim..."

"Ama..."

"Çok uzun hikâye... Evet, gittim ama terk etmedim. Dönecektim..."

"Bunu ona da söylemelisin o zaman." Daha kendisi hislerini açıkça söyleyemezken başkalarını söyle demek ne kadar da kolaydı.

"Söyledim." Sonra Naz o sevimli gülümsemelerinden birini yaptı. "Onu nikâh masasına tekrar oturtacağım güne kadar da söylemeye devam edeceğim."

Tuba da cevap olarak gülümsedi. Mutluluğun ayağına gelmesini beklemek yerine onu almak belki de bu hayatta yapılacak en doğru davranıştı.

***

Gece yarısına doğru Naz da dâhil neredeyse tüm misafirler gitmiş, yalnızca aile kalmıştı salonda. Tuba da bir an önce gitmek istiyordu ama Mehmet'in ailesi olarak kimse gelmediği için kendini kalmak zorunda hissetmişti. Sahi, akrabalarından neden kimse gelmemişti acaba?

Nihayet son gülüşmeler, selam göndermeler, sarılmalar bitince Eda ve Mehmet herkesle uçağa yetişmek için yola çıktılar.

Ege, Tuba'yı bırakacağını söyleyerek izin istedi. Ailedeki herkes arkalarından el sallarken, Tuba kendini kabul görmüş, aileye dâhil edilmiş gibi hissetti. Tabii küçük cadılar hariç... Her ne kadar cadılık yapsalar da onlara kızamazdı, Ege'yi sevdikleri için yapıyorlardı ve kurdukları bu bağ çok güzeldi.

Ege, kapıyı açtığında Tuba son kez herkese el sallayıp arabaya bindi. O da aileyi benimsemiş, kalabalık bir ailede olmak hoşuna gitmişti.

Tuba'nın evi pek uzakta değildi. Evin önüne geldiklerinde Ege'ye baktı. Gelirken hiç konuşmamışlardı. Onun sessizliğine hak veriyordu. Çok sevdiği ablasının çok da tanımadığı bir adamla

evlenmesi, tedirgin olduğu, hatta istemediği halde sırf o istediği için karşı koyamaması Ege için zordu.

"Mehmet iyi birisi, bana inan, Eda'yı mutlu edecektir."

"Umarım dediğin gibi olur."

Sonra Tuba, Ege'yi yatıştırmak için ona uzandı. Kollarını acemice adamın sırtına doladı.

"Üzülme."

Ege, Tuba'ya cevap vermedi. Yüzünü, kokusunu çok sevdiği saçlarına gömerek derin bir nefes aldı. Tuba, Ege'nin sıcak kollarında daha fazla kalmak istemesine rağmen yavaşça kendini çekip dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak kaçar gibi indi arabadan.

Ege bir an ne olduğunun farkına varıp gülümsedi. Kız binaya girmişti bile. Arabayı çalıştırıp eve doğru yola koyuldu.

Kapının şifresini girerken son hareketini nasıl da içinden gelerek ve korkmadan yaptığını düşünüyordu. O Ege'ydi işte. Sevgilisiydi. Onu öpmek hakkıydı. Zaten küçük bir öpücüktü. Adamın gülümsemesini de görmüştü. Amacı Ege'nin yüzünü güldürmekti ve başarılı olmuştu!

Asansöre bindiği an çantasını unuttuğunu fark etti. Arabada elinde olduğunu hatırlamıyordu. Büyük ihtimal vedalaşmalar sırasında telaştan salonda unutmuştu. Sabah gidip alması gerekecekti ama telefonsuz kendini çıplak gibi hissetmeye başlamıştı bile. Kendisine kızarak kapıyı açmak için uzandığında zaten açık olduğunu gördü. Korkuyla bir adım geri gidip acaba çıkarken kapıyı çekmeyi mi unuttum diye düşünürken, arkasından uzanan bir el ağzının üzerine kapandı. Bir anda dehşetle sarsıldı. Bu hissi tanıyordu. Bunu ailesini kaybettiği gün de hissetmişti. Evin içine doğru çekilirken, kurtulmak için tırnaklarını adamın derisine geçirdi. Tavasını koyduğu yeri hatırlamaya çalıştı, birkaç adım daha sağda olabilseydi belki ona yetişebilirdi.

Ama birkaç adım sağa geçemedi.

O tavayı eline alamadı.

Çırpınmaları kayıtsız kaldı.

Küçük bir kızdı, onu bu derece hızla ve güçlü bir şekilde içeri çeken kimse ona karşı koyamazdı. Sadece tırnaklarını adamın koluna geçirebildi. Bu hissi unutmak için o kadar çok uğraşmıştı ki... Adamın pis nefesinin kokusundan kim olduğunu anladı. O, kâbuslarındaki adamdı. Herkesten korkmasına sebep olan, tüm hayatını karartan, onu öldürecek olan adamdı.

"Ben de seni bekliyordum küçük kız! Beni özledin mi bakalım?"

34

Korkuyordu, o kadar çok korkuyordu ki kalbi göğsünü parçalayacakmış gibi, bir daha asla nefes alamayacakmış gibi hissediyordu. Aklının çalışması gerekiyordu. Bir çıkış yolu olmalıydı. Adamın iğrenç sesini bir daha duymak istemiyordu. Çırpınmaya devam etti. Bu sefer kolayca pes etmeyecekti. Ayaklarını yerden kesip sırtıyla geriye doğru iterek adamı düşürmeye çalıştı. Küçücük bedeniyle dağ gibi herifi değil düşürmesi kıpırdatması bile mümkün olmadı. Umutsuzluğa kapılmaya başladı.

Tuba, pes etme!

Tuba ağzına kapanmış eli ısırmaya çalıştı bu sefer. Dişlerini adamın eline geçirdi. Çenesi kırılsa bile bırakmayacaktı, iğrenç tadı midesini bulandırıyordu ama son gücüne kadar ısırmaya devam etti. Adam vahşi bir acıyla küfredip kızı ayakkabılığa doğru savurdu. Tuba'nın sırtı ayakkabılığın köşesine hızla çarptığında duyduğu acıyı önemsemedi. Elini tavaya uzattı. Sapını kavrayınca o tanıdık güven duygusuyla kendini daha iyi hissetti. Tavayı kaldırıp arkasını dönmüş eline bakan adama doğru var gücüyle savurdu. Adam beklemediği bu darbenin şoku ve şaşkınlığıyla kızın saçlarına asılıp yere çekti. Tuba'nın canı delicesine acıyordu ama yapacağı hiçbir şey kalmamıştı. Adamın onu içeri sürüklediğini de o an fark etti.

"Beni bu küçük numaralarınla durdurabileceğini mi zannediyorsun?"

Kitaplığın karşısındaki koltuğa fırlatıldığında korkusundan soluğu kesildi. Adamın yüzünde yine siyah bir maske olduğunu ve cebinden bir şey çıkardığını o an gördü.

Tek adımda yanına gelip boynuna bir şey sapladığında acıyla kasıldı. Hareket edemiyordu, beyni kendini kapatmış gibiydi. Zorlukla yutkundu. Çığlık atmak istediği halde sadece inleyebildi. Son bir hamle yapmaya çalıştı ama beceremedi, zihni giderek bulanıklaşıyordu.

Kendini tamamen kaybedeceğini anladığında düşündüğü tek şey Ege'ydi. Tek umudu onun eve gelmesiydi. Onu kurtarabilecek tek kişi oydu, evinin şifresini bilen, onu düşünecek tek kişi oydu.

Adam, kızı oyuncak bir bebeği yatırır gibi yatırdı koltuğa. Başının altına bir yastık koydu. Tuba ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu. Pelteye dönmüş bedenini kontrol edemediği için olanları uzaktan izliyor gibiydi.

"Buraya kadar küçük hanım."

Adam bir an odadan çıkıp elinde küçük bir bidonla geri döndü. Kokusundan gaz olduğu anlaşılan sıvıyı kitaplıktan başlayarak her yere döktü. Mutfağa gidip ocağın bütün gözlerini açtı.

Başına aldığı darbenin ağrısı onu bu kadar sinirlendirmemiş olsa başka şeyler de yapmayı planlamıştı ama öyle sinirliydi ki kıza dokunmak bile gelmiyordu içinden. İçeriye biraz daha gaz dolmasını bekledi. Çıkarken içeriye atacağı bir kibrit her şeyi çözecek, sensörlerini kapattığı için yangın söndürücüler de çalışmayacaktı. Kamera sistemini zaten çoktan kapatmıştı, şimdi geriye sadece gittikten sonra dışarıdan evin patlamasını izlemek kalmıştı.

Yıllardır bulmaya çalıştığı bu kızın acısının biraz daha fazla olmasını istiyordu aslında. Yanına gelip koltukta boş bir çuval gibi yatan kızın kapanmış gözlerine baktı. İçinden kendine lanet etti. Kızın ateşi görmesini, tenini nasıl yaktığını hissetmesini istiyordu. İlacın fazla geldiğini düşündü. Büyük adımlarla mutfaktan su getirip kızın yüzüne boşalttı. Soğuk suya rağmen kız gözlerini açmamıştı. Uyanması için karnına bir tekme attı ama o da işe

yaramadı. Ağız dolusu küfrederek çok güçlü bir tekme daha attı. Kızın sarsılan küçücük bedeninde uyanacağına dair hiçbir belirti görülmedi.

***

Ege, düğünün yapıldığı salonun idari işler kapısından girdiğinde, genç bir kadın gülümseyerek çantayı nasıl bulduklarını ve en çok aranan numara kendisi olduğu için ona haber verdikleri söyledi.

Kadına teşekkür edip çıkarken elindeki küçük pembe çantaya gülümseyerek baktı. Kızın arabadan inerken dudaklarına kondurduğu minik öpücük geldi aklına. Onun her haline deli olduğunu, onu her geçen gün daha yakından tanıdığını, tanıdıkça daha çok alışıp benimsediğini düşündü. Minik çantayı burnuna götürüp kokladığında kızın kokusunu duydu. Ona sarılmak kadar doğal gelen bir güdüyle açıp içine baktı. Telefonu, cüzdanı ve minik renkli bir ped paketi vardı. Çantanın küçücük cebinde bir kâğıdın ucu görünüyordu. Merakla çıkarıp ışığa doğru tuttu. Tuba ve Mehmet'in fotoğrafıydı. Yan yana durmuş, kocaman gülümsemişlerdi. Kızın bu hali bir an Ege'ye çok yabancı geldi. Onun Tuba'sı, çekingen, kırmızı saçlı ve hep biraz zayıftı. Ama fotoğraftaki kız bunun aksini söyler gibiydi. Gülüyordu, kendinden emin bir şekilde kameraya bakmıştı, saçları kahverengi ve hatları da gayet belirgindi. Onu, bu haliyle de tanımış olmayı çok istedi. Fotoğrafı çantaya geri koyarken arkasındaki yazıyı gördü.

Seni çok özlüyorum.

İçine ani ve keskin bir ağrı saplandı. Düşündüğü şey olamazdı. Bunu Tuba›ya sormalıydı. Evet, öyle aşk dolu bir cümle değildi ama özlem doluydu.

Ege fotoğrafı yerine koydu. Aklına gelen ihtimal yüzünden sinirden dişlerini sıkmıştı. Gerçeği bilmek isteyip istemediğine karar veremedi. Eğer Tuba, Mehmet'i sevmişse... O adam ablasıyla evlenmişti! Tuba, Mehmet'i her gördüğünde ne düşünüyor, ne hissediyordu acaba?

Ege'nin aklına Eda ile Mehmet'in evleneceklerini açıkladıkları gün geldi. Tuba o gece canına kıymak istemişti. Zihninde tüm parçalar tek tek yerine oturdu. O gün neden ağlamaklı olduğunu, neden renginin attığını, neden bir anda suskunlaştığını anlayamamıştı. Ama şimdi her şey çok açıktı. Göğsünün bir el tarafından sıkıldığını hissetti genç adam. Tuba kendini öldürecek kadar çok mu seviyordu Mehmet'i?

O Mehmet'i severken mi sarılmış, öpmüş, ondan hoşlandığını belli etmişti kıza. Tuba için bunların bir anlamı yok muydu? Hayır, bu doğru olamazdı. Tuba'nın son zamanlardaki halini görmüştü, yanılıyor olamazdı... Eğer Tuba, Mehmet'i seviyorduysa bile duyguları değişmiş olmalıydı. Ege, Tuba'nın kendisine nasıl baktığını görüyordu. Bundan neredeyse emindi. Ama neredeyse...

Sinirle arabayı çalıştırdı. Bunu Tuba'ya hemen şimdi soracaktı. Hatta uyuyorsa uyandıracak, kurup düşünerek kendini yemeyecekti. Arabayı seri bir şekilde geldiği yöne doğru sürmeye başladı.

Apartmanın bulunduğu sokağa girdiğinde bir patlama sesi duyuldu. Ne olduğunu anlamak için dışarıya bakmaya çalıştı. Dumanların çıktığı binayı gördüğünde nefesini tuttu. Vücuduna yayılan adrenalin düşünmesini engelliyordu. Gaza nasıl bir güçle bastığının farkında bile değildi. Dışarı çıkmaya başlayan insanların arasından hızla geçerek binanın önünde çalışır durumda bıraktığı arabadan fırladı. Bir anda biriken kalabalığın içinde Tuba yoktu. Olsa görürdü. Olsa kırmızı saçları görünürdü. Demek ki dışarı çıkmamıştı! Ege korkuyla yanan apartmana baktı. Dumanların çıktığı yer, yanan yer, Tuba'nın mutfağıydı.

Apartmanın girişine doğru deli gibi koşmaya başladı. Eğer Tuba içerideyse onu bir an önce çıkarması gerekiyordu.

Binaya girdiğinde her tarafta kırmızı ışıklar yanıyor, yangın alarmı ötüyordu. Ege merdivenlere yönelecekken asansörün kapısı açıldı, telaşla inen insanları iterek içine atlayıp Tuba'nın bir alt katının düğmesine bastı. Bir ömür gibi geçen on saniyenin ardından inip son katı merdivenlerle çıktı.

Kapıdan sızan duman içerinin ön izlemesi gibiydi. Ceketini çıkarıp ağzına bağlarken bir yandan şifreyi girip kapıyı açarak

kenara çekildi. Sıcak kapı elini acıtsa da çok yakmamıştı. Kapının açılmasıyla içeride biriken dumanlar bir anda çıkarak Ege'nin gözlerini yaktı. İçeride, yanacak o kadar çok kitap vardı ki Ege hepsine tek tek lanet etti. Alevlerin çıkış noktasının mutfak olduğunu görüyordu, korkuyla mutfağa bakmaya çalıştı, Tuba orada değildi. En çok bulunduğu yer olan salona doğru koştu, burası çok daha sıcaktı. Tuba'nın kitapları alev almış, cayır cayır yanıyordu. Ege yükselen dumandan az kalsın bayılacaktı. Artık ceketi de ona fayda sağlayamıyordu. Alevlerin sıcaklığı tenini kızartırcasına acıtıyordu. Dumanların arasından ilerleyince Tuba'nın koltuğun üzerinde yattığını gördü. Bu hali genç adamı deli gibi korkuttu. Dumandan zehirlenmiş olabilirdi. Hızla kucağına aldı sevdiği kadını. Tek istediği onu buradan çıkarmaktı. O sırada karşı duvarda duran kitaplık gürültüyle üzerine düştü. Ege sırtının acısıyla bağırdı. Refleksle arkasını dönüp kitaplığı tuttu. Yanan eli aklını başından alacak kadar çok acıdı ama son gücüyle kitaplığı geri itti. Elleri alev almış gibi acıyordu ama umurunda değildi. Tuba›yı burada kaybedemezdi. Onu daha sıkı kucaklayıp dışarı çıkardı. Ciğerleri sıkışıyor, sırtı ve elleri bayılmasına yetecek kadar acı veriyordu. Merdivenleri hızla indi, her an yeni bir patlama olabilirdi. Asansöre geldiğinde sıfıra bastı ama acısı o kadar şiddetliydi ki ayakta duramıyordu. Tuba'ya bir şey olmaması için her şeyi yapardı. Bu kız zaten hayatı boyunca bir sürü zorlukla karşılaşmıştı, bir de böylesine bir fiziksel acı çekmemeliydi.

Kapı açılır açılmaz acıya direnen son gücüyle dışarı fırladı. Kalabalık önünde açılıp yol verirken tüm gözler onlara bakıyordu. Ege'nin aklındaki tek şey Tuba'nın temiz hava alabilmesiydi. Karşında ona doğru gelen insanlara baktı. "Ambulans!" diye bağırdı can havliyle. Tuba'yı korumak istercesine sıkıca sarılırken gözleri karardı, insanların çığlıkları arasında yere düştü. Bayılmıştı.

35

Tuba gözlerini araladığında korkuyla inledi. Kalbi yoğun bir acıyla sıkıştı. Ne olmuştu ona? Nasıl gelmişti buraya? O adam neredeydi? Bunca zaman sonra nasıl bulmuştu onu? Aldığı nefesin yetmediğini fark edince ağzının üzerindeki plastik şeyi çekip aldı. Tüm gücüyle bir kez daha nefes almaya denedi. Şimdi ne yapacaktı? Saklanmalıydı! Kesinlikle saklanmalıydı, gerekirse tekrar izini kaybettirip kaçmalıydı. Tekrar kaybolabilir miydi? Yapabilirdi! Hesabında para vardı. Başka bir şehre gidebilirdi! Ama ya ailesi? Onları burada bırakıp başka bir şehre gidebilir miydi? O sırada genç kızın yüreğine bir sızı düştü. *Ege...* Onu nasıl bırakacaktı. Onu bırakamazdı. Ege'yi bırakamazdı. Hayır, bunu yapamazdı. Yapabilir miydi? Yaşamak uğruna onu bırakabilir miydi? Gidebilir miydi?

Şuursuz bir şekilde doğruldu. Sanki vücudu ona eşlik etmek istemiyor gibiydi ama buna aldırmadı. Kolunda kalkmasına engel olan bir şey vardı. Hiç umursamadan tenine bantlanmış olan iğneyi çekip çıkardı. Üzerindeki saçma mavi giysiye aldırmadan yataktan kalktı. Ayaklarının üzerine basmasıyla yere düşmesi bir oldu.

Neden böyleydi? Bilinci yavaş yavaş açılırken boynuna yapılan iğneyi hatırladı. Onun yüzünden olmalıydı. Yılmayacaktı. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Yatağa tutunarak doğrulmaya çalışırken

elinde su şişesiyle Naz girdi içeri. Naz, Tuba'yı görünce ne yapacağını bilemedi. Elindeki plastik şişeyi fırlatıp düşmek üzere olan kızı yakaladı.

"Ne yapıyorsun sen, niye kalktın?" dedi anne şefkatiyle.

"Ben nasıl geldim buraya?" Kurumuş ağzı, çatlamış dudakları konuşmasını engelliyordu. Bugün her şey onu engelliyordu.

"Önce yatağa geri dön bakalım," dedi Naz kolundan tutarak.

Tuba'nın gözleri acıyla doldu. Hastanedeydi. Yalnız değildi. Naz buradaysa Ege de burada olmalıydı. Soru soran gözlerle kadına baktı.

"Merak etme, Ege iyi. Yan odada yatıyor o da... Ama şimdilik yanına gidemezsin."

Ege iyi derken... Ona ne oldu ki?

"Nasıl?" Tuba olayı algılayamıyordu. Kafası hâlâ yeterince iyi değildi.

"Seni o çıkarmış yangından."

Yangın mı? Yangından çıkarmak... Ege?

Naz'ın sesindeki üzüntü durumun ne kadar kötü olduğunu ele veriyordu. Tuba'nın aklı başından gitmek üzereydi.

"Onu görmem gerek," diye fısıldadı çıkmayan sesiyle.

"Bunları sonra konuşuruz. Dinlenmen gerekiyor. Ciğerlerin hasar görmüş, dumana çok maruz kalmışsın."

Ciğerlerindeki nefesin tükendiğini hissetti. Sanki görünmez bir el boğazını sıkıyordu, yine de tüm gücüyle Naz'ın zayıf ellerinden kurtuldu. Ayağının altında hissettiği soğuk zemin biraz daha kendine gelmesini sağladı. Naz'ın seslenmesine aldırmadan odadan çıktı. Zaman, mekân algısını yitirmişti. Kafasındaki uyuşukluğa rağmen, yan odaya doğru yürüdü. Yarım açık kapıdan Murat'ın sırtını görünce içeri girdi.

* * *

İki doktor ve birkaç hemşire, Ege'nin başında onunla ilgilenmeye çalışıyorlardı. Murat, Ege'yi omuzlarından tutmuş kıpırdamaması için uğraşıyordu. Arkadaşının acısını kendi yaşamışçasına hisse-

diyordu. Ege'nin yanıklarını görmek bile dayanılmazdı. Sırtında da yanıklar vardı, muhakkak iz kalacaktı... Ama elleri... Ellerine bakmak bile insanın içinin bulanmasına sebep oluyordu. Sinir kaybına uğramaması büyük şanstı. Yine de doktor ellerini bir süre eskisi gibi kullanamayacağını, işini yapamayacağını, günlük hayatında da destek alması gerektiğini söylemişti. "Yine eskisi gibi olabilir ama bu vakit alacak," demişti. Doktor eline pansuman yapıp temizlerken, Ege'nin sabit durması gerekiyordu. Yaşadığı nasıl dayanılmaz bir acıysa, o bile katlanamıyordu işte. Kirpiğinin hareketinden ne demek istediğini anladığı bunca yıllık arkadaşının ne hissettiğini anlayabiliyordu.

"Bağır Ege!" dedi kulağına doğru.

Ege'nin o kahve gözleri acıdan kararmış, neredeyse simsiyah olmuşlardı. Dişlerini ne kadar çok sıktığı yanaklarının titremesinden belli oluyordu.

"Bağır kardeşim!" dedi Murat dayanamayarak. Onu böyle görmeye katlanamıyordu.

Ege'nin ağzından boğuk bir acı çığlığı yükseldi. Sanki duyulmasından korkmuş gibi dişlerini sıktı sonra... Murat, gözlerini kaçırmaya çalışsa da gördü ellerini. Avcunun içi, parmak boğumları, parmaklarının uçları, hepsi yanmış, ıslak deri görünümü almıştı. Murat ne olduğunu soramamıştı, henüz duymaya hazır değildi. Telefonda hastaneden Ege için aradıklarını duyunca bir dakika beklemeden gelmişlerdi.

Saatler önce, koşarak hastaneye daldığında Ege'yle Tuba aynı acil odasındaydı. Onları o şekilde gördüğünde Murat aklını kaçıracağını düşünmüştü. Tuba baygın, Ege ise acı içindeydi. İlk müdahaleleri yapılmış, ikisi de oksijene bağlanmıştı. Ege'nin yanıkları için doktorun gelmesini bekliyorlardı. Hastaneden aradıklarında Naz da peşine takılmış, tüm sakinliğiyle durumları hakkında bilgi almıştı. Yanında o olmasaydı ne yapardı bilmiyordu.

Doktor sargıyı bitirirken, hemşire oksijen maskesini tekrar Ege'nin yüzüne geçirdi. İşleri biten görevliler dışarı çıkarken Ege'nin ağrısı biraz sakinleşmişti. Soluk alıp vermesinden bile acısının şiddeti anlaşılıyordu. Murat, onca itişip kakıştığı arkadaşının

üzerine, incitmekten korkar gibi çekti incecik çarşafı. Usulca aralanan kapının ardından Tuba'nın solgun yüzünü, ağlamaklı gözlerini gördüğünde bir an nefret uyandı içinde. Ege'ye göre Tuba çok daha iyi görünüyordu. Yangının sebebini bilmiyordu ama polisler ihmalden dolayı çıktığını düşünüyorlardı. Eğer bu ihmalin sebebi Tuba'ysa, Murat'tan çekeceği vardı.

"Ege!"

Sanki ömrü boyunca bu sesi duymayı beklemiş gibi gözlerini açıp hızla kapıya döndü Ege. Tuba gözlerinden yaşlar süzülerek yavaşça yürüyordu kendisine doğru. İyiydi işte, ayağa bile kalkmıştı. Hayattaydı. Nefes alabiliyordu. Onu böyle görmek her şeye değerdi. Bir an kendi hali geldi aklına. Ellerinin görüntüsü. Sırtı...

Kendisini bu halde görmesini istemiyordu. Acıyan eline aldırmadan yüzündeki maskeyi çekip çıkardı.

"Yaklaşma!"

"Ege, ne oldu?"

Tuba gözlerinden yaşların düşmesini engelleyemiyor, ayaklarının üstünde durmakta zorlanıyordu. Ama hiçbiri Ege'yi bu halde görmek kadar güç gelmiyordu. Çıplak bedenine sırtından beline doğru kocaman bir sargı yapılmıştı. Yatağın üzerinde elleri iki yana açılmış bir şekilde oturuyor, güçlükle nefes alıyormuş gibi görünüyordu.

"Yaklaşma!"

Bu kez acı çeken Ege'ydi. Sesi kırık dökük çıkan Ege'ydi. Yaklaşma diyen Ege'ydi.

"Tuba, şu an iyi bir zaman değil," dedi Murat otoriter bir sesle. Tuba hüzünle kafasını salladı, onu anlamaya çalışıyordu. Yaklaşmasını istemiyorsa yaklaşmayacaktı.

Ege'ye son bir kez daha baktı. Hızla eliyle gözündeki yaşları sildi. Yanına gelen Naz'ın desteğiyle dışarı çıktı. Kapının karşısındaki dinlenme koltuklarına oturduklarında Tuba'nın canı çekilmiş gibi görünüyordu.

"Ne oldu ona?" dedi ağlamasını bastırmaya çalışarak.

"Evinde yangın çıkmış. Doğalgazda kaçak varmış. Ben de hemşireden öğrendim. Yangından seni o çıkarmış."

"Kaçak yoktu," diye fısıldadı Tuba korkuyla.

"Ama?"

"Evi o yaktı! Beni öldürmek için..."

"O kim?" Naz, Tuba'ya biraz daha yaklaşmıştı.

"Ailemi öldüren adam... Beni buldu." Hıçkırıklarına karşı koyamıyor, başlarına gelenlere inanamıyordu.

"Bir saniye. Sen tam olarak neyden bahsediyorsun? Yani bu yangın kasıtlı olarak biri tarafından mı çıkarıldı?"

Tuba cevap olarak sadece başını sallayabildi. "Naz, benim tekrar kaybolmam gerek. Beni tekrar bulabilir. Bir kere buldu yine bulabilir. Beni öldürecek biliyorum. Ege'nin başına daha fazla iş açmadan gitmem gerek," dedi hıçkırıkların arasından. Naz, Tuba'nın titreyen ellerini tuttu.

"Biz varız yanında, her neyden bahsediyorsan korkmana gerek yok."

"Onlar acımasızlar Naz! Ege'nin şu haline bak... Hepsi benim yüzümden. Ben hayatına girmeseydim bunların hiçbiri başına gelmeyecekti..." Sesi kontrol edemediği bir şekilde titrek çıkıyordu. Ege'nin bu hale gelmesinden kendisi sorumluydu. Keşke hiç hayatına girmeseydi.

Ege de onu suçluyor muydu acaba? Bir anda içine ateş parçası gibi yayıldı bu acı. *Yaklaşma demişti.* Kesinlikle kızgındı, bundan emindi. Hem nasıl suçlamazdı ki? Tuba'da önemli bir şey yokken Ege'nin elleri mahvolmuştu. Sırf Tuba'yı kurtarmak için! Sırf Tuba için ellerini yakmıştı. Genç kız hıçkırarak tekrar ağlamaya başladı. Keşke balkondan atladığı gün ölüp gitseydi, en azından o zaman kimseye bir zararı dokunmazdı. Ama şimdi... Ege'nin hayatı gözlerinin önünde kayıp gidecekti.

Naz, karşısında ağlayan genç kıza hiçbir şey söyleyemedi. Sadece teselli vermek için uzanıp onu kendi yanına çekti. Bir doktor olarak dindiremeyeceği acılar vardı. Bu haller için bildiği tek devayı kullanıp sıkıca sarılarak saçlarını okşadı. Bu yaşta bu kadar acı... Sözde kendisini hep çok acı çeken biri olarak görürdü. Bu kızın yaşadıkları korkunçtu. Tuba'nın yaşadıkları korku filmiyse, kendisininki sadece fragmandı.

Murat odadan çıkıp yanlarına geldiğinde Tuba'nın ağlamaktan şişen gözlerine baktı. "Şimdi içeri girebilirsin. Ama ruh hali pek iyi değil," dedi üzgün sesiyle.

Tuba yüzündeki yaşları hızla sildi. Aniden ayağa kalkmasıyla dengesinin sarsılması bir oldu. Ayaklarının altından yer çekilmiş gibiydi. Murat kolundan kavrayıp, "İyi misin?" diye sordu endişeyle.

Cevap olarak sadece kafasını sallayabildi genç kız. Elleri titriyordu. Ya içeri girdiğinde Ege ona ters bir şey söylerse? Ya onu görmek istemediğini, ya her şeyin onun yüzünden olduğunu söylerse? Tuba buna dayanamazdı. Yine de şu an istediği tek şey Ege'nin iyi olduğunu görmekti.

Korkuyla kapıyı açtı. Bakışları yerde, yavaşça içeri girdi. Ege hâlâ az önceki şekilde oturuyordu. Tuba'nın ağlamaktan kızarmış gözlerine baktı. O çok sevdiği mavi gözleri şimdi acı dolu bir şekilde kendisine bakıyordu.

"Gelme dersen gelmem..." Ağlamasını durdurmak istemesine rağmen yaşlar yanaklarından akıyordu. Tuba'ya sonsuzluk gibi gelen bir süre daha göz göze kaldılar.

"Gel," dediğini duyar duymaz hiç düşünmeden atılıp yüzünü adamın boynuna gömerek sarıldı. Hıçkırıklarına engel olamıyordu.

Ege, Tuba'nın bu ani sarılmasıyla canı fazlasıyla yansa da yapabildiğince sıkı sarıldı ona. O güzelim kokusunun yerine yanmış odun ve is kokusu duydu. Kesinlikle güzel bir koku değildi ama Tuba'nın yanında olduğunun kokusuydu. Ege derin bir nefes çekti kızın saçlarının arasından. Tuba yavaşça kendini geri çekti. Yüz yüzeydiler.

"Çok acıyor mu canın?"

Cevap olarak Ege sadece kafasını sallayabildi. Canı acıyordu, hem yandığından hem de o fotoğraf yüzünden. Ama şimdi Tuba ona böyle sarılmışken hiçbir şeyin önemi yoktu. Onu kurtarmıştı, şimdi nefes alıyordu ya bu Ege'ye yeterdi.

"Keşke... Keşke gelmeseydin. Gelmeseydin şimdi bu halde olmazdın," diye fısıldadı tekrar boynuna gömülürken.

"Peki sen ne halde olurdun?"

"Benim bir önemim yok. Zaten bu hayattan bir kere vazgeçmiştim." Ege dişlerini sıktı. Neden vazgeçtiğini biliyordu.

"Seni kurtardığıma göre..."

Elinde kâğıtlarla odaya giren Naz ve peşinden gelen Murat yüzünden cümlesini tamamlayamadı.

Naz, elindeki kâğıdı havaya kaldırdı. "Tuba'nın sonuçları geldi şimdi. Kanında propofol ve birkaç maddenin daha karışımı olan bir şey bulmuşlar. Ayrıca seni ilk muayene eden doktor vücudunda darp izlerine rastlamış."

Tuba acıyla Ege'ye baktı. "Ona direnmeye çalıştım, o zaman bana vurdu. Ama sonrasını hatırlayamıyorum."

Ege söylenenleri tam olarak anlamak için dikkatini toplamaya çalışırken, Naz devam etti.

"Tuba'yı geçici felç etmişler. Normalde bu tip ilaçları ameliyat sırasında kullanırız, yani senin bunu bulup alman gibi bir şey söz konusu değil. Bu yüzden olayı adli vaka olarak bildirdiler, polisler gelecekler birazdan ifadeni almaya."

"Evet, o adam bana bir şey enjekte etti, sonrasında bağıramadım bile."

"Hangi adam?" dedi Ege, birden uğuldamaya başlayan kulakları yüzünden net duyamadığını düşünüyordu.

Birkaç saniye sonra içeri giren polislerle birlikte dinlediler olan biteni. Tuba hatırladığı her şeyi anlatırken korkudan kekelemiş, ağlamış, her saniyeyi yeniden yaşamıştı. Ege dehşetten öfkeye, öfkeden şiddete akıp giden bir ruh haliyle dinliyordu kızı. Sıra kendisine gelince onu nasıl bulduğunu anlatmış, onunla birlikte yukarı çıkmadığı için kendine lanet etmişti.

Polisler apartmanın kamera kayıtlarını inceleyeceklerini, isterse Tuba için koruma kararı çıkarabileceklerini söyleyerek çıktılar, ardından hemşire girdi odaya.

"Bu evrakları imzalayıp çıkabilirsiniz."

***

Naz öne Murat'ın yanına, Tuba da Ege ile birlikte arkaya oturdu. Tuba binerken Ege'ye yardım etmeye çalışmış ama neyi nasıl yapacağını pek kestirememişti. Canını yakmak istemiyordu. Aslında tek yapmak istediği Ege'ye bakıp bakıp ağlamaktı ki az kalsın yapacaktı.

"Biz de sizinle geliyoruz," dedi Murat. Normalde çok neşeli görmeye alıştıkları adamın yüzünde bir gram neşe yoktu.

"Gerek yok! Siz evinize gidebilirsiniz!"

"Saçmalıyorsun Ege. Zaten kaçarın yok. Naz sürekli yanınızda olacağına teminat verdiği için bu kadar çabuk taburcu ettiler sizi. Tabii bir de o herif var..."

"Güvenlik şefini arayacağım bugün için."

"Sabah yüzünü de o mu yıkayacak?"

"Murat!"

"Olmaz. Hem burada hazır doktor var. Tepe tepe kullanırsınız, pansumana falan gitmeye gerek kalmaz."

Ege pes ederek kafasını iki yana salladı. Bu halde Murat ile uğraşamayacaktı. Zaten dostunun desteğine ihtiyacı vardı. Annesine ve babasına kalp krizi geçirtmemek için asla söylemeyecekti. Kendi başına halledemeyeceği fiziksel ihtiyaçları için ki bunun en başında giyinme ve tuvalet ihtiyaçları geliyordu, ondan başka kimseden yardım isteyemezdi. En azından birkaç günlüğüne kalmalarına izin vermeliydi. Her ne kadar Tuba ile yalnız kalıp aklındaki soruların yanıtını almak istese de bunu şimdilik yapamayacaktı.

O adam kimdi? Tuba'yı nasıl bulmuştu? Neden öldürmek istiyordu? Bu soruların, en azından bir kısmının cevabını ancak Tuba'yla konuşarak alabilirdi. Onu senelerce eve mahkûm ettikten sonra bir de yaptıkları yetmezmiş gibi kızı öldürmeye çalışmıştı. Bu adamın bir an önce bulunup yakalanması gerekiyordu.

Ege içinden yükselen sinire engel olamadı. Gerekirse onu kendisi bulacaktı! Ne olursa olsun bulacaktı! Bu yaptıklarını o şerefsize ödetecekti. İçinde yükselen öfkeyi belli etmeden baktı Tuba'ya. Daha narin, daha kırılgan, daya zayıf görünüyordu büzüşmüş oturan bu haliyle. Dayanamadı. Biraz daha yaklaşıp ağrıyan kolunu

kızın omzuna attı. Tutup kendine çekmek istese de elleri izin vermiyordu. Tuba isteğini anlamış gibi Ege'ye biraz daha sokuldu.

"Teşekkür ederim. Beni yine kurtardığın için... Bunlara değer miyim hiç bilmiyorum..." Ege'nin göğsüne doğru yaslanmış, hafifçe konuşmuştu.

"Bu lafı bir daha duymayacağım." Bu kız Ege için ne kadar değerli olduğunun farkında değil miydi?

"Ama..."

"Aması yok! Senin yaşaman benim için bir çift elden daha fazlası. Kaldı ki ellerimi kaybetmedim, sadece yandılar."

"Sen... Orada bana yaklaşma dediğinde, zannettim ki..."

"Ellerim çirkin görünüyordu, görmeni istemedim sadece," dedi Ege açıklamak istercesine.

"Artık beni görmek istemeyeceksin zannettim..." diyerek daha çok ağlamaya başladı Tuba. Ege bütün acısına rağmen kolunu mümkün olduğu kadar sıkarak kızın yüzünü göğsüne bastırdı.

"Tuba! Ah Tuba!"

Yaşadığı çok büyük bir travmaydı. Ağlayıp rahatlaması gerekiyordu. Ege buna dayanamasa da birazcık rahatlaması için bile seve seve ağlama duvarı olabilirdi.

***

Tuba odasına çekildiğinde içine şiddetli bir korku yayılmaya başladı. Burası İngiltere›ye gidecekleri zaman kaldığı odaydı. Bildik eşyaların verdiği rahatlatıcı his, tek başına kaldığı düşüncesiyle bölünmüştü. Bu kocaman odada tek başınaydı. Büyük pencerelerden bir adam rahatlıkla içeri girebilirdi. Kendini savunabileceği hiçbir şey yoktu. Masanın üzerinde bulunan vazoya baktı. Tavası bile etkisiz olmuşken bu vazo o adama hiçbir şey yapamazdı. Bir anlığına içi rahatladı. Dışarıda Ege'nin çağırmış olduğu korumalar vardı. Onlar birinin geldiğini görürlerdi. Peki ya korumalar da o adamlardansa? Ya rüşvet alıp taraf değiştirdilerse? Tuba korkudan ne yapacağını bilemedi.

Sakinleş Tuba! Sakinleş! Dışarıda kimse yok!

Hem filmlerdeki kötü adamlar ortalığın sakinleşmesini beklerlerdi. Yani bugün tekrar gelmezdi. Tuba küçük bir rahatlamayla üstünü çıkardı. Giyeceği hiçbir şey yoktu, o yüzden iç çamaşırlarıyla girdi yatağa. Birinin içeri girmesi ihtimaline karşı boynuna kadar çekti yorganı. Belki de başını da yorganın içine gömer, tüm korkularından kaçardı.

Sabah olmasına birkaç saat kalmıştı. Eli ışığa gitti, kapatabilir miydi? Karanlık her zaman daha korkutucu olmuştu. Işığı kapamadan gözlerini kapadı. Uyuyabilirdi. Bunu yapabilirdi. O adamın görüntüsünü beyninden silebilirdi. Yüzünü yine görememişti. Yine. Lanet olsun ki yine. Ama o maskeli hali gözlerinin önündeydi. Onu nasıl savurduğu, saçlarından tutup sürükleyişi hepsi aklındaydı. Vücudundan bir ürperti geçti. Yalnız kalmak istemiyordu. Korkuyordu, aşağıdaki onca korumanın, Murat'ın, Naz'ın, hatta Ege'nin varlığına rağmen hâlâ korkuyordu.

Gözlerini sıkıca yumduğu sırada kapıya vuruldu. Korkuyla yerinden sıçradı. Herkesin yatmış olması gerekiyordu.

"Benim."

Ege'nin sesini duyunca çekinerek doğruldu. Yorganı üzerine doladı. "Gel," diyebildi usulcacık. İçeri giren Ege'nin perişan halini görünce ağzından bir inleme kaçırdı.

"İyi misin?"

"Uyuyamıyorum." Ege yorgunluktan bitap haldeydi. "Burada yanında uyuyabilir miyim?"

Üzerinde hiçbir şey yokken, karanlık bir odada, aynı yatakta olmak düşüncesi başka zaman olsa asla kabul edebileceği bir şey değildi Tuba'nın. Ama o an sadece kafasını salladı. Hayatı gibi korkularının da seyri değişmişti sanki.

Ege, Tuba'ya hiç bakmadan yatağa kendini yüzüstü bıraktı. Altına bir eşofman giymiş, muhtemelen elleri ve sırtı acıyacağı için üstünü çıplak bırakmıştı.

"Üşüyeceksin," dedi Tuba.

"Örter misin beni?" derken her zamanki sertliğinden, ukalalığından eser yoktu. Küçük bir çocuğun çaresiz sesiyle konuşuyordu sanki. Üstelik bu çaresizliğin sebebi Tuba'yı kurtarırken yanan

elleriydi. O güne dek Tuba'yı koruyan kurtaran eller... İşte şimdi sıra ona gelmişti. Şimdi o koruyacaktı. Çıplaklığını düşünmeden yorganı kaldırıp üzerini örttü adamın. Yalnız uyumaktansa onun kokusuyla uyumayı kendisi de tercih edecekti galiba. Zaten kocaman bir yataktı, birbirlerine hiç dokunmadan uyuyabilirlerdi.

Yatağın kendi tarafında kıpırdamadan dururken, tuhaf bir nefes aldığını işitti yanında aynı şekilde kıpırtısız yatan adamın.

"İyi misin?"

"Hayır değilim."

"Canın mı yanıyor?"

"Ellerim değil ama... Evet, canım acıyor," diye fısıldadı Ege. "Seni o alevlerin içinde gördüğümde öldüğünü düşündüm. Yanarak değil belki ama gazdan zehirlendiğini düşündüm. Şimdi ise yaşadığını, yanımda olduğunu hissetmek istiyorum. Buna inanmak istiyorum."

Tuba nefes almadan dinliyordu söylediklerini.

"Bana sarılmana ihtiyacım var Tuba..."

Tuba küçük bedenini, çalışmayan aklını, üzerindeki iç çamaşırlarını, karanlığı, korkuları hiçbir şeyi umursamadan sokuldu adama.

"Sarıl bana. Senin de ihtiyacın olan bu değil mi?" diyerek yanıklarını umursamadan sarıldı Ege sıkıca.

Tuba o an anladı buna ne kadar ihtiyacı olduğunu. Ege'nin yakınlığı büyüleyici ve iyileştiriciydi. Sıcaklığını hissetmek, kokusunu duymak başka hiçbir zaman duymadığı bir güven veriyordu. Sadece güven duygusu da değildi hissettiği, içinde hareketlenen bambaşka bir his daha vardı. Ne yaptığını, ne olduğunu sorgulamadan uzanıp öptü Ege'nin dudaklarını.

Ege de gözlerini kapatarak Tuba›ya cevap verdi. Yumuşak dudaklarının verdiği his, tarif edilemezdi. Ege içindeki dürtüye kulak verip öpüşünü derinleştirdi. Tuba›nın ufak inlemeleri bile baştan çıkmasına yetiyordu. Eğer durmazlarsa daha fazla dayanamayacaktı. Ama böyle bir durumda Tuba›nın duygusal boşluğunu kullanmak gibi olacaktı. Sonradan pişman olacağı bir şey yapmak istemiyordu. Dudaklarını zorla da olsa Tuba'nın

dudaklarından ayırdı. Kızın nefes nefese kalmış hali, Ege'nin az kalsın aklını yitirmesine sebep olacaktı. Islak dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı. Tuba ancak aralayabildiği buğulu gözleriyle Ege'nin alev alev olmuş gözlerine baktı.

"Eğer bana biraz daha böyle bakarsan, kendimi durduramam sevgilim."

Ege'nin sevgilim demesi genç kızın hızla çarpan kalbine taklalar attırsa da durması gerektiğini utanarak fark etti. Başını adamın göğsüne saklayıp sakinleşmeye çalıştı.

Göğsüne dayanmış kırmızı saçları koklarken onu öpmenin ne kadar çıldırtıcı olabileceğini, kısacık bir zaman da geçse ne kadar çok özlediğini düşündü.

"Seni çok özlüyorum," diyecekti ki bu sözün yazılı olduğu fotoğraf geldi aklına. Bir an nefes almadı.

"Tuba," dedi az önceki yumuşaklığıyla ilgisi olmayan donuk bir sesle, "sana bir soru soracağım ve bana doğru cevap vereceksin."

"Sor?" dedi Tuba saklandığı yerden sonsuza dek çıkmamayı düşünürken.

"Mehmet'e hâlâ âşık mısın?"

Tuba duyduğu şeye inanamayarak başını kaldırdı. Ege bunu nasıl öğrenmiş olabilirdi?

36

Tuba şaşkınlıkla Ege'ye baktı. Bu gözler sanki az önce kollarında eridiği adama ait değil gibiydi. Cevap istercesine tek kaşını kaldırdı.

"Mehmet'e âşık olduğumu da nereden çıkardın?" Tuba sesindeki titremeye engel olamadan sordu.

En son isteyeceği şey birilerinin bunu öğrenmesiydi. Ege ile aralarında yeni oluşmaya başlayan yakınlık böyle bir şeyi kaldıramazdı.

Ama Tuba zaten Ege ile sevgili olmadan önce duygularından arınmamış mıydı? Arınmıştı! Balkondan atladığında Mehmet ile ilgili her şeye bir son vermemiş miydi? Vermişti! Mehmet'e olan duygularından kimseye bahsetmiş miydi? Etmemişti! Hepsinden de kesinlikle emindi. Peki, bu adam bunu nasıl öğrenmişti?

Bu kez de Tuba yanıt vermesi için gözlerini Ege'nin gözlerine dikti. Genç adam konuşmadan, sadece dişlerini sıktı. Tuba bir an için Ege'den korktu, bu haliyle çok vahşi görünüyordu. Korkuyla biraz geri çekildi. *Hayır! Ege'den korkmaya başlayamam!*

Titrek gözlerle ona son bir defa baktı. Yüzündeki ifadenin değişmesi için dua etti. Yoksa bir dakika daha bu yatakta kalamayacaktı. Midesi kendisi kadar sabredemeyip aniden bulanmaya

başlayınca hızla yataktan çıktı. Çıplaklığına aldırmadan banyoya koştu. Kendisine sürekli tekrar etmeye çalışmasına rağmen ondan korkmaya başlamıştı. Hızla kapıyı kilitleyip arkasına oturdu.

Hayır, hayır, hayır, Ege'den korkmam! Ondan korkmuyorum! Hayır Tuba! Ondan korkmuyorsun! Kendine gel!

Midesindekiler artık yerinde durmuyordu. Dizlerinin üzerinde klozete eğildi. Safra, yemek borusunu yakıp ağzına geldi. Gözlerinden akan yaşlar kendisini daha da zorluyordu. Ege'ye cevap vermeliydi. Ama korkuyordu...

Ege, sinirle yataktan fırladı. Yanıkları bile cevap alamadığı soru kadar canını acıtmıyordu. Az önce kollarında kendinden geçerken onunla olduğunu mu hayal ediyordu? Gerçekten o herife âşık mıydı? Fotoğrafı gördükten sonra bile Tuba'nın sadece kendisinden hoşlandığına emindi ama şimdi, o surat ifadesi, konuşurken titremesi her şeyi açıklığa kavuşturuyordu.

Sinir tüm bedenini ele geçiriyordu. Tuba sorusuna dahi cevap vermeden kendini banyoya kilitlemişti. Ne zannetmişti gerçekten? Eğer Mehmet'i sevdiğini söylese Ege'nin onu döveceğini falan mı? Çok sinirli olabilirdi ama asla bir kadına, özellikle de Tuba'ya zarar verecek bir şey yapmazdı. Hızla banyonun kapısına ulaştı. Bugün bu sorunun cevabını alacaktı. Almak zorundaydı. Çektiği tüm bu acıların bir değerinin olduğunu öğrenmek zorundaydı. Zaten deli gibi canı acıyordu, alevlerin görüntüsü her ne kadar düşünmek istemese de aklından çıkmıyordu. Yanık et kokusu hâlâ burnundan gitmemişti. Bunları atlatması için Tuba'ya ihtiyacı vardı. Onun Mehmet'e âşık olmadığını... Hatta eğer öyleyse kendisini sevdiğini söylemesine ihtiyacı vardı.

Bu sefer kızın kaçmasına izin vermeyecekti! Kapıyı yumrukladı.

"Aç şu kapıyı," dedi sinirle. Dişlerinin arasından söylediği bu sözler, odanın içinde yankılandı. Cevap olarak sadece içeriden hıçkırık sesleri geldi.

"Tuba, şu kapıyı aç! Yoksa kırarım!" dedi Ege gözü dönmüş bir şekilde.

"Korkuyorum..." Tuba'nın korkudan titreyen sesi Ege'nin daha çok sinirlenmesine sebep oluyordu. Tamam, sevmeyebilirdi

ama ona güvenmiş olmalıydı. Ona asla zarar vermeyeceğini bilmiş olmalıydı. Kaç defa onun hayatını kurtarmıştı, hâlâ nasıl olurdu da anlamazdı?

"Neyden korkuyorsun? Mehmet'e âşık olduğunu söylediğinde sana bir şey yapacağımdan mı korkuyorsun?" diye bağırdı. Kaslarının ağrısı, vücudunun bitkinliği yaşadığı tüm stres onu bu hale getiriyordu.

"Özür dilerim Ege."

"Ne özrü diliyorsun?"

"Korktuğum için." Tuba'nın şimdiden yüzü uyuşmaya başlamıştı. Çenesi deli gibi titriyordu. Banyonun köşesinde dizlerini kendine çekmiş, kendini korumaya çalışıyordu. Ege'nin bu hali onu daha çok korkutuyordu. Bunun bir rüya olmasını istedi. Başı güzel başlayan, sonu kâbusla biten bir rüya olmasını istedi. Ama rüya değildi. Banyonun soğuğu çıplak vücuduna değerken bunun rüya olmadığını biliyordu.

"Nasıl hâlâ benden korkarsın?" Ege kendini birkaç adım geri çekilmeye zorladı. Şimdi yatağın başına kadar gelmişti. Birkaç dakika önce şu yatakta az kalsın Tuba ile birlikte olacaktı ama şimdi Tuba kendini o lanet olasıca banyoya kilitlemişti. Daha da kötüsü, Ege'den korkuyordu.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim Ege... Ne olur bana bir şey yapma..." İçeriden gelen titrek sesten nefret etti Ege! Tuba ile ilgili her şeyden bu derece hoşlanmasına rağmen bu acizliğinden nefret etti. Sinirle yatağın yanındaki vazoyu alıp karşısındaki duvara çarptı. Değerli vazo gürültüyle parçalara ayrıldı. Buna rağmen Ege içindeki öfkeyi durduramıyordu. Elinin acısı umurunda bile değildi.

"Tek istediğim bir cevap. Manyak gibi o banyoya saklanacağına cevap ver!" der demez, söylediğine pişman oldu. Titreyen ellerine baktı, sargı bezinden kan sızmaya başlamıştı. Ellerini öfkeden öyle bir sıkmıştı ki yanıklar yüzünden incelen derisi ayrılmıştı. Öfke ve acı düzgün düşünmesini engelliyordu. Bugün sadece Tuba için zor olmamıştı. Ege için de zordu, bile bile alevlere dalmıştı. Her şeyden çok sevdiği mesleği, bir kuş tüyü gibi avuçlarının içinden kaymıştı. Şimdi de deli gibi sarılmak istediği, tesellisi olacak

tek insan ondan korkup kendini banyoya kilitlemişti. Onun da teselliye ihtiyacı vardı!

Cevap olarak sadece içeriden daha çok hıçkırık sesi geldi. Sonra genç kızın derin nefesler almaya alıştığını duydu. Ege bu halini biliyordu, saçını boyattığı gün arabada nasıl olduğunu da biliyordu. Nefes alamıyordu.

O sırada Murat ve Naz girdiler telaşla. Aşağıdan sesleri duyup gelmişlerdi. Kırılan vazonun parçaları duvardan sıçramış odaya dağılmıştı. Murat, Ege'nin sargı bezlerindeki kanı görünce korkuyla ona baktı. "Ne oldu?" diye sordu dehşet dolu gözlerle.

Arkadaşının ne dediğini bile duymadan, "Tuba nefes alamıyor, kapıyı açmam lazım!" diyerek kapıya yüklendi Ege. Omzunun acısını umurunda değildi. İkinci kez kapıya yüklendi... Murat elleri ve sırtı yanıklar içindeki arkadaşının haline dayanamadı, onu kenara çekip son gücüyle yüklenerek kırdı kapıyı.

Naz ne yapması gerektiğini bilerek soğukkanlılıkla girdi banyoya. Tuba'yı kollarının arasına yatırarak daha rahat nefes alması için başını eğdi, Tuba korkuyla Naz'ın kollarını sıkıyordu. Ege donmuş bir halde Tuba'ya bakakaldı. Ona bunu kendisi mi yapmıştı? Onu böylesine korkutan gerçekten kendisi miydi? Tuba'nın korku dolu gözleri bir an şaşkınlıktan donmuş kahverengi gözlerle kesişti. Dudaklarından bir inleme dökülürken, Naz'ın kucağında bayıldı. Ege korkuyla eğilip kızı kucakladı, banyodan çıkarıp az önce beraber yattıkları yatağa bıraktı.

"Ona gerçekten bunu ben mi yaptım?" diye sordu acı bir sesle. Donuk gözlerle Tuba'ya bakıyordu. Birkaç yeri feci halde morarmıştı, bembeyaz vücudu ne kadar küçük, ne kadar kırılgandı... Murat, Ege'nin sesindeki suçluluğu anlıyordu. Onun, sinirli yapısına rağmen, birine zarar vermeyeceğini de biliyordu.

"Sadece bayıldı," diye cevap verdi Naz. Ne yapıyorsa yaptığı şeylerden emin görünüyordu. Murat böyle durumlarda doktor sevgilisinin olmasından müthiş rahatlama duyuyordu. Yani eski sevgilisinin... Kendi durumunu boş verip odada olmuş olabileceklere dair fikir yürüttü. Tuba'nın üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Ege de onun odasındaydı. Kız kendini banyoya kilitlediğine göre... Murat inanamayarak arkadaşına baktı. Hayır, o kesinlikle

öyle bir adam değildi, kıza o istemeden zorla dokunmaz ya da ondan faydalanmaya çalışmazdı. Ama görünürde Tuba'nın kendini banyoya kilitlemesini açıklayacak başka bir şey de yoktu.

"Ege, bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Ege, Murat'ı duymamış gibi gözlerini Tuba'ya dikmiş bakıyordu. "Hastaneye gidelim."

"Sadece bayıldı Ege, şimdi kendine gelir. Sen onu bu kadar korkutmayı başardın?" Naz kaşlarını çatmış, Ege'ye bakıyordu.

"İsteyerek yapmadım," derken sesinde suçluluk vardı.

Naz, Tuba'nın üzerini örterken, "İkiniz de çıkın odadan," dedi kararlılıkla.

"Ne?" diye fısıldadı Ege, en son isteyeceği şey Tuba'yı bu halde bırakıp odadan ayrılmaktı.

"Seni görmese daha iyi olur, Murat sen Ege'nin sargılarının ilk katını aç, ben birazdan onlara bakmak için inerim."

Murat kafasını sallayıp arkadaşının koluna girmeye çalıştı.

"Hayır gitmiyorum. Uyandığını görmeden gidemem," dedi Ege kolunu kurtarırken.

"Ege, lütfen, onun iyiliği için..."

Onun iyiliği... Bu söz konusu olduğunda her şey değişiyordu işte. Kafasını sallayıp odadan çıktı Ege. Kendini hiç hissetmediği kadar kötü hissediyordu. Tuba'nın artık kendisine karşı asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Aptalca bir kıskançlık krizi yüzünden, düzeltemeyeceği şeyler yapmıştı. O sözleri söylememeliydi. Tuba daha kendine yeni yeni alışmaya başlamışken bunu yapmamalıydı. Murat sargılarını açarken tek kelime etmeden donmuş bir halde duvara bakıyordu.

"Bunu sormak istemiyorum ama Tuba neden kendini banyoya kilitledi?" dedi Murat ciddi bir ifadeyle. Ege'yi ne kadar sevse de eğer haksızsa karşısında durmayı da çok iyi bilirdi.

"Bilmiyorum."

"Baştan anlat o zaman. Neden onun odasındaydın?"

Ege hızla gözlerini Murat'a dikti.

"Anlatmak zorundasın!" dedi Murat aynı ciddiyetle.

Ege yüzünü ovuşturmak istedi ama ne yazık ki elleri buna izin vermiyordu.

"Ben uyuyamıyordum. Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istedim. Benim için de zordu tamam mı? Naz'ı alevler içinde gördüğünü düşün, onu kurtardığını ama baygın bir şekilde oradan çıkardığını. Yaşadığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Düşüncesi bile korkutucuyken o ânı yaşadım Murat... Sen de olsan onun yanında olmak isterdin. Daha önce kimseye böyle şeyler hissetmedim... Eğer sorduğun ona bir şey yapıp yapmadığımı duymaksa, yapmadım, sadece sarıldık, birkaç küçük öpücük ama sadece bu kadar. Ona o istemediği sürece elimi bile sürmem!"

"Tamam, sakin ol, biliyorum! Korkusunu bir şey tetiklemiş olmalı ama değil mi?"

"Ona geçmişiyle ilgili bir şey sordum. Bir adamla, onu sevip sevmediğiyle ilgili... Doğru dürüst cevap vermeyince hâlâ sevdiğini düşünüp sinirlendim. Sonrasında kaçıp kendini banyoya kilitledi... Sinirden kapıyı yumrukladım. Açmazsa kıracağımı söyledim. Çok sinirlenmiştim, hayatımda bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. İçeride ağlamaya başladı. Açsın diye bağırıyordum, siz geldiniz..."

"Kızın erkek korkusu var. Birkaç saat önce psikopatın biri tarafından bayıltılmış, dövülmüş, evi ateşe verilmiş... Sen de sırf eski sevgilisini merak ettin diye kıza bağırdın öyle mi?"

"Düzgün düşünemiyordum," dedi Ege dişlerini sıkarak.

"Bu kıza âşıksın!"

"Ben âşık falan..."

"Bunu ona söyle tamam mı? Geç olmadan, onu sevdiğini bilmesine izin ver. Yoksa aranızdaki uçurum her gün biraz daha büyür. Onu kaybetmek istemediğin için sordun o soruyu..."

Cevap olarak Ege sadece kafasını salladı.

"Ama ona biraz zaman ver olur mu? Gerekirse kızın gözünün içine bile bakma, korkusunu yendiğinden emin ol, tüm bunların ne kadar önemsiz olduğunu anlayacaksın."

"Onu kaybetmek istemiyorum Murat..."

Murat, çocukluğundan beri yaptığı gibi kocaman gülümseyerek sarıldı kardeş bildiği adama.

"Hoş geldin aramıza dostum..."

37

Genç kız yatakta bir kez daha döndü, hava yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu. Yorganı kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Kasları ağrıyordu, adamın vurduğu morarmış yerler, hareket ettikçe kendisine o günü hatırlatıyordu. Duvardaki saate baktı. Yalnızca iki saat uyuyabilmişti. Vücudunun ağrısından çok üç gündür Ege ile konuşmamasıydı uykularını kaçıran.

Korktuğu geceden beri hiç yalnız kalmamış, tek kelime etmemişlerdi. Ege sanki Tuba ile yalnız kalmamak için özel bir çaba gösteriyordu.

Ege yerine Naz'la konuşmuştu o gece olanları. Naz, yaşadıklarının gecikmiş bir tepki olabileceğini, o esnada bir başkasının da öfkesine denk gelse aynı şekilde korkabileceğini, sadece tetiklenme olduğunu söylemişti.

Tuba bunun doğru olduğunu düşünüyordu, sonuçta ertesi gün korkmamıştı Ege'den. Zaten o gece aklı yerinde değildi ki. Bir gün içinde yaşadığı onca şeyden sonra mantıklı düşünememişti işte. Her an ortaya çıkmayı bekleyen korkusu da Ege'nin hiç alışık olmadığı tavrıyla tetiklenince kaçmaktan başka çare bulamamıştı.

Bir yandan da Ege'nin neden bu kadar tepki verdiğini anlamaya başlıyordu. Hâlâ Mehmet'i sevdiğini düşündüğünden mi

bu kadar çok kızmıştı? Söylememiş olsa da Ege'nin hissettikleri hoşlanmaktan öteydi o zaman... Ne olursa olsun korkularını yaşadıklarını bilirken o şekilde davranmaması gerekmez miydi? "Manyak gibi o banyoya saklanma," demişti bir de. Gerçekten manyak gibi, deli gibi mi görüyordu Tuba'yı? Yaşadığının korku olduğunu bilmiyor muydu?

Tamam, o gün o da fazlasıyla korkmuş, gerilmiş, üzülmüş ve üstüne üstlük yanmıştı. Onun da sinirleri altüst olmuş, hatta bu yüzden gelmişti odaya. Başka zaman asla yapmayacağı, asla istemeyeceği bir şekilde "Bana sarıl," demişti... Sarılmıştı işte, öpmüştü üstelik. Bu yeterince anlatmıyor muydu bir başkasını değil onu sevdiğini?

Binlerce cevapsız soruyu düşünmekten başına giren ağrıya daha fazla dayanamayacaktı. Terliklerini giyip odadan çıktı. Mutfaktan bir ağrı kesici alıp tekrar uyumalıydı, eğer bir şeyleri düzeltmek istiyorsa bunun için enerjiye ve uykuya ihtiyacı vardı. Işıkları açmadan mutfağa doğru yürürken salondan gelen sesleri duydu. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Acaba evde biri mi vardı? Korkuyla birkaç adım daha atıp salona baktı. Olabildiğince sessiz davranıyordu. Salonun ortasındaki büyük sehpanın üzerinde yanan ışığı gördü. Ege bir maketle uğraşıyor, sargılı elleriyle minicik parçaları tutmakta zorlanıyordu. Sinirle elindeki parçayı fırlattı. Biraz durup homurdanarak attığı parçayı yeniden eline almaya çalıştı. Sargıları bu kadar basit bir şeyi bile yapmasına izin vermiyordu. Ellerini başına götürdü. Bu hareketindeki çaresizlik odayı hüzünle doldurmaya yetmişti. Tuba, Ege'nin işini ne kadar sevdiğini biliyordu, maketlere dokunurken gözlerinde yanan ışığı biliyordu. Şimdi bunu belki de hiç başaramayacak olması Ege'ye deli gibi acı veriyor olmalıydı. Tuba, ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu ama böyle kalamazdı. Ege şimdi kendisinden daha çok acı çekiyordu. Onu korumak, acılarını dindirmek şimdi Tuba'nın göreviydi.

Sessizce Ege'nin yanına yere oturdu. Fırlatılmış parçayı alıp hafif ışıkta ona baktı. Şu üç günde ne kadar da özlemişti bu adamı... Sesindeki üzüntüyü gizlemeye çalışarak konuştu.

"Bu parça nereye konulacak?"

"Artık bir önemi yok."

Sesindeki üzüntüyü algıladığında ağlayacak gibi oldu.

"Neden?"

"Parçaları artık hissedemiyorum." Ege'nin sesindeki titreme Tuba'nın gözünden bir damla yaşın süzülmesine izin verdi.

"Özür dilerim Ege. Benim yüzümden..."

"Bunu bir daha söylemeyecektin."

"Bunların hepsi benim suçummuş gibi..."

"Değil," dedi Ege yine fısıltıyla.

Bu adama âşıktı. Bundan emindi. Tuba parçayı tekrar eline aldı.

"Bunu nereye koyuyoruz, göster," diyerek ellerini Ege'ye uzattı. "Bunlar şimdi senin ellerin."

"Tuba..."

"Ellerimle istediğini yapabilirsin. Artık onlar sana ait, hangi parçaya dokunmak istiyorsan senin yerine onlar dokunacak, neyi hissetmek istiyorsan onlar senin için hissedecek," diye fısıldadı.

"Onlar benim ellerim değil..."

"Evet, onlar benim ellerim," diye bariz bir şekilde omuz silkti Tuba. "Ama bundan sonra senin istediklerini yapmak için her zaman yanı başında olacaklar."

Ege, Tuba'nın gözünden akan o bir damla yaşa engel olabileceğini bilse her şeyi yapardı ama sebep kendisiyken yanı başından kalkıp gidemiyordu. Son üç günde ondan kaçmak, gerçekten çok zordu. Bir yanı onu görmek, onu hissetmek isterken mantığı ondan uzak durması gerektiğini söylüyordu. Onun yanındayken Tuba'nın kriz geçirmesine sebep olmuş, sırf engelleyemediği aptal kıskançlığı yüzünden büyük hasarlar meydana getirmişti. Özleminden ve merakından öleceğini bilse bile kızın yanına yaklaşamazdı. En azından Tuba onun yanına yaklaşana kadar...

Ege kendi ellerine baktı, sadece acı veren, bir işe yaramayan ellerine... Tuba'dan uzak kaldığı sürede düşünmek için çok vakti olmuştu. Düşüncelerin içinden çıkamadığı için kendini maketin başında bulmuştu. İşiyle uğraşırken geri kalan her şeyi unuturdu.

Tuba'yı bu şekilde aklından çıkarmasının imkânsız olduğunu biliyordu ama yine de denemeliydi. Başına geçtiğinde parmaklarındaki o hissizlik Ege'yi korkutmuştu. Kendini bildi bileli maketlerle uğraşıyordu, bunu yapamayacağı düşüncesi aklına oturmuyordu. Önceden parçalara değdiği anda hepsi sırayla yerine otururdu ama saatlerdir böyle olmuyordu. Parçaları tutamıyordu bile...

Önünde uzanmış iki beyaz kırılgan ele baktı. Yemek yapıp getirdiği günden kalan birkaç küçük yara hâlâ duruyordu. Bu parmakları teker teker nasıl öptüğünü hatırladı. Zaten aklından pek çıkmıyorlardı. Şimdi gelmiş, yanından hiç gitmeyeceğini ima ederek, ellerini ona veriyordu. Tuba'nın duygularını düşündü. Bunları sırf acıdığından, kendini suçlu hissettiğinden mi yapıyordu? Kendisinden korkuyor muydu?

Ege, ağzından çıktığı anda kalbine batan kelimelerle, "Benden korkuyorsun," dedi.

"Senden korkmuyorum..." Tuba derin bir nefes verdi. "O gece neden öyle olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim şu an senden korkmadığım."

Ege ona hafifçe yaklaşarak, "Benden korkmanı istemiyorum," dedi, şimdi birbirlerine daha yakındılar. Tuba gözlerini Ege'den çekmeden hafifçe gülümsedi.

"Hatırlıyor musun, İngiltere de korkularımı kâğıda yazıp yok olmaları için savurmuştuk? Son bir şey yazmıştım sana göstermediğim... O zamana kadar, öyle bir şeyi kimse benim için yapmamıştı, bana verdiğin değer kalbimi o kadar çok ısıtmıştı ki düşünebildiğim tek şey senden korkmak istemediğimdi."

"Tuba..." dedi Ege şaşırarak.

"Ben de kâğıda öyle yazdım: *Ege'den korkmak istemiyorum*," diye fısıldadı. "O yüzden benden kaçmayı bırak. Senden korkmak istemiyorum ama eğer öyle bir şey olursa yine yanımda sen olmalısın. Çünkü sebep ne olursa olsun muhtemelen yine sana sığınmak isteyeceğim..." Tuba, Ege'nin şaşırmış yüzüne bakarak gülümsedi. "Şimdi ellerimi kabul edeceksin, eğer maket yapmak istersen bu eller senin için yapacak, yemek yemek istersen bu eller sana yedirecek..."

Tuba'nın bu masum samimiyeti, cömertliği bu kızı neden böylesine sevdiğini hatırlattı Ege'ye. Hafifçe kafasını salladı.

"Artık bunlar benim ellerim öyleyse..." diye fısıldadı. Yüzünü ona biraz daha yaklaştırdı. Tuba alnını Ege'nin alnına dayadı, özlediği kokusunu içine çekti. Artık hiçbir şey umurunda değildi. Dudaklarını adamın yumuşak dudaklarına değdirdikten sonra kapanmış gözlerinden de öptü. Bir adama karşı böyle şeyler hissedebileceğini bilmiyordu. Ege'ye hissettiği duygunun yanında Mehmet'inki kardeşçe kalıyordu. Adamın yanaklarını okşayıp hafifçe geri çekilirken, içindeki tüm hisleri dışarı vurmak istercesine adamın fısıldadı.

"Tıpkı kalbimin de sana ait olduğu gibi..."

Ege, bunu duyduğuna inanamayarak ona baktı. Tüm kalbiyle buna inanmak istese de sorması gereken bir şey vardı.

"Ya Mehmet?"

"Seni tanımadan önce onu sevdiğimi düşünürdüm. Onu seviyordum ya da öyle olduğunu zannediyordum. O her zaman yanımdaydı Ege; ailem öldüğünde yanımdaydı, korktuğumda, yalnız kaldığımda... Her zaman o yanımdaydı. Ama aslında bunun aşk olmadığını seni tanıyınca anladım. Beni ilk öptüğünde anladım. Sana hissettiklerimle ona hissettiklerim arasında bir uçurum vardı. Bunu başta kendime itiraf edemesem de böyleydi. Ona olan sevgimi şu an tanımlamamı istersen sadece kardeşçe bir sevgi duyduğumu söyleyebilirim. Ama sana duyduğum..."

"Rüyadayım, değil mi?"

"Öyle olmasını mı istersin?" dedi sevgi dolu bir şekilde.

"Hayır. Sadece eğer rüyaysa cümleni tamamlamadan uyanmak istemem."

Tuba cevap olarak Ege'nin dudağına küçük bir öpücük daha kondurdu.

"Seni seviyorum Ege... Cebime o çilekli şekeri koyduğundan beri... Çünkü tüm hayatımdan vazgeçmişken senin ufacık da olsa beni düşünmen beni kurtardı."

Şimdi içindeki bütün kelebekler dışarı çıkıyordu. Ege duyduklarına inanamamış gibi kıza baktı.

"Benim de sana söylemek istediklerim..."

Cümlesini salonun birden yanan ışığı böldü.

"Rüyanızda birbirinizi mi gördünüz? Ne yapıyorsunuz sabahın köründe?"

Tuba ve Ege, birbirlerine bakıp gülmeye başladılar. Murat ikisine de delirmiş gibi bakarak, ışığı kapatıp salondan çıkarken üst kata doğru bağırıyordu.

"Naz, iddiayı ben kazandım! Şimdi iki gün benden uzak duracaksın!"

38

"Ellerinin benim olduğunu söylememiş miydin? Yıkanmak istiyorum işte."

"Bu yaptığınıza suiistimal denir Ege Bey."

"Nasıl ya? Pis mi gezeyim?"

Murat ve Naz iş için evden ayrıldığında Tuba, Ege'nin "ellerini" istemesi üzerine odasına çıkmıştı. Karşısında düğmelerinin yarısı iliklenmemiş, tıraş olamadığı için sakalları hafif uzamış, gözlerinde tuhaf ışıltılar olan ve daha da önemlisi yıkanmak isteyen bir Ege vardı.

"Yıkanmak istemen gayet doğal ama bunu Murat gittikten on dakika sonra istemen normal değil."

"Ama o zaman aklıma geldi," diyerek Ege bir adım daha attı.

"Ancak Murat geldikten sonra yıkanabilirsin."

"O eller benim değil mi? İster şimdi yıkanırım, ister sonra."

"Unut bunu, seni asla yıkamayacağım!" dedi Tuba, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Ne zaman beni yıkamanı istedim ben? Sadece ellerimi kullanarak yıkanmak istiyorum!" diye dudak büktü Ege. Dünkü üzüntüsünden eser kalmamış olanca haylazlığıyla Tuba'nın üstüne geliyordu.

Ege'nin cevabı üzerine Tuba'nın yanakları kızardı. Ne kastettiğinden son derece emindi. Utanarak adamın koluna hafifçe vurdu. Bu adam onu nasıl kızdıracağını çok iyi biliyordu.

Ege uzanıp Tuba'nın ellerini tuttu. Aralarındaki sorunları halletmiş olmak çok güzeldi. Gece söylediği şeyler mutlu olması için gayet yeterliydi. Daha önce de benzer şeyler duymuştu hayatına giren kadınlardan ama hiçbiri böylesine yüreğine dokunmamış, hepsini geri çevirmişti. Hâlbuki dün geri çevirmek şöyle dursun, az kalsın içini dökecekti. O an için bunu yapmak istese de şimdi söylemediği için memnundu. Ege için böylesine önemli bir itirafın öyle kötü bir günle hatırlanmasını istemezdi. Romantiklikse romantiklik yapacak, Tuba'nın aklını başından alacaktı.

Tuba'nın ellerini çekip kaçmasını bekledi ama yapmadı. Muhtemelen şu an üzgün gözlerle baktığı yanıklarını acıtmak istemiyordu. Hafifçe kucaklayıp kokusunu içine çekti. Tuba da kendini sevdiği adamın kollarına bıraktı.

"Sakalların uzamış," diye mırıldandı Tuba, Ege'nin göğsüne doğru.

Ege, "Kesmek ister misin?" derken kendini çekmiş, Tuba'nın suratına çok yakın bir şekilde konuşmuştu.

Tuba'nın mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ben mi?"

"Neden olmasın?"

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ama..."

"Seninle ilgili şeylerde ilk olmak çok hoşuma gidiyor," diye fısıldadı Tuba'nın kulağına doğru. Bu cümlenin barındırdığı anlamlar Tuba'nın kızarmasına sebep oldu.

"Tamam. Şey... O zaman sen banyoya geç, ben sandalye getiriyorum."

Salondan bir sandalye kapıp banyoya döndüğünde Ege gömleğini çıkarmaya çalışıyordu ama elleri buna izin vermiyor gibiydi. Onun gibi biri için durumunun ne kadar zor olduğunun farkındaydı.

"Gömleğini çıkarmak istediğini söyleme sakın bana!" dedi Tuba hafifçe takılmaya çalışarak. Eğer bugün Ege'nin moralini düzeltmesi gerekiyorsa bunu yapacaktı. Ayrıca onunla konuşmak

istiyordu. O yangında ne olduğunu, dışarı nasıl çıktıklarını, nasıl korktuğunu kelimelere dökmesini istiyordu. Cemre'den duyduğu ve okuduklarından bildiği kadarıyla travmaların atlatılmasının en kolay yolu konu hakkında konuşulmasıydı. Kendisi bunu asla beceremediği için iyileşmesi bu kadar uzun sürmüş olabilirdi. O yüzden bugün Ege'nin konuşmasını sağlayacak, aynı şeyleri onun yaşamasına izin vermeyecekti.

Ege hafifçe tebessüm edip hiç kafasını kaldırmadan hâlâ gömlekle uğraşıyordu.

"Bence çıkarma, hem ayıp ayıp..."

"Gömleğimi çıkarmam bile sana ayıp geliyorsa, ohooo..."

"Beş saniye içinde şu sandalyeye oturmazsan günlerce sakallı dede gibi gezersin haberin olsun."

Ege gülerek sandalyeye oturdu. Sandalyede aşağı doğru kayıp boynunu arkaya atarak yüzüne daha rahat ulaşabilmesini sağladı. Tuba lavabonun üzerinde duran tıraş köpüğünü eline aldı. İzlediği filmlerden, okuduğu kitaplardan bildiği şekilde yüzüne sıktı köpüğü. Sanki kuaförlük oynamayı seven küçük bir kız gibi eline aldığı tıraş bıçağıyla gerdirdiği yüzünü hafifçe temizledi. Sakallarının tamamını kestiğinde Ege'nin yüzünde birkaç küçük çizik vardı. Tıraş boyunca tek kelime dahi etmemiş, sanki bu işten mest olmuş bir şekilde gözlerini kapatıp kıpırdamadan durmuştu.

Tuba, Ege'nin yüzünü suyla temizledikten ve köşedeki havlulardan birini alıp kuruladıktan sonra üzerinde tıraş losyonu yazan şişeden ellerine döküp yüzüne sürdü. Yüzünün pürüzsüz hali ve losyonun kokusu çok hoşuna gitmişti. Ege'nin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Tıraş sonrası öpücüğü, sevdim bunu. Artık berbere gitmiyorum."

"Seni bedavacı."

Kalkmasına yardım ettikten sonra Ege'yi salona yollayıp banyoyu temizledi. Yüzündeki sevimli sırıtışa engel olamıyordu. Birkaç gün öncesinde evi yanan, dövülen sanki o değildi. *Aşk insana neler yaptırıyormuş böyle!*

***

Ege'nin evinde onunla beraber yaşamak güzeldi ama bu geçici bir çözümdü. Murat sigorta işlerini hallettikten sonra evi yenileteceki ama ailesinden kalan şeyler de eşyaları da o evdeydi. Birkaç gündür Naz'ın kıyafetleriyle idare ediyordu. Bir an önce kendi düzenine dönmesi gerekiyordu. Zaten en başından bu işe kalkışmasının, korkusunu yenmeye çabalamasının amacı normal bir insan gibi olmak değil miydi? Kendi ayaklarının üzerinde durmak istiyordu... Şu an elinde iyi bir para olması bu paranın bitmeyeceği anlamına gelmiyordu. Tekrar kitap yazması gerekiyordu, bunu da ancak kendi düzeni içinde yapabilirdi. Belki tamamen iyileşirse bu bahaneye sığınıp eskisi kadar eve kapanmaz, bilgisayarını alıp dışarı çıkarak da yazabilirdi. Ama o adam yakalanmadan... İçine bir sızı üşüştü. Artık kaçmak, saklanmak istemiyordu. Tek umudu adamın yakalanmasıydı. Ancak o zaman hayatına istediği gibi devam edebilirdi.

"Ne düşünüyorsun öyle?" dedi Ege tek kaşını kaldırarak. Tuba, Ege'nin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum..."

Aslında gerçekten de nereden başlayacağını bilmiyordu. Şu an yine tek istediği yatağın içine girmek ve yorganı başına çekip düşünmekti. *Yine kaçmak istiyorsun Tuba.*

"Kafanı yorganın altına gömdüğünde nereden başlayacağını öğrenemeyeceksin."

"Sen..." Bazen Ege'nin aklını okuduğundan şüphe ediyordu.

"Aklını okumam imkânsız ama yüzünden okunuyor."

"Eşyalarımın acaba ne kadarı hasar görmüştür? Bazılarını almam gerekiyor."

"Hiçbirini almana gerek yok, hepsinin yenisini alırız."

"Ailemden kalan eşyalar var. Onları almam lazım," dedi Tuba kırılgan bir sesle. Şimdi böyle açık açık konuşulduğunda daha çok hissediyordu başına gelenleri.

Ege kesin bir şekilde konuştu. "O eve bir daha girmeni istemiyorum."

"Orası benim evimdi, daha ötesi sığınağımdı, şimdi öylece bırakamam. Hâlâ yok olduğuna inanamıyorum zaten."

"İstersen birlikte gideriz ama önce bir temizlensin, toparlansın, bu haliyle görmeni istemiyorum."

"Belki de kendime yeni bir ev bulmam lazım."

"O adam yakalanmadan bu evden bir yere gidemezsin." Ege otoriter bir sesle konuşmuştu yine. Bu konuda fikrini değiştirebilmek imkânsızdı.

"Ya hiçbir zaman yakalayamazlarsa?"

"Gitmen için bir sebep mi var? Beraber yaşayabiliriz."

"Ben... Ben bunu yapamam, artık kendi ayaklarımın üstünde durmak istiyorum."

"Tamam, bunları adam yakalandıktan sonra düşünürüz. Murat ve birkaç arkadaşım da izini sürüyor. O şerefsizi kendi ellerimle bulurdum ama..."

Tuba korkarak gözlerini açtı, bundan haberi yoktu. Bilseydi onları engellerdi. O adam kötüydü, ayrıca her kim için çalışıyorsa o da güçlü biriydi. Altı yıl boyunca polisin bulamayacağı kadar güçlüydüler. Ve o adam polisten bile korkmadan işini hallediyordu. Murat ya da Ege o adamla karşı karşıya gelmemeliydi. Onlara gelecek en ufak zarar Tuba'yı vicdan azabından öldürmeye yeterdi.

Tuba'nın yüzünden geçen karartıyı yok etmek için kendisine çekip sarıldı Ege.

"Seni koruyacağım, sakın korkma," dedi başını göğsüne bastırırken.

Tuba'nın içindeki korku yerini huzura bıraktı. Başlarını derde sokmalarını istemiyordu ama birine güvenebilmenin, birinin çıkarsız şartsız kendisi için bir şeyler yapmasının verdiği his içini ısıtıyordu. Naz da Murat da ellerinden gelenin fazlasını yapıp kendisi için uğraşıyorlardı. Yalnız olmadığını hissetmek güzeldi. Uzun zamandır ilk defa kendini bu kadar güvende hissediyordu.

Derin bir nefes alıp kollarını yanında oturan adama doladı. Sırtının ne halde olduğunu bildiği için hafif bir şekilde sarılmıştı. Ege'nin kendi kırmızı saçlarına öpücük kondurmasına izin verdi.

"Teşekkür ederim Ege! Sen iyi ki varsın."

"Hepsini atlatacağız. Hepsi geçecek," derken, çenesinden kaldırıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Dudaklarına az önce söylediği sözlerin imzası gibi bir öpücük bıraktı.

39

Cansu, Ege'nin karşısına oturmuş, tüm yüzü beyazlamış bir halde adamı izliyordu. Tuba bu kızın Ege'den hoşlandığına adı gibi emin olmasa, ona korkuyla baktığını düşünürdü. Eve geldiğinden beri sanki Tuba orada değilmiş gibi davranıyordu. Bu kadının Ege'nin kime ait olduğunu görmesi gerekiyordu. Sevdiği adama biraz daha sokuldu.

Cansu koltukta öne doğu çıkarak Ege'nin ellerine uzandı. Güzel parmakları ve ojeli tırnakları âdeta el kremi reklamından fırlamış gibiydi.

"Ellerini acıtacaksın." Tuba'nın sesi tahmin ettiğinden daha yüksek ve sert çıkmıştı.

Ege şaşkınlıkla Tuba'ya baktı, bu kızın bu dişi kaplan halleri çok çekiciydi. Cansu'yu bir an önce gönderip baş başa kalma isteğiyle doldu ama ateşi biraz körüklemek hiç de fena olmazdı.

"Hayır, ben iyiyim," dedi Cansu'ya bakarak.

Ege'den aldığı destekle cesaretlenen Cansu takma kirpiklerinin altından küçümseyen bir bakış attı Tuba'ya.

"Nasıl yandığı belli olmayan bir evde bu hale gelmişler. Eminim acıyordur."

Ege sevgilisini kıskandırmak istese de bu kabalığa izin veremezdi. Ellerini geri çekti. Tuba ile böyle konuşmaya kimsenin hakkı yoktu. Cansu, Ege'nin kızgın bakışlarından anlamış olacak ki hemen özür diledi.

"Kusura bakma, öyle söylemek istemedim. Ege Bey için biraz fazla endişelendim de..." Aslında ses tonu çok fazla özür dilemese de bir özürdü işte.

"Endişelenecek bir şey yok, iyiyim ben, getirdiklerinle birlikte masaya geç, konuşacaklarımız var," dedi Ege sınırını koyarak.

Onlar Ege'nin yarım maketi ve Cansu'nun getirdiği çizim taslaklarıyla uğraşırlarken Tuba'nın kıskançlıktan ciğeri solsa da hiç ilgilenmiyormuş gibi yaptı. Bir saat kadar sonra telefonu çaldığında Ege konuşmak için salondan çıktı.

Cansu yalnız kalmalarını fırsat bilerek gözlerini Tuba'ya dikti. Genç kız huzursuzca yerinde kıpırdandı. Ege yanlarında yokken o kadar da cesur değildi.

"Bu hale gelmesinin sebebi sensin, biliyorsun değil mi?" diye fısıldadı Cansu.

Tuba'nın göğsü sıkıştı. Korkudan değil, daha çok vicdan azabındandı ama bu konuyu Ege'yle kaç defa konuşmuştu. O böyle olmadığını söylüyordu.

"Ege'ye beni kurtarmasını ben söylemedim."

Cansu küçük, çirkin bir kahkaha attı. "Yaralı köpek yavrusu gibi etrafında dolaşıp sana acımamasını mı bekliyorsun? Ege'yi senden daha uzun süredir tanıyorum. Dışarıdan ne kadar sert görünse de yufka yüreklidir. Senin bu halini gördükçe acımadan duramıyordur."

"O bana acımıyor..."

"Saçmalama! Seni kim görse acır! Ben bile hikâyeni ilk duyduğumda sana acımıştım. Ama şimdi başına gelenleri kullanıp bu sayede Ege'yi elde etmeye çalıştığın için çok da acınacak bir halin olmadığına inanıyorum."

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun!" Sesi sinirden yükselmişti.

"Asıl sen dışarıdan nasıl göründüğünü bilmiyorsun! Güçlü bir adamla zavallı genç kız! Bu masalı çocuğa anlatsan ana fikrinin acıma duygusu olduğunu bilir."

Tuba dudaklarını ısırdı. Ege'ye onu sevdiğini söylediğinde karşılık olarak bir şey söylememişti. O zaman bunun önemsiz olduğunu düşünmüştü ama... Tuba gözlerini kapadı. Bu kadının karşısında ağlayarak kendini küçük düşüremezdi.

"Bizim ilişkimiz senin karışabileceğin bir şey değil," dedi gözyaşlarının yerini öfkesiyle doldurmaya çalışarak.

Cansu zehirli bir yılan gibi yeniden tıslamaya başlıyordu ki dış kapı açıldı. "Bu güzel havada dışarı çıkmaya ne dersiniz çifte kumrular?" diye bağırdı Naz salona girmeden. Hemen arkasından Murat'ın sesi duyuldu. "Tabii evde kalıp sürekli yaptığınız gibi birbirinize sarılmak da sizin için yeteri kadar güzel olabilir ama... Hadi pikniğe gidelim yaaa..." Kapıya gelip de Cansu'yu gerince bütün neşesi kaçtı. "Bu da mı buradaymış?"

Naz da bu kızı sevmiyordu ama nezaket gereği düzgün davranmaları gerektiğini düşünüyordu. Minik bir çimdikle Murat'ı da hizaya getirmeye çalıştı. Cansu'nun kendini beğenmiş halleri Murat'ı her zaman biraz fazla çıldırtıyordu. Çimdik mimdik kâr etmezdi, düşündüklerini esirgemek gibi bir niyeti yoktu. Neyse ki Ege aşağı inince Cansu da gitmek için kalktı.

Murat piknik konusunda ısrarcı davranarak Ege'yi üzerini değiştirmek için yukarı çıkardı. Her şey hazırlanınca Murat'ın arabasıyla yola koyuldular. Böyle bir zamanda dışarı çıkmayı çok istemeseler de eve tıkılıp kalmak pek iç açıcı değildi. Hem de biraz rahatlamaya ihtiyaçları vardı.

***

Piknik yapacakları yere gelmeleri biraz uzun sürmüştü. Şehirden uzakta, orman içinde, yemyeşil bir düzlüktü. Murat, özellikle sakin bir yer tercih etmişti. Kocaman bir ağacın dibine yayılıp mangalı hazırlamaya koyuldular. Ege hiçbir şeye yardım edemediği için kendini eksik hissediyordu ama iyi tarafından bakmaya

çalıştı. Tuba'nın ellerinden yemek yiyecekti. Hem zaten o eller kendisinin değil miydi? Kendini kilimin üzerine bırakarak gökyüzünü izlemeye koyuldu. Gördüğü derin mavilikten güzel tek bir mavi biliyordu. Tuba'nın gözleri. Onları görmek için kafasını çevirdiğinde Tuba'nın mutlu görünmediğini fark etti.

"Cansu da bizimle gelmedi diye mi üzüldün?" dedi gülerek.

"Siz üzülmüşe benziyorsunuz Ege Bey." Tuba çenesini inatla kaldırmıştı.

Yanına iyice sokulup omzuyla omzuna dokundu. "Kıskanıyor musun sen beni acaba? Hı?"

"Biraz daha yaklaşırsan kafana mangal kömürünü yersin Ege."

"Aha. Kıskanmış işte!"

"Ne münasebet, seni mi kıskanacağım ben?"

Ege rahat bir şekilde omuzlarını silkti. "Ha tamam o zaman, sıkıntı yok."

"Bir sekreter neden patronunun elini tutar ki?"

"Samimiyetten olabilir mi?"

"Aralarındaki ilişki samimiyet değil, iş ilişkisi olmalı..."

"Muhtemelen robot olmadıkları için aralarında samimiyet gelişmiş olabilir mi?"

"Güzel sekreterlerle sevgilisi olan patronlar arasında samimiyet gelişmemeli o zaman."

"Patron zaten sevgilisini çok sevdiğinden muhtemelen gözü başka kadınları görmüyordur," dedi Ege gülümseyerek. Sonra ağzından kaçırdığı cümleyi fark etti. Bunu Tuba'ya daha güzel bir şekilde söylemek istiyordu. Resmen ava giderken avlanmıştı!

Tuba'nın koskocaman açılmış mavi gözlerine bakarak, "Gözlerinin rengini ne kadar sevdiğimi biliyorsun değil mi?" dedi. Kendince konuyu değiştirmeye çalışsa da artık dünyasının merkezi olan noktadan uzaklaşamıyordu işte.

"Patronu sevgilisini çok mu seviyormuş?" dedi Tuba gözlerinin içi gülerken.

Ege söylemek istemeyerek homurdandı. "Sevmese onun için ateşe gözü kapalı dalar mıymış?"

"Galiba sevgilisi, patronun bu konuda daha açık olmasını istiyormuş."

"Belki de adamcağız söylemek yerine göstermek istiyordur ne kadar sevdiğini."

"Peki, son bir soru. Bu patronun sevgilisinin saçlarının rengi kırmızı mıymış?"

"Hayır." Tuba'nın yüzü bir anda düşünce gülerek devam etti Ege. "Kahverengiymiş ama zevzek herif kıza gıcıklık olsun diye gitmiş kırmızıya boyatmış."

Tuba gülerek Ege'nin koluna vurdu. "Gıcık işte ne olacak."

Ege gülerek kollarını Tuba'ya doladı. "Çok yakıştı ama be."

"Bırak beni, çok ayıp, Murat ile Naz görecek," dedi Tuba, Ege'nin güçlü kollarından sıyrılmaya çalışırken.

Ege ellerini kullanamıyordu ama yine de Tuba'nın kollarından çıkabileceğini sanmıyordu, yakalamışken sordu. "Söyle bakayım neden moralin bozuk senin?"

"Onu da nereden çıkardın?"

"Hadi ama tanıyorum artık seni."

Tuba derin bir nefes alıp Cansu'nun aklına soktuğu sorulardan makul bir cümle kurmaya çalışıyordu. İçine düşen kurtları ancak Ege yok edebilirdi.

"Sen... Sen bana acıyor musun?"

Ege kaşlarını kaldırıp ona baktı. Tuba hakkında bir sürü şey düşünüyor, bir o kadar da farklı şey hissediyordu. Ama hiçbiri acımanın yanından bile geçmiyordu. Belki ilk defa, ailesinin başına gelenleri öğrendiğinde buna benzer bir his yaşamıştı ama onu tanıdıkça en küçük bir kırıntı kalmamıştı. Kimse hayatında tanıdığı en güçlü kadına acımazdı.

"Bu konuyu konuştuğumuzu sanıyordum."

"Belki farkında değilsindir. Belki bilinçaltında acıyorsundur. Bilmiyorum..."

"Ofisinin kanepesini ben alacağım söz. Psikolog doktor yazan tabelayı da gümüşten yaptırırız." Suratına yayılan sırıtıştan anlaşıldığı kadarıyla Ege çok eğleniyordu.

"Ciddi bir şey diyorum burada Ege."

"Bence azıcık saçmalıyorsun. Sence ben bir kıza acıdığı için onunla beraber olacak biri miyim?" Sonra yüzünü buruşturarak devam etti. "Yok, öyle birine hiç benzemiyorum bence."

"Yani bana acımıyor musun?"

"Tabii ki acımıyorum Tuba."

Ah bu adam ne kadar da güzel Tuba diyor böyle!

Ege biraz daha sarıldı Tuba'ya. "Şu yaşadıklarının binde biri başkasının başına gelse ayağa kalkamazdı. Ama sen her şeyle savaştın, savaşıyorsun. Sen çok güçlü birisin. Güçlü insanlara acınmaz, onlara gıpta edilir..."

Sonra cümleleri yeni aklına geliyormuş gibi tekrar devam etti. "Sana baktıkça ne diyorum biliyor musun?"

"Ne diyorsun?"

"Her şeye rağmen güçlü ve azimli... Sen yanında kimse yokken bu kadar sene idare etmiş, üstelik kendini korumuşsun. Tüm korkularına rağmen, bunları aşmak için çabalamışsın. Ben koca adamların asansörden korktukları için yirmi kat merdiven çıktıklarını bile gördüm. Sen o asansörün içine binmeyi ve buna kendini alıştırmaya çalışıyorsun. Ve kim ne derse desin, bunu tek başına yapıyorsun."

Dediklerinin hepsi doğruydu. Ege olmasa bile Tuba bunu başarırdı, belki uzun ve meşakkatli bir yol olurdu ama yine de o yolun sonuna kadar giderdi.

Tuba cevap olarak başını Ege'nin göğsüne yasladı. "Çünkü ben korkak değilim, sadece korkuyorum."

"İşte benim güçlü sevgilim."

Murat, "Hoop çifte kumrular, hadi gelin etler hazır," diye seslendiğinde Naz ilk lokmayı ağzına atıyordu. Bir saniye sonra avcuna çıkardığı dışı yanmış içi çiğ kalmış ete bakarken, Ege'ye seslendi. "Buraya gelmeyin, direkt arabaya geçin, ben iyi bir lokanta biliyorum."

40

Tuba elindeki maket parçasını tam tamına sekiz dakikadır düzeltmeye çalışıyor, ama bir türlü Ege'nin istediği şekle getiremiyordu. Sürekli bir yeri eğik kesildiğinden tekrar tekrar düzeltmeye çalışıyordu. Maket bıçağını biraz daha eğerek küçük bir parça daha kesti.

"Bu bıçakta bir sorun var, sürekli eğik kesiyor. Şunun daha kalitelisini mi alsak?"

Yaklaşık dört gündür bu maketle uğraşıyorlardı ve henüz yarısına bile gelmiş sayılmazlardı. Ege sürekli bir yerlerde hata buluyor, en ince ayrıntısına kadar düzeltmezse içi rahat etmiyordu. Tuba sıkılmaya başlamıştı. İlk gün Ege ile birlikte bir şeyler yapmanın eğlenceli olacağını düşünmüştü ama artık hiçbir eğlencesi kalmamıştı. Ege resmen Tuba'yı amele olarak kullanıyordu. Şunu getir Tuba, bunu koy Tuba, dikkat et Tuba, yapamadın mı hâlâ Tuba? Bunları duymaktan bıkmıştı. Hele yaptığı işin böyle incelenmesi, üstüne beğenilmemesi çok sinir bozucuydu.

Yine de Ege'nin işini yeniden yapabileceği ânı görmek için buna biraz daha katlanabilirdi. Elleri ve sırtı gün geçtikçe iyiye gidiyordu. Birkaç gün sonra elindeki bandajları çıkaracaklardı, Naz o zaman daha hızlı iyileşeceğini söylemişti. Ege de eskisi kadar

takmıyor gibiydi. Ellerini çok zorlamadan biraz biraz kullanmaya çalışıyordu. İhaleye bir buçuk ay vardı, bu süre içinde çok sıkı çalışırlarsa yetişecek gibi görünüyordu. Ege resmen ofisini eve taşımıştı. Şirkettekiler eve geliyor, yaptıkları planları ve taslakları birlikte inceliyorlardı. Tuba çok fazla anlamasa da yanlarında kalıp onları dinliyor, annesiyle babasının da kullandığı kelimeleri duydukça bir tuhaf oluyordu. İşin en güzel tarafı Ege'yi çalışırken o ciddi ve tutkulu haliyle görmekti. Eğer ona bu zamana kadar âşık olmasaydı çalışırken oldurdu. Genç adamın elleri bu haliyle bile maharetle hareket ediyor, çalışanlarını genç yaşına rağmen ciddiyetle ve ağırbaşlılıkla yönetiyordu. Kendisini görebilse özgüveni şimdikinin iki katına çıkardı.

"İş eğitimi dersinde ilkokullu çocuklar bile yapıyor bunu."

Ege, yaptığı işi bırakıp Tuba'nın kesmiş olduğu küçük parçayı aldı. Yontula yontula yok olmaya yüz tutmuştu.

"Git ilkokullu çocuklara yaptır o zaman Ege Bey."

"Seninle biz bu maketi on yıl içinde anca bitiririz. Ayrıca tam bir müsrifsiniz Tuba Hanım. Bununla beraber kaç parça mahvettin?"

"Ne be, kaç kuruşluk parça bu, söyle parasını veriyim!" dedi Tuba ayağa kalkarken. Kendini masanın biraz uzağındaki koltuğa bırakıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Parasını verecek olman, ziyan ettiğin parçaları geri getirmez." Tuba ile dalga geçmek yaptığı işe resmen renk katıyordu.

"Ben bırakıyorum Ege. Git israf etmeyecek birine yaptır hastaneni. Zaten hiçbir şeye de benzemiyor."

"Sayende benzemiyor Tuba, her parça kesilmesi gerektiğinden çok farklı kesilmiş."

"Sana maketlerden anlamadığımı söylemiştim. Ben sana öğretirim dedin."

"Benim gibi usta bir öğretmeni bile aştın, düşün artık. Öğretebileceğimi düşünmüştüm ama şimdi bunun imkânsız olduğunu görüyorum." Patlamak için sabırsızlanan kahkahasını azıcık daha tutmaya çalıştı.

Tuba güzel gözlerini ona dikip, "Git kime yaptırıyorsan yaptır. Ben bir daha bu makete elimi bile sürmem Ege," diyerek sinirle ayağa kalktı.

"Cansu'yu arasam eminim seve seve yardıma gelecektir."

Tuba, Ege'nin söylediğini duyunca hızla onun elinden telefonu kaptı. Pes edip somurtarak tekrar eski yerine oturdu.

"Hadi tekrar deneyelim. Ben öyle hemen pes edecek birine benziyor muyum?"

Ege kahkaha atarak Tuba'nın sevimli haline baktı. Kocaman mavi gözlü oyuncak bebeklere benziyordu. Cansu lafını duymasıyla koşması bir olmuştu, artık en güçlü kozunun ne olduğunu biliyordu. *Demek kıskanan sadece ben değilmişim!*

Tuba eline başka bir maket parçası alıp tekrar yontmaya başladı. Cansu'nun gelmesindense oturur saatlerce kendisi yapardı. Konuyu değiştirmek için aklına ilk gelen şeyi söyleyiverdi. "Eda'yla Mehmet fotoğraf atmışlar, çok mutlu görünüyorlar..."

"Hele bir Eda'yı mutlu etmesin..."

Cümlesini tamamlasa arkasından gelecek tehdidi gerçekleştireceğini biliyordu. Ege, Eda'nın üstüne titriyordu. Sanki ablası değil de küçük kız kardeşiydi. Üstelik Murat da ona aynı şekilde davranıyordu. Eğer mümkün olsaydı düğünde duvağını bile onlar taşırlardı. Tuba bu düşkünlüklerinin asıl nedenini merak etmekten kendini alamadı.

"Eda'ya karşı fazla korumacı değil misin?"

"Değil..." Ege bir an için kendini kötü hissetti. Başka biri sorsa, bu soruya bu şekilde cevap verip kestirir atardı. Ama söz konusu Tuba'ydı. Olanları anlatmak çok zordu ama o kendi acılarını anlatmamış mıydı? İnsan acılarını paylaşmadığı birini hiçbir zaman tam tanımış olmazdı. Ege, Tuba'nın kendisini tanımasını, aralarında gizli saklı kalmamasını istiyordu. Elindeki parçayı bırakıp koltukta kendini geri çekti.

"Aslında Eda bana göre daha korumacıdır." Tuba'nın meraklı bakışları altında konuşmaya devam etti. "Ben küçükken pek sağlıklı bir çocuk değildim. Sürekli hastalanıyordum. Yapı olarak da kısa ve zayıftım. Bir erkek çocuğu için bunlar bazen arkadaşlar

arasında çok sıkıntı olabiliyor. Eda o zamanlar da şimdiki gibi güçlü bir kızdı. Okulda, dışarıda, evde, nerede olursak olalım beni korurdu."

O günlerin hatırasıyla gözleri bir noktaya sabitlendi.

"Bu ihale işlerini sen de biliyorsun, çok acımasız oluyorlar. Ortaokula yeni başladığım zamanlardı, Eda son sınıftaydı. Babamın katılacağı ihaleden vazgeçirmek için, akıllarınca şirketin varisini kaçırma planları yapılmış. Murat o zamanlar da yakın arkadaşımızdı, beraber dönüyorduk okuldan ama o da çocuktu işte. Etrafta pek kimsenin olmadığı bir anda yanımıza yaklaştılar. Sadece beni istiyorlardı ama Eda karşı koydu. Onu hiç böyle görmemiştim, sanki çocuğunu korumak isteyen bir anne gibiydi. Murat yardım getirmek için okula koştu, o sırada Eda'yı yakaladılar. Üç kişiydiler ama Eda öyle karşı koyuyordu ki sadece onu tutabiliyorlardı. Belki de aileme anlatmam için beni bıraktılar orada bilmiyorum ama Eda bana kaç derken tek yapabildiğim elimdeki aptal bir taşla onları durdurmaya çalışmak oldu. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadım. Murat ve okuldan öğretmenler geldiğinde, sadece beni buldular."

Ege sesindeki titremeye engel olmaya çalıştı. Bunu anlatmak hâlâ zor geliyordu. Tuba yanına oturup elini tutunca ondan güç alarak devam etti.

"Eve gittiğimizde annemle babam yıkıldı. Ve ben yanında olmama rağmen onları durduracak hiçbir şey yapamamıştım. Bu bir çocuğun kaldıramayacağı bir yüktü. Eda'yı bulduklarında sol ayağında ciddi bir yaralanma vardı. Yakalanan adamlar bunu kimin yaptırdığı hakkında konuşmamışlar. Eda da yaşadıklarını kimseye anlatmadı. Bir sürü tedaviler, iyileşme çabaları... Yeniden yürümeye başladığında aksıyordu. Kalıcı olacağı anlaşıldığında yine zor zamanlar geçirdi. Onun yaşında başka biri olsaydı duruma isyan eder, belki de ailesini suçlardı. Ama o hiçbirini yapmadı..."

Tuba, Ege'ye biraz daha sokuldu. Bunun onu ne kadar etkilediği sesinin titremesinden bile belli oluyordu.

"Eda'nın daha fazla yara almasını istemiyorum. Kim olursa olsun birinin daha onun canını yakmasına izin veremem. Bu çok

sevdiği eşi bile olsa... Ben güçlü biri olmak için çok uğraştım Tuba. Gerçekten, sevdiklerimi korumanın tek yolu bu... Bu yüzden İngiltere'de tek başıma okudum, bu yüzden her işimi tek başıma yapıyorum. Zorda kalıp başardığım her seferinde farklı bir şey öğreniyorum. Her seferinde daha güçlü bir Ege oluyorum."

"Eda senin gibi bir kardeşi olduğu için çok şanslı."

Tuba'nın kızarmış gözlerine baktı. Ege için başkasının acısına ağlayan bir insanın kalbi, tüm hazinelerden daha değerliydi. Eliyle usulca gözündeki yaşı sildi. O zamanları düşünmek bile zordu ama şimdi Tuba'nın dediği gibi Eda çok mutlu görünüyordu.

Ege, kasvetli havayı dağıtmak için yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"Bana sahip olup da şanslı olmaması mümkün mü?"

Tuba bu sefer sadece hayır anlamında kafasını salladı. Ege'nin yaptığı çoğu şeyi şimdi daha iyi anlıyordu. Birinin acılarını öğrenmek, onu tanımanın en kesin yoluydu. Ege'yi tanımaya başlıyordu ve bu onu daha çok sevmesini sağlıyordu.

Onunla birlikte olmak, Tuba'nın en büyük şansıydı. Bunu asla inkâr edemezdi...

***

Tuba lezzetli tavuktan bir parça daha alıp çiğnemeye başladı. Böyle bir yemek yapabildiğine inanamıyordu. Gerçi Ege tarif etmiş, yemek yapma konusundaki üstün kariyerinden dolayı kesinlikle içerisine kendinden hiçbir şey eklemediğine de emin olmuştu. Yine de ne olursa olsun yemeği Tuba pişirmişti. Naz bile çok beğenmişti.

Murat yemeğini bitirdiğinde hafifçe tabağını ileri doğru itti.

"Ev sigortası bir ay içinde belli olacak. Süreci hızlandırmak için birkaç arkadaşıma rica ettim."

"Teşekkür ederim, gerçekten." Tuba gülümseyerek adama baktı. Onun için aileden biriydi artık Murat.

"İzin verirsen sana birkaç soru sormak istiyorum, ailen hakkında."

Masa bir anlığına sessizliğe gömüldü.

"Tabii sorabilirsin." Tuba'nın yüzü biraz düşmüş, gergin bir hal almıştı.

"Ailenin şirketi hakkında çoğu şeyi öğrendim ama kafama yatmayan bir kısım var. Daha önce bir ortağınız varmış."

Tuba kafasını salladı. "Evet, annemin çocukluk arkadaşı Cengiz Amca ile ortaklardı."

Ege şaşırarak Murat'a döndü. "Cengiz Aydoğmaz mı?"

"Muhtemelen öyle. Tuba, söyleyeceklerimin seni üzmesini istemem ama bu, sandığından daha karmaşık bir olay." Murat'ın bu kadar uzun süre ciddi kalması bile ne kadar karışık olduğunu belli ediyordu. "Ailenin şirketinde çalışan eski bir müdürle konuştum. Şirketteki bazı durumlardan bahsetti. Cengiz ve annen arasındaki..."

Tuba kanın damarlarından çekildiğini hissetmeye başladı. Cengiz ile annesi arasında ne olabilirdi ki?

"Dediklerinin ne kadar doğru olduğunu ben de bilmiyorum. Cengiz'in annene karşı zaafı varmış sanırım. Baban bunu öğrendiğinde ortaklıklarını bitirmiş."

Tuba, duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Cengiz ile o yüzden görüşmeyi kesmişlerdi demek.

"Cengiz kendi şirketini kurmuş. Bizim bildiğimiz haliyle Aydoğmaz Grup. Şimdilik benim üzerinde durduğum şüpheli o çünkü pek temiz bir şirket değil. Senin aklında başka biri, herhangi bir ipucu var mı?"

"Beni işlerinden uzak tutarlardı ama bilemiyorum. Tek hatırladığım Cengiz Amca'nın ailemin cenazesine gelmediği. Beni kızı gibi görürdü bir zamanlar ama olaylardan sonra benimle hiç iletişime geçmedi. Ben de geçecek durumda değildim."

"Senin peşindeki adamları bulmak için geçmişte ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Aklına bir şey geldiğinde bana söyle mutlaka."

Tuba donuk bir ifadeyle kafasını salladı. Bu konuda bildiği neredeyse hiçbir şey yoktu. Soruşturmalar cevapsız kalınca dosya kapanmıştı. Bu cinayeti tasarlayanlar, bu işten nasıl sıyrılacakla-

rını da önceden planlamışlardı. Üstelik sonrasında Tuba'yı tehdit etmelerine rağmen, yapan kişinin bulunamaması bile başlı başına bu işin içinde başka bir iş olduğunu gösteriyordu. Korkuyla ürperdi. Naz bunu anlamışçasına ayağa kalktı.

"Tuba, bana yardım eder misin? Sofrayı toplayalım."

Tuba kafasında bin bir düşünceyle birkaç tabak alıp ayağa kalkarken, Murat da Ege'ye salona gel der gibi bir bakış attı.

Murat'ın söyleyeceklerini merak ederek salona geçti Ege.

"Tuba'nın yanında söylemek istemedim ama evi yakmalarının bir sebebi olmalı. Bilmiyorum, ailesinden kalan bir belge, herhangi bir ipucu olabilir."

Ege, sinirden dişlerini daha fazla sıktı. Bu Cengiz denen herifi daha önce görmüştü. Adamın davranışlarında bile bir anormallik vardı. Ürettiklerinden çok stratejileri ve bağlantılarıyla iş yapıyor, konu iş olunca son derece acımasız olabiliyordu.

"Bunun için Tuba'nın evine gidip daha dikkatli bakabiliriz. Eğer yanmadılarsa belki bir şeyler buluruz."

"Ben en çok bu ihtimal üzerinde duruyorum. Ama biliyorsun böyle çalışan birkaç şirket daha var, o yüzden kesin diyemiyorum."

Ege, biraz geri çekildi. Murat'ın ne tepki vereceğini kestiremiyordu.

"Gireceğim ihalenin katılımcıları arasında da var onlardan iki tane. Bana da bir misafir göndermişler, bıçağı ense köküne yiyordu neredeyse..."

Murat ağzı açık bir şekilde geri çekildi.

"Sen delirdin mi? Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Vaktim olmadı söylemek için."

"Daha önce neler yaptılar en iyi sen biliyorsun. Şimdi daha da dikkatli olman gerekiyor. Hatta gerekirse çekil bu ihaleden."

Ege sinirle kaşlarını çattı. Kimsenin tehditlerine boyun eğmeyecekti. Bu zamana kadar masum insanlara çektirdikleri acıların bir sonucu olmalıydı. Böyle korkup pes ederse meydan hepten onlara kalacaktı. Artık sevdiklerini koruyabilecek kadar güçlüydü. Bu yüzden bu ihaleye katılacak ve kazanacaktı.

"Çekilirsem sadece onların büyümelerini izleyeceğim. Bunu istemiyorum, bu sefer bize zarar veremeyecekler."

"Son kararın bu mu?"

"Bu ihaleden vazgeçmiyorum." Ege bir şeye baş koyarsa onu yapmadan bırakmazdı. Murat bunu bildiğinden karşı çıkmaya kalkışmadı.

"E hadi bakalım o zaman. Birimiz ikimiz, ikimiz birimiz için."

41

Ege, önünde biriken dosyalara bakarken neredeyse sesli bir şekilde iç çekecekti. Normalde bir bu kadar daha işi olsa söylenmezdi ama şimdi evde bekleyen o mavi gözlü kız aklına geldikçe sabırsızlanıyordu. Mali kayıtların bulunduğu dosyaya imza atarken gözleri ellerine takıldı. Elleri iyileşeli neredeyse bir hafta olacaktı. İz kalmasına rağmen, hissetme yeteneği yavaş yavaş yerine geliyordu. Doktor, deri kendini yeniledikçe eski haline döneceğini söylemişti. İsterse biraz zaman geçtikten sonra izlerin de lazerle silinebileceğini belirtmişti. Ellerine baktıkça, değişen dokusunu hissettikçe, hâlâ aklına o gün geliyordu.

Polisler evi yakan adama dair hiçbir şey bulamamışlardı. Tuba'nın ifadesi ve uzmanların yaptığı incelemede buldukları yanma şekline dair ipuçları olmasa kaza olduğuna herkes inanabilirdi. Yine de faili bulmaktan çok uzaklardı. Çevredeki kamera kayıtlarını incelemeye almışlar, başka da bir şey yapmamışlardı. Tuba'yı öldürmeye çalışan adam, kamera kayıtlarının sadece birinde görünüyordu, orada da yüzünde maske vardı. Eski dosyanın açılmasına dair dilekçe de vermişlerdi ama o zaman da arkalarında iz bırakmadıklarından bir faydası olmamıştı.

Murat son zamanlarda çevrede ihale mafyalarına dair bilgi topluyordu. Özellikle Cengiz üzerinde yoğunlaşmıştı. Olayların arkasında başka bir şey daha olduğuna neredeyse emin olmuşlardı. Tuba'yı yok etmeyi bu kadar istemelerinin sebebi bir belge ya da ona benzer bir şey olmalıydı. Üstelik adamın orada Tuba'yı öldürmek için başka seçenekleri de varken evi yakmayı tercih etmişlerdi.

Akşamüzeri eve gideceklerdi. Ne olduğunu bile bilmedikleri bir şeyi bulma ihtimalleri çok düşüktü ama yine de ihtimalleri göz önünde bulundurmak zorundaydılar.

Tuba her ne kadar iyiyim dese de son günlerde onun daha fazla zorlanmaya başladığını görebiliyordu Ege. Cemre'nin yanına rapor vermek için gittiklerinde, kadın her şeyden habersiz biraz daha uğraşmaları gerektiğini, vereceği egzersizleri yapmalarını söylemişti. Tuba, Ege'nin yanında korkmasa da hâlâ dışarıya korku dolu gözlerle bakıyordu. Tamamen iyileşmesinin tek yolu o adamın yakalanmasıydı.

***

Ege, işini bitirdiğinde saat henüz erkendi. Masasının üzerindeki eşyalara çekidüzen verip dosya çantasını aldı. Bir an önce şu arama işini yapıp, yoksa bile boş yere umutlanmak istemiyordu. Seri adımlarla ofisinden çıktı. Cansu masasında oturmuş çalışıyordu. Ofisin kapısı kapanmasına rağmen, dönüp bakmamıştı bile. Son günlerde oldukça tedirgin ve yorgun görünüyordu. Ege, şirketteki işlerle çok ilgilenemediğinden her şey Cansu'nun üstüne bindiği için yorulduğunu düşünüyordu. Ama asıl ilginç olan Ege'ye karşı her zamankinden daha mesafeli davranmasıydı.

"Cansu ben çıkıyorum, sen de çıkabilirsin."

Cansu yerinde sıçrayıp korkulu gözlerle Ege'ye baktı. Şaşkınlık ve korku karışımı bir ifadeyle kafasını salladı. "Peki Ege Bey. İyi günler."

Ege onun neden böyle davrandığına anlam verememişti. Merdivenlerden aşağı inerken telefonu çaldı. Acaba Tuba bir şey mi

isteyecekti? Tüm gün sesini duymamış olmanın verdiği özlemle elini cebine atıp telefonunu çıkardı.

"Efendim Murat?"

"Neredesin?" dedi Murat ona yakışmayan ciddi bir sesle.

"İşten çıktım, eve gidiyorum. Ne oldu?"

"Az önce Tuba'nın olayı ile ilgilenen polis arkadaşım beni aradı. Daha kesin bir şey yokmuş ama galiba evi kundaklayan adam teslim olmuş. İfadesini alıyorlarmış. İş kesinleşince sizi arayacağız dedi ama ben birazdan çıkıp geçerim emniyete."

"Teslim mi olmuş?" dedi Ege içi sıkışarak. Ellerinde hiçbir kanıt olmamasına rağmen adam gelip teslim mi olmuştu? İstese çok rahat izini kaybettirebilirdi. Neden teslim olmuş olabilirdi ki?

"Birkaç söylenti yaymıştım etrafa. Kim olduğunu ve hangi şirketle çalıştığını bildiğimizi söylemiştim."

"Kaçmak yerine neden teslim olmayı seçmiş?"

"Orasını bilmiyorum, gidince öğreneceğiz."

"Ben de geleceğim, çıkarken muhakkak ara."

Bu adam o kadar süredir teslim olmayıp, hatta korkusuzca tekrar saldırıp şimdi neden teslim oluyordu? Murat'ın blöfünü yutmuş olabilir miydi? Bu biraz zor bir ihtimal gibi geliyordu ama yine de Murat'ın söylentisinden sonra böyle bir şeyin olması düşündürücüydü. Her şey bir yana, Tuba'yı karakola götürmek biraz sıkıntılıydı. Onun adamla tekrar karşılaştırmak istemiyordu. Ama yine de o adamın içeri tıkılması için, Tuba'nın teşhis etmesini isteyeceklerdi muhtemelen. Bir de mahkeme süreci vardı tabii. Tuba'nın incinmemesi için şu an elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Arabaya binip eve olabildiğince hızlı sürdü. Beklediği telefon, geniş bahçe avlusundan girerken geldi. Olabildiğince sakin açıp cevap verdi. Telefondaki polis memuru karakola gelmelerini söylemişti. Ne için olduğunu açıklamamıştı ama Ege zaten biliyordu. Bir tek bunu Tuba'ya nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Ellerini huzursuzca saçlarının arasından geçirdi. Yüzüne moralinin bozulduğunu belli etmeyecek sahte bir gülümseme yerleştirdi. Kapıya geldiğinde, zile basmak yerine cebinden anahtarını çıkarıp açtı. Tuba korkmasın diye seslenmeyi ihmal etmedi.

"Ben geldim." Elindeki çantayı ve ceketini portmantoya bıraktı.

"Mutfaktayım," diye seslendi Tuba neşeyle.

Mutfakta bir un muharebesi yaşanmış gibiydi. Tuba kırmızı saçlarını arkasından bağlamış, mutfak önlüğü takmıştı. Bu haliyle sevimli bir güzelliği vardı. Ne kadar da yakışıyordu bu mutfağa, bu eve. Ege her geldiğinde onu burada bu evde görmek istediğini fark etti. Yavaşça ilerleyip genç kızın ince beline sarıldı. Kafasını Tuba'nın omzuna dayayarak uğraştığı şeye baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Pasta yapıyorum. Naz'la Murat'ı da çağırdım. Akşam beraber takılırız diye düşündüm."

"Neyli yapıyorsun pastayı?" dedi Ege daha hafif bir ses tonuyla. Az sonra söyleyeceklerine Tuba'nın nasıl tepki vereceğini bilmediğinden, sesi kendini ona hazırlarcasına neşesiz çıkıyordu.

Tuba, Ege'nin durgunluğunu anlayınca elindeki spatulayı bıraktı. Genç adamın gevşek kollarının arasında dönerek yüzünü ona çevirdi.

"İyi misin sen?"

"İyiyim, bir şeyim yok."

"Söyle bence."

"Karakoldan aradılar." Ege derin bir nefes alıp hafifçe bıraktı. "Teslim olmuş."

Tuba'nın kaşları çatıldı, ağzından şaşkınlıkla karışık derin bir nefes çıktı. Konuşmak istercesine ağzı açılmış ardından tekrar kapanmıştı. Ege'nin kollarından hafifçe sıyrılmaya çalıştı.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben... Şaşırdım... Teslim olmasını beklemiyordum." Paniğe kapılacak gibiydi.

"Yakalanmaktan korkmuş olmalı. Şimdi emniyete gitmemiz gerekiyor."

Tuba kendini rahatlatmak için derin bir nefes aldı. Daha yaptıkları bu kadar tazeyken onu tekrar görecek olmak... Korku tüm vücuduna yayılırken kendini konuşmaya zorladı. "İstemiyorum... Gitmek istemiyorum."

Ege, sırf bu gözlerde bu korkuyu görmemek için bile her şeyi yapardı ama bu durumda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"İfadesini doğrulamazsak, tekrar dışarı çıkabilir. Hem bak, ben de yanında olacağım."

Tuba cesaret almak istercesine başını Ege'nin geniş göğsüne yasladı. "Korkuyorum."

"Biliyorum hayatım ama ondan kurtulmamız gerek."

Tuba başını göğsünden çekip gözlerini Ege›nin gözlerine dikti. "Bundan sonra bitecek her şey değil mi?"

"Bitecek. Sonrasında bütün sorunlarını çözeceğiz, birlikte."

"Şimdi mi gitmemiz gerekiyor?"

Ege cevap olarak kafasını salladı.

"Ben üzerimi değiştireyim."

Tuba yukarı çıkarken, Ege az önce sesinde cıvıldayan neşenin nasıl kırıldığını düşünüyordu. Buna sebep olan adamlardan intikam almak istiyordu. Üstelik sadece biri teslim olmuştu, bu hiçbir şeyi tam anlamıyla değiştirmezdi. Diğerleri hâlâ dışarıdayken Tuba tam anlamıyla güvende olmayacaktı. Ama bunu söyleyip kızı daha fazla korkutmaya gerek yoktu.

Tuba üstünü değiştirip geldiğinde, Ege istemsizce onu süzdü. Alışveriş yaptıklarından beri eskisi gibi giyinmeyi bırakmıştı. Daha normal şeyler giyiyor, bol giysiler ya da şallarla kendini gizlemeye çalışmıyordu. Ama şimdi, üzerine bol bir hırka geçirmiş, boynuna da şal dolamıştı. Bu havada bunları giymemesini söylemek geçiyordu içinden ama kendini bu kadar savunmasız hissedeceği bir yere giderken, en azından alışmış olduğu kıyafetleri giyebilirdi.

***

Karakola geldiklerinde, Tuba çekingen adımlarıyla Ege'nin gerisinde kalmıştı. Ege bile kendini bu kadar rahatsız hissederken, Tuba'nın nasıl bir baskı altında olduğunu düşünemiyordu. Görevli memur onları kırklı yaşlarının başında görünen komiserin odasına aldı. Murat daha önce gelmiş, onları bekliyordu.

"Tuba Hanım, çok geçmiş olsun. Evinizi yaktığını itiraf eden biri karakolumuza teslim oldu. Zanlının ifadesini aldık. Sizin o gün anlattıklarınızla paralel şeyler söyledi. Sizden intikam almak için yaptığını, evinizi o yüzden yaktığını itiraf etti. Annenizle babanızın başına gelenleri de anlattı. Yine oradaki ifadenizle örtüşüyor söyledikleri. Fakat biz emin olmak için, sizin de doğrulamanızı istedik. Sadece sesini duyduğunuzu belirtmiştiniz ifadenizde, o yüzden sanığın sesini doğrulamanızı isteyeceğim."

Tuba cevap olarak kafasını salladı. Komiser büyük adımlarla yürürken hepsi birlikte arkasından çıktı. Girdikleri küçük odada polis memuru içerideki kameranın gösterdiği görüntüyü yansıtan ekranın karşısında oturmuş, kulaklıktan içeriyi dinliyordu. Aradaki camdan sorgu odası görünüyordu.

Tuba korkuyla Ege'ye baktı. Burada olmak istemiyordu. O iğrenç sesi bir daha duymak istemiyordu. Tek istediği buradan gitmekti. Çarpan kalbine söz geçiremezken, memurun kalktığı koltuğa oturdu. Ardından komiserin dediği gibi, kulağına kulaklığı taktı. Duyacağı sesten korkarak, iri mavi gözlerini Ege'ye dikti. Ege, Tuba'yı birazcık da olsa rahatlatmak için elini omzuna koydu. Tuba, Ege'nin elinin sıcaklığıyla biraz daha iyi hissederek, hazır olduğunu belirtmek için kafasını salladı. Genç polis memuru, klavyedeki bir tuşa basıp kaydı başlattı.

Evet, bu sesi tanıyordu. Sadece kulakları değil, bütün sinir sistemi bu sesi tanıyordu. Elleri iyice terlemişti. Üzerindeki hırkasının eteklerini parmak boğumlarına hapsetmiş, korkuyla dinliyordu. Kalp atışları daha da hızlanmaya başladı. Aklına bir sürü görüntü yığılmaya başladı. Kendi evinin yanan görüntüsünden ziyade annesi ve babası gelmişti gözünün önüne. Onların o acı içinde bağıramayışları gelmişti. Acıyla midesi sarsıldı. Sanki bir el tüm midesini kavramış, yerinden çıkarmak istiyormuş gibiydi. Kulaklığı kulağından çıkarmak istiyor ama bunu yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Bu o adamdı! Öyle olmasa bu kadar kötü hissetmezdi. Beyni bu sesi tanıyor, panikle vücuduna emir veriyordu.

Ege, Tuba'nın titreyen vücudunu görünce, kulaklığı kulağından çekip çıkardı. Tuba'yı kendine çevirip yüzünü ellerinin arasına aldı.

"İyi misin?" derken, onun da sesi panik doluydu.

Tuba sadece kafasını sallayabildi. Titreyen elleri, Ege'nin yüzünü tutan ellerini buldu. Murat'ın getirdiği sudan uyuşmuş dudaklarıyla bir yudum içti. Şaşıran komiser ve genç polis memurundan çıt çıkmıyor, dikkatle Tuba'yı izliyorlardı.

Komiser, biraz daha bekledikten sonra herkesin aslında cevabını bildiği o soruyu sordu.

"Bu adamın, evinizi yakıp sizin canınıza kasteden, ailenizin cinayetinden sorumlu adam olduğunu doğrulayabilir misiniz?"

Tuba, gözlerini Ege'den çekip komisere doğrulttu. Bu sesi tanıyordu. Vücudu bu sesi tanıyordu. Evdeki sesin bu sesle aynı olduğundan emin değildi ama böylesine bir korkuyu vücuduna yaydığı bunun bir kanıtı gibiydi. İçinin rahatlaması gerekirken, hâlâ içinde bir şüphe vardı. Bu sesi bildiğine emindi. Kendisine yaşattığı korkudan emindi. Ama evdeki adamın sesini hatırlayamıyordu. *Korkudan,* diye düşündü. *O zaman çok korkmuştum. Beni uyuşturmuştu. Ondan o günü hatırlayamıyorum. Bu o.*

"Bu o!" dedi Tuba, kararlılıkla. Odada bir sessizlik yaşandı. Herkes birbirine bakıyordu.

"O zaman ifadenizi onaylamak için odama geçelim."

Tuba o an tek bir şey düşünüyordu: *Artık güvende miyim?*

42

Ege, elleriyle yüzünü bir kez daha ovuşturdu. Yakalanan adam hakkında hâlâ endişeleniyordu. Tuba hatırladığını söylemişti ama Ege bundan o kadar emin değildi. Ayrıca, evi yakan bir kişi olsa da ailesinin cinayetinde iki kişi vardı. Diğerinin tekrar ortaya çıkmayacağı garanti değildi.

Karakoldan çıktıktan sonra olası bir kanıt aramak için Tuba'nın evine gitmişlerdi. Ege onun evi bu halde görmesini istemiyordu ama yardımı olacağını düşündüğü için gelmek isteyince razı olmuştu. Kız evini ilk gördüğünde üzüntüyle adama yaslanmış, devam etmek için kendisine zaman tanımalarını istemişti. İtfaiye erken müdahale edebildiğinden yatak odası ve ailesinin eşyalarının olduğu yer iyi durumdaydı. Eve sinen duman kokusu hâlâ çıkmamıştı. Tuba, bilgisayarı gibi kişisel eşyalarını toplarken Ege ve Murat ailesinin eşyalarını kontrol ettiler. Genel olarak tapular, sigorta evrakları gibi şeyler vardı. Hiçbirinin içinde aradıkları nitelikte bir şey yoktu. Yine de yanlarına aldılar.

Ege, Tuba'ya bakmak için yanına gittiğinde genç kız yere oturmuş evini izliyordu. Yaşadığın yerin altüst olduğunu görmek insanın güvenini sarsan bir şeydi kuşkusuz. Elinden tutarak onu ayağa kaldırdı.

"Sadece çok lazım olanları al. Diğer eşyalarını toplamak için başka zaman da gelebiliriz."

Murat'ın bulup getirdiği fotoğraf makinesinden çıkan hafıza kartına da bakmışlar ama dolu görünmesine rağmen hiçbir şey görüntüleyememişlerdi. Tuba uzun zamandır makinesini kullanmadığı için kartın hasar görmüş olabileceğini düşünmüşlerdi. Bir arkadaşından yardım isteyerek fotoğrafları kurtarabileceklerini söyleyen Murat kartı yanına almıştı.

Ve az önce Murat, Ege'yi arayıp dosyaların şifreli olduğunu ve içinde fotoğraf olmadığını söylemişti. Umutlanmak istemiyordu ama belki de aradıkları kanıtlar o hafıza kartında olabilirdi. Ailesinin öldürülmesinin ardındaki sır açığa çıkabilirdi.

Ege içine düşen ümit kırıntılarını saklayarak yapması gereken ihale sunumuna odaklandı.

Son kez üzerini düzelterek Cansu'ya kendinden emin bir bakış attı. Kadın hiç olmadığı kadar endişeli görünüyordu. İhalenin ilk yarısı için, bugün tüm aday şirketlerle görüşme yapılacaktı. Bu genel anlamda ihalenin verileceği şirketin de aşağı yukarı belirlenmesi demekti. Bu aşamada projelerin yüzde elli birinin tamamlanması gerekiyordu. Ege, son olaylardan sonra bayağı bir zorluk yaşasa da beklenen aşamaya getirebilmişti işini. Projenin çizimleri ve diğer konularda neredeyse yüzde altmışı ortaya çıkan projenin tek eksiği henüz tamamlanamayan maketiydi. Bilgisayar çizimleri, malzemeler ve maliyet, süreçlere dair konularda da şirketindeki elamanlara son derece güveniyordu ve onlar da boşa çıkarmamıştı. Artık sadece ihale kurulunun önüne çıkıp kendi projesini sunması gerekiyordu. Toplantı salonun kapısını açıp içeri girdiğinde, her şirket kendi projesinin önünde beklemekteydi. İçeri girdiklerinde bakışlar üzerlerinde toplandı. Ege bu bakışlardan rahatsız olmuyor, bilakis özgüveni artıyordu. Buradakiler ondan korkuyordu; bilgisinden, yeteneğinden ve yapabileceklerinden. O yüzden, tehdit etmek için uğraşmışlardı. Bu tehdit her ne kadar can sıksa da aynı zamanda bir göstergeydi. Oradaki şirketlerden çok daha iyi bir proje yaptığının bir göstergesi...

Herkes, bir anlık bakıştan sonra işine geri dönerken Cengiz Aydoğmaz iğrenç sırıtışıyla gözlerini hâlâ çekmemişti. Ege, adamın kendinden emin tavrının projelerin sunumuyla kaybolacağını biliyordu. İşinin özgünlüğünden son derece emindi. En büyük iki şirket rakiplerini hileyle eleyerek buraya gelmişti. Ege'nin korkusu yoktu, bu alanda yeni olsa bile babası senelerdir inşaat malzemeleri üretip ihraç ediyordu. Aynı zamanda Murat'ın ailesinin şirketi de hatırı sayılır bir konumdaydı.

Projeleri oylayacak olan devlet yetkilileri geldiğinde, şirket temsilcileri de yerlerini aldı. Genelde kimin kazanacağı ilk turda belli olurdu, o yüzden şimdi bu oylamadan yüksek puan almak çok önemliydi.

Ege, gergin görünen Cansu'ya baktı. Bu halini ihale heyecanına bağlamak istese de sanki farklı bir şeyler var gibi hissediyor ve bunun kendisine yönelik özel duygular olmaması için dua ediyordu. Böyle bir şeyi asla kabul edemez, aksi takdirde onunla çalışmaya devam edemezdi.

Koordinatörün sunumuyla, ilk şirket kürsüye çıktı. Projelerinin 3D animasyonu ile güzel bir sunum hazırlamışlardı. Yine de ihale için yeteri kadar iyi değillerdi. Sanki her şeyden birkaç parça almış ama bunları uyum içerisinde birleştirememişler gibi görünüyorlardı. Salondaki birçok kişi bunu fark etmişçesine mırıldanmaya başlamıştı. Şirket sahibi son detayları anlatıp kürsüden indiğinde jüri notlarını vermişti bile.

Diğer birkaç şirket daha sunumunu yapıp aşağı indiğinde, jürinin istediğini bulamamış görüntüsü son derece netti. Sektörün liderlerinden olan Kılıçaslan İnşaat'ın CEO'su çıktığında ihaleye katılan herkes dikkat kesilmişti. Projelerinin her şeyi yerli yerindeydi. Özellikle, engelliler için hazırlanmış tüm o tasarımlarla puan toplamışlardı. Ama yine de yaratıcılıktan yoksun görünüyordu. Sunum bittiğinde jürinin yüzü gülmeye başlamış, hatta birkaç küçük şirket sahibi alkışlamıştı bile.

Sıra Aydoğmaz Grup'a gelince, salonda yine sessizlik oldu. Şirketin CEO'su gözlerini alaycı bir tavırla Ege'ye dikerek sözlerine başladı: "Çevreye Duyarlı Esnek Hastane Projesi."

Ege, adamın dediklerini idrak etmeye çalışırken şaşkınlıkla Cansu'ya döndü. Nasıl olur da kendilerininkiyle aynı proje ismine sahip olabilirlerdi? Sunum ilerlerken Ege, kendi notlarına baktı. Adam birebir Ege'nin kendi notlarını aktarıyor, aynı zamanda birkaç özellik eklenmiş bir halde, son derece düzgün bir sunum yapıyordu. O anda sunumu yapan hafif kilolu, tıknaz CEO'nun çipil çipil bakan gözleriyle karşılaştı. Adam sanki Ege'nin ne kadar şaşırmış olduğunu izlemekten zevk alıyormuş gibi bakıyordu.

Ege, bu sunumdan sonra sıranın kendisine geleceğini biliyordu. Aynı zamanda, ellerindekilerin diğer şirkettekinin bir kopyası gibi gözükeceğini de. Bu durumda yapacağı hiçbir şey yoktu. Kalkıp elindekileri sunarsa hakkında cezai işlem bile başlatılabilirdi. Çünkü proje olarak onlardan gerideydiler. Sanki çalmışlar da tamamını çalamamışlar gibi. Ege sinirlerine hâkim olmak için derin bir nefes aldı. Şu an öfkesine yenik düşemezdi. Yanında korkmuş gibi duran Cansu'nun kulağına eğildi.

"Projeyi kimin sızdırdığına dair bir fikrin var mı?"

"Ben, ben bilmiyorum Ege Bey. Kim yapmış olabilir ki? Şirketteki çalışanlar güvenilir insanlar," dedi Cansu titrek bir sesle.

"Buradan çıktığımızda acil bir toplantı istiyorum. Bunun sorumlusunu bulacağım. Ama öncesinde yapmam gereken bir sunumum var."

Ege, kendi projesini başkasının sunmasını izledi. Bununla ihaleyi kazanabilirlerdi. Yeni bir fikir üretmeliydi. Şu an en kötü katılımcının karşısında bile dezavantajlıydı, elinde ne sunumu ne de animasyonu vardı. Bu aşamadan sağ çıkabilirse, asıl ihaleye kadar yapabilirdi ama...

Sinirden deliye dönmeden bir nefes daha aldı. Ellerinin o yanık haliyle bile uğraşmıştı bu projenin üstünde. Tuba bu projeyle uğraşırken söylemişti Ege'yi sevdiğini. Her aşamasında emekleri, her ânında özel anıları vardı. Bu kadar zorluğun içerisinde, canlarını dişlerine takarak hazırladıkları iş şirketteki bir sütü bozuğun yüzünden hiç olmuştu. Onu bulursa elinden kolay kurtulamazdı. Yaptığı onca kişinin emeğine hakaretti. Bu sektörde çalışamaması için elinden geleni yapardı.

Aydoğmaz Grup'un sunumu bittiğinde, koordinatör, Ege'nin şirketini ve Ege'yi kürsüye çağırdı. Ege, sunum görevlisine sunumu açmamasına dair bir işaret yapıp seri hareketlerle yerine geçti. Sanki az önce projesi çalınan o değilmiş gibi gülümsedi dinleyenlere.

"Projemizde son anda bir değişiklik olduğu için sayın jüriden görsel malzemeyi göz önünde bulundurmamalarını rica ediyorum," dedi kendinden emin bir şekilde.

Salonda bir uğultu başladı. Sadece Cansu onu dikkatle izliyor, onun dışında herkes yanındakiyle konuşuyordu. *Bunu yapabilirsin Ege!* Ege dikkatleri tekrar üstüne çekmek amacıyla daha yüksek sesle konuştu.

"Projemiz, Doğaya Duyarlı Kendini Yenileyebilen Hastane."

Şaşkın gözlerle herkesin kendisine bakmasına aldırmadan, kürsüden aşağı inip aynı seviyeye gelerek onu dinleyenlere döndü.

"En temel iktisat bilgilerinden yola çıkarsak, kıt kaynakların bir gün tükeneceği gün gibi ortadadır. Bu kaynaklar içerisinde en önemlisi hastanelerin temelini oluşturan elektrik enerjisidir. Bugün hastanelerde yapılan her bir tedavinin, tanı ve teşhis sürecinde aynı zamanda uygulama sürecinde, elektrik enerjisi yoğun bir şekilde kullanılmaktadır. Kıt kaynakların bir gün bitecek olması, bu hizmetlerin ulaşılabilirliğini azaltacaktır. Öncelikle bizim hedefimiz, yapılacak hastanenin uzun ömürlü olmasını sağlamak. Bunun için duvarlarında, doğayla iç içe malzemeler kullandık. Tüm boyamalar, kendini yenileyebilen boyalar olarak tasarlandı. Ve en önemlisi, hastanemiz kendi enerjisini kendisi üretecek, böylelikle enerji ihtiyacını kendi karşıladığından, mali bağımlılığı ve yükü azalacaktır. Kullanılan güneş panelleri, son derece uzun ömürlü olmakla beraber, hastanenin tüm ihtiyacını karşılamak üzere, ince filmler halinde hastanenin çatısına ve pencerelere yerleştirilmiştir. Ayrıca böylelikle savaş, felaket, doğal afet gibi durumlarda hastanenin ayakta kalması ve hizmetlerine devam etmesi sağlanacaktır. Aynı zamanda bu projenin hayata geçirilmesiyle beraber her hastane yılda yetmiş beş tonluk karbondioksit salınımını engelleyecek ve doğada üç yüz elliden fazla ağacı kurtaracak."

Ege'nin anlattıkları tüm salonu hayretler içerisinde bırakırken, jüri kararsız görünüyordu. Ardından Ege sunumu devam ettirip özel olarak çocuklar için tasarlanan hastane içindeki sterilize parklardan bahsetti. Sonunda sunumunu bitirdiğinde, Aydoğmaz Grup'un çalışanlarının suratları asılmıştı. *Projemi çalmış olabilirsiniz ama onu yapan beyin hâlâ bende.*

Tam yerine geçecekken koordinatör uyarısını yaptı.

"Ege Bey, kurallara göre bugün projenizin en az yüzde elli birini tamamlamış olmanız gerekiyordu. Sunumunu yaptığınız kısım sadece yüzde yirmisini oluşturuyor. O yüzden ihale şartlarını sağlamadığınızdan projeniz diğer ihaleye katılamayacak."

Ege, tam konuşmaya başlayacaktı ki jürideki en yaşlı görünen üye mikrofonunun açma düğmesine dokundu.

"Bu genç adamın eksiklikleri var ama bana diğerlerinden daha yaratıcı ve kullanışlı geldi. Jüri kurulu adına, bu genç adama bir haftalık süre tanımak istiyoruz."

Ege, tuttuğu nefesi bıraktı. Bu büyük bir şanstı, en azından ihaleye katılabilecekti.

"Teşekkür ederim. Bir hafta içerisinde projenin yüzde ellisinden fazlası elinizde olacak."

Bir hafta içerisinde çizim ve maketi tek başına bitirmesine imkân yoktu. İçerideki köstebeği bulmadan çalışanlarından yardım alması da mümkün değildi. Daha az önce yarattığı fikrin maliyet analizi bile bir haftadan fazla sürerdi. Ve en kötüsü ellerini hâlâ tam istediği gibi kullanamıyordu. Böyle zor bir durumdan nasıl çıkacağını bilmiyordu. *Sen Ege Tekin'sin. Projeni çalmaları ne kadar iyi bir iş çıkardığını kanıtlıyor. Yeniden yapabilirsin.*

Sunumların hepsi bittiğinde puanların açıklamasına geçildi. Tahmin edildiği gibi, Aydoğmaz Grup ilk, Kılıçaslan İnşaat ise ikinci sırada geliyordu. Ege'nin projesi ise sondan ikinciydi. Eğer böyle bir adiliğe maruz kalmasaydı, bu iş kesinlikle onundu. Bir kez daha sinirlendi.

Toplantının bitiminden sonra herkes dağılırken, Ege ve Cansu da bir an önce şirkete gitmek için otoparka indiler. Aydoğmaz Grup CEO'su olan pis gülüşlü tıknaz adam, arkasında korumaları olduğu halde Ege'nin arabasına doğru yaklaşıp karşısına geçti.

"Ege Bey görüyorum ki bu ihaleye pek hazırlanmamışsınız. Çömezlik böyle bir şey olsa gerek..." diyerek sırıttı.

Ege, sinirlerine hâkim olmaya çalışarak adama küçümser bir bakış attı.

"Bu çömezin işiyle şu an birinci sıradasınız hatırlatırım. Benden bu kadar çok mu korkuyorsunuz?" derken çoktan adama yaklaşmıştı bile.

"Korku demeyelim, büyüklerini dinlemesi gerektiğini bilmeyen ufaklığa küçük bir ders diyelim."

"Projenin devamını getirebileceğiniz bile şüpheliyken sizi dinlemek mi? Pek mantıklı değil."

Adam sinirlenerek Ege'nin göğsüne parmağını dayadı. "Yeni projenin de mi yok olmasını istiyorsun? İnan bunu da kanıtlayamazsın."

Ege'nin sinirden gözü dönmüştü. Bu adamın yaptığına, tehditlerine daha fazla dayanamazdı. Karşısında sırıtan adama, hiç düşünmeden güçlü bir yumruk attı. Adam, yumruğun etkisiyle yere düşünce korumaları Ege'nin üzerine yürüdüler. Cansu, "Yapmayın!" diye bağırarak Ege'nin koluna yapıştı.

"Ege Bey lütfen gidelim."

Ege, Cansu'ya aldırmadan, yerden kalkan adama sert bir bakış attı.

"Sen de şimdi bunu kanıtlayamazsın."

Öfkeyle bindiği arabasını otoparktan gürültüyle çıkarırken dikiz aynasından adamın korumalara bağırdığını görüyordu. Öfkesi, Ege'ninkinin yanında solda sıfır kalırdı. Cansu'ya döndü.

"Güvenliğinden temizlik görevlisine kadar herkes hazır olsun, yarım saat içinde toplantı var. Bunu yapanı bulduğumda inan elimden kolay kurtulamayacak."

43

Tuba, Cemre'yle görüşmesinin bu kadar iyi geçeceğini asla tahmin etmiyordu. Bu hafta birkaç kez gitmişti yanına. Dışarı çıkmak çok zor gelmiyordu artık. Üstelik Ege'nin görevlendirdiği korumalar sayesinde kendini güvende hissediyordu. Ege'yle çalıştıkları gibi, artık bakışları hissetmiyordu bile. Bunda en büyük etken de evini yakan adamın yakalanmış olmasıydı. Cemre de durumunu fark etmiş, bunun üstüne stres testleri yapmıştı. Tuba'nın kaygı düzeyi oldukça azalmıştı. Normal bir hayata dönmesine bir adım kalmış gibi hissediyordu. Tam anlamıyla suçlular bulunsa çok daha rahatlayacaktı. Yine de bu bile bir umut veriyordu.

Zaten şu ara en büyük sıkıntısı korkuları değil, Ege için duyduğu endişeydi. İlk ihale puanlaması yapıldığı günden beri Ege'nin yüzünü gören cennetlikti. Tabii ki onu anlıyor, gene de kendini eksik hissediyordu. Ege tam detayları vermese de projenin sızdırılmasından bahsetmişti. Gece gündüz çalıştığı projenin böyle çalınması, üstelik en yüksek puanı alması Ege'yi hırslandırmıştı. Bir haftadan sadece üç günü kalmıştı teslim için. Adamda moral namına bir şey kalmamıştı, yemek yemek için bile eve uğrayamıyordu. Uyumak için geldiğinde ise o kadar yorgun oluyordu ki Tuba'yla konuşacak dermanı olmuyordu. Geldiğinde, konuşmadan bir süre

Tuba›ya sarılıyor, sanki bu şekilde şarj oluyor, sonra odasına uyumaya gidiyordu. Aynı evde olsalar bile Tuba onu özlüyordu. Her ne kadar Ege'nin ilgisini özlese de bu süreç içinde Naz'la daha çok vakit geçirmeye başlamıştı. Böylelikle hem çok iyi bir dost kazanmış hem de tek çevresi Ege olmaktan çıkmıştı. Naz onu arkadaşlarıyla da tanıştırmıştı.

Artık yazmaya da başlamak istiyordu. Yazı yazarken içine kapanabiliyordu ama artık dışarıyla bağlantısını sağlayacak, sosyal dengesini yerine getirecek bir çevresi de vardı. Murat ve Naz sürekli kıpır kıpırdı, Tuba istemese bile onu sürekli dışarı çıkarıp duruyorlardı. Eşyalarının bir kısmını eve tekrar gidip almışlardı ama kesinlikle yeni eşyalar almalıydı. Evi yandığından beri, Ege'nin eşyalarını kendi eşyası gibi kullanıyordu. Aslında başta bunu garipsese de şimdi sanki evliymişler gibi geliyordu. Bu durum kendi evini ve düzenini kurma kararını engellememeliydi.

Tuba, oturduğu yerden kalkarak odasından kâğıt kalem almak için yukarı çıktı. Madem kendi hayatını tekrar düzene sokacaktı, o zaman bunun için bir plan hazırlamalıydı. Zilin sesini duyunca umutla kapıya döndü, gelen Ege olabilirdi. "Kim o?" diye seslenip kapının deliğinden baktığında kimseyi göremedi. İçine bir huzursuzluk çöktü. Bir kez daha seslenip cevap alamayınca kapının zinciri takılıyken yavaşça araladı. Yerdeki kutuyu görünce derin bir iç çekip kapıyı açtı. Anlaşılan kargocu imzayı almadan gitmeyi tercih etmişti. Eğilip kutuyu eline aldı. Ayakkabı kutusu büyüklüğünde sert, pahalı bir kutuydu. Üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Şaşırarak kutuyu alıp bırakmak için Ege›nin odasına çıktı.

Ege yokken asla girmediği odada kutuyu masanın üzerine koydu. Yere düşmüş kalemi görünce almak için eğildi. Masanın altındaki çöp kutusunda az önce gelen kutunun bir benzeri vardı. Yeniden baktı, benzer değil, birebir aynıydılar. Merakına engel olamayıp çöpteki kutuyu alarak kapağını açtı. İçinde Ege›nin fotoğrafları vardı. Dışarıda, ofiste, uzaktan çekilmiş izlendiğine dair fotoğraflardı. Bazı fotoğraflarda Murat da vardı. Tuba ne olduğunu anlamaya çalışırken fotoğrafın arkasındaki yazıyı gördü.

"Her zaman senden bir adım öndeyiz. Seçim senin."

Tuba'nın kalbi korkuyla çarpmaya başladı. Ege tüm bu olanların üstüne bir de tehdit mi alıyordu? Murat'la beraber çıktıkları fotoğrafın arkasını çevirdi.

"Riske attığın tek şey kendi hayatın olmayabilir!"

Tuba elleri titreyerek fotoğrafı bıraktı. Yeni gelen kutuya korkuyla baktı. Bunun içinde ne vardı? Yutkunarak kutuyu eline alıp kapağını yavaşça açtı. Kendi fotoğraflarıydı. Evde, mutfakta, Ege'yle sarılırken, sabah pijamaları üstündeyken... Daha altta da Ege'nin annesi ve babasının günlük hayattan fotoğrafları vardı. Fotoğrafın arkasına korkarak baktı. Kırmızı kalemle yazılmış daha ciddi tehditler vardı. Ege ile sarıldıkları fotoğrafı çevirdiğinde, tüm kalbi acıyla çarpmaya başladı.

"Sonunun bu kız gibi olmasını istemiyorsan vazgeç!"

Bu adamlar her kimse, Tuba'nın başına gelenlerden haberleri vardı. Vücudu panik içinde titriyordu. Ege'yi uyarmalıydı. Bunlar boş tehditler değildi, birebir tecrübe etmişti kendisi. Hiçbir şey sevdiklerini korumaktan daha önemli olmamalıydı. Para her türlü kazanılırdı. Ege belli ki durumun ciddiyetinin farkında değildi, yoksa böylece çöpe atmaktansa polise verirdi bunları. Ya da direkt ihaleden çekilirdi. Bunu hemen konuşmalıydı, fotoğrafları olduğu yere bırakıp odasında bırakıp telefonuna koştu.

"Ege neredesin?"

"İşteyim Tuba, bir şey mi oldu?"

"Konuşmamız gerekiyor, eve gelebilir misin? İşinin olduğunu biliyorum ama bu daha önemli, inan bana." Tuba titreyen sesine engel olamıyordu.

"Geliyorum da sen iyi misin?"

"İyiyim ben, bekliyorum seni." Ardından Tuba beklemeden telefonu kapattı. Ne yapıp ne edip, Ege'yi bu işten vazgeçirmeliydi. Onunkine benzer bir karşı duruş, altı sene önce üç kişinin hayatına mal olmuştu.

Tuba bir an hâlâ izlendiklerini düşündü. Evdeki bütün perdeleri kapattı. İzlenildiği düşüncesi yoğun bir korkuya sebep oluyordu ama bu korku, normal bir insanınkinden farklı değildi. Atak geçirecek gibi hissetmiyordu. Endişeyle kendini koltuğa bıraktı.

Her şeyi tekrar baştan yaşayamazdı. Ege'yi de kaybedemezdi ya da hayatındaki herhangi birini. Bu sefer bunu atlatamazdı, emin olduğu tek gerçek buydu. Kapı çaldığında yerinden fırladı.

Ege'nin ne kadar yorgun olduğu her halinden belliydi. Üzerinde ceket yoktu, saçları dağılmış, gözlerinin altı morarmıştı.

"Ne oldu? Beni mi özledin?" Bütün yorgunluğuna ve apar topar çağrılmanın telaşına rağmen tatlılıkla konuşmuştu. Cevap beklemeden kızı kollarına aldı. "Ben özledim seni."

"Evet, çok özledim..."

Ege, "Ama," diyerek kollarını çekti. "Bunun için çağırmamışsındır, hâlâ bitmedi iş. Bilgiyi kimin sızdırdığını da bulamadım, o yüzden herkes birbirinden habersiz çalışmak zorunda. Ve bunu yönetmek inan çok zor."

"Biliyorum, gel içeri geçelim." Tuba'nın yüzündeki ifade Ege'yi meraklandırdı. Salona geçerlerken kutuları gördü.

"Bunları nereden buldun?"

"Neden bana bunlardan bahsetmedin?"

"Sen odamı mı karıştırdın?" Ege kaşlarını çatmış, Tuba'ya bakıyordu.

"Bugün bu kutu geldi. Sonrasında odana bırakmak için girdiğimde diğerini de gördüm. Önemli olan bu değil... Sen söyle, ihale yüzünden tehdit mi ediliyorsun?"

Ege cevap vermeden, koltuğa oturup yeni gelen kutuyu aldı. Sinirle kutuya baktı, içinde Tuba'nın fotoğraflarının, özellikle evin içindeyken çekilenlerin olması canını fena halde sıktı. Üstüne ailesininkileri de görünce, öfkeyle fırlattı kutuyu.

"Görmüşsün hepsini işte."

"Neden bana bahsetmedin?"

Verebileceği cevap belliydi ama bunu dile getirmek istemiyordu. O çok sevdiği mavi gözlerin bunu anlamasını bekledi.

"Bunun ne kadar ciddi olduğunun farkında değilsin, değil mi?" derken Tuba'nın sesi sitem doluydu. Genç kız saçlarını kulağının arkasına atarak Ege'nin karşındaki koltuğa oturdu.

"Sadece beni takip ediyorlar sanmıştım," dedi Ege yüzünü ellerinin arasına alarak.

"Senin canın önemli değil mi?"

"Bana bir şey yapamazlar."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Adamlar senin şirketine gelip o kadar uğraştığın projeyi bile çalmışlar. Bu insanlarla uğraşma, hiçbir şey senden ya da ailenden önemli değil."

"Bunun yalnızca parayla ilgili olduğunu mu zannediyorsun? İnan paraya ihtiyacım yok, eğer kolayı seçseydim babamın şirketinin başına geçerdim. Ben bu aşamaya kadar dişimle tırnağımla geldim. Emeklerimi iki tehdit için heba etmeyeceğim."

"Bunlar canından önemli mi?" derken Tuba'nın sesi yükselmişti.

"Eğer çekilirsem sadece daha fazla güçlenecekler. Çekilmek bir çözüm değil ancak ertelemek olur."

"Canından önemli mi diyorum sana?" Tuba bu sefer bağırmıştı.

"Canımdan önemli değil ama o meydanı şerefsizlere bırakamam tamam mı? Eda'ya ve sana olanlardan sonra bu işin peşini bırakıp pes edemem. Projemin çalındığını kanıtlayıp ihaleden attıracağım. Murat kanıtları bulmaya çalışıyor. Buraya kadar gelmişken iki mafya bozuntusuna bu işi bırakamam," derken Ege'nin de sesi yükselmişti.

"Senin o iki mafya bozuntusu dediğin adamlar, benim annemi babamı öldürdü. Gözümün önünde, canları çıkana kadar dövdüler. Babam ihaleden vazgeçtiğini söylemesine rağmen vurmaya devam ettiler. Yalvardıkları halde öldürdüler." Konuşurken Tuba'nın dudakları titremeye başlamıştı.

"İşte bu yüzden söylemedim sana," diye mırıldandı Ege.

"Sevdiğin birilerinin gözünün önünde öldürüldüğünü görmedin, ne demek olduğunu bilmiyorsun."

Ege sinirlenerek ayağa kalktı. "Sana yaşadığım şeyleri anlatmama rağmen bunları nasıl söylersin bana?"

"Çünkü bunları yaşamana rağmen devam ediyorsun. Altı sene peşimde dolaşan, arkasında iz bırakmak istemediği için beni bulan adamlardan bahsediyoruz. O çok güvenli sandığım evi yaktılar, içinde ben varken. Sevdiğim adamın ellerini mahvettiler!" Tuba

bağırarak konuşmasına devam ederken, gözlerine yaşlar birikmişti. "Ne kadar çok korktum biliyor musun? En çok sana bir şey olacak diye korktum. Ya Ege bunu atlatamazsa? Ya bir daha mimarlık yapamazsa? Ya elleri düzelmezse? Bu sorular her gün beynimi yedi. Çok uzak bir tarih değil Ege, daha yeni iyileşmedi mi o güzel ellerin?"

"İşte bunları yanına kâr bırakamam. Anlamıyor musun? İnsanlar onlardan korktukları için bu kadar güçlüler. Tamam abi mi diyeyim ben de diğerleri gibi."

Tuba gözlerinden süzülen yaşı hızla sildi.

"Ne dersem diyeyim vazgeçmeyeceksin değil mi?" diye sordu acı bir sesle. Ege cevap veremedi, kocaman bir sessizlik yayıldı odaya. Göz gözeydiler ama tek kelime etmiyorlardı.

Tuba gözünden sızan yaşı elinin tersiyle silip akan burnunu çekti. O her zaman sıcak bakan mavi gözleri ilk defa buz gibi baktılar Ege'ye.

"Ben cevabımı aldım. Ama bil ki, sevdiğin birinin öldüğünü görmek, ömrün boyunca gözünün önünden o görüntüyü silememek demek, fotoğraflarına bakamamak demek, adını bile söyleyememek demek." Sonra Tuba titreyen bacaklarına söz geçirmeye çalışarak ayağa kalktı.

"Sakın bana bir daha bunu yaşatma!" Daha fazla bastıramadığı gözyaşlarını koyverip, Ege'nin acı dolu bakışlarını arkasında bırakarak odasına çıktı.

44

Ege keyifsizce masasından kalkıp askıdan ceketini aldı. Yaptıkları projeyi nihayet bitirip teslim etmişlerdi. Son bir hafta çok zorlu geçmişti ama aldığı haberden sonra yorgunluğu azalmıştı. Jüri heyeti, projeyi son derece beğenmişti. Şimdi tamamını bitirdiklerinde ihaleyi kazanacaklarına neredeyse emindi.

Yine de mutsuzdu işte... Tuba, kavga ettikleri günden bu yana soğuk davranıyordu. Gökyüzü mavisi gözleri, şimdi buz mavisiydi ve her baktığında Ege'nin kalbini sızlatıyordu. Bu durumdan nefret etse de geri adım atamazdı. Polise tehditler ve projenin çalınması hakkında suç duyurusunda bulunmuştu. Kamera kayıtları incelenmeye alınmıştı ve evi ekipler tarafından sürekli kontrol edilecekti. Fotoğraflardan sonra tehdit içeren başka bir şey gelmemişti.

Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını da kısa zamanda öğreneceklerdi. Öyle her istediklerini yapamazlardı. Onları köşeye sıkıştırma sırası şimdi Ege'ye gelmişti. Murat birkaç güne hafıza kartındakileri görebileceklerini söylemişti. Eğer içinden umdukları gibi bir şey çıkarsa, artık ortada bir düşmanları bile kalmayacaktı.

Şimdi yapması gereken tek şey Tuba'nın gönlünü almaktı. Bunu nasıl yapacağı konusunda pek bir fikri de yoktu açıkçası. Özür dileyebilirdi belki. *Özür mü? Özür falan dilemeyeceğim çünkü*

özürlük bir şey yapmadım. Aslında o gün kırılan tek kişi Tuba değildi. Ege'ye resmen para düşkünü, açgözlü bir adam muamelesi yapmıştı kız. Üstelik ona sevdiği birini kaybetmediğini de söylemişti. Eda kaçırıldığında neler hissettiği hakkında bir fikri var mıydı?

Böyle kendi kendine söylense de ona kızamıyordu. Bütün yaşadıklarının üstüne sevdiği adamı da kaybetme korkusu yaşayan gencecik bir kıza nasıl kızabilirdi ki.

Zaten son bir haftada onunla hiç ilgilenememiş, tek başına bırakmıştı. Tuba'nın kendisine kızmasını anlayabiliyordu. Saklanmak için yıllarca gösterdiği çabanın ardından her saniye gözlendiğini anlamıştı.

Haksız olduğunu kabul ediyordu. Tuba onu suçlasa bile, bunu sevdiğinden yapıyordu. Sevdiği adamı korumak için... Onun sevdiği adam olduğunu, sevgisini nasıl söylediğini hatırladı. Bütün bu kargaşa içinde o söyleyememişti daha, özel bir şekilde söylemek için beklemiş, sonra her şey birbirine girmişti.

Şu an istediği tek şey vardı. Eve gidip bir an önce onu ne kadar çok sevdiğini söyleyecekti. Onunla yaşadığı her an özeldi. Beklemesine gerek yoktu.

Kararına gülümserken arkasından gelen araba yanlış yerden sollayıp hızla yanından geçti. Ege sinirle kornaya bastı. Burası kalabalık bir caddeydi, böyle hızlı gidemezdi. Ardından acı bir fren duyuldu.

***

Tuba salonda oturmuş eski fotoğraflara bakıyordu. Bunca yıl geçmesine rağmen, bir kere bile elini sürmemişti. Ama şimdi çok daha iyiydi ve tamamen iyileşmek için bunu da yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Annesinin gülen yüzünü gördüğünde, gülümsedi. Bu fotoğrafı çektiğinde, annesi bisiklet sürmeyi öğreniyordu. O gün, bu fotoğrafa böyle bakacağı aklına gelir miydi? Özenle koydu yerlerine. Yangından sağlam çıkmasına gerçekten sevinmişti.

Tuba fotoğraflara bakarken saati unutmuştu. Ege'nin çoktan eve gelmiş olması gerekiyordu. Araları soğuk olsa da onu özlüyordu. Projeyi de teslim etmiş olmalıydı, sonucu bildiren bir mesaj da atmamıştı. Endişeyle telefonunu aldı eline. Arayarak ilk adımı kendisi atmak istemese de merak ediyordu.

Ege'yi birkaç kere aradı ama telefonu açılmıyordu. Haberi olup olmadığını öğrenmek için Murat'ı aradı fakat onun da haberi yoktu, Cansu'yu arayıp sonra kendisini arayacaktı. Endişeyle evin içinde tur atmaya başladı.

Ege'yle son bir haftadır hiç konuşmamış, hatta yüzüne bile bakmamıştı. Başına bir şey gelirse kendini asla affetmezdi. Korkuyla tırnaklarını kemirmeye başladı. Ona bir şey olursa Tuba hayatına devam edemezdi. Bunu düşünmek bile karnına yumruk yemiş gibi hissettiriyordu.

O sırada Murat'tan beklediği telefon geldi. Cansu öğlen çıktığını söylemişti Murat'a. Şimdi o da Ege'yi aramak için evden çıkıyordu. Tuba endişeyle yere çöktü. Nereye gitmiş olabilirdi ki? Telefonla tekrar tekrar Ege'yi aradı. Ne yapacağını şaşırmış haldeydi. Eğer bir saat içinde haber çıkmazsa polise gidecekti.

Korktuğu her şey tek tek başına geliyordu. Umutsuzca evin içinde dolaşmaya devam etti. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Belki de ailesinin yanındaydı. Derin derin nefes alıp kendini rahatlatmaya çalışırken zilin sesini duydu. Az kalsın merdivenlerden inerken düşüyordu. Kapının gözetleme deliğinden bakıp Ege'yi görünce hızla kapıyı açtı ve Ege'nin üzerindeki kanları fark etti.

"Sana ne oldu?"

Ege cevap vermeden birkaç adım atıp kendini Tuba'nın kollarına bıraktı. İşte, sonunda yanındaydı ya, bundan daha önemli bir şey yoktu.

"İyi misin sevgilim?" Tuba, Ege'nin gözyaşlarını teninde hissedince, ne olduğunu delicesine merak etmesine rağmen sessiz kalıp ona sımsıkı sarıldı.

"Sen haklıydın."

Birine bir şey mi olmuştu? Devam etmesi için gözlerinin içine baktı.

"Birinin ölümünü görmek kolay değil. Bunun sevdiğin insanın başına gelmesi çok daha zor. Sanırım biraz geç olmasına rağmen bunu anladım."

Tuba korkuyla geri çekildi. Ailesinden birini mi kaybetmişti? Neler oluyordu? Tuba titreyen ellerine aldırmadan Ege'nin sert yüzündeki bir damla gözyaşını eliyle sildi. Onu ilk defa böyle görüyordu.

"Yoksa birine bir şey..."

"Bugün gelirken önümde bir trafik kazası oldu. Şerefsizin biri deli gibi araba kullanıyordu. Yanımdan geçtikten sonra bir kadına çarpmış. Ben de yardım etmek için durdum. Kadın hâlâ kendindeydi, çok kanaması vardı ama. Biri... Hemşireydi galiba bilmiyorum... Yardım etmek için uğraşıyordu. Ambulansın kolay gelmesi için insanları çevrelerinden dağıttım. Elimden başka ne gelirdi bilmiyorum. Ambulans geldiğinde, kadın gerçekten kötü durumdaydı. İlkyardımı yapan kadın, onunla gidemeyeceğini, çocuğunun arabada beklediğini söyleyince ben bindim. Hastaneye vardığımızda, durumu daha kötüleşmişti. Kocası geldiğinde, kadın çoktan ölmüştü. Koskoca adamın bir anda yıkılışını gördüm."

Ege derin nefes alıp Tuba'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen haklıydın Tuba. Birinin ölümünü görmek çok zor... Özür dilerim sana söylediklerim için. Ben sadece bildiğimi sanıyordum."

Tuba'nın söyleyebilecek tek kelimesi bile yoktu. O yüzden sadece sarıldı sevdiği adama.

"Seninle tam bir hafta konuşmadık. Ölüm o kadar ani ki... Her an öyle değerli ki... Zamanı sanki elimizde çok fazla varmış gibi israf ediyoruz. Oysa ne kadar zamanımız kaldı bilmiyoruz. Tüm bunları anladığımda bir taksiye atlayıp direkt buraya geldim. Sana daha seni sevdiğimi bile söyleyememiştim."

Tuba da onu kaybettiğini düşündüğünde aynı şeyleri hissetmişti. Zamanlarının ne kadar olduğunu bilmiyorlardı, o yüzden her anı en güzel şekilde yaşamalıydılar. Özlemle sarılıp dudaklarından öptü sevgilisini. Usulca, sevgiyle öptü. Bundan sonra ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu ama şimdi bütün zamanını Ege için

kullanacaktı. Ona sevginin en özel halini gösterecek, artık hiçbir şeyi söylemekten, yapmaktan çekinmeyecekti.

"Sana ulaşamadığımda o kadar çok korktum ki... Başına bir şey geldi sandım. Bir hafta boyunca seninle konuşmamak, bir anda taşıyamayacağım bir yük oldu. Ben de özür dilerim. Seni kırmayı kesinlikle istemedim."

"Artık hiçbirinin bir önemi yok sevgilim. Sadece bir tek şeyi bilmeni istiyorum. Seni seviyorum. Sana âşığım."

Tuba gözlerinin içine aşkla bakan adama tekrar sarıldı. Yüzüne konan öpücüklerin hepsi, kendisini bilinmez bir alana sürüklüyordu. Ege'nin tutkulu öpücüklerine kendince karşılık vermeye çalıştı. Gerçekten yanında olduğunu hissetmek istiyordu. Ege'nin elinden tutup odasına doğru çekti.

O çok sevdiği, güvendiği, çalışmadıklarında yerine kendi ellerini koyduğu ellerinden tuttu. "Beni ne kadar sevdiğini söylememiş olabilirsin belki ama bunu sayısız kere gösterdin. Bugün bile benden özür dilerken gösterdin... Şimdi ben de hiç göstermediğim, gösteremediğim bir şekilde anlatacağım seni sevdiğimi," diyerek hiç öpmediği kadar tutkuyla öptü Ege'yi.

Ege aynı şekilde karşılık verirken yaşadığı her şeyi unuttu. Tuba'yı usulca yatağa yatırırken özenle davranıyordu. Kalp atışları o kadar hızlanmıştı, duyguları o kadar yoğundu ki, konuşamıyordu bile. Hayatı boyunca kimseye karşı böyle yoğun hisler duymamıştı. Şimdi söyleyeceği her söz duygularının yanında hafif kalırdı. İçinden geçenleri tek kelimeyle fısıldadı.

"Sana âşığım." Hissettikleri için hiçbir süslü söze ihtiyacı yoktu. Ardından dudakları Tuba'nın dudaklarını bulduğunda, tüm kalbi de söylediğini haykırıyordu. Ömrünü geçirmek istediği kadını bulmuştu. Hayatını hiç gözünü kırpmadan verebileceği birini bulmuştu. Kendinden daha fazla seveceği insanı...

"Seninim sevgilim. Ne istiyorsan, ne kadar istiyorsan..."

Tuba, Ege'nin göğsüne bir öpücük kondurdu önce, sonra ket vurduğu ne varsa unutup kendini serbest bıraktı...

***

Murat kapıyı kırarcasına çaldığında Tuba ve Ege yatakta uzanmış, Nina Simone'un "Feeling Good" şarkısını dinliyorlardı.

Apar topar kalkıp toparlanarak kapıyı açtıktan sonra salona geçtiler. Tuba, Murat'a haber vermeyi tamamen unutmuştu.

Murat salona girdiğinde önce Ege'ye, sonra da Tuba'ya döndü. "Bu adam buradaysa neden bana haber vermiyorsun Tubacığım? Çok rica ediyorum senden, bana bu durumu benimle dalga geçmediğini söylemeden anlatabilir misin?"

"Kesinlikle seninle dalga filan geçmiyordum."

"O zaman bu adamın burada ne işi var? Çünkü hakkında bir uluslararası arama başlatmadığım kaldı."

Tuba, suçlu bir çocuk gibi başını önüne eğip yavaşça Ege'nin arkasına geçerek kulağına fısıldadı. "Hep senin suçun, aklımı başımdan aldın."

"Neredeydin Ege sen? Neden o telefonlara bakılmıyor?"

"Uzun hikâye... Telefon arabada kalmış, arabam da şu an nereye çekilmiştir kimbilir."

"Tamam, iyisin ve buradasın. Şimdi, önce şu ayağa kaldırdığım insanları arayıp haber vereyim, sonra alacağım ifadenizi."

* * *

Tuba elinde kahve tepsisiyle içeri geldiğinde Murat çoktan bilgisayarını açmış, Ege'yle hararetli hararetli konuşuyordu.

Ege, Tuba'yı yanına çekip oturttu. Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama şüphelendikleri şeyleri hâlâ Tuba'ya söylememişlerdi. Ondan habersiz her şeyi halletmeyi istese de işte burada takılmışlardı. Murat'ın arkadaşı gerekeni yapmış, içindeki dosyaları kurtarmıştı ama garip bir şekilde dosyaların açılması için sesli doğrulama gerekiyordu. Arkadaşı bu konuda yapacakları bir şeyin olmadığını söylemişti. Dosyayı açmak için Tuba'nın sesi gerekiyordu. Artık ortaya ne çıkarsa hepsini birlikte görmek zorundaydılar.

"Tuba, hafıza kartında fotoğraf yokmuş ne yazık ki," dedi Murat.

Tuba'nın ağzından sadece hayal kırıklığıyla dolu bir ses çıktı.

"Ama içi boş da değil. Ortada sandığımızdan daha farklı bir olay dönüyor."

Tuba'nın bakışları altında tekrar devam etti. "Öncelikle annenle babanın, aldıkları tehditleri polise bildirmediklerini biliyoruz. Ne yazık ki dosyada öyle bir şey gözükmüyor."

"Ama senin ifadenle birlikte tehdit edildiklerini biliyoruz. Yoksa dağ evine saklanmazdınız. O yüzden sana bıraktıkları bu kartta bazı cevapları bulabileceğimizi düşündüm. Senden ses doğrulaması istiyor sadece." Tuba'nın beti benzi atmış, Ege'nin güçlü ellerini sıkmaya başlamıştı. Aradan ne kadar zaman geçse de bu duygu asla silinmeyecekti. Bunları duymaya asla alışamayacaktı...

"Arkadaşım hafıza kartının içinde ulaşılabilir halde tek bir dosya bulmuş. Burada yazan cümle senin sesinle okunduğunda muhtemelen şifreyi söylemiş olacağını düşünüyor. 'Bavulunda üzüntü ve keder varsa onları bırakmadan asla mutluluk trenine yetişemezsin.' Bunun başka bir anlamı varsa o da bir ipucu olabilir tabii."

Bu cümle Tuba'nın yazdığı ilk hikâyenin, ilk cümlesiydi. Annesiyle babasının bunu unutmadığına inanamıyordu. Derin bir nefes alıp cümleyi sesli okudu. O sırada şifrenin açıldığına dair bir ses çıktı. Hepsi nefesini tutmuş, teker teker ekranda beliren dosyalara bakıyordu. Murat ilk olarak videolardan ilkine tıkladı. Güvenlik kameralarından alınmış görüntüydü. Çözünürlüğü çok iyi değildi ama yüzler belli oluyordu. Video biraz ilerlediğinde odaya girenler göründü. Cengiz, Tuba'nın annesini köşeye doğru çekmeye çalışıyordu. Sesler yoktu ama beden dilleri bunu gösteriyordu. Ardından Tuba'nın annesinin üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya çalışıyordu. Kadın kaçmaya çalışırken yere düştü ve video bitip bir diğeri başladı. Bu sefer başka bir kamera açısından video oynuyordu. Cengiz'in yüzü kameraya yansıdığında herkes nefesini tuttu. Elinde silah olduğunu düşündükleri bir nesneyle yürüyordu. Başka bir video oynamaya başladı. Bu sefer farklı bir açıdan Cengiz karşısındaki bir adama silah çekmişti. Ve iki el ateş ettiğinde herkes şok içinde kaldı. Videolar birbirinden düzensiz oynuyordu. Bu sefer Cengiz, Tuba'nın annesinin önünde diz çökmüş konuşuyordu. Murat hızla tarihlerine baktı. İlk olarak Tuba'nın annesini

taciz etmiş, sonrasında birini öldürmüştü. Fakat bu tarihler Tuba'nın ailesinin öldürülmesinden önceydi. Ege, Murat'a döndü.

"Daha önceden birini öldürdüğünü biliyorlarmış demek ki. Önemli olan neden onu bu kadar süre sakladıkları."

Tuba görüntüleri dehşetle izliyor, neler olduğunu anlayamıyordu. Senelerdir görüştüğü, konuştuğu, ailesinin en yakın dostu olarak gördükleri Cengiz, annesini taciz etmiş bir katil miydi? Ege'den destek almak için ona doğru yaslandı.

"Cengiz, annemin arkadaşıydı. O yüzden saklamış olabilirler ya da..." Söylerken bile midesi bulanıyordu.

Murat, o sırada sadece ses kaydı olan bir dosyayı açmıştı. Bir kadın sesi duyuldu. "Tuba'm." Annesinin sesini duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki gözlerindeki yaşların akmasına izin verdi Tuba.

"Annem..."

"Seni bu işe karıştırmayı hiç istemedik ama bu dosyaları bulmuşsan bu dünyada yalnız kalmışsın demektir. Lütfen sana anlatacaklarımı iyi dinle ve kimseye güvenme. Bu dosyalarda Cengiz'in işlediği suçlar hakkında ulaşabildiğimiz tüm kanıtlar var. İlk öğrendiğimizde, bana yalvardı. Yıllardır güvendiğim adamın bunu yapacağına inanamadım. O kadar uzun zamandır arkadaşım ki, mantıklı düşünemedim ve şirketi bırakırsa bunu saklayacağımı söyledim. En büyük hatamdı bu benim. Bunun sorumluluğunu kaldıramıyordum. Fakat daha sonra hırslarına yenik düştü. Sonra mafyayla ortak çalışmaya başladı. Bir sürü insanı zorladı, tehdit etti, canını yaktı. Bu şekilde devam ederse görüntüleri polise vereceğimizi söyledim. Bizi tehdit etmeye başlayınca da kanıtları polise verdik. Ama maalesef çok güçlü tanıdıkları varmış, onlara verdiğimiz kanıtları yok etmişler. Kime bunu nasıl yaptırdı bilmiyoruz ama şimdi kesin olarak bizim peşimizdeler. Bizi yok edene kadar da durmayacaklar. O artık tanıdığım adam değil."

Hepsi nefesini tutmuş dinliyordu.

"Belki de suçumuzun bedeli budur. Bir insanın ölümüne göz yummamızın... Bu belgelerin kopyalarını alıp mümkün olan her yere dağıt. Ne kadar fazla kişi öğrenirse, bu kez kapatması da o

kadar zor olur. Baban ve ben yaptıklarımız için çok üzgünüz. Seni hep korumaya çalıştık... Seni her zaman çok seveceğiz bebeğim."

Ses kaydı bittiğinde Tuba, Ege'nin göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Çaresizliklerini hissetmişti. Onları kimin öldürdüğünü anlamak artık zor değildi. Pişmanlık içini kemirmeye başladı. Senelerdir tüm kanıtlar elindeyken, bunu anlayamamış, bu kadar zaman hayatını boşa riske atmıştı. Ege ile tanışmasa belki hiçbir zaman da öğrenemeyecekti.

Murat, onları yalnız bırakmak için ayağa kalktı. "Ben dosyaların kopyalarını oluşturayım."

Ege sadece kafasıyla onay verip Tuba'nın kendini iyi hissedene kadar ağlamasına izin verdi.

Ona bu kadar acı çektiren kim varsa hepsinin en ağır cezaları alması için elinden geleni yapacaktı.

45

Ege, bu mağazada da aradığını bulamazsa oturup kolyeyi kendisi yapacaktı. Tuba'nın doğum gününü şans eseri şikâyet dilekçelerini verirken kimliğinde görmüştü. O yüzden özenli bir hediye yaptırmak yerine almak zorunda kalmıştı. Henüz alabileceği kadar özel bir şey bulamamıştı ve zaman daralıyordu.

Gösterişli bir mücevher mağazasına girdi. Neye bakacağını çok iyi biliyordu. Görevliyle birlikte özel koleksiyona bakmak için küçük bir odaya girdiler. Ege, safir bir kolye arıyordu. Safirin anlamı ve insan üzerinde olduğu düşünülen etkileri, Tuba'ya tam uyuyordu. Üstelik aşkta sadakati simgeliyordu. Kadın neredeyse hepsini göstermesine rağmen Ege istediğini bulamamıştı. Çok fazla şansı kalmamıştı artık, yoksa pastasını bile alamayacaktı. O sırada kutunun içinden çıkan kalp kesim safir kolye setini gördüğünde aradığını bulduğuna emin oldu. Mutlulukla gülümsedi, Tuba bunlara bayılacaktı.

Son günlerde Tuba o kadar rahattı ki Ege alışmakta güçlük çekiyordu. Herhangi bir erkek gördüğünde delicesine kaçan kız şimdi, çok rahat onlarla konuşabiliyordu. Tabii ki bazen sıkıntı olabiliyordu ama zamanla bu da yok olacaktı.

Ellerindeki her şeyi teslim ettikleri yetkililer tarafından geniş çaplı bir soruşturma açıldığından artık yakalanmaları an meselesiydi. Aydoğmaz Grup için kayyum atanmış, şirketin dosyaları incelenmek için alınmıştı. Ege'nin projesini çalmalarından, cinayete kadar sayısız suç ortaya çıkmış, inşaat sektörü bu haberle sallanmıştı. Ege'ye en çok dokunan içlerindeki köstebeğin Cansu olmasıydı. Tutuklanması bile içindeki öfke ve ihanete uğramışlık duygusunu hafifletmemişti. Cengiz Aydoğmaz da hâlâ ortalarda yoktu. Muhtemelen daha ilk anda haber uçurmuşlardı ona. Böyle durumlarda suçlunun yurtdışına kaçması alışılmadık bir şey değildi. Yine de bunu bile öğrendiğinde Tuba rahat bir nefes almıştı.

Ege mutluluğunu özel bir kutlamayla taçlandıracaktı. Altı senedir tek başına kutladığı doğum günlerini Tuba'ya unutturmak, artık yeni bir yaşamın kapısını aralamasına yardım etmek istiyordu. Telefonu çalınca düşüncelerinden sıyrıldı.

"Ege, kardeşim artık bunu da yaptığıma göre sana borcum kalmadı sayıyorum. Tam üç saatlik yol gelip aklının almayacağı kadar süsleme yaptık. Üstüne bulabildiğimiz kadar o istediğin çilekli şekerlerden aldık. Toptancı bile anlayamadı bu kadar fazla almamızı. Neyse artık, tek eksiğin Tuba ve yaş pasta."

"Ben senin nişanında dans etmiştim hatırlarsan, ona say bunu."

Murat zamanında tam bir aşk adamı olduğundan, nişanında arkadaşlarıyla birlikte Naz için dans etmişti. Ege'nin dans hareketlerini öğrenmesi bir asır sürmüştü.

Her şeyi halletmenin verdiği rahatlıkla, alışveriş merkezinin otoparkına inmek için asansörün düğmesine bastı. İçinden kendi kendine güldü, bu henüz ön izlemeydi. Zamanı geldiğinde Tuba için unutamayacağı bir teklif hazırlayacaktı ve henüz kullanmadığı bir dilek hakkı vardı. Hoş, ona gerek kalmayacaktı ama Ege işini sağlama almayı seviyordu.

Asansörden indiğinde otopark oldukça karanlıktı. Hâlbuki geldiğinde oldukça aydınlıktı. Ne olduğunu pek umursamadan arabasına doğru yürüdü, çok uzağa park etmemişti. İçine anlam veremediği bir his çöktü. Belki de son zamanlarda yaşadıkları şeylerden sonra çevreye karşı biraz hassaslaşmıştı. İçindeki hisse aldırmadan arabasının kapısına uzandı. Ani bir ürperme tüm vü-

cuduna yayıldı. Biri sanki onu takip ediyordu. Gözleri karanlığa alışmaya başlarken, arabanın aynasından usulca arkasına baktı. Elinde sopalarla üç adam sessizce arkasından Ege'ye yaklaşıyordu. Ege can havliyle dönüp en öndeki adamın karnına bir tekme attı. Bu kadar adamla yalnız baş edemezdi. Arabanın kapısını açtığında, sopalardan biri koluna indi. Ege bir hışımla kendini çekip sağındaki adama yumruk attı. Bir taraftan da yardım için bağırmaya çalıştı. Son gücüyle kendini tutan adamdan uzağa itmeye uğraşıyordu. Adamlardan biri elindeki sopayı sırtına indirdiğinde, daha yeni iyileşen sırtının acısı ciğerlerindeki nefesi tüketti. Yine de pes etmemek için arkasını dönerek kendini tutmaya çalışan diğer adama bir yumruk daha salladı. Bu kez sopa darbesi başına geldiğinden ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Hemen önünde duran adama, yerini bulmayan bir yumruk salladı. Yüzünün yanından inen sıcaklığı hissettiğinde artık bayılmak üzereydi. Adamlar artık Ege'ye dokunmadan onun çaresizce hareketlerini izliyorlardı. Ege başıyla birlikte dönüyormuş gibi görünen karanlık otoparkta nereye gideceğini bilemeden kaçmaya çalıştı. Kaçıp kendini buradan kurtarmalıydı. Kaçıp Tuba'yı korumalıydı. Kaçmalıydı ama... Ayakları kendinin değil gibiydi. Gözlerine inen ılık kan, görüşünü engelliyordu.

Bugün değil, diye fısıldadı kendi kendine.

Bugün olmasın.

Bugün Tuba'nın yeni hayatının başladığı ilk gün olacaktı. Bugün hayatının acıyla geçen kısmının üzerine sünger çekeceklerdi. Bugün Tuba yıllardır kutlayamadığı doğum gününü kutlayacaktı. Bugün o sevdiği mavi gözlere doya doya bakacak, ona iyi ki doğmuş olduğunu hissettirecekti. Bugün bu zamana kadar söyleyemediği tüm romantik sözleri söyleyecekti. Bugün Tuba'ya yaşadığı için ne kadar şanslı olduğunu gösterecekti.

Bugün Murat'a o cezayı almasına sebep olduğu için teşekkür edecekti...

Bugün Tuba'ya gerçek aşkın ne olduğunu kendisine öğrettiği için sarılacaktı. Onu bugün elinden geldiğince güldürecek, geçmişi unutturacaktı. Ona bugün yeni bir aile verecekti.

Hepsini bugün yapacaktı.

Keşke, diye düşündü. *Keşke daha önce yapsaydım. Bugüne ne kadar da çok şey bırakmışım.*

İstediği doğrultuda adım atmayan ayaklarının onu Tuba'ya götürmeyeceğini biliyordu. Bu adamlardan kaçamayacağını biliyordu. Onların pis ellerini Tuba'nın üzerinden çekemeyeceğini biliyordu. Hayatının hiçbir ânında kendini bu kadar çaresiz hissetmemişti. Tuba'yı yangından çıkardığında, ellerini yeterince hissetmediğinde bile böyle hissetmemişti. İçinden bir şeyler bunun son olduğunu biliyordu...

En çok acı veren de Tuba'ya bir kez daha aynı acıyı yaşatacak olmasıydı. Tuba bunu kaldıramazdı. Bu kez kendini balkondan atar ve arkasına bile bakmazdı. Ve o zaman geldiğinde Ege onun elinden tutamazdı. Onu kurtaramazdı. Bu adamlardan da kurtaramayacağı gibi...

Tuba haklıydı, dedi acı bir şekilde. Bu adamlara hiç bulaşmamalıydılar... Hep kendisini haklı görmüş, en doğrusunun bu olduğuna karar vermişti. Ah şu kendini beğenmişliği... Bunu halledebilirim sanmıştı. Çünkü kendine güveniyordu, değil mi? O Ege Tekin'di, değil mi? O buraya dişiyle tırnağıyla gelmişti, değil mi? Onu kimsenin yıldıramayacağından emindi, değil mi? Tüm bu lanet sisteme açılmış bir savaştı bu, değil mi? Kazanacağını sandığı ama canıyla ödeyeceği bir savaş...

Ege yitmeye başlayan bilinciyle bir adım daha atmaya çalıştı. Gözünden bir damla yaş aktı. Canının acısından değildi bu gözyaşı, canı da umurunda değildi, bu damla keşkeleri içindi. Ardından bir damla da Tuba için aktı gözlerinden... Kendisinden sonra ona olacakları bildiği için.

Artık başı o kadar çok dönüyordu ki, bir adım sonra dizlerinin üstüne düştü. Son bir güçle ağzını açtı bağırmak için... Ama o ses çıkmadı boğazından. Kimse duymadı Ege'nin sessiz çığlıklarını...

Kendi kanıyla ıslanmış yere düşerken, tek dileği bunun son olmamasıydı. Onların hikâyesi mutlu sonla bitmeliydi. Sonsuza dek mutlu yaşamalıydılar. Bu zamana kadar masallara inanmamasının bir ödülü olarak kendi masalı gerçek olmalıydı.

Bilinci kapanırken bütün masalların mutlu sonla bitmediğini hatırladı.

46

Tuba, yeni aldığı kıyafetleri yatağın üstüne sermiş kara kara düşünüyordu. Dünden beri Ege bir garipti, birileriyle telefonda uzun uzun mesajlaşmıştı. Ardından kendini odasına kapatmış, işi olduğunu söylemişti.

Ama bugün Ege'nin çöpünde, evet yine çöpe bakmıştı, bir sürü doğum günü konsepti taslağı vardı. Bunları gördüğünde önce anlayamamıştı ama kendi doğum gününü hatırlayınca her şey yerli yerine oturmuştu. O kadar uzun zamandır bunu yapmamıştı ki, neredeyse hangi gün olduğunu unutmuştu. Ege'nin hazırlandığını görünce ister istemez heyecanlanmaya başlamıştı. Bugün gerçekten güzel olup Ege'yi etkilemek istiyordu.

Tuba kendini toparlayarak tekrar kıyafetlere baktı. Yeni aldıkları siyah kolsuz elbise son kararı oldu. Bugün için bundan daha güzel bir elbise düşünemiyordu. Kim derdi ki Tuba bunu giyebilecek?

Bir zamanlar böyle bir kıyafeti giymesi bile mümkün değilken şimdi... Korkularını kâğıtlara yazıp tek tek suya bırakırken Ege, "Şimdi benim mucizemin gerçek olmasını bekleyeceğiz," demişti. Belki de aynaya her baktığında gördüğü şeydi Ege'nin mucizesi.

Tuba heyecanla giyinmeye başladı. Sanki birileri midesinde

havai fişek patlatıyormuş gibi hissediyordu, heyecanından ölecekti. Saçlarını açıp omuzlarına bıraktı. Artık bu rengin kendine yakıştığından emindi. Naz ile aldıkları birkaç makyaj malzemesiyle, mucizeler yaratamasa da güzel olmuş sayılırdı. O sırada telefonuna gelen mesajın sesini duydu. Hızla telefonu alıp mesajı açtı.

"Seni alması için bir araba gönderdim aşkım, bin ve yanıma gel. Sana sürprizim var."

Tuba mesajı anlamlandırmaya çalışarak bir kez daha okudu. Normalde Ege mesajlarda pek "aşkım" kelimesini kullanmazdı. Hatta birkaç kereden fazla söylememişti bile. Ayrıca neden araba gönderiyordu ki? Acaba bugün doğum günü olduğu için mi böyle davranıyordu? Tabii ki eskisi kadar korkusu yoktu ama akşamın bu saatinde tanımadığı bir adamın arabasına binmesini istemek, pek Ege'ye göre bir şey değildi. Yine de bir planı olduğundan emindi. Her ihtimale karşı Naz'a bir mesaj attı. Heyecanla çantasını alıp aşağı indi. Kapıdaki korumaya gülümseyip nereye gideceği hakkında bilgi verdi. Ege'nin gönderdiği siyah araba geldiğinde gülümseyerek bindi. Sürprizini deli gibi merak ediyordu.

***

Ege acıyla zonklayan başını kaldırıp etrafı görebilmek için gözlerini aralamaya çalıştı. Tek gözüyle, dışarıdan sızan ince ışıktan etrafı seçmeye çalışıyordu. Diğer gözü aldığı darbelerden dolayı çoktan şişip kapanmıştı. Etraftaki eski makine parçalarını gördü. Muhtemelen yıllar öncesinde kapatılmış bir fabrikaya getirilmişti.

Şimdi ne olacaktı? Burada o heriflerin elinde ölmeyi mi bekleyecekti? Hayır, asla bunu yapmazdı. Her şeyden önce düşünmesi gereken bir ailesi vardı. Sevdiği kadın vardı. Bu kadar kolay pes edip onları yalnız bırakamazdı.

Oturttukları sandalyenin arkasından sıkıca bağlanan bileklerini gevşetmeye çalıştı ama bir sonuç alamadı. Sinirden birkaç küfür savurdu. Bu duruma nasıl düşmüştü böyle? Vücudundan yayılan kan kokusu midesini bulandırıyordu. Derin bir nefes alarak sandalyeyle ayağa kalkmayı denedi. Başaramadı.

O sırada açılan ışıklar karanlığa alışmış gözlerini kamaştırdı. Kapıya baktığında gördüğüne şaşırmadı. Kendisini tehdit eden adamın, onu öldürmek için kaçırmış olması anlaşılmayacak bir şey değildi.

Adam pis pis gülerek Ege'nin yanına yaklaştı.

"Ah Ege, beni dinlemeliydin. O gün senin çöplüğüne geldiğimde, usulca 'Tamam abi,' demeliydin. Hiç üzerine vazife olmayan işlere bulaştın. Bak şimdi ne oldu! Bir kız için değer miydi?"

Ege sinirle çenesini havaya dikti. "Cengiz korktu da seni mi gönderdi?"

Adam yanına yaklaşarak cebinden çıkardığı bıçağı Ege'nin yüzüne sürmeye başladı. Ege zerre kadar korku hissetmiyordu. Taşıdığı bir candı en nihayetinde. Eğer sadece kendisine zarar vereceklerinden emin olsa, hiç düşünmeden canını verebilirdi. Tüm sevdikleri buna değerdi.

"İşin en keyifli kısmını ona ayırdık. Şu kısacık ömründe son göreceğin kişi o olacak, merak etme." Adam ardından pis bir kahkaha attı. "Hem daha sevgilin gelmedi, partiyi kaçırmasını istemeyiz."

Tuba'dan bahsedildiğini anladığında Ege kaskatı kesildi. "Ona bir şey yaparsanız sizi pişman ederim."

Adam sinirle Ege'nin saçlarından çekip boynunu gerdi. "Yoksa canımı mı yakarsın?"

"Canını yakmam, Azrail'in olur, canını alırım."

Adam pis pis güldü yine. "Şu an seni öldürmemek için neyi bekliyoruz biliyor musun? O küçük sevgilinin gelmesini... O geldiğinde, yaptıklarınızın hesabını ödeyeceksiniz. Ama önce bir kez daha delirteceğim onu. Bu kez de sevdiği adamı öldüreceğiz gözlerinin önünde. Bunu sen istedin Ege. Onu, o evden kurtardığında bunu sen istemiş oldun. Kurtarmayacaktın onu... O evde kanıtlarla birlikte yanarak ölecekti."

Ege'nin kanı çekildi. Tuba'nın tekrar o hale geldiğini düşünemiyordu. Sinirle sandalyeden kalkmaya çalıştı.

"Hop hop sakin ol genç. Belki sevgiline bir şans tanırım, onun yerine seni delirtirim."

"Ona dokunmayı aklından bile geçirme!"

"Aaa, bak böyle söyledin, azdırdın beni. Belki öldürmeden önce bir tadına bakarız, biraz sıska ama olsun, kadın kadındır."

"Yemin ediyorum seni öldürürüm. Peşinden ben de ölecek olsam yine de seni öldürürüm."

"Beni tehdit etmek yerine yalvarmaya başlasan belki bir kıyak geçebilirdim."

Dışarıdan gelen gürültünün ardından, iki adam, kollarından tutukları Tuba'yı içeri getirdiler. Ege aklını kaçırmak üzereydi. Tuba'nın üzerindeki siyah elbisesi kirlenmiş, ağlamaktan makyajı dağılmıştı. Kimbilir ne kadar korkmuştu? Ege, gözlerini sevdiği kadının gözlerine bakabilmek için çevirdi. Tuba'nın gözleri yıllar önce yaşamış olduğu acının izleriyle yaralı bir halde bakıyordu. Ege nasıl göründüğünün farkında değildi ama ne kadar kötü bir halde olduğu Tuba'nın bakışlarından anlaşılıyordu. Adamların elinden sıyrılan Tuba, "Ege!" diye bağırıp koşarak sarıldı ona.

"İyi misin?" derken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Titreyen parmakları Ege'nin yüzünde dolaştı. Ege, uyuşan yüzünün sadece bir kısmında hissedebildi Tuba'nın buz gibi olmuş parmaklarını.

"Haklıydın," dedi Ege, Tuba'nın yüzüne bakarken. "Sen haklıydın ve bizi bu duruma ben sürükledim."

"Hayır, saçmalama. Sakın Ege sakın! Sakın kendini suçlama."

"Beni uyarmıştın. Bir daha bu acıyı yaşamak istemediğine dair beni uyarmıştın!"

"Kendini suçladığında daha mı iyi hissedeceğini zannediyorsun! Hem ben bizi..."

Sözünü tamamlayamadan çekip aldılar Tuba'yı. Ege'nin karşısındaki sandalyeye fırlatıp attılar, zaten Tuba'nın canı neydi ki? Ufacıktı. Ege'nin dokunsa canı acır diye düşündüğü, dokunurken kırmaktan korktuğu küçük kadınıydı. Adam Tuba'yı bağlarken, Tuba'nın gözleri Ege'ye güç vermek ister gibi bakıyordu.

"Beni özledin mi? Ama neyse ki çekirge bir zıplar, iki zıplar, üçüncüde yem olurmuş. Özlemimiz çabuk bitecek."

Tuba bu sesi duyduğunda, kırıntılarını paylaşmaya çalıştığı gücü de yerle bir oldu. İyileştirmeye çalıştığı, o altı sene önceki

kız ortaya çıktı. Korku iliklerine kadar işledi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? O yakalanmıştı. Kalbi korkuyla, acıyacak derecede hızlı atmaya başladı. Bu mümkün olamazdı... Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı.

"Bakıyorum da sevincinden ağlıyorsun."

"Dinleme onu! Bana bak!" Ege, avazı çıktığı kadar bağırdı. Adamın kim olduğunu anlamıştı. Tuba'nın kendisine konsantre olmasını sağlarsa kriz geçirmesini önleyebilirdi belki. Ama Tuba onu duymuyor gibiydi. Gözlerini bir noktaya sabitlemiş, donmuş gibi duruyordu. Bu hali, Ege'yi her şeyden daha çok korkuttu.

"Tuba! Bana bak! Ben yanındayım!" Ege sesini duyurabilmek için çıldırıyordu. Ona erişemiyor olmak, bugün yaşadıklarının en acısıydı.

Ege olanca gücüyle yeniden bağırırken Cengiz girdi içeri. Ege'ye kudurmuş bir hayvanın gözleriyle bakıyordu. Saltanatının yıkılmasıyla insanlığından kalan son parça da yok olmuştu anlaşılan. Ege o anda adamın elindeki sopayı gördü. Nefreti o kadar büyüktü ki bizzat kendisi bitirecekti işlerini. Tuba'nın yanına gelip saçlarını okşadı.

"Önceden annenin saçlarına benzerdi saçların... Görüyorum ki boyatmışsın." O kadar sakin konuşuyordu ki bu bile insanı rahatsız ediyordu. Bir anda beklenmedik şekilde Tuba'ya bir tokat attı.

"Sen ne hakla ona benzeyen bir şeyi yok edersin?"

Saçlarını eline dolayıp kafasını geriye çekince Tuba'nın buz gibi bakan donuk gözlerini gördü.

"Bunu annemi öldüren adam mı söylüyor?"

Cengiz geriye çekildi. Sanki ne yaptığını unutmuş da şimdi Tuba hatırlatmış gibiydi. Hareketleri tutarsızlaşmaya başlamıştı. "Bunu istedim mi zannediyorsun?" Sanki orada kimse yokmuş, sadece Tuba'yla konuşuyormuş gibiydi. "Beni mecbur ettiler. Bizim için, şirketimiz için yaptığım her şeyin tek suçlusu benmişim gibi davrandılar."

Çocukken kendisine hediyeler alan, ilgilenen bu adamı aileden bilirdi Tuba. Ona amca derdi. Karşısındakinin o adam olması mümkün değildi.

"Onlar seni sevmişti, bunu en iyi ben bilirim. Ben bile seni sevmiştim."

Cengiz midesine yumruk yemiş gibi oldu. Bu adamın, annesine karşı hastalıklı bir saplantısı vardı.

"Ben de anneni sevmiştim ama o gitti babanla evlendi. Ve yine onunla bir olup bana ihanet etti."

İrice açılan gözleri sürekli sağa sola bakıyordu. Adamın bu halleri bile korkutucuydu. Ama Tuba korkmuyordu. Korkuları o kadar had safhaya gelmiş, o kadar yoğunlaşmıştı ki başka bir şeye dönüşmüştü sanki. İçinde bu adama karşı delice bir öfke vardı sadece.

"Ona ihanet eden sensin. Sana verdiği değeri bir an bile hak etmemişsin."

Cengiz bunları duyduğunda çıldırmışçasına Tuba'nın yanına geldi. Sağlam bir tokat daha attı yüzüne.

"Kapa çeneni! Asıl onlar beni hak etmedi. Onlardan sonra ne kadar güçlü oldum, tüm sektör avuçlarımın içindeydi."

Sonra ani bir hışımla Ege'nin karnına bir tekme attı. "Tabii bu şerefsiz ortaya çıkana kadar..."

Cengiz artık o kadar kontrolden çıkmıştı ki, yanındaki adamlar bile korkuyla bakıyordu. "Annenle babanın nasıl öldüğünü göremedim ama sizinkini kaçıramazdım."

Tuba başını güçlükle kaldırabiliyordu. Ağzına dolan kanı yere tükürdü. Sevdiği adam karşısında iki büklüm acı çekerken daha ne kadar güçlü durabilirdi bilmiyordu. Ege ne derse desin başlarına bunların gelmesi Tuba'nın suçuydu. Ve şimdi annesinin ve babasının kaderini kendileri de yaşayacaktı.

"Sevgilin bunu bilmez ama sen hatırlıyorsun değil mi?" diye konuştu katil. Elindeki demir çubuğu diğer elinin içine vuruyordu. "O gün elimizdeki ufacık bir şömine demiriydi ama onları gebertmeye yetmişti. Eh, bu da bir benzeri, yalnızca daha büyük..." Tuba, titreyerek adamın elindekine baktı. "Yine bir oyun oynayalım istersen. Yine ilk kaybeden önce ölsün. Nasıl?"

"Onu bırak seni orospu çocuğu!" Ege'nin sesi boğuklaşmıştı, bağlı ellerine rağmen kurtulmak için çırpınıyordu.

"Sen de mi oynamak istiyorsun? O zaman önce küçük kaltağından başlayalım." Adam hızla kalkıp elindeki demiri hiç düşünmeden Tuba'nın başına indirdi. Ege ne olduğunu anlayamadan bakakaldı. Bunlar gerçek olamazdı. Tuba'nın beyaz tenine saçları gibi bir kırmızılık akmaya başladı. Tuba, gözleri açık, donmuş bir şekilde sabit bakıyordu. Sanki az önce onun kafasına inmemişti o demir. Ege›nin ciğerlerinden korkunç bir çığlık çıktı.

"Bırakın onu!"

"Küçük kaltak tepki vermezse bu oyun nasıl zevkli olacak?" derken sırtına vurdu bu kez.

"Bırakın onu. Ne isterseniz yaparım. Benim canımı alın, bırakın onu!" derken Ege›nin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Nasıl kıyarlardı Tuba›sına? O böyle güzelken nasıl kanla kirletirlerdi? *Bunu ona ben yaşattım.* Ege gözlerinden yaşlar süzülürken uyuşmuş gibiydi. Tek istediği Tuba'yı kurtarmaktı. Genç kızın mavi gözlerine başından akan kanlar doldu. Böyle sessiz olması daha korkutucuydu. Bağırsaydı... Bağırsaydı Ege'ye *senin yüzünden* diye. Bağırsaydı *neden buradayız* diye. Ama böyle bakmamalıydı. Yaşıyor muydu? Ondan bile emin değildi Ege, o küçücük vücudu o iki darbeyle...

İçeriye giren siyah takım elbiseli adamlar telaşla Cengiz'e yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı, ardından hepsi birlikte odadan çıktı. Ege ne olduğunu anlamamıştı. Zorlanarak da olsa Tuba'ya yaklaşmaya çalıştı. Mavi gözleri bir noktaya kilitlenmişti, Ege'ye bakmıyordu. Tek umudu Tuba'nın gözlerinin hâlâ açık olmasıydı.

"Tuba!"

Acı içinde bir kez daha bağırdığında Tuba'nın donuk mavi gözleri, Ege'ye doğru döndü. Yaşıyordu işte.

Birazdan ne olacağını biliyordu ve Tuba'yı bundan ne kadar uzak tutabilirse o kadar uzak tutmak istiyordu. Birileri onu bulana kadar dayanabilirse, Tuba'nın yaşamak için bir şansı olurdu. Sesini kısıp Tuba'yla sevgiyle konuşmaya başladı.

"Sevgilim. Hatırlıyor musun? Sana ilk günlerde küsmüştüm. Bana tokat atmıştın." Tuba ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Onu anlayıp anlamadığını bile bilmiyordu ama devam etti Ege.

"Bana o gün, bir dilek hakkı vermiştin hani. İşte onu şimdi kullanıyorum. Dileğim, biraz sonra burada ne olursa olsun gözlerini kapatman, içinden şarkı söylemen, oldu mu? Son dinlediğimiz şarkıyı... Murat'lar bizden haber alamayınca bizi arayacaklardır. Eğer birimiz kurtulacaksak bu sen olacaksın. Bizi bu belaya ben bulaştırdım. Ve eğer kurtulursan beni bu şekilde hatırlamanı istemiyorum. O yüzden gözlerini kapatacaksın, oldu mu? Beni o beraber olduğumuz gecedeki gibi hatırlamanı istiyorum. O yüzden o şarkıyı içinden söyle. Eğer dayanamaz da bağırırsam, sesimi duyma. Sadece şunu hatırla. Seni seviyorum. Benden sonra aynı şeyleri yaşama. Naz'ın, Murat'ın, Eda'nın sana yardım etmelerine izin ver. Kaçma. Yalnız kalma sakın. Bu acıyı sana yaşattığım için özür dilerim. Seni dinlemeliydim." Gözlerinden süzülen yaşlara rağmen gülümsedi Ege.

"Bir insanı, kendi canımdan hiç düşünmeden vazgeçecek kadar sevebileceğimi bilmiyordum. Bana tüm bu güzel duyguları yaşattığın için teşekkür ederim." Tuba'nın donuk gözlerinden yaşlar süzülüyor ama hiçbir tepki vermiyordu. Ege içinde tuttuğu hıçkırıklarını bıraktı.

"Bunu bize yaşatmamalıydım. Özür dilerim sevgilim... Özür dilerim... Seni o mavi gözlerinle bana ilk baktığın andan beri seviyorum ama bunu daha yeni söyleyebildiğim için özür dilerim..."

Ege, bir an durup Tuba'nın cevap vermesini bekledi.

"Ne olur bana cevap ver. Ne olur bir kerecik gülümse. Son gördüğüm şey senin gülümseyişin olsun. En azından bana bu kadarını ver."

Tuba bedeni kendisini ait değilmiş gibi izliyordu Ege'yi. Ağzını açıp hayır diye bağırmak isterken kıpırdayamıyordu. Dışarıdan silah sesleri geldiğinde, Ege ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafına baktı.

Cengiz koşarak geri geldi. Hızla Tuba'nın ellerini çözerek, küçücük bedenini kavradı. Başına bir silah dayayıp, "Sen benim güvencemsin!" dedi ve kızı dışarıya doğru boş bir çuval gibi sürükledi.

Siren sesleri duyan Ege ne olduğunu anladı. Polis gelmişti ama Cengiz, Tuba'yı rehin almıştı. Diğer adamlar yakalanmış mıydı?

Adam, Tuba'nın tepkisiz bedenini zorla çekiştirirken, Ege'ye dönüp iki el ateş etti. Kurşunlar vücudunu yakarken bile Ege'nin tek düşündüğü Tuba'ydı.

Cengiz kapıdan kaçamayacağını anlayıp Tuba'yla beraber pencereden çıktığı an iki polis girdi odaya. Ege'yi çözüp kaldırmaya çalıştılar.

"Tuba'yı kurtarın, onu da götürdü!"

"Ekipler düştü peşlerine. Fazla uzaklaşamazlar."

Ege kalktığı yerde polisleri arkasından bırakarak koşmaya başladı. Belki de vücudunda kalan son enerjiyle yapıyordu bunları. Pencereden çıktığında düşmek üzereydi ama Cengiz'i gördüğünde düşmek yerine koşmayı seçti. Polisler ondan daha hızlı koşup adama yaklaştılar. Şimdi silahlar çekilmiş, karşılıklı duruyorlardı.

"Silahlarınızı bırakmazsınız kızı öldürürüm," diye bağırdı Cengiz. Köşeye sıkışmış, ne yapacağını şaşırmış bir haldeydi.

"Kızı bırakırsan gitmene izin veririz."

Cengiz, "Asla!" diyerek kaçmak için hareketlenince, polisin ateşlediği kurşun adamın alnına saplandı. Adam, kolu gevşeyince olduğu yere düşen Tuba'nın üzerine yığıldı.

Ege, koşarak Tuba'nın yanına vardığında artık bir damla bile gücü kalmamıştı. Polislerin çektiği adamın altından Tuba'yı kucağına aldı. Bir an önce ambulansa götürmek için ayağa kalktı. Birlikte yere düşerlerken, "Lütfen, diyebildi, "lütfen, bugün olmasın."

47

Adı anons edildiğinde Tuba'nın kalbi deli gibi atıyordu. Gülümseyerek ayağa kalktı, ceketini düzeltti, kendisine bakan yüzlerce insanın gözü önünde sahneye doğru yürümeye başladı.

Son kitabını kendi adıyla yayımlamış, daha öncekileri de bizzat yazdığını açıklamıştı. Başından geçen her şeyi ve iyileşme sürecini anlattığı kitapla yaşadıklarını herkes öğrenmişti. İlk zamanlar bu fikir korkutucu gelse de Ege, benzer sorunlar yaşayan insanlara yardımı dokunabileceğini söyleyerek ikna etmişti onu.

Yoğun bir ışıkla aydınlatılmış kürsüye geldiğinde kendi kendine mırıldanıyordu. "*Yapabilirsin Tuba. Yapabilirsin Tuba. Yapabilirsin.*"

Alkışlar kesilip salon sessizliğe gömülünce konuşmaya başladı.

"Çoğunuz kendisine nasıl telkin edeceğinizi biliyorsunuzdur muhtemelen. Buraya size kendi öykümü anlatmaya gelirken, hatta şu an sahneye çıkarken bile sayısız telkinde bulundum. Korkularım, travmalarım, acılarım ve umutlarım beni ben yapan şeyler... Hayır, burada başıma gelenlerden uzun uzun bahsetmeyeceğim size. Bugün size ufacık bir umudun bile, hayatınızı değiştirebileceğini anlatmaya geldim."

Sonra elindeki küçük çilekli şekeri kaldırdı.

"Tedavi sürecimin henüz başlarındayken, beni güdüleyen motivasyonumu yitirmiştim. Yaşadıklarım o kadar zor geliyordu ki, daha fazla devam etmek istemiyordum. Ta ki bu şekerin cebimde olduğunu ve ona dikkatle bakmadığımı hatırlayana kadar. Hayat beni hiçbir şey için merak duymayacak kadar köreltmişti. İçimdeki küçük merak duygusu canlandığında iki seçeneğim vardı. Ya ellerimi bırakacaktım ya da o şekeri görebilecektim. Ellerimi bırakmadım. Şimdi o tutunduğum çilekli şeker burada, hayata tutunan ellerimde. Size söylemek istediğim şey, bazen hayatımızdaki büyük şeylere o kadar çok odaklanıyoruz ki onun gölgesinde kalan her şey anlamsız oluyor. Yaşadığım bu deneyimlerden öğrendiğim bir şey var. Küçük ayrıntıları yeterince görmeye çalıştığınızda o kadar da önemsiz olmadıklarını anlayabilirsiniz. İşte benim minik ayrıntım, büyüdü, büyüdü ve beni sizin karşınıza korkusuzca çıkabilecek bir insana dönüştürdü.

"Bunu hayatınızın her yerinde uygulayabilirsiniz. Başarılı olmak istiyorsanız büyük başarısızlıklarınıza değil, küçük başarılarınıza odaklanın. Hayatınızda kötü şeyler mi oluyor? Siz iyi şeylere odaklanın. Korkularınız sizi ele mi geçirmeye çalışıyor? Siz onları yenebilecek yanlarınıza odaklanın..."

Tuba yanakları kızarırken kendi kendine gülümsedi. "Ve eğer karşınıza sizin için küçük umutlar çıkaran birileri varsa, onları dikkate alın." O sırada tüm ışıklar kapandı. Tuba ne olduğunu anlamadan, sahneye çıkan Ege'yi gördü. Buraya kendisini dinlemeye geleceğini söylemişti ama son anda şirkette işleri çıkmıştı. Şimdiyse karşısındaydı. Ege karşısına geçip elindeki yüzük kutusuyla diz çöktü.

"Beni dikkate almanı garanti altına almak istiyorum da acaba benimle evlenir misin?"

Salon kahkahalarla yankılanırken Tuba sadece kafasını salladı. Ardından, "Evet!" diye bağırdığında tüm salonda altın renkli konfetiler patladı. Herkes ayağa kalkmış, onları alkışlıyordu. Tuba gözyaşlarına hâkim olamayarak Ege'ye sarıldı.

Bu adamı sonsuza kadar sevecekti...

***

Odaya giren Ege, aynaya bakıp tatlı tatlı gülen sevgilisini izledi. Gelinliğin içinde tahmin ettiğinden çok daha güzel görünüyordu. Sevgiyle baktı hâlâ kırmızı saçlı olmakta ısrar eden gelinine. Saçları ona başardığı şeyleri hatırlatıyordu. Ege onunla gurur duyuyordu.

"Çok güzelsin."

"Beni güzel yapabilmek için çok uğraştılar."

"O kadar güzelsin ki şimdi seni kaçırıp balayına üç saat erken gitmek istiyorum."

"Ege hazır balayı demişken sence de bir ay balayı için uzun bir süre değil mi?"

"Bana kalsa bir yıl sürerdi ama çalışmam gerek. Artık bir ailem var." Tuba geri çekilerek sevdiği adama baktı. Evet, artık bir aileydiler, hem de büyük bir aile.

"Ama balayından önce gitmemiz gereken başka bir yer var," diyerek elinden tuttuğu gibi arabaya doğru sürüklemeye başladı Ege, Tuba'yı.

"Nereye gidiyoruz?" Düğün törenlerinin başlamasına çok az kalmıştı ve Ege yine aklına düşeni yapıyordu.

Arabaya binerken Tuba şaşkınlığını üzerinden atıp Ege'ye ayak uydurdu. Nereye gideceklerini söylemesine gerek yoktu, onunla her yere giderdi.

"Ama bak düğünümüzü kaçırırsak, düğün gecemizi salondaki kanepede geçirirsin haberin olsun," dedi gülerek.

"Merak etme hayatım, kimse gittiğimizi anlamadan geri dönmüş olacağız." Arabayı çalıştırıp Tuba'nın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Mutlulukla gülümsüyordu. "Bana güven!"

Güvenmişti. Ona ve onun sayesinde kendisine güvenmişti. Bütün kötü şeyler bir bir çekilip gitmişti hayatlarından. Korku diye bir şey kalmamıştı artık içinde. Bir daha da gelecek gibi görünmüyordu... Hiçbir şey söylemeden gülümseyerek önlerindeki uzun yola baktı Tuba, arabanın radyosunda "Feeling Good" çalıyordu.

***

Ege arabayı durduğunda arabadan inmek yerine sadece emniyet kemerini çözdü. Tuba'nın birbirine kenetlenmiş, buz gibi olmuş ellerini avuçlarının içine aldı.

"İyi misin canım?" diye sorarken biliyordu, kimse annesinin babasının mezarına gelip iyi olamazdı. Ama Tuba'nın bunu atlatması gerekiyordu. Bu zamana kadar mezarlarını ziyaret edememişti, işte artık beraberlerdi, yere düştüğünde onu kaldırabilecek bir hayat arkadaşına sahipti. Bunu onlar da görsün bilsin istiyordu. Yanında olduğunu, onu her zaman koruyacağını...

Tuba derin bir nefes alarak arabanın kapısını açtı, inmeden önce Ege'ye bakıp gülümseyerek ayağını dışarıya attı. Sessiz yolda yavaş yavaş yürürlerken cenazeye geldiği günü hatırladı. Onları götürüşlerini, çaresizliğini, yalnızlığını... Şimdi yanında, elini sımsıkı tutan, her şeyi birlikte yapabileceği biri vardı. Onları sevdiği kadar sevdiği biri...

Ege, elini Tuba'nın sırtına koyarak bir adım gerisinde kaldı. Bu özel ânında onu yalnız bırakmak istiyordu.

Annesiyle babasının mezarı yan yana geniş bir alandaydı. Çok bakımlı değildi, fakat üzerine yeni kurumaya başlamış çiçekler konulmuştu. Muhtemelen Mehmet getirmişti bu çiçekleri, her zaman Tuba'nın ailesini çok severdi. Elini kurumuş toprağın üzerinde gezdirdi. O kadar acı veriyordu ki bu durum, yanaklarından süzülen gözyaşları yüzünü ıslatırken konuştu. "Güzel olmuşum değil mi?"

"Eminim bugünü görebilseydiniz, beni çok beğenirdiniz." Konuşması hıçkırıklarla bölündü. "Sizi böyle yatarken görmeye cesaretim yoktu. Aslında beni ne kadar cesur yetiştirseniz de, siz gittikten sonra bir korkağa dönüştüm. Evden çıkamadım, bazı günler aç kaldım, geceleri uyuyamadım, asla sizi ziyarete gelemedim. Sizden sonra kimseyi sevemedim. Ta ki o hayatıma girene kadar."

Tuba dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. Ağlamaktan makyajı hafif akmış, gözyaşları yüzünde ince çizgiler oluşturmuştu. Tuba birkaç adım arkasında olan Ege'ye elini uzattı. Gözlerine bakıp gülümseyerek yanına çekti.

"Bu adam hayatıma girip beni yine sizin cesur kızınız haline getirdi. Kendimi kapattığım karanlık kutudan çıkardı beni. Bana yeniden yaşama amacı verdi. Bana hiç tatmadığım mutlulukları tattırdı. Beni size getirdi. Beni böylesine güzel bir insan haline getirdi. Ona âşığım. Onun için ölebilecek kadar. Sizin gibi bir aşka sahip olmak isterdim hep küçükken. Ege bana o aşkı verdi."

Ege, beline sarıldığı müstakbel karısının başına sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

"Kızınız gördüğüm en güçlü, en güzel kadın."

"Yakışıklı olduğu yetmiyormuş gibi şakacı da, gördünüz değil mi?" dedi Tuba gülerek.

"Ciddiyim..." derken Ege'nin yüzünde gurur ve mutluluk vardı.

